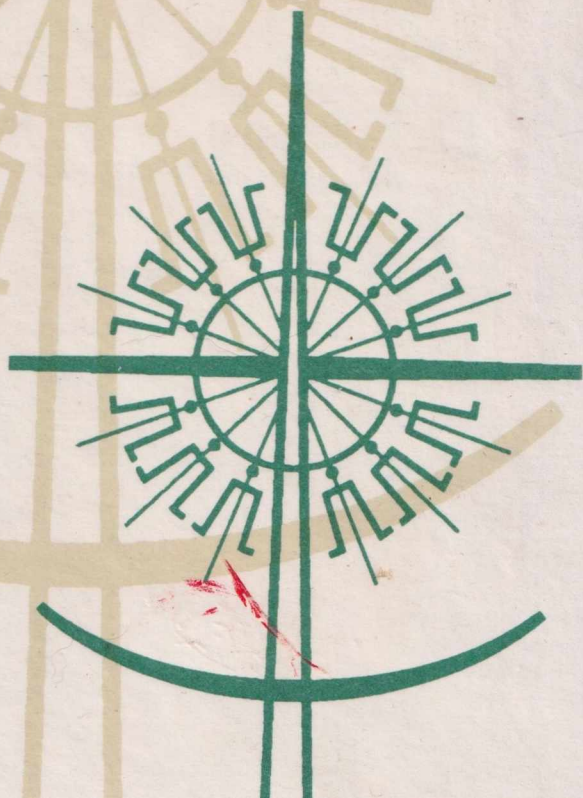

KUN. JONAS VELUTIS

KRISTAUS MOKSLO ŠVIESA

KUN. JONAS VELUTIS KRISTAUS
MOKSLO
V
ŠVIESA

NEARTI DIEVONAI

1997

KRISTAUS MOKSLO SVIESA

KUN. JONAS VELUTIS

NEARTI DIRVONAI

1997

Nihil Obstat
Juožas Vaišnys, SJ
Censor Deputatas

Imprimatur
Paulius Baltakis, OFM. D. D.
Episcopus pro Lituania
extra Lituania

Knygoje panaudoti spalvoti El Greko paveikslai

A ciklas: Kristaus gimimas

B ciklas: Prisiėėlimas

C ciklas: Sekminės

KRISTAUS MOKSLO ŠVIESA

Sekmadienio evangelijų (A, B, C ciklų) trumpi aiėkinimai

Priedas — kelionės į Šv. Žemę ir į Meksikos Guadaluęę

Parengė ir išleido kun. Jonas Velutis

Treėias papildytas ir pataisytas leidimas

AUTORIAUS ŽODIS

Astronomai kalba apie didelį šviesos židinį, daug didesnį negu mūsų Saulė. Saulė tik bėga aplink jį. Tas nematomas židinis ar visata yra paslaptis.

Didelis šviesos šaltinis simboliškai kalba apie nematomą pasaulio Tvėrėją, Šviesą, Dievą.

Dievo Sūnus, Amžinasis Žodis, buvęs pradžioje pas Dievą (Jn I,I) yra "tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų" (Jn I,9). Kristus kalbėjo: "Aš — pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą." (Jn 8,12).

Tikri Kristaus sekėjai yra Dievo — Šviesos vaikai.

Naujasis liturginis kalendorius grindžiamas Šv. Rašto žodžiais, kurie skaitomi 3 metų ciklu sekmadieniais. Visi Šv. Rašto skaitiniai, 3 ciklai, A, B, C kalba apie Kristaus ugnį, šviesą, kuri šildo ir apšviečia kelią Dievo vaikams.

Šioje knygoje yra mintys, kurios glaustai padeda suvokti ir regėti Kristaus mokslo šviesą. Knyga yra lyg maldaknygė — mąstymas ir malda.

Esu gimęs 1908 m. Užpaliuose. Mokiausi Užpaliuose ir Utenoje. 1932 m. birželio 12 d. vysk. J. Staugaitis Telšiuose suteikė kunigo šventimus. Buvau Sedos parapijos vikaras. Jos klebonas buvo mano tėvo brolis kilnus kunigas kan. Motiejus Velutis. Po studijų Romoje dirbau Tauragės gimnazijoje. Atvykęs į JAV, Čikagon, padėjau Šv. Kristinos parapijai. Likęs pensininku padėdu Šv. Petro ir Povilo parapijai. Ši parapija lietuvių įkurta 1914 m. Jai priklauso įvairių tautų tikintieji. Dauguma žmonių kalba ir meldžiasi angliškai. Visada galvojau ir apie mielus lietuvius.

Knygos pabaigoje įdėjau savo kelionių į Šv. Žemę (Palestiną) ir Guadalupę (Meksika) prisiminimus.

Knygą skyriau savo tėvų atminimui (Antanas Velutis (†1945), Barbora Tarulytė (†1946). Gyvai prisimenu Telšių vyskupą — kankinį Vincentą Borisevičių (†1947). Jis buvo tikras Kristaus mokslo šviesos nešėjas.

Dėkoju kun. J. Vaišniui iš Čikagos. Jis mano žodžius pagražino. Ši knyga vėl išleidžiama Lietuvoje. Ciklai B ir C truputį papildyti.

Pirmasis parašytų minčių šaltinis yra Šv. Raštas. Kiti šaltiniai:

“Homiletic and pastoral review”, JAV leidžiamas žurnalas;

“Five-minute Homilies on the Gospel of Cycles ABC”,

Msgr. Arthur Tonne’

“Beispiel-Sammlung”, prof. Franz Spirago;

“Sunday homilies” years A, B, C, series II, Mark Link, SJ;

“Day by Day with Saints”, P. R. Moran;

“The Catechist”, Rev. Canon Howe;

“Stories for Sermons”, Msgr. A. Tonne;

“Webster’s Dictionary” ir kiti šaltiniai.

Kun. JONAS VELUTIS

BŪKITE PASIRENCE

A — pirmas Advento sekmadienis. Mt 14,37-44

Šiandien pradėdame naujus liturginius metus, Advento laiką. Advento laikas yra pasiruošimas. Malda, tyras mąstymas, geri darbai paruošia žmones Kristaus pirmajam atėjimui — gi-
A CIKLAS
bus pasauko pabaigoje, kuomet Dievas pašauks gyvuosius ir mirusiuosius teisman. Didelė klaid būtų, jei žmonės pasitenkintų tik šios žemės dalykais: valgiais, gerimais, vedybomis, o pamirštų ateinančią mirtį, teismą, amžinybę.

Didios Evangelija skelbia, jog antras Kristaus atėjimas būsi-
s netikėtas įvykis, nustebimas. Sv. Matas, evangelistas, liepia žmonėms pasiruošti, budėti.

Atidėlioti pasiruošimą — tai pasiduoti žmogiškai slapybei, pagundai. Dažnai žmonės mano, kad jie turi dar daug metų pasiruošti.

Williamas Barclay, Škotijos teologas, rašo apie tris blogas dvasias. Dvasios pasiruošę keltiniai, kad apgaudintų ir praju-
dytų sutiktus žmones. Šėtonas, vyresnysis, klausė pirmosios dvasios, savo tarno, ką jis darys, kad apgautų žmones. Gavęs atsakymą: "Užkalbėsiu, įtikinsiu žmones, kad Dievo nėra". Antras šėtono tarnas kalbėjo: "Aš sakysiu žmonėms, kad pragarą nėra". "O kaip tu galvoji?" — šėtonas paklausęs trečiojo. Šis an-
kš: "Aš įtikinsiu žmones, kad jie turi dar daug laiko pasiruošti. Mirtis ir Kristaus teismas yra tolimas dalykas!" Šėtonas labai juokėsi ir kalbėjo: "Taip ir daryk, mano sūnau, ir tu daug lai-
mėsi".

Daugelis atsitikimų mus įspėja ir roikalauja pabusti, geriau suvokti pasiruošimo svarbą. Netikėta širdies liga, nelaimė kelyje, žemės drebėjimas, gaisras liepia skubėti, gelbėtis, ruoštis.

1974 m. birželio 30 d. 100 jaunų žmonių linksminosi šokių saleje Port Chester miestelyje, kuris yra prie Niujorko ir Ko-

BŪKITE PASIRENGĘ

A — pirmas Advento sekmadienis, Mt 24,37-44

Šiandien pradedame naujus liturginius metus, Advento laiką. Advento laikas yra pasiruošimas. Malda, tyras mąstymas, geri darbai paruošia žmones Kristaus pirmajam atėjimui — gimimui Betliejuje — paminėti. Advento šv. Mišių skaitiniai kalba apie didelę paslaptį, kuri bus pasaulio pabaigoje, kuomet Dievas pašauks gyvuosius ir mirusiuosius teisman. Didelė klaida būtų, jei žmonės pasitenkintų tik šios žemės dalykais: valgiais, gėrimais, vedybomis, o pamirštų ateinančią mirtį, teismą, amžinybę.

Dienos Evangelija skelbia, jog antras Kristaus atėjimas būsiąs netikėtas įvykis, nustebimas. Šv. Matas, evangelistas, liepia žmonėms pasiruošti, budėti.

Atidėlioti pasiruošimą — tai pasiduoti žmogiškai silpnybei, pagundai. Dažnai žmonės mano, kad jie turi dar daug metų pasiruošti.

Williamas Barclay, Škotijos teologas, rašo apie tris blogas dvasias. Dvasios pasiruošę kelionei, kad apgaudintų ir prazudytų sutiktus žmones. Šėtonas, vyresnysis, klausė pirmosios dvasios, savo tarno, ką jis darys, kad apgautų žmones. Gavęs atsakymą: “Užkalbėsiu, įtikinsiu žmones, kad Dievo nėra”. Antras šėtono tarnas kalbėjęs: “Aš sakysiu žmonėms, kad pragaro nėra”. “O kaip tu galvoji?” — šėtonas paklausęs trečiojo. Šis atsakęs: “Aš įtikinsiu žmones, kad jie turi dar daug laiko pasiruošti. Mirtis ir Kristaus teismas yra tolimes dalykas!” Šėtonas labai juokėsi ir kalbėjo: “Taip ir daryk, mano sūnau, ir tu daug laimėsi”.

Daugelis atsitikimų mus įspėja ir reikalauja pabusti, geriau suvokti pasiruošimo svarbą. Netikėta širdies liga, nelaimė kelyje, žemės drebėjimas, gaisras liepia skubėti, gelbėtis, ruoštis.

1974 m. birželio 30 d. 100 jaunų žmonių linksminosi šokių salėje Port Chester miestelyje, kuris yra prie Niujorko ir Ko-

nektikuto valstijų ribos. Netikėtai salėje kilo gaisras. Po kelių minučių 24 žmonės salėje mirė nuo dūmų, ugnies ir spūsties prie durų... Miesto galva tvirtino, kad visi žmonės buvo įspėti laiku. Jaunuoliai, deja, nepaklausė įspėjimo.

Dievo Evangelija įspėja žmones. Mirtis ir Kristaus teismas daugeliui yra visai nelaukti dalykai. Patriarcho Nojaus laikais, sako Šv. Raštas, daugelis nepasiruošė. Jie pražuvo, nuskendo. Mirties valanda ateina lyg vagis nakties metu. Pasaulio žmonės, vaizdai, paveikslai, laikraščiai daugelį veda prie tamsos, miego. Šv. Paulius šiandien sako: “Dabar išmušė valanda jums pabusti iš miego” (Rom. 13. II).

Šv. Bernardas (†1153), Bažnyčios daktaras, turėjo gražų įprotį kasdien pats savęs klausti: “Bernardai! Jei tu šiandien mirtumei, ar darytum tai, ką dabar darai?”

Viešpatie! Tu nepasakei, kada vėl ateisi. Mes tik žinome, kad Tu ateisi... Kai Tu ateisi, padaryk, kad mūsų širdys būtų paruoštos.

ŠV. JONAS KRIKŠTYTOJAS, REFORMATORIUS

A — antras Advento sekmadienis, Mt 3,1-12

Advento metu Šv. Raštas kalba apie šv. Joną Krikštytoją. Jis žodžiu ir gyvenimu vaizdavo Mesijo darbus ir kančią. Izaijas pranašavo apie šį Dievo tarną, kuris kalbės, šauks, prašys, kad žmonės taisytų Mesijui kelią. Šv. Jonas gimė 6 mėnesius prieš Kristų, savo pusbrolių. Šv. Jonas baigė mesijinius pranašavimus. Jis yra tarytum tiltas tarp Senojo ir Naujojo Įstatymo. Pašventintas prieš gimimą, kai Dievo Motina lankė ir sveikino jo šventą motiną Elžbietą prie Jeruzalės ir kalbėjo gražią “Magnificat” maldą. Jaunuolis Jonas išėjo į tyrus. Jis meldėsi bei atgailavo ir kitus vedė dorybės keliu. Atgailaujantieji buvo pakrikštyti Jordano upėje...

Kitą dieną Jonas pamatė ateinantį Mesiją. Jis, įkvėptas Dievo malonės, prabilo: “Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes”. Kristus norėjo būti Jono pakrikštytas. Dievo Tėvo balsas kalbėjo, kad Kristus yra Jo Sūnus. Jonas vedė žmones prie atgailos, reformos, nuodėmių atmetimo. Kartais, su Dievo pagalba, vargai padeda žmogui atsiversti.

Robertas Scottas, anglas, turėjo nuostabų planą. Jis norėjo pasiekti Žemės pietų ašigalių, šalčiausią pasaulio vietą. Surado 4 jaunuolius. Visi penki vyrai 1912 m. sausio 18 d. pasiekė tikslą, nukeliaivę 800 mylių (apie 1200 km). Buvo gilus sniegas, spaudė šaltis. 1912 m. kovo 27 d. jie grįžo. Bet alkis ir šaltis galop juos įveikė: netoli saugios vietos jie vienas po kito mirė... Vienas vyrų buvo Billas Wilsonas, ekspedicijos daktaras. Studentaudamas jis buvo labai blogo būdo, užgaulus, savimeilis, o šioje vargingoje kelionėje tapo labai mielas, visiems padėjo ir linksminio. Jis buvo tapęs lyg visai kitu asmeniu. Prieš mirtį jis rašė: “Mes turime kitiems padėti... Mes pasitikime Dievu...” Šis geras keliautojas lyg girdėjo ir vykdė šv. Jono žodžius: “Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė”. Billo Wilsono atsivertimas rodo, ką reikia daryti visiems žmonėms. Daug žmonių, iš pradžių buvę savimeilūs, atsivertė ir liko geri (M. Link, S. J.).

Leonardo da Vinci (†1519) piešė labai gražų “Paskutiniosios Vakarienės” paveikslą. Kartą supykęs kažką negražaus pasakė kitam asmeniui ir vėl grįžo prie darbo. Jis piešė Kristaus veidą. Bet jam nesisekė. Staiga jis pastebėjo klaidą. Padėjo tepuką. Ir panoro susitaikyti su žmogumi, kurį buvo įžeidęs. Tai atlikęs, gražiai nupiešė Kristaus veidą.

Mums reikia gyventi taikoje su Dievu ir artimu, jei norime pasisekimo ir palaimos. Advento metu mintyse gal piešiamo Kristaus gimimo paveikslą. Jei esame kuo nusikaltę, tai ir mums, kaip Leonardui, reikia atsivertimo.

Šv. Jonas skelbė šią mintį. Kristaus žodžiais, jis buvo didžiausias iš gimusių. Jo žodžiai nebuvo priimti karaliaus Erodo Antipo (4-39). Jonas prašė karalių atsiversti. Deja, karaliaus įsakymu šv. Jonui buvo nukirsta galva.

Mišiose po šv. Komunijos mes prašome, kad Dievas mus sergėtų nuo viso pikto ir kad išlaisvinti nuo visokeriopų nuodėmių su palaiminga viltimi lauktume Išganytojo Jėzaus Kristaus atėjimo.

DIDYBĖ SU DIEVU

A — trečias Advento sekmadienis; Mt 11,2-11

Pranašas Izaijas pirmame skaitinyje poetiškai kalba apie žydų tremtinių lūkesčius bei viltį. Sako, grįžus tėvynėn, Dievui tarnaujant ateis ramybė ir džiaugsmas. Vargų ir rūpesčių palengvėjimas bus Dievo palaima. Dievo tarnų rankos ir kojos taps lankstesnės...

Advento metas primena, kad esame tremtiniai. Kelionėje mūsų kojos ir rankos nuvargsta, širdys nuliūsta. Didis pranašas šv. Jonas mums kalba, kad artėja Mesijas.

Ilgus šimtmečius šv. Jonas rodė žmonėms Mesiją. Jis taip daro ir šiandien savo žodžiais ir kankinio mirtimi. Kristus kalbėjo: „Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?“ Daugelis esame linguojami vėjo, t. y. blogų pagundų, įvairių vilionių. Ir šv. Jonas turėjo pagundų. Tačiau jis joms priešinosi. Jis nebuvo silpna nendrė, bet nelyg Kalifornijos tvirtas raudonmedis ar aukštas, stamantrus ąžuolas. Šv. Jonas žmonėms tvirtino, kad atėjęs Mesijas išgelbės, sunaikins žmonių nuodėmes. Jis tvirtino esąs balsas To, kuris ateina, kuris prabils ir iškils, o jis pats nutils. Jis būsiąs nevertas atrišti To bato raištelio. Šv. Jonas, Kristaus pusbrolis, yra labai gražus pavyzdys žmonėms, liudijantis, kaip reikia gyventi.

Prieš keletą metų žinomas Amerikos žurnalas „The Reader's Digest“ klausė skaitytojų, kokie trys didžiausi asmenys žmonijos istorijoje? Sulaukta daug atsakymų. Žinomas istorikas H. G. Wellsas išsirinko tris asmenis: Aristotelį (384-322), garsų graikų filosofą; Buddha (568-488), didelį mistiką, Indijos, Kinijos, Japonijos žmonių mokytoją. Tačiau didžiausiu pa-

saulyje istorikas Wellsas, pats būdamas nekrikščionis, pasirinko Jėzų iš Nazareto. Jėzus darbais ir žodžiais parodė naują gyvenimo kelią.

O kokį žmogų Kristus laikė ar pasirinko didžiausiu? Dievos Evangelijoje Kristus kalba apie šv. Joną kaip apie patį didžiausią. Kodėl? Jonas paruošė kelią Mesijui, parodė žmonėms Dievo Avinėlį. Jis buvo šventas Dievo tarnas ir kankinys. Pagyręs Joną, Kristus prideda ir šiuos nuostabius žodžius: “Mažiausias gi dangaus karalystėje didesnis už jį”. Reikia suprasti, kad Kristus giria žmones, kurie priima jo mokslą ir šventai gyvena vienybėje su Dievu.

Silpnas žmogaus žodis, sakomas į garsiakalbį, yra garsiausias. Šiaip jau negreitas žmogus, važiuojantis automobiliu, yra greičiausias. Kuomet paprastas žmogus yra su Dievu — jis didžiausias. Dievo malonė padaro žmogų didelį. Jei šv. Jonas šiandien kalbėtų, jis lieptų žmonėms gyventi su Dievu. Advento metu reikia atsinaujinti, nusižeminti ir prašyti Dievo malonės.

PASIRUOŠIMAS KALĖDŲ ŠVENTEI

A — ketvirtas Advento sekmadienis; Mt 1,18-24

Pietų Prancūzijoje, netoli Liono miesto, yra vietovė Karno. Šioje vietovėje, bažnyčioje, yra labai sena Mergelės Marijos statula. Seni gyventojai, atėję iš rytų, Sirijos, vadinami Druses, buvo religinė sekta. Jų kunigai žinojo Šv. Rašto pranašystes apie mergelę, pagimdysiančią sūnų karalių, kuris atneš palaimą žmonėms. Šios sekto žmonės turėjo statulą, kuri vaizdavo mergaitę su kūdikiu. Lotyniškas užrašas ant statulos bylojo: “Mergaitė, kuri gimdys”. Čia atvykę krikščionių apaštalai kalbėjo žmonėms apie Mergelę Mariją ir jos Sūnų Kristų Karalių. Visiems dabar paaiškėjo didelė naujiena. Žmonės pradėjo tikėti ir apsikrikštijo. Šios šventovės žmonės Dievas laimino (F. Spirago, p. 289).

Skaitėme pranašo Izaijo (VII a. pr. Kristų) gražius žodžius: “Štai mergelė nešios įsčiose ir pagimdys Sūnų, ir jis vadinsis

Emanuelis (Dievas su mumis)”. Šv. Paulius šiandien sako, kad pranašo Izaijo žodžiai išsipildė. Dievo galybė ir gerumas padarė stebuklą, išvedė žmones iš tamsybių. Mergelė Marija, Šv. Rašto žodžiais tariant, buvo rasta su “Kūdikiu Šventajai Dvasiai veikiant”.

Bažnyčia prašo pasiruošti Kristaus gimimo dienai. Marija ir Juozapas ruošėsi. Juozapas, šventas žmogus, ne viską žinojo. Ir Marija turėjo kryžių. Bet Dievo angelas pašalino rūpesčius. Atėjo džiaugsmas ir laimė.

Pasiruošimas, tikėjimas yra Kalėdų, Kristaus gimimo dienos, svarbiausioji dalis-širdis. Prieš keliolika metų įvyko įstabus atsitikimas. Mirusio asmens vis dar plakanti širdis buvo perkelta į dar nemirusio žmogaus kūną. 18 dienų ir naktų plakė perkeltotoji širdis, palaikydama gyvybę. Tačiau žmogaus organizmas po to atmetė širdį kaip svetimą kūną. Žmogus mirė.

Dievas Tėvas paaukojo savo Sūnaus Širdį sergančiais, mirštančiais žmonijai. Dievo meilė ir auka yra didžiausia. Su meile Dievui, Kristaus Širdžiai nemirštame amžinai.

Kalėdos primena Kristaus įsikūnijimo paslaptį. Dievas tapo žmogumi, kad žmonės būtų pašventinti. Svarbiausias dalykas yra rūpestis, kad Kristaus Širdis būtų priimta. Silpnybės, žmonių nuodėmės atmeta Kristaus Širdį. Gyvas tikėjimas, auka stiprina Kristaus Širdį mūsų dvasioje.

Marijos ir Juozapo nusizėminimas atnešė mums Dievo palaimą. Tikėjimas yra dvasinė šviesa. Tikėjimo žmonėms Dievas kalba Kalėdų šventės dieną. Pasiaukojimas, malda, pasiruošimas ir tikėjimas yra Kalėdų Kristaus Širdis, laimė, džiaugsmas, naujas gyvenimas.

DIEVO SŪNUS ATEINA

A — Kalėdų šventės; Lk 2,1-14

Prieš keliolika metų JAV žmonės labai aukojosi. Jie padėjo Vietnamo žmonėms tapti laisvais. Ėjo kova už laisvę ir tiesą.

Vienas Amerikos jaunuolis tuoj po savo vestuvių buvo pašauktas karo tarnybai į Vietnamą. Vedusieji buvo atskirti. Ji gyveno Jovos valstijoje, o jis Vietname. Labai dažnai jie rašė vienas kitam laiškus. Vargino ilgesys.

Netikėtai, prieš Kalėdas, jauna moteris išgirdo garsų beldimą į duris. Tai buvo jos vyras, karys. Daug džiaugsmo, ašarų. Dabar juodu kartu namuose. Nereikia rašyti laiškų, nebėra ilgesio (A. Tonne).

Prieš 2000 metų žmonijos ilgesys baigėsi. Ilgus amžius lauktas, pranašų laiškuose aprašytas Gelbėtojas Mesijas atėjo kaip mažas Kūdikis Betliejun. Mesijas, Dievo Sūnus, dabar yra su žmonėmis. Laiminga žmonija.

Pasaulio, žmonijos istorija kalba apie didelius praeities įvykius. Dievo Sūnaus atėjimas yra pats didžiausias įvykis. Nenuostabu, kad istoriniai žmonijos įvykiai, metai skaičiuojami nuo Kristaus gimimo dienos. Ši diena yra didžiausios Dievo dovanos atėjimo diena. Dievo Sūnus atėjo paprastu nusizeminimo keliu ir būdu. Dievas atėjo pas žmones, kad tie eitų, tobulėtų, artėtų prie Dievo. Dievo meilė atrado kelią. Dievo Sūnus tapo paprastu, vargšu žmonių Broliu, kad žmonės taptų Dievo vaikais.

Dievo Sūnaus pavyzdys moko. Jis apdovanoja dideliu turto, išmintimi tuos, kurie, kaip jis, nusizemina ir myli tiesą. Išdidūs izraelitai negavo išminties dovanos. Jie nematė Šviesos, Mesijo. Dievas priešinasį, atmeta tuos, kurie išdidūs. Dievo Kūdikis buvo priimtas nusizeminusių piemenėlių.

Istorija kartojasi. Išdidus mokslo žmogus dažnai būna suklaidintas. Šv. Pranciškus (†1226) sakydavo, kad mokslas, raštų pažinimas Dievo meilės nepadidina. Todėl norėjo matyti Dievo darbus, išmintį, šviesą. Jis norėjo Evangeliją pagrįsti visą žmogaus elgesį gyvenime (A. Maceina). Kristus yra Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes. Jis yra dvasinė Šviesa, didžiausia Dievo dovana.

Didis krikščionis konvertitas yra T. Kagawa, gimęs Japonijoje 1888 m. Jo tėvai mirė, kai jis buvo dar vaikas. Jis buvo pa-

smerktas, džiova jį vedė prie mirties. Jį pakrikštijo, ir įvyko stebuklas. Kartą dangiška šviesa jį apšvietė. Jis užsidegė meile Kristui ir vargšams. JAV jis buvo Prinstono universiteto profesoriumi. Parašė knygas: "Love the law of life", "Songs from the slums" ("Meilė — gyvenimo įstatymas", "Giesmės pažemintųjų"). Jis buvo lyg šv. Paulius, kuris išvydo Kristų-Šviesą.

Dievo Sūnus yra žmonių Šviesa ir Viltis.

Kristus ateina ir gyvena gerų ir paprastų žmonių širdyse.

ŠV. ŠEIMA

A — Šv. Šeimos sekmadienis; Mt 2,13-15

Dievo Apreiškimas kalba apie žmogų, sutvertą pagal Dievo paveikslą. Žmogaus šeima yra Šv. Trejybės paveikslas. Šv. Šeima tobula meile, pasiaukojimu, vienybe yra dar gražesnis Šv. Trejybės paveikslas. Meilė, pasiaukojimas ir vienybė yra gražiausios krikščioniškos dorybės.

Veinsbergas yra senas Vokietijos miestas. Apie 1140 m. čia buvo atvykęs imperatorius Konradas. Miesto ir pilies gyventojai nepakluso imperatoriui. Miesto pilyje pasislėpė Viurtenbergo hercogas. Pilis ir gyventojai atsidūrė pavojuje. Buvo laukiama pilies padegimo. Imperatorius iš gailesčio apsuptiesiems parodė išsigelbėjimo kelią. Jis leido visoms moterims su vaikais išeiti iš miesto ir neštis ant pečių tiek turto, kiek tik galės pakelti. Ir štai visi apsupėjai nustebo. Visos moterys, sekdamos hercogo žmonos pavyzdžiu, ėjo iš pilies nešdamos ant pečių savo vyrus. Imperatoriaus brolis norėjo joms sutrukdyti. Bet Konradas III tesėjo savo pažadą. Moterų meilė, pasiaukojimas išgelbėjo jų vyrus (Spirago, p. 670).

Brangiausias geros žmonos turtas yra jos vyras, o vyrui jo žmona, jų abiejų brangenybė — vaikai.

Garsus JAV politikas, filosofas, rašytojas, pedagogas Benjaminas Franklinas (1706-1790) gyveno Bostone, vėliau Filadelfijoje, prisidėjo prie JAV konstitucijos parašymo, kovojo prieš

vergiją. Kartą jis stebėjo darbininkus, dirbančius statybose. Jis išvydo darbininką, kuris buvo linksmas, laimingas. Franklinas sužinojo jo gyvenimo šeimoje aplinkybes. Jo žmona buvo gero būdo krikščionė. Vyrai išeinant į darbą ir grįžus žmona su meile jam kalbėjo. Namuose švaru, gražu, tikras poilsis. Kur tikra Dievo ir šeimos meilė, ten taika, laimė (F. Spirago, p. 669). Ištikimybė, pasiaukojimas, meilė yra laimingo šeimos gyvenimo ženklas.

Šv. Šeimos šventė yra gražiausia ir svarbiausia diena. Dauguma žmonių, maždaug 95 proc., gyvena šeimose. Gražu yra būti geru šeimos tėvu, sūnumi, dukterimi. Tai pirmutinis ir svarbiausias pašaukimas. Šiandien yra šeimų, kurioms gresia pavojus. Pyktis, pavydas, nuodėmės — šeimos nuodai. Dešimtys milijonų šeimų kenčia, nes bedieviška valdžia šeimas suardo. Daugelis priversti palikti šeimas ar skirtis. Šv. Matas Evangelijoje kalba ir apie Šv. Šeimos bėgimą į Egiptą.

Piktoji dvasia nori viską daryti, kad šeimos būtų suardytos ir jų vaikai pražudyti. Popiežius Jonas Paulius II 1980 m. rašė apie pavojų šeimoms, apie netikras laisves. Kai šeimos išgyvena krizę, Šv. Šeima rodo, ko reikia šeimoms išgelbėti. Tikėjimas, dora, šventumas, meilė yra šeimų vaistai.

Šv. Monikos vyras buvo užgaulus pagonis. Monika su meile jam kalbėjo. Pagaliau vyras Patricijus apsikrikštijo. Jų sūnus buvo Šv. Augustinas, vyskupas.

Krikščioniškos šeimos pagal popiežiaus Jono Pauliaus II pasakymą, padedant Dievo Motinai, Šv. Juozapui, galėtų būti „mažomis bažnyčiomis“. Šeimose, kur yra meilė, atlaidumas, malda yra ir sveikatos, džiaugsmo bei laimės.

DIEVO MOTINA

A — Naujieji Metai; Lk 2,16-21

Alabamos valstijoje, JAV, mažo miestelio gyventojai Kalėdų šventėms nutarė pastatyti prakartėlę. Buvo prašoma aukų.

Vietos laikraščio leidėjas mielai pritarė šiam planui. Kunigas jam kalbėjęs: "Miestelio vaikai labai džiaugsis, kai matys Jėzų, Mariją, Juozapą ir gyvulius miesto centre". Laikraščio leidėjas atsakęs: "Ne! Geriau būtų be Marijos". Kunigas vėl jam kalbėjęs: "Pasakykit, kaip galima parodyti gimimą be motinos, tada aš jums pritarsiu". Motina ir kūdikis buvo palikti prakartėlėje (A. Tonne).

Marija ir Jėzus buvo ir yra neatskiriami.

Kalėdų šventės aštuntoji diena, Naujieji Metai, yra Dievo Motinos šventė. Pirmasis Bažnyčios visuotinis vyskupų susirinkimas įvyko Nicene, Mažojoje Azijoje, 325 m. Susirinkimas parąšė apreikštų tikėjimo tiesų išpažinimą, kurį krikščionys sekmadieniais kalba. Jie išpažįsta, kad Kristus yra Dievas ir žmogus, turėjęs dievišką ir žmogišką prigimtį. Kristus yra vienas dieviškas Asmuo.

Trečiasis Bažnyčios visuotinis vyskupų susirinkimas įvyko Efezo mieste, Mažojoje Azijoje, 431 m. Čia, tradicija kalba, gyveno Marija ir šv. Jonas, apaštalas. Kai vyskupai susirinkime tarėsi, žmonės be perstojo meldėsi. Vakare žmonės su žibintais ėjo miesto gatvėmis, džiaugdamiesi susirinkimo nutarimais, ir garsiai kalbėjo: "Marija, Dievo Motina, melski už mus!"

Marija su dievišku motiniškumu bendrauja su Šv. Trejybe. Ji yra Dievo Tėvo mylima duktė, Dievo Sūnaus Motina ir Šv. Dvasios Sužieduotinė. Marijos meilė Dievui ypatinga, be nuodėmės. Ji yra su kūnu paimta į dangų.

Dievo Sūnus kalbėjo, kad jo Motina yra visų žmonių Motina. "Štai, tavo Motina", Jėzus nuo kryžiaus kalbėjo šv. Jonui apaštalui.

Dievo Sūnus bendravo su paprastais, neturtingais, paniekintais. Ir Marija buvo neturtinga Dievo tarnaitė.

Marija daug mąstė, meldėsi, kai angelas pasakė paslaptį. Šv. Lukas sako: "Jo motina laikė visus šiuos dalykus savo širdyje" (Lk 2,51).

Marijos pavyzdys liepia žmonėms mąstyti ir melstis. Jie taip daro, kai kalba rožančiaus maldą. Marija, kaip moteris, dau-

giau stebėjo, mąstė negu kovojo. Ji buvo aukščiausia asmeninė išraiška žmogaus dalyvavimo atpirkime (A. Maceina).

Marijos mąstymo malda reiškė žmogaus dalyvavimo pasaulio išganyje apmąstymą. Graži rožančiaus malda yra žmogaus apmąstymas Dievo Atpirkėjo akivaizdoje. Marija, pasirodžiusi Liurde, Fatimoje ir kitur, prašė kalbėti rožančiaus maldą. Kuo labiau gerbiame Mariją, tuo labiau esame jos Sūnaus laiminaimi. Reikia žmonėms Dievo Motinos, kad ji padėtų saugotis nuodėmių. Marija padės visoms motinoms gyvybes apsaugoti, o ne sunaikinti.

Gražiausias Naujaisiais Metais pasižadėjimas — gyventi sekant Marijos pavyzdžiu. Pamaldumas, paprastumas, Dievo valios vykdymas yra gyvenimas su Dievo Motina ir jos Sūnumi.

KRISTAUS APSIREIŠKIMAS

A — Trys Karaliai-Išminčiai; Mt 2,1-12

Ši brangi diena, dvyliktoji po Kristaus gimimo, yra Kristaus Apsireiškimo šventė. Pirmieji krikščionys rytuose šeštąją sausio dieną minėdavo Kristaus gimimą Betliejuje, Jo Krikštą ir pirmąjį stebuklą Kanos Galilėjoje. Vėliau vakarų krikščionys tą dieną prisimindavo Tris Karalius-Išminčius, keliavusius į Betliejų.

Trys Karaliai-Išminčiai — Gasparas, Melchioras, Balthasaras — galbūt iš Persijosėjo stebėtinose žvaigždėse vedami. Atrodo, jie žinojo pranašo Balaamo (Skaičių knyga, 24, 15-17) žodžius: „Aš jį matysiu, bet ne dabar, aš jį stebėsiu, bet ne iš arti. Žvaigždė užtekės iš Jokūbo ir lazda pakils iš Izraelio“. Dievo įkvėpti Išminčiai mąstė apie didelio Karaliaus Mesijo, „Dievo Pateptojo“, gimimą, kurio laukė visų tautų žmonės. Taipgi Išminčiai žinojo pranašo Micaho (5,1) žodžius. Šis pranašas kalbėjo apie Mesijo gimimą Betliejuje. Čia buvo gimęs karalius Dovydas, simbolinis Kristaus asmuo, atnešęs taiką izraelitams.

Daug yra didelių ir mažų žvaigždžių, nepaprastų įvykių, ženklų, kurie gali padėti žmonėms artėti prie Dievo. Dažnai žmonės turėtų klausti: "Kas sutvėrė žvaigždes, planetas, saulę, visatą? Kas įvedė tvarką, nustatė ribas?" Mąstantis žmogus žino, kad Dievas yra visatos Sutvėrėjas. Nusizėminusio žmogaus protas, gera ir švari širdis bei nujautimas (lyg instinktas). Dievo meilė yra stebėtina žvaigždė, kuri veda žmones prie Mesijo, Kristaus, Dievo. Kai kada žmogus klausia: "Kur yra Dievas?" Dievas gyvena paprasto, nusizėminusio, vargšo, doro žmogaus širdyje, namuose. Dievo Sūnus gimė paprastame tvarte, šalia vargšų piemenėlių.

Johnas Donne (1572-1631), garsus Anglijos poetas, jaunystėje daug klaidžiojo. Vėliau tapo iškaltu pamokslininku Šv. Pauliaus bažnyčioje Londone. Jis nemažai rašė apie religiją. Poetiškai rašė apie žmogų, kuris ieškojo Dievo. Šis žmogus manė esą Dievas gyvena aukštai, gal kalno viršūnėje. Jis bandė lipti į viršūnę rytine kalno puse. Tuo metu Dievas vakarine puse žengė žemyn nuo kalno. Dievas norėjo būti su vargšais. Taigi žmogus kalno viršūnėje Dievo nerado. "Kur yra Dievas?" — jis klausė. Gal jo visai nėra, mąstė sumišęs.

Dažnai žmonės Dievo ieško kalnų viršūnėse, žvaigždynuose. O Dievas gyvena gerų paprastų žmonių širdyse. Dievą šventieji matė, jautė, kad Dievas yra arti jų.

Šv. Kalėdos, Trijų Karalių šventės skelbia šią tiesą. Dievas gyvena su savo tarnais, dorais žmonėmis. Apaštalai, misionieriai šią tiesą kartojo, skelbė Kinijoje, Japonijoje ir kitur. Daugelis jų mirė kankinių mirtimi.

Pavyzdžiui, 1595 m. sausio mėnesį keli pranciškonai, jėzuitai ir kiti, iš viso 26 žmonės, Japonijoje, Nagasaki mieste, ant kalnelio prie jūros buvo prikalti ant kryžių. Prieš Antrąjį pasaulinį karą čia dirbo šv. Maksimilijonas Kolbe. Šitam miestui 1945 m. rugpjūčio 6 dieną atėjo nelaimė. Čia krito atominė bomba. Trys Išminčiai buvo atėjusio Kristaus liudytojai. Visi krikščionys turėtų būti žvaigždėmis, kurios padėtų visiems artėti prie Šviesos, Laimės, Dievo.

SU KRISTUMI

A — Kristaus Krikštas; Mt 3,13-17

Kristus buvo apie 30 metų amžiaus, kai paliko Nazaretą ir atėjo prie Jordano upės. Ten, kur upė įteka į Mirties jūrą, yra sekli, negili vieta. Čia sueidavo iš įvairiausių vietų keliautojai, prekybininkai. Šitoje vietoje šv. Jonas Krikštytojas skelbė Dievo žodį, kalbėjo apie atgailą, apie ateisiantį Mesiją. Kai kurie žmonės net galvojo, kad Jonas yra Mesijas. Jonas paaiškindavo, jog jis ne Mesijas, o tik Dievo tarnas ir jo balsas. Jonas krikštijo tuos, kurie darė atgailą. Dievo įkvėptas jis žinojo, kad atėjęs Jėzus yra Mesijas. Bet jis nežinojo, kad atėjęs Jėzus prašys būti pakrikštytas. Jėzui nereikėjo atgailos krikšto. Jis tik mokė žmones atgailauti. Be to, Jono krikštas yra Kristaus krikšto, sakramento, dvasinio atgimimo, Šv. Trejybės dovanos ženklas.

Nekrikštytieji, jei jie savo širdyse neturi noro būti Kristaus sekėjais, dvasiškai yra lyg ir mirę. Po krikšto žmonės atgimsta ir gyvena su Kristumi. Kaip sodininkas įskiepija medžio šakelę į kitą medį, taip krikštas įskiepija žmones į Kristaus paslaptinę Kūną. Pakrikštyti žmonės yra lyg šviesios lempos, prijungtos prie srovės šaltinio, Kristaus.

Kai Kinijoje įsigalėjo komunistų valdžia, atėjo baimė, smurtas, vergija. Viename kaime buvo katalikų bažnyčia. Sekmadienį bažnyčioje susirinko daug žmonių. Prieš Mišias atėjo ginkluotas kareivis. Žmonės išsigando. Kunigas ir žmonės pamatė kareivį su ypatinga pagarba žegnojantis. Kareivis buvo katalikas (A. Tonne).

Įeidami į bažnyčią žegnojamės. Švęstas vanduo primena Kristų, Jordano vandenį, krikštą. Kryžiaus ženklas, vanduo kalba apie atgailą, apsivalymą, prisipažinimą, kad esame Šv. Trejybės pašventinti.

Pirmieji krikščionys, konvertitai, priėmę krikštą, pažadėdavo gyventi dorai, šventai. Galvojo, jeigu vėl nusidėtų, privalėtų ilgai atgailauti. Kai kurie žmonės iš baimės atidėliodavo

krikšto apeigas. Imperatorius Konstantinas Didysis atidėliojo krikštą iki mirties. Kai susirgo, prašė vyskupo Euzebijaus Nikomedijoje jį pakrikštyti. Po krikšto gavo baltus drabužius. Jo lova buvo balta. Konstantinas Didysis mirė 337 m. gegužės 22 d. baltais apsirengęs (*In albis decessit*). Jo motina yra šv. Elena, Kristaus kryžiaus atradėja. Rytų Bažnyčia gerbia Konstantiną ir mano, kad jis šventas.

Pakrikštytieji Kristaus sekėjai gauna dvasinę gyvybę. Taipame Dievo vaikais. Garbiname Dievą “Tėve mūsų” malda. Prašome, kad būtume ištikimi Dievui duotiems pažadams. Su auka, darbu ir ištverme keliaujame į dangaus karalystę.

Kristus teisingai kalbėjo, kad dangaus karalystė yra “jėga puolama, ir smarkieji ją sau grobia” (Mt, 11, 12).

DŽIAUGSMAS SU KRISTUMI

A — antras eilinis sekmadienis; Jn 1,29-34

Vokietijoje, Verdeno miestelyje, ant bažnyčios stogo yra graži akmeninė avinėlio statula. Apie ją pasakojama graži istorija. Kai buvo statoma bažnyčia, darbininką ant stogo ištiko didelė nelaimė. Apsauginė virvė netikėtai trūko, ir jis žemyn galva krito žemėn. Laimė, nelabai susižeidė. Žemai tarp akmenų buvo atėjęs avinėlis. Ramus jis ėdė sau žolę. Darbininkas krito tiesiai ant gyvulėlio. Žmogus liko sveikas, avinėlis — ne (A. Tonne).

Su didele padėka ir džiaugsmu darbininkas iš akmens ištašė avinėlio skulptūrą ir užkėlė ją ant stogo. Jis dažnai prisiminavo avinėlį, kuris jį išgelbėjo.

Mesijas Kristus Šv. Rašte vadinamas Dievo Avinėliu. Kristus su noru ir meile išgelbėjo žmones nuo amžinos mirties.

Šv. Jonas Krikštytojas šios dienos Evangelijoje kalba apie ateinantį Kristų: “Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę”.

Kristus Avinėlis yra žmonijos atpirkimo Auka.

Senojo Įstatymo avinėlis be dėmės, tylus ir kantrus buvo

Dievui auka nuodėmėms atleisti. Naujajame testamente, Šv. Jo-
no apreiškimo knygoje Jėzus net 27 kartus vadinamas Dievo
Avinėliu.

Visi krikščionys, kaip tas darbininkas Vokietijoje, su padė-
ka ir džiaugsmu turi galvoti, kad Jėzus, Dievo Avinėlis, saugo
mus nuo amžinos mirties. Dievo meilė, gerumas atleidžia mums
nuodėmes, pradžiugina. Šv. Paulius, buvęs Saulius, labai džiau-
gėsi, kai Jėzus atleido jam nuodėmes ir apšvietė jį tiesos spin-
duliais. Šv. Augustinas, apsivalęs nuo nuodėmių, su džiaugsmu
kalbėjo apie Dievo meilės ir šviesos dovaną.

Rašytojas Thomas Mertonas (1915-1968) buvo ateistas, ko-
munistas, tačiau nerado džiaugsmo. Netikėtai susiprato, darė
atgailą, pamatė šviesą, liko vienuoliu trapistu. Jis džiaugėsi ir
rašė. Jo pavyzdys vedė jaunos žmones prie tikro džiaugsmo.

C. S. Lewis gimė 1898 m. šiaurinėje Airijoje. Jis buvo filo-
sofas, profesorius, rašytojas. Parašė 18 knygų. Jo autobiografija
pavadinta „Nustebintas džiaugsmo“ („Surprised by Joy“). Jis,
buvęs krikščionis, liko ateistu ir vėl rado šviesą ir džiaugsmą
katalikų religijoje. Jo raštai stebina, nes jis iš patirties rašė ir
rodė, kad gyvenimas be Dievo yra beprasmiškas.

Sekimas Kristumi, krikštas, Dievo malonė padaro žmones
Dievo vaikais. Jie eina į Dievo Tėvo namus. Paskutinės vaka-
rienės metu Kristus kalbėjo, kad jis duos žmonėms tikrą
džiaugsmą.

Dievo Motina, stovėjusi prie kryžiaus, su džiaugsmu prisi-
dėjo prie žmonijos atpirkimo. Ji vykdė Dievo valią.

Esame Dievo ir tikro džiaugsmo vaikai. Laukiame tikro ir
stebėtino džiaugsmo Dievo namuose.

KRISTUS — ŠVIESA

A — trečias eilinis sekmadienis; Mt 4,12-23

Evangelijoje girdėjome pranašo Izaijo žodžius. Pranašas
taip kalbėjo apie Mesiją: „Tamsybėje tūnanti tauta išvydo skais-

*D. yra šviesa ir jame nėra jokios tamsybės
"Tebūne šviesa".*

čia šviesą, gyvenantiems ūksmingoje mirties šalyje užtekėjo šviesybė (Iz 8,23). Be šviesos yra tamsa, naktis — lyg mirties šešėlis.

Turime įvairių šviesų, Dievo dovanų, kurios šviečia, šildo ir rodo žmonėms kelią į amžinus Dievo namus.

Viena šviesos rūšis yra saulės šviesa, dienos šviesa. Saulės šviesos dėka matome Dievo tvarinius, gamtos grožį. Saulė yra didžiausia dovana žemės planetai, žmogui, gyvybei. Šv. Pranciškus Asyžietis, pažvelgęs į saulę, labai džiaugdavosi. Jis rašė ir giedojo Dievo garbei saulės giesmę. Kita šviesos rūšis yra žmogaus proto šviesa. Ši šviesa duoda žmogui galią suprasti tiesą, kalbėjimo dovaną. Žmogus panašus į angelą. Jis yra Dievo paveikslas, kūrėjas, atradėjas turto, kurį Dievas dovanojo žemės planetai, žmonėms. Ši šviesa rodo žmonėms gyvenimo įgimtus įsakymus, įrašytus į jų širdis, vėliau, istorijos eigoje, paskelbtus kaip dešimt Dievo įsakymų.

Dar kita, pati brangiausia, antgamtinė Dievo šviesos dovana. Ji šviečia tiems, kurie su nusizeminimu priima Dievo per Kristų, Atpirkėją paskelbtas tiesas. Šios šviesos dėka priimame ir tikime tiesą, kurios gerai nesuprantame, nematome. Nesuprantame, bet tikime Šv. Trejybės, Šv. Eucharistijos, Krikšto ir amžino gyvenimo tiesomis. Prašome, kad ši Dievo šviesa visada būtų su mumis. Kalbame su psalmininku: "Atsiųski man savo šviesą ir tiesą; tegul man jos vadovauja ir veda į Tavo šventąjį kalną, į Tavo padangtę" (Psl 42,3). Šv. Jonas, apaštalas, kalbėjo apie Kristų: "Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį" (Jn 1,9). Dažnai paprastus ir gerus žmones Dievas labiau apdovanoja. Jie mato Kristaus šviesą, o išdidūs — ne.

Kartais Dievas netikėtai apšviečia suklydusius, esančius tamsoje. Šv. Augustinas, vyskupas ir Bažnyčios daktaras, dėkojo tiems, kurie padėjo išeiti jam iš tamsos į šviesą. Dažnai jis kalbėjo, kad norėtų vis labiau Dievą ir save pažinti.

Jurgis Ruth Babe (1895-1948) buvo žinomiausias Amerikos sportininkas, beisbolo žaidėjas. Nebuvo kito, kuris būtų tiek kartų labai toli atmušęs sviedinį. Porą metų prieš mirtį jis rašė

(laikraštyje “Guideposts”) apie save. Jis buvo nutolęs nuo tikėjimo. Viena žiemos naktį Niujorko mieste, stovėdamas prie lango savo bute, jis susimąstęs, puolęs ant kelių ir meldęsis. Vėliau draugas Paulas Carey ligoninėje jį klausė, ar norėtų matyti kunigą. Jis gražiai atliko išpažintį, priėmė Šv. Komuniją. Laikraštyje rašė: “Kai aš sirgau, tą naktį neturėjau rūpesčio. Aš rūpesčius Dievui atidaviau” (M. Link, S. J.).

Yra dar viena Dievo šviesa. Šventieji mato Dievą “akis į akį” (1 Kor 13,12). Šv. Katarina iš Sienos, šv. Jonas Vianney ekstazėse matė šios šviesos spindulėlį.

Dievo Sūnus norėjo apšviesti tamsius ir suklydusius. Jis kalbėjo: “Aš pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą” (Jn 8,12).

TIKROJI LAIMĖ

A — ketvirtas eilinis sekmadienis; Mt 5,1-12

Trys Mišių skaitiniai, Dievo žodis, yra gražus pamokymas. Žmonės gali šiuos žodžius priimti ar ne, būti laimingais ar ne.

Pirmas skaitinys yra žodžiai pranašo Zefanijo. Pranašas vadina žmogų laimingu, jeigu jis doras, teisingas, nusižeminęs. Antroje skaitinyje šv. Paulius kalba apie neturtingo, paprasto žmogaus kilnumą ir laimę, nes jis vykdo Dievo valią.

Evangelijoje Kristus skelbia septynis palaiminimus. Laimingi yra Dievo palaimintieji.

Amerikos prezidentas Johnsonas savo darbo kambaryje kartą kalbėjo lyg filosofas. Jis klausė: “Kada žmogus yra laimingas?” Prezidentas buvo politikas. Bet jis ir giliai mąstė. Kai kada aplankydavo Šv. Domininko koplytelę Vašingtone. Čia tyliai meldėsi. Viena jo duktė ruošėsi būti katalike. Visiems žmonėms šis prezidento klausimas yra labai svarbus. Šv. Augustinas, vyskupas ir daktaras, dažnai sau ir kitiems apie tai kalbėjo. Jis sakė, kad žmonės yra Dievo sutverti, todėl jų širdys atras poilsį, būdamos amžinai su Dievu.

Ir Amerikos Nepriklausomybės paskelbimo rašte (parašė Thomas Jeffersonas) yra gražiai pasakyta apie tris žmonių laisves: darbo laisvę, pasirinkimo laisvę ir laisvę siekti laimės.

Evangelijoje, pamoksle nuo kalno, Kristus moko apie tikrąją laimę. Jis duoda gyvenimui planą, programą, kuri veda žmones prie laimės. Turtas, garbė nepadaro žmonių laimingais. Nuodėmės veda prie kentėjimų, ligų, pražūties.

Kristus ne tik kalbėjo, bet ir rodė kelio prie laimės pavyzdį. Todėl tas, kas priima Dievo žodžius ir juos vykdo, stato savo gyvenimo namus ant tvirtos uolos. Dievas jam padeda. Jis yra išmintingas.

Yra daug išmintingų žmonių, šeimų, kuriose žmonės siekia gyventi tobuliau. Kiti Kristaus sekėjai, siekdami tobulo gyvenimo, meldžiasi, atgailauja ir gyvena vienuolynuose. Jie vykdo evangelinius patarimus, nori išlikti skaidrūs, neturtingi ir palusnūs.

Šv. Bernardas (1090-1153) 16 metų amžiaus, Dievo įkvėptas, apleido savo turtingų tėvų namus. Šv. Bernardo pavyzdys ir žodžiai palietė brolius ir kaimynus. Penki broliai, du dėdės ir trisdešimt kitų jaunuolių išėjo su šv. Bernardu. Jauniausias Bernardo brolis Nivardas buvo nuliūdęs. Broliai jį linksmينو, sakydami, kad jis liks viso tėvo turto paveldėtoju. Jaunuolis, dar vaikas, atsakė: “Jūs pasiimate dangų, o man paliekate žemę” (F. Spirago, p. 565). Kai jam suėjo 16 metų, išėjo pas brolius.

Šv. Bernardas buvo XII šimtmečio didžiausias žmogus. Jis buvo popiežių patarėjas, teologas, Bažnyčios daktaras. Jo įkurto vienuolyno Prancūzijoje vieta vadinama “Šviesos Slėniu” (Clairvaux, arba Citeaux). Vienuoliai buvo vadinami cistersais, gyveno pagal šv. Benedikto regulą. Tryliktame šimtametyje buvo apie 2 tūkstančius cistersų vienuolynų. Šv. Bernardas buvo Dievo Motinos gerbėjas, parašė gražių himnų: “Salve Regina”, “Memorare”.

Šv. Bernardas prisidėjo prie kryžiaus karų Šv. Žemėje. Kartu jis liūdėjo (kaip ir šv. Pranciškus iš Asyžiaus), kai matė krikščionių kariuomenės vadų netobulybes ir blogybes.

Ši istorija yra pavyzdys žmogaus, kuris siekia tobulybės, kad būtų geras Kristaus sekėjas.

ŽEMĖS DRUSKA, PASAULIO ŠVIESA

A — penktas eilinis sekmadienis; Mt 5,13-16

“Jūs žemės druska... pasaulio šviesa...” Šis gražus, poetiškas, metaforiškas Jėzaus pasakymas rodo, kokia yra krikščionių privilegija ir atsakomybė. Kaip druska apsaugo maistą nuo gedimo, taip krikščionys saugo kitus žmones nuo dvasinės nelaimės ir pražūties. Druska yra meilės, draugiškumo, ramybės, tikėjimo, išminties simbolis. Krikščionys yra pašaukti padėti kitiems, kad visų gyvenimas būtų skoningas, šviesus, gražus. Ilgais šimtmečiais geri Kristaus sekėjai buvo žemės druska, pasaulio šviesa.

Mažutis ir paprastas pavyzdys. Viena jauna mergaitė Onutė atostogų metu gavo darbą viešbutyje Cape Cod vietovėje, prie Atlanto. Jos pareiga buvo palaikyti švarą ir tvarką dešimtyje kambarių. Viešbutyje ji sutiko daug turtingų ir įžymių žmonių. Ji patarnavo ir vienam žmogui, kurį vadino Mr. Smithu. Kartą, eidama jo kambarin, išgirdo sakant: “Netvarkyk mano kambario šiandien”. Tik po poros dienų mergaitė patarnautoja įėjo į kambarį. Jis pasirūpino, kad kambarys būtų švarus ir tvarkingas.

Šeštadienį Onutė ėjo gatve. Ji skubėjo į bažnyčią, kad 4 val. 30 min. būtų šv. Mišiose. Netikėtai sustojo mašina. Joje sėdėjo Mr. Smithas. Ji pasakė einanti į bažnyčią. Jis pakvietė ją kartu pavažiuoti iki bažnyčios. Mr. Smithas daug klausinėjo apie jos religiją. Mergaitė su džiaugsmu atsakinėjo. Mergaitė nustebo, kai jis paprašė kartu su ja pabūti bažnyčioje. Mr. Smithas, bažnyčioje atsiklaupęs, užmerkęs akis, mąstė ir meldėsi. Po šv. Mišių mergaitė jo nebematė. Kitą dieną Onutė Mr. Smitho kambaryje rado mažą ryšulėlį su raštelio: “Brangi Onute! Šitame ryšulėlyje yra tau dovana. Gražiausią dalyką tu man padarei.

Mano vedybinis gyvenimas buvo priėjęs krizę. Aš buvau išėjęs iš namų kelioms dienoms, kad apsigalvočiau. Tavo gilus tikėjimas ir meilė Dievui giliai mane palietė. Aš su tavim buvau šv. Mišių aukoje pirmą kartą po dešimties metų. Dievas davė man šviesą ir norą vėl gyventi su savo žmona”. Ryšulėlyje buvo idėtas auksinis retežėlis su auksiniu kryželiu (M. Link, S. J.).

Ši tikra mažutė istorija yra patvirtinimas Kristaus teisingo pasakymo: “Jūs esate žemės druska... pasaulio šviesa...” Geri krikščionys, šventieji yra Dievo palaima ir dovana žmonėms. Šventųjų milijonai. Šventųjų yra ir Amerikoje. Šv. Jonas Neumanas (†1860), Filadelfijos vyskupas, redemptoristas, savo gyvenimo pavyzdžiu kėlė žmonių širdis prie Dievo. Šv. Pranciška Cabrini (†1917) įsteigė 67 prieglaudą, ligonines, globojo vargšus.

Šv. Elizabeth Ann Seton (†1821), konvertitė, penkių vaikų motina, žavėjosi Šv. Eucharistijos paslapties tiesa, Dievo Motinos pagalba, Katalikų Bažnyčios apaštališka kilme. Ji yra parapijinių mokyklų steigėja Amerikoje.

Lietuviai turi šv. Kazimierą, palaimintą vyskupą Jurgį Matulaitį. Yra tūkstančiai nežinomų lietuvių, šventų žmonių, kurie Lietuvai padeda. Krikščionių pareiga yra padėti suklydusiems, būti žemės druska, šviesa. Kristaus kryžius stiprina ir šviečia Dievo tarnams nuo Kalvarijos kalno.

KELYJE Į DANGŲ

A — šeštas eilinis sekmadienis; Mt 5,17...37

Skaitėme pranašo Beno Siracko žodžius. Pranašas Jeruzalėje apie 200 metus prieš Kristų parašė tuos žodžius. Jis ieškojo, prašė Dievo pagalbos, išminties. Jo knyga lotynų kalba vadinama “Ecclesiasticus”, t. y. “Bažnyčios knyga”. Pirmieji krikščionys dažnai girdėjo bažnyčiose skaitomus šios knygos žodžius apie Dievo ir žmonių išmintį, dorybes. Laimingi yra žmonės, kurie vykdo Dievo įsakymus.

Antrame šv. Mišių skaitinyje šv. Paulius kartoja, kad Dievo ir artimo meilė yra tikroji išmintis, kelias į laimę.

Evangelijoje Kristus moko būti dorais, teisingais, atladžiais. Michaelas Landonas yra artistas, kūrėjas. Jo tėvas buvo žydas, motina katalikė. Tėvai nesutarė. 1986 m. laikraštyje („Guidepost“) jis prisimena negerumus. Jaunuolis ilgėjosi taikos, gerumo, atlaidumo. Kartą jis važiavo Los Angeles miesto greitkelio penktadienį popiet į namus. Kelyje buvo didelis judėjimas, diena karšta. Mašinų vairuotojams reikėjo daug kantrybės. Buvo piktumo. M. Landonas mąstė: „Kodėl žmonės yra nekantrūs? Kodėl yra daug pavydo, savimeilės? Tik pasiaukojimas, gerumas, atlaidumas veda prie sugyvenimo“. Ir šis artistas nutarė parodyti žmonėms kelią į laimę. Tai jis daro televizijoje, vaidindamas ir rodydamas „Kelią į dangų“, „Highway to Heaven“ (M. Link, S.J.).

Apie kelią į dangų Kristus kalbėjo savo pamoksle nuo kalno. Šios dienos Evangelija mums kalbėjo.

Kristus žodžiu ir pavyzdžiu rodė žmonėms šį gražų kelią — gerumą, kantrybę, skaistumą, atlaidumą.

Dievo tarnai, pvz., šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226), rodė linksmumo, gerumo, dorumo pavyzdį.

Daug yra lietuvių gerų žmonių, kurie rodė kitiems kelią į dangų. Gal kai kurie nebuvo pamaldūs, bet jie buvo dori, daugeliui varge padėjo. Dievas juos laimino.

Kunigas Stasys Yla parašė knygą „Dievas sutemose“. Jis rašo apie lietuvius, kurie buvo dori ir kitiems padėjo. Jis gražiai prisimena inteligentus Kazį Venclauską, Mykolą Šleževičių, Vincą Čepinską, Mykolą Biržišką, Juliją Grauroką, Vladą Putvinskį, Vincą Krėvę-Mickevičių. Jie visi labai gražiai pasiruošę keblionei į dangų, darė atgailą.

Klemensas Brentano (†1842), didis vokiečių rašytojas, nebuvo religingas. Bet jis buvo labai doras. Frankfurte Kalėdų naktį jis gausiai sušelpė vieną vaiką, kurio motina sirgo. Dievas rašytojui atlygino. Jis išpirkė ir sudegino savo negerai parašytas knygas. 1818 m. jis aplankė Katariną Emmerich. Ši šventa mistikė,

stigmatikė, kurią jis lankė penkerius metus, rašytojui buvo didelis įkvėpimas. Jis daug apie ją rašė.

Žemiškos gėrybės nėra žmogaus laimė. Kristus vadina palaimintais gailestingus, dorus, teisingus.

Šv. Paulius kalba apie pažadėtą Dievo laimę šiais žodžiais: “Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į galvą neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli” (1 Kor 2,9).

BŪKITE TOBULI

A — septintas eilinis sekmadienis; Mt 5,38-48

Apaštalas Jokūbas jaunesnysis, Kleopo sūnus, “Viešpaties brolis” (pusbrolis), Petru iškeliavus, tapo Jeruzalės krikščionių galva. Jis yra parašęs labai gražų laišką. Jis su Petru priėmė ir sveikino Jeruzalėje Paulių po jo atsivertimo. Jokūbas buvo labai pamaldus. Kasdien atsiklaupęs meldėsi bažnyčioje. Žmonės vadino jį Jokūbu Teisinguoju. Jis buvo Jeruzalės vyskupu 29 metus.

Žydai Jokūbą apkaltino, nes jis skelbė, kad Jėzus yra Mėšias. Jie reikalavo, kad Jokūbas, palipęs aukščiau, atšauktų savo tikėjimą Kristumi. Jokūbas iš aukštos vietos vėl kartojo ir rodė meilę Kristui. Negeri žmonės nustūmė apaštalą nuo aukšto. Jis krito ir mirtinai susižeidė. Pikti žmonės lazdomis jį užmušė. Jam buvo 96 metai. Jokūbas prieš mirtį kalbėjo: “Dangaus Tėve! Atleisk jiems jų nusikaltimus ir vesk juos prie tiesos pažinimo”. Jis, sekdamas Kristumi, mylėjo priešus, norėjo būti tobulas (F. Spirago, p. 263).

Prieš keletą metų JAV žurnalas “Newsweek” įdėjo gražią fotografiją. Trys broliai vaikai atsiklaupę meldžiasi pirmame bažnyčios suole. Prie šios nuotraukos užrašas: “Tik jie išliko gyvi”. Rytą vienas iš brolių (Jerry) girdėjo žinią: vienas lėktuvas (United 629), skrisdamas virš Kolorado valstijos sprogo. Žuvo 44 keleiviai. Lėktuve buvo šių trijų vaikų tėvas ir motina. Blo-

gas žmogus buvo įnešęs į lėktuvą bombą. Šv. Gabrieliaus katalikų mokyklos, kurioje trys broliai mokėsi, mokiniai prašė visų melstis už jų klasės draugus. Vienas iš šių brolių klausė klebono: "O gal mums reikėtų melstis už žmogų, kuris užmušė mūsų tėvą ir motiną?" (M. Link, S.J.).

Trys geri broliai nori daryti taip, kaip Kristus kalbėjo šiandien: "Mylėkite kitus... mylėkite savo priešus ir melskitės už tuos, kurie jus persekioja".

Dažnai gerų krikščionių vaikai gerai supranta Kristaus žodžius. Kristus laimino vaikus ir liepė iš jų mokytis. Pamoksle nuo kalno Kristus kalbėjo: "Būkite tobuli kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas". Meilė, ypač priešui, yra šventumo, tobulybės ženklas.

Žemės planeta yra lyg orlaivis, skrendantis apie saulę. Žemė-orlaivis klauso tvariniams duotų taisyklių. Dievas ir žmonėms davė taisykles bei įsakymus. Dievo žodis ir Jo Bažnyčia šiuos įsakymus skelbia, primena. Kai žmonės vykdo Dievo įsakymus, jie skrenda prie tikslo, šventumo ir Dievo. Tik nuodėmė išstumia žmones iš gero kelio. Dievo ir artimo meilė yra tobulybės. Šv. Jonas, apaštalas, ilgai gyvenęs, senatvėje visada kalbėjo: "Vaikeliai, mylėkite vienas kitą!"

Trys pirmieji Dievo įsakymai yra žmogaus šventumo namo pamatas.

Sekmadieniais bažnyčioje būkime panašūs į nusižeminusį muitininką. Jis darė atgailą, gerai meldėsi. Dievo gerumas visus veda prie tobulybės ir laimės.

KRIKŠČIONIŠKA IŠMINTIS

A — aštuntas eilinis sekmadienis; Mt 6,24-34

Penkerių metų mergaitė Agnietė minėjo savo gimimo dieną. Krikštatėvis jai padovanojo mažą brangų auksinį pinigėlį. Mergaitė labai džiaugėsi. Ji rodė dovaną tėvams ir kitiems. Lai-

minga mergaitė išėjo iš namų. Viena praeivė krepšyje nešė gražius obuolius. Mergaitė už gražų obuolį atidavė pinigėlį. Moteris su brangiu pinigų nuėjo. Mergaitė neilgai džiaugėsi, turėdama obuolį. Tėvai buvo labai nepatenkinti ir ją barė. Mergaitės krikštatėvis pasakė: “Nekaltinkit mergaitės. Ji nežinojo, kiek vertas auksinis pinigas”.

Daugelis žmonių, vyrai, moterys ir vaikai, dažnai parduo-da didelį turtą, tikrą laimę. Jie brangiai sumoka už mažos ver-tės šio pasaulio dalykus. Už mažą trumputį malonumą jie išsi-žada didžiausio turto ir amžinos laimės. Jie yra neišmintingi. Krikščionys, Kristaus dovanos, tikėjimo šviesos apšviesti, žino, kas yra jų brangiausias turtas, kuris veda į amžinos laimės na-mus.

Gerai tėvai mažus vaikus apdovanoja dideliu turtu, moky-dami juos būti išmintingais, religingais... Vienos šeimos tėvas pamiršo padėti savo šešiolikmečiui sūnui. Tėvas manė, jog pa-augęs sūnus pats pasirinks kelią į laimę. Po kiek laiko sūnus buvo rastas negyvas. Jis pasirinko mirtį... Viena motina (prie Grenoblio, Prancūzijoje) kalbėjo, kad jos sūnus išaugs šviesus ir be religijos. Po dvidešimties metų (1910) teismas nuteisė šį jaunuolį mirties bausme. Jis buvo nužudęs savo motiną (F. Spi-rago, p. 13).

Pranašas Izaijas šiandien prisimena žydų tautos klaidas, nuodėmes. Tamsių žmonių Dievas nelaimino. Žydai gyveno tremtyje. Atgailaujantiems Dievas, lyg gera motina, dovanojo.

Šv. Antanas iš Egipto yra laikomas vienuolių patriarchu. Jis ieškojo išminties. Jis mokė kitus išminties ir vedė juos prie tobulybės, šventumo ir laimės.

Šv. Joana Pranciška de Chantal (1572-1641) buvo jau susi-žiedavusi su turtingu ir gerą vardą turinčiu jaunuoliu. Viskas buvo paruošta. Bet išmintinga mergaitė sužinojo, kad jaunuolis buvo kalvinistas. Mergaitė pasirinko saugesnį kelią. Ji sukūrė šeimą su kitu, De Chantal. Vėliau, likusi našle, aštuonerius me-tus gyveno ir mokė savo keturis vaikus.

Ji siekė išminties, tobulybės, šventumo. Šv. Pranciškus de

Sales (1622), Ženevos vyskupas, jai padėjo. Ji įsteigė Marijos Aplankymo seserų vienuolyną, šelpė vargšus, ligonius. Ji yra šventa moteris.

Šventieji, kaip visi žmonės, turėjo vargų, pagundų. Jiems padėjo išminties dorybė.

Dievas visus krikščionis, savo vaikus, lyg paukščius maitina, lyg gėles gražiai išpuošia. Mes dažnai gal to gerai nematome. O Dievo ranka laimina visus geros valios žmones, kurie myli išmintį ir siekia šventumo.

KELIONĖ SU KRISTUMI

A — pirmas Gavėnios sekmadienis; Mt 4,1-11

Vienas žmogus labai nusikalto. Jis nužudė policininką. Nusikaltėliui teismas paskyrė bausmę — mirtį elektros kėdėje. Oficialus kalinio prižiūrėtojas klausė, ar jis norėtų ką pasakyti. Nuliūdęs kalinys atsakė: “Istorija prasidėjo, kai aš iš motinos pavogiau mažutį pinigėlį. Po to vokiečių mokykloje, parduotuvėje. Kartą su kitais nutarėme paaimti pinigų iš banko. Dabar nužudžiau policininką. Viskas prasidėjo nuo to pavogto pinigėlio”.

Tokia yra dažna nusikaltimo, nuodėmės istorija. Prasideda nuo mažo blogo darbelio. Pagunda, nuodėmė veda prie kitų nusikaltimų ir pražūties.

Dienos Evangelija pasakoja apie Kristų, pasipriešinusį pagundai, šėtonui. Jėzus pasipriešino pagundoms, kurios ateina iš trijų šaltinių. Blogų pagundų šaltiniai yra noras ieškoti malonumų, garbės-išdidumo ir noras būti turtingam. Kristus atmetė šias tris dideles pagundas.

Gavėnia yra kovos prieš pagundas laikas, pasirinkimo gyventi su Kristumi ir pasipriešinimo šėtonui laikas.

1984 m. lapkričio 2 d. JAV (Karolinos valstija) buvo paskirta ir įvykdyta mirties bausmė moteriškai Velma Barfield. Jos baisus nusikaltimas — keturių žmonių nužudymas. Moteris kalė-

jo šešerius metus. Pagaliau ji suprato, kad buvusi labai kalta. Ji parašė knygutę "Moteris, nuteista mirčiai" (Woman on Death Row). Atrodo, vieną naktį jai pasirodęs Kristus ir pasakęs: "Aš miriau už jūsų nuodėmės. Ar norėtum, kad aš ateičiau, ir tu vėl gyventum?" Velma atgailavo, atliko išpažintį Kristui ir prašė jo pasigailėjimo. Ji rašė: "Tą naktį Kristus atėjo pas mane". Nuo tos dienos Velma mąstė ir dažnai skaitė Šv. Raštą. Ji lyg atgimė gyventi Dievui (M. Link, S. J.).

Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą, protingą ir laisvą. Laisvas žmogus privalėjo tarnauti Dievui ir mylėti jį. Deja, laisvas žmogus, pagundos suklaidintas, pasirinko klaidingą kelią. Pirmieji žmonijos tėvai Dievo nepaklausė. Atėjo nuodėmė.

Pirmapradė ir kitos nuodėmės yra visų blogybių šaltinis. Nuodėmė žaloja žmogaus kūną ir dvasią. Nuodėmė šeimas ir tautas veda į nelaimę. Gavėnios metas yra žmogaus kūno ir dvasios gydymo metas.

Šv. Paulius šiandien moko, kad Kristus, lyg antrasis Adomas, savo paklusnumu Dievui parodė kelią į laimę. Krikščionių pareiga yra artėti prie Kristaus, vykdyti Dievo valią, iš naujo gimti, kaip mąstė Velma, kalinė moteris. Jai taipogi padėjo mąstymas apie mirtį. Popiežius Inocentas IX (†1591) savo darbo kambaryje turėjo dėžę. Kartą jis prašė jėzuito generolo Aquaviva įspėti, kas toje dėžėje. Tai buvo karstas. Popiežius dažnai mąstė apie mirtį, kovojo prieš pagundas, ruošėsi teismui.

Dieve Tėve! Sukūrei žmogaus kūną iš žemės dulkių ir įkvėpei jam gyvybės dvasią, bet žmogus Tau nusikalto. Dabar, gavėnios metu, prašome pasigailėjimo. Padėk mums gyventi, kaip Tavo kentėjęs Sūnus mokė.

KRISTAUS ŠVIESA

A — antras Gavėnios sekmadienis; Mt 17,1-9

Prieš keletą metų Anglijos tautinė televizijos bendrovė žinomam žurnalistui Malcolmui Muggeridge paskyrė darbą. Te-

levizijos bendrovė norėjo nufilmuoti Motiną Teresę ir jos seseris Indijoje, Kalkutos mieste. Seselės dažnai rasdavo gatvėse sergančius ir mirštančius. Nelaimingus žmones jos atveždavo į pagalbos namus. Sergantieji buvo nuprausiami, prižiūrimi. Prastose prieglaudoje buvo labai menka šviesa. Filmo darbininkams atrodė, jog be geros šviesos jų darbas bus nesėkmingas.

Didelis nustebimas! Prieglaudoje nušvito paslaptinė šviesa. Žurnalistas Muggeridge, kuris priėmė katalikų religiją, rašo apie tai knygoje „Gražiausias dalykas Dievui“ (Something Beautiful for God). Jis rašo apie Dievo ir Motinos Teresės prieglaudos namus, apie meilę vargšams ir paslaptinę šviesą (M. Link, S.J.).

Senojo Testamento Išėjimo knyga pasakoja apie Dievo pranašą Mozę. Kai Mozė nulipo nuo kalno, kur buvo kalbėjęs su Dievu, jo veidas spindėjo ypatinga šviesa. Panašus įvykis nutiko šv. Elzbietos iš Vengrijos (†1231) gyvenime. Ji buvo nelaimingųjų globėja. Kai ji baigė savo maldas ir darė gera kitiems, žmonės matė jos šviesų veidą, atrodė, lyg iš jos akių šviestų saulės spinduliai. Petras, Jokūbas ir Jonas, apaštalai, Taboro kalne matė Jėzaus veidą, kuris švietė lyg saulė.

Daugelio religinių knygų autorius yra Amerikos rašytojas Thomas Mertonas (†1968). Jaunas Mertonas klaidžiojęs. Dievo malonė atvedė jį prie šviesos. Jis tapo kataliku ir vienuoliu trapistu. Jis rašė apie Graikiją. Graikai krikščionys-ortodoksai turi gražius papročius.

Graikijoje yra vienos mylios aukščio Athos kalnas. Ant kalno daug vienuolynų. Graikai krikščionys, kaip ir katalikai, rugpjūčio 6 d. švenčia Kristaus Atsimainymo dieną. Iš vakaro daug žmonių susirenka prie kalno ir pradeda lipti aukštyn. Atėjus rytui, žmonės uždega ugnį, šviesą. Žmonės galvoja apie Kristų, Šviesą.

Kristaus Atsimainymo kalnas yra Šv. Žemėje, netoli Nazareto. Šimtmečiais krikščionys piligrimai ateidavo čia, kur apaštalai matė Kristų, Šviesą. Apaštalai džiaugėsi. Kristus prieš savo kančią stiprino apaštalus. Ateityje jie turės kitus stiprinti,

nes gyvenimo kalno papėdėje, “ašarų pakalnėje”, yra silpnų ir vargšų.

Visų tikinčiųjų meilė ir pagarba kitiems yra šviesa, kuri padėjo Motinai Teresei, šv. Elzbietai. Kristus atnešė šviesą, ugnį. Visi žmonės ieškojo šviesos, žmogus yra “nepagydomai religingas”, sako rašytojas Sabatieras; jis ilgisi amžino gyvenimo, serga amžinų namų ilgesio liga. Maža dalis žmonių, puikybės ar nuodėmės apakinti, nenori eiti pro ankštus vartus Šviesos link. Dažnas gyvenimo pabaigoje pamato savo klaidas.

Dangiškasis Tėve! Padėk, kad visų žmonių širdys ir ausys girdėtų Tavo Sūnaus žodžius, nes tik Jis yra jų Kelias, Šviesa ir Gyvenimas.

GYVASIS VANDUO

A — trečias Gavėnios sekmadienis; Jn 4,5-42

Mergaitė Helen Keller gimė 1880 m. Alabamos valstijoje, JAV. Helen dvejų metų buvo ligonė. Pasveikusi mergaitė liko nebyle, akla ir kurčia. Visų nustebimui ji gavo koledžo baigimo diplomą, parašė keletą knygų. Ji buvo kiekvieno JAV prezidento viešnia. Ji teikia invalidams įkvėpimą.

Anne Sullivan, 20 metų moteris, buvo nelaimingos mergaitės mokytoja. Mergaitė suprasdavo daugiau, kai mokytoja kalbėdama lietė jos rankas. Helen rašo apie pirmą jos supratimą knygoje “Mano gyvenimo istorija” (The Story of My Life). Ji su mokytoja atėjo prie vandens šaltinio. Šalto vandens srovė bėgo per mergaitės rankas. Mokytoja mergaitei kartojo žodį “vanduo”. Vanduo lyg atidarė jai duris kalbos paslapčiai suprasti, ją džiugino, apšvietė. Prie pavasario vandens šaltinio, ji rašo, pradėjusi naują gyvenimą.

Ši istorija yra lyg Evangelijoje skaityta moters istorija prie vandens šaltinio. Kristus jai kalbėjo apie gyvybės vandenį. Šis Kristaus gyvasis vanduo, Dievo dovana, padarė moteriškę nau-

ju žmogumi. Ji tikėjo Kristaus žodžiais. Gyvybės vanduo, Dievo dovana, yra Dievo pašvenčiamoji malonė. Ji ateina pas tuos, kurie nusizemina, priima Dievo žodžius ir atgailauja. Ši dovana ateina su meile galvojant apie Atpirkėjo kančią, mirtį, prisikėlimą. Naujas gyvenimas prasideda su Krikšto, Atgailos, Šv. Eucharistijos sakramentų branginimu.

Gamtos stebėtojai kalba apie didelį pavojų Mičigano ežero vandeniui. Nuolatinis ežero teršimas gali priartinti vandenyje gyvybės mirtį. Gyvybei, žuvims reikia švaraus vandens. Švarus vanduo yra vaistas, gydantis ištroškusius, mirštančius.

Dievo Sūnus davė žmonėms gyvąjį vandenį, kad jie amžinai gyventų. Moteris samarietė buvo laiminga, nes ji suprato Kristaus žodžius. Ji norėjo turėti gyvojo vandens.

Jacobas Libermannas buvo žydo rabino sūnus. Jis gyveno Rytų Prancūzijoje (Zabernas, Elzasas). Kartą Jacobas atsidėjęs skaitė Evangelijos knygą. Dievo malonė atėjo į jo širdį. Didžiąją Savaitę Paryžiuje jis apsikrikštijo. Gyvasis Kristaus vanduo atnešė jam džiaugsmą, laimę. Jis tapo kunigu, misionieriumi, daug dirbo, kad padėtų juodosios rasės žmonėms sekti Kristumi. Jis mirė 1852 m., 48 metų (F. Spirago, p. 588).

Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui, vienas amerikietis karys žurnalistas atėjo pas Francois Mauriacą, Nobelio premija apdovanotą rašytoją. Jis parašė knygą "Jėzaus gyvenimas". Karys klausė rašytojo, kas yra svarbiausia žmogui gyvenime. Mauriacas atsakė: "Svarbiausia yra gyventi ir mirti Dievo malonėje". Šis atsakymas kariui buvo gražiausias pamokslas.

Šis gražiausias Kristaus pamokslas yra šios dienos Evangelijos knygoje.

DVASIOS ŠVIESA

A — ketvirtas Gavėnios sekmadienis; Jn 9,1-41

Skaitydami apie Helen Keller, kuri buvo ligonė, akla, kurčia ir nebyli, stebimės jos mokytojos Anne Sullivan pasiaukoji-

mu, meile nelaimingai mergaitei. Septynerių metų mergaitė jau skaitė ir rašė. Jos geroji mokytoja mirė 1936 m. Gražus jos darbas buvo lyg meilės stebuklas.

Būti aklam — didžiausia nelaimė. Kartą laikraščiai rašė apie aklą žmogų Evansą. Po 51 metų jis pamatė šviesą — po pavykusios akių operacijos. Jis buvo labai laimingas. Kasdien rytais jis ėjo, kad pamatytų, ko buvo nematęs (M. Link, S.J.).

Evangelija kalba apie Kristaus gerumą, meilę ir galybę. Kristus pagydė aklą žmogų, kai šis, jam liepus, nusiprausė Siloamo tvenkinyje. Jis su savo tėvais dėkojo Kristui už meilės stebuklą. Tik išdidūs fariziejai nematė Kristaus meilės stebuklo. Jie nenorėjo tikėti, kad Jėzus iš Nazareto yra Mesijas. Fariziejų išdidumas apakino jų akis. Jie nematė tiesos.

Buvęs aklas, pagydytas žmogus atsiklaupęs dėkojo Kristui. Jis suprato, kad Jėzus buvęs daugiau negu paprastas žmogus. Su tikėjimo šviesos pagalba jis matė, kad Jėzus buvo pranašas, Mesijas.

Dvasinė šviesa, tikėjimo dovana yra didesnė Dievo dovana negu paprastas regėjimas.

Yra žmonių, kurie neturi šios tikėjimo šviesos dvanos. Nors jie mato Dievo stebuklus, bet jų nepriima. Išdidus žmogus nepriima, ko nenori, teisinasi ar meluoja. Jo klaida yra nuodėmė prieš Šv. Dvasią.

Prancūzų rašytojas Emile Zole (1840-1902) parašė daug knygų, romanų. Jo knygos buvo labai skaitomos. Jis buvo turtingas. Tuo metu buvo daug kalbama apie Dievo Motinos pasirodymą šv. Bernadetai Liurde. Daug sergančių žmonių čia stebuklingai pagijo. Emile Zole netikėjo stebuklingais pagijimais. Jis rašė apie tai su pajuoka. Kartą jis viešai pranešė apie savo kelionę į Liurdą. Čia stebėjo, klausinėjo ligonius keturiolika dienų. Jis matė daug nesuprantamų dalykų. Marija Lebranchu buvo prie mirties. Ji sirgo nepagydoma kepenų liga. Tikinti, pamaldi moteris netikėtai pagijo. Zole pats ją matė. Bet parašė, kad pagijusi ji vėl susirgo.

Daugelis žmonių lankė pagijusią moterį. Emile Zole pats

atvyko pas ją. Jis prašė, kad moteris išvažiuotų kur nors kitur gyventi. Pažadėjo jai atsilyginti. Moteris ilgai gyveno. Paryžiaus vyskupas reikalavo, kad E. Zole pasakytų viešai rašęs netiesą (F. Spirago, p. 498).

Tamsūs žmonės dažnai rašo netiesą. Šėtonas yra melo tėvas.

Artėja gavėnios, atgailos meto, pabaiga. Atgaila veda prie dvasinės šviesos, stiprina tikėjimą.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus nebuvo mokyta teologas, bet jis buvo arčiau Kristaus, negu kiti mokyti žmonės, nors jie vadintų save teologais. Dievas laimina nusižeminusį ir duoda jam šviesą. Džiaugsmas ir laimė būti Šviesos, Dievo vaikais.

PRISIKĖLIMO VILTIS

A — penktas Gavėnios sekmadienis; Jn 11,1-45

Jeruzalės priemiestis yra Betanija. Čia buvo Lozorius ir jo seserų namai. Kristus dažnai aplankydavo šią gerą ir vaišingą šeimą. Lozorius seserys Morta ir Marija liūdėjo, nes jų brolis mirė. Kai Lozorius jau buvo prieš tris dienas miręs ir palaidotas, atėjo Kristus į šios šeimos namus. Seserys tikėjo, kad jų brolis būtų nemiręs, jei Kristus jų namuose būtų buvęs.

Skaitėme: Kristus atėjęs prie Lozorius kapo galingu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik!“ Ir numirėlis išėjo iš kapo. Įvyko didelis stebuklas. Nustebę žmonės matė Kristaus galybės ir meilės dovaną gerai šeimai.

Sako, prisikėlęs iš mirties Lozorius ilgai gyveno. Atrodo, šeima turėjo iš namų išvykti. Gyveno Prancūzijoje. Dvasiškai akliems žydams buvo nemalonu, kai prisikėlusio Lozorius gyvenimas kalbėjo, kad Kristus yra Mesijas. Senieji geri izraelitų mokytojai (pvz., šiandien skaityto pranašo Ezekielio žodžiai) tvirtino, kad Mesijas darys stebuklus, prikels žmones iš mirties kapų.

Geros valios šviesūs žmonės matė Kristaus dievišką galy-

bę, o tamsūs ir išdidūs — nematė Dievo siųsto Išganytojo.

Robertas Greenas Ingersollas (1833-1899) buvo Amerikos advokatas, politikas, oratorius. Jo iškalbingumas patraukdavo klausytojus. Jis mokėjo įtikinti, važinėjo ir kalbėjo prieš krikščionybę, netikėjo gyvenimu po mirties. Jis kalbėjo, kad Lozorius prisikėlimas iš mirties kapo nėra stebuklas. Pamatęs, kad klausytojai jo kalbomis nepatenkinti, pripažino, kad gerai to nežino (A. Tonne).

Lozorius prikėlimas iš mirties kapo yra ženklas bei įrodymas, kad Kristus yra tikras Mesijas, Dievas, pažadėjęs duoti dangiškąjį gyvenimą tiems, kurie Jį tiki ir myli.

Žmonės yra laisvi. Tikėjimas yra Dievo dovana tiems, kurie dorai gyvena, yra neišdidūs ir ieško Dievo dovanos.

Armandas de Rance (†1700) buvo turtingas vyras. Kartą jis vaikščiojo Senos upės (Prancūzijoje) pakrante. Netikėtai pasigirdo šūvis. Kulka pataikė į jo kišenėje esantį raktą. Jis nebuvo sužeistas.

Šis stebėtinas įvykis buvo jam Dievo gailestingumo ir apsaugos ženklas. Jis mąstė, meldėsi ir dėkojo Dievui. Vėliau išdalijo savo turtą vargšams ir 1663 m. įsteigė labai griežtos tvarkos Trapistų vienuolyną (La Grane Trappe). Šis mažas įvykis jam buvo Dievo įkvėpimas (F. Spirago, p. 196).

Lozorius prisikėlimas iš mirties buvo daug kartų didesnis įvykis, Dievo galybės ir meilės ženklas. O yra žmonių, kurie nemato šio Dievo ženklo. Tik geros valios Dievo tarnai, kankiniai seka Lozorium ir turi amžino gyvenimo viltį.

Amerikos rašytoją Carson McCullers tris kartus buvo ištikęs širdies priepuolis. Ji buvo paralyžiuota jauna, tačiau vis dirbo, rašė. Vyras tragiškai mirė. Ji vis kalbėjo: „Aš noriu eiti ir nešti...“ Yra daug gerų žmonių, kurie tyliai gyvena, nors kenčia. Dievas juos žino. Artėja diena, kada Kristus pasakys jiems, kaip Lozoriui: „Kelkis! Išeik iš kapo!“

Tikime, kad Dangaus Tėvo namuose nebebus mirties, skausmo ir verksmo. Viešpatie, mes tikime.

JĖZAUS MEILĖ-KANČIA

A — Verbų sekmadienis; Mt 27, 11-54

Verbų sekmadienis, Didžioji savaitė liepia prisiminti Kristaus kančią. Nusikaltusio žmogaus nukryžiuavimas buvo paplitęs Egipto, Asyrų, Persų tautų gyvenime. Romos imperijoje šis mirties būdas buvo laikomas didžiausiu kaltininko pažeminimu. Nukryžiuavimas buvo vykdomas už miesto sustiprintų sienų. Prieš nukryžiuvimą nusikaltęs žmogus buvo kankinamas, plakamas. Nelaimingieji kartais prieš mirtį netekdavo sąmonės. Prikaltieji prie kryžių kartais būdavo gyvi dvi ar tris dienas.

Istorija kalba apie žydų sukilimą prieš romėnus 70 m. po Kristaus. Žydai, kovoję už laisvę ir pralaimėję, buvo nubausti mirtimi ant kryžių.

Kai Romos imperijoje buvo duota krikščionims laisvė, nukryžiuavimo bausmė buvo uždrausta. Kryžius liko išganymo ženklu, tikėjimo simboliu.

Kokios išvaizdos buvo Kristaus kryžiaus medis, mes gerai nežinome. Atrodo, Kristaus kojos nebuvo viena prie kitos prikaltos, bet atskirai.

Kristaus kryžiaus medis buvo atrastas šv. Elenos, Konstantino imperatoriaus motinos, 318 m. Kryžiaus medžio mažos dalelės dovanotos krikščionių bažnyčioms.

Kodėl Kristus leido, kad kentėtų ir mirtų ant kryžiaus? Kristus norėjo palikti žmonėms savo meilės ženklą. Dažnai Jis kalbėjo savo mokiniams: “Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti” (Jn 15,13).

Antra, Kristus norėjo, kad jo mirtis būtų prašymas, pakvietimas. Jis kvietė žmones taip gyventi, kaip jis mokė savo mokinius, sakydamas: “Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtų meile, kaip aš jus kad myliu” (Jn 15,12).

Pagaliau Jėzus norėjo, kad jo mirtis būtų skelbimas, apreiškimas to, ko jis dažnai norėjo, kai sakė: “Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi” (Mk 8,34).

Dažnai žmonės, ypač mūsų laikais, pamiršta, kad gyvenimas ir meilė eina kartu su kentėjimu. Todėl Kristus liepia kitus mylėti, nors meilė dažnai yra kančia.

Kiekvienos krikščioniškos šeimos namuose yra kryžius. Didžiosios savaitės metu ypač kalba Jėzus — Meilė nuo kryžiaus.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226) norėjo žinoti, koks yra tikriausias žmogaus išganymo kelias. Jis girdėjo Dievo žodžius: „Atskleisk maldaknygę ir skaityk!“ Jis rado knygoje žodžius: „Mūsų Viešpaties Jėzaus kančia“. Jis antrą ir trečią kartą rado knygoje tuos pačius žodžius. Po šio regėjimo jis visada mąstė apie Kristaus kančią. Šv. Augustinas sakė: „Viena ašara to, kuris mąsto apie Kristaus kančią, yra vertesnė, negu kelionė į Šv. Žemę“.

Pirmas Jėzaus apaštalas buvo šv. Andriejus, šv. Petro brolis, Rusijos krikščionių patronas. Jis mirė apie 70 metus. Kai iš tolo pamatė kryžių, ant kurio turėjo būti nukryžiuotas, kalbėjo: „Sveikas, brangus kryžiau. Tu esi pašventintas Kristaus... Aš su džiaugsmu artėju prie tavęs... Priimk mane ir atiduok mane mano Mokytojui“. Jis mirė garbingai ant kryžiaus.

JĖZUS MIRTIES NUGALĖTOJAS

A — Velykų sekmadienis; Jn 20, 1-9

Velykų sekmadienis yra didžiausia krikščionių šventė. Dievo Sūnus savo kančia, mirtimi ir prisikėlimu nugalėjo mirtį, dovanojo gyvenimą. Jis peržengė tamsų mirties vandenyną ir paruošė laimingą gyvenimą amžinybėje. Jėzus yra mirties nugalėtojas.

Istorija kalba apie krikščionių persekiojimus, kančias Romos imperijoje. Po 300 metų atėjo Dievo pagalba, teisybė ir taika. Konstantinas Didysis IV šimtmečio pradžioje nugalėjo Romos pagonių imperatorių Maksensijų. Vyko didelė kova. Jai prisidėjus pasirodė aukštai stebuklingas šviesus kryžius su užrašu:

“In hoc signo vinces” (Šiuo ženklui nugalėsi). Konstantinas vėl matęs šį regėjimą savo stovykloje. Jis ir jo kariai prieš kautynes pasipuošė šventu kryžiaus ženklui ir, Dievui laiminant, laimėjo kovą. Baigėsi krikščionių persekiojimo laikas. Konstantinas ruošėsi būti krikščioniu. Jo motina yra šv. Elena. Kentėjęs ir prisikėlęs Kristus yra krikščionių pergalė, laisvė ir naujas amžinas gyvenimas.

Prancūzų filosofas Reveillere XVIII šimtametyje rašė, kalbėjo ir įtikinėjo žmones. Jis norėjo kitos, atnaujintos religijos. Filosofas daug dirbo, bet jo mokslo žmonės nepriėmė. Jis prašė savo draugo (Barras) patarimo, ką turėtų daryti, kad mokslas būtų žmonėms priimtinas. Draugas pagalvojęs pasakė: “Leisk, kad penktadienį būtum nužudytas, o šeštadienį palaidotas. Padaryk, kad savo galybe sekmadienį prisikeltum iš mirties kapo. Tada žmonės įtikės ir priims tavo naują religiją” (Rev. C. Howe, p. 54).

Naujos religijos skelbėjas nepriėmė draugo patarimo. Jis ir jo religija pamiršta.

O Jėzus, Dievo Sūnus, po dviejų tūkstančių metų nepamirštas. Jis gyvena, viešpatauja.

Tiesa, po Didžiojo Penktadienio silpni, žmogiški apaštalai suabejojo. Bet vėl Velykų sekmadienį pamatę didį įvykį įsitikino, kad Kristus yra gyvas. Prisikėlęs Kristus pasirodė apaštalams gyvas, valgė su jais žuvį. Apaštalai įtikėjo iki širdies gelmių. Tikėjimą prisikėlusiu Kristumi jie liudijo žodžiais, darbais, krauju. Jiems Kristaus mokslas buvo aiškus ir tikras.

Kristaus iš mirties prisikėlimas yra didžiausias krikščionių tikėjimo dieviškumo, apaštališkumo įrodymas. Šis dieviškas tikėjimas yra tikras žmonių maistas, gėrimas, šviesa ir gyvybė. Žmonės, kaip pradžioje apaštalai, esti silpni, bet tikras gailestis yra jų išsigelbėjimas.

Kristaus prisikėlimas yra kertinis krikščionių tikėjimo akmuo. Kiekvienas sekmadienis yra lyg Velykos, kalbančios apie žmonių gyvenimą su prisikėlusiu Kristumi. Kristaus karalystėje nebus daugiau tikėjimo. Dievo regėjimas veidu į veidą, meilė padarys žmones amžinai laimingus.

TIKĖJIMO KELIAS

A — antras Velykų sekmadienis; Jn 20, 19-31

Aštuntoji diena po Kristaus prisikėlimo vadinama Dominica in Albis (Baltasis sekmadienis). Senovėje pasiruošę ir įtikėję žmonės buvo krikštijami Didžiosios Savaitės Šeštadienį. Po krikšto jie apsilvildavo baltais drabužiais. Balti drabužiai yra simboliškas ženklas. Pakrikštytieji buvo be nuodėmių, turėjo Dievo malonę. Sekmadienį jie nusilvildavo baltus drabužius. Jie norėjo visada būti balti, šventi, be nuodėmių.

Evangelija pasakoja apie apaštalą Tomą, abejojusį Kristaus prisikėlimo stebuklu. Tikėjimo kelyje, gyvenime, daugelis turi abejojimų, užtemimų.

1849 metais gruodžio mėnesį Rusijoje buvo išvesti iš kalėjimo ir išrikiuoti 20 revoliucionierių sukilėlių. Jie laukė sušaudymo. Caras Nikolajus I paskutinę minutę jų pasigailėjo. Visi buvo ištremti sunkiems darbams. Vienas kalinių buvo Fiodoras Dostojevskis, jaunas žmogus be tikėjimo. Sibire jis daug mąstė ir skaitė Šv. Raštą, kitas Evangelijos knygas. Kristaus gyvenimas, darbai jį nustebino. Jis įtikėjo, kad Kristus yra Dievo Sūnus. Atlikęs skirtąją bausmę, F. Dostojevskis parašė daug knygų. Nuostabios jo knygos, daugiausiai romanai, išverstos į daugybę kalbų. Rašytojas atvėrė duris, kad skaitytojai išvystų tikrąją šviesą. Tiesa, ne visi jį suprato.

F. Dostojevskis (1821-1881) buvo didžiausias Rusijos rašytojas ir pranašas, kadangi jis numatė ateitį, bedievybės baisumus. Vienaime savo romane „Kipšai“ jis pateikia šėtono žodžius: „Mums reikia bedievybės, girtuokliavimo, niekšiško ištvirkimo, kad žmonės galop virstų žiauriais egoistais...“ Rusijoje šie rašytojo-pranašo žodžiai išsipildė.

F. Dostojevskis yra šiek tiek giminingas apaštalui Tomui. Jis, kaip ir Tomas, įtikėjęs grįžo prie Kristaus.

Kelias su Kristumi yra nuoširdus tikėjimas Dievo žodžiais, ištvermė kovoje prieš nuodėmes ir drąsa einant tamsiu ir siauru

bandymo į amžinybę keliu. Tomas ir F. Dostojevskis yra pavyzdžiai visiems.

Tomas pradžioje netikėjo, kol nepamatė Kristaus ir nepalietė jo žaizdų. O Kristus mums pasakė: “Palaiminti, kurie tiki nematę!” Apie palaiminimą Velykų laikas kalba, kuomet prisimename tris Kristaus suteiktus sakramentus.

Pirmas: Krikštas, gimimas Kristuje.

Antras: Eucharistija, dvasinės gyvybės maistas.

Trečias: Atgaila, atsinaujinimas Kristuje.

Didis Anglijos konvertitas buvo G. K. Chestertonas (1874–1936). Kai jis 1922 m. priėmė katalikų tikėjimą, buvo paklaustas: “Kodėl jūs pasirinkote Katalikų Bažnyčią?” Jis atsakė: “Aš norėjau būti laisvas, be nuodėmės. Nėra kitos religijos, kuri padėtų žmonėms gyventi be nuodėmės”.

Paskutiniai popiežiai įspėja mus saugotis sekuliarizmo dvasios, nuodėmės. “Sūnus palaidūnas” grįžta pas Dievą Tėvą su atgaila.

Klausykoje, atlikdami išpažintį, regime kryžių. Kentėjęs Kristus yra gailestingas. Jis daugeliui sako: “Ramybė jums!”

Tikėjimo, gailesčio ir meilės žodžiai buvo pasakyti šv. Tomo: “Mano Viešpats ir mano Dievas!”

KRISTUS ATPIRKĖJAS—IŠGANYTOJAS

A — trečias Velykų sekmadienis; Lk 24, 13-35

Prieš keletą metų Amerikoje buvo rodomas muzikinis vaidinimas, istorija, vadinama “Jėzus Kristus Superžvaigždė”. Vaizduojamas Kristaus gyvenimas, kokį jauni žmonės ar modernistai norėtų matyti. Gera yra prisiminti Kristaus gyvenimą. Čia yra daug klausimų ir minčių, kuriuos kelia šio laiko žmonės. Graži muzika. Bet yra ir nemaža išdaigų bei juokų, kurie nesisiderina su Kristaus kilnumu ir tiesa. Ir Marija Magdalena, Kristaus sekėja, rodoma lyg būtų laisvo elgesio ar nedora.

Didžiausia klaida šioje melodingoje istorijoje yra ignorancija, vengimas kalbėti apie didžiausią Kristaus gyvenime įvykį — prisikėlimą iš mirties. Jėzaus didžiausias triumfas, pergalė yra Jo prisikėlimas iš mirties, rodantis, kad Kristus yra Išganytojas, Dievas. Jis yra ne tik Aukščiausia Žvaigždė, bet ir Atpirėjas, kelio į amžinąją laimę rodytojas.

Panašią klaidą padarė Kleopas ir jo draugas, du Kristaus mokiniai, kelyje į Emauso miestelį po Kristaus mirties. Jie apėjo Jeruzalę prieš Velykų dieną, nematė prisikėlusio Kristaus ir nežinojo apie Velykų didį įvykį. Liūdėdami jie išėjo iš miesto.

Emauso vietovė yra apie 12 kilometrų į šiaurės rytus nuo Jeruzalės. 1964 m. aš aplankiau šią vietą. Mažoje bažnytelėje yra gražus paveikslas. Kristus ir du jo mokiniai sėdi prie vakarienės stalo. Jėzus laužia duoną ir duoda ją mokiniams.

Kadaise vienas dailininkas padarė labai gražias tabernakulio duris vienoje bažnyčioje. Ant durų keturi paveikslai. Pirmas vaizduoja šešis akmeninius indus vestuvėse, Kanoje, Galilėjoje. Tai buvo pirmas simbolinis Eucharistijos mokslo tiesos pranešimas.

Antrame paveiksle — keli duonos kepalai ir žuvis, Kristaus stebuklas Kaparnaume. Tai Eucharistijos pažadėjimas.

Trečiame paveiksle prie paskutinės vakarienės stalo sėdi 13 žmonių. Kristus įsteigė Eucharistiją.

Ketvirtame paveiksle — trys žmonės prie stalo Emauso vietovėje. Pirmą kartą čia Eucharistija — šv. Mišios buvo paaukotos (M. Link, S.J.).

Kristus, sutikęs du mokinius, priekaištavo, kad jie buvo pamiršę pranašų skelbtą Mesiją. Jis kalbėjo, kad kančia ant kryžiaus nebuvo jo pralaimėjimas, bet išpildymas pranašų žodžių. O kai du mokiniai valgė vakarienę, kai Kristus laužė duoną ir gal kai pamatė žaizdas jo rankose, — tada jie Kristų tikrai pažino... Jie skubiai grįžo į Jeruzalę.

Pirmieji krikščionys dažnai šv. Mišias vadino “duonos lauzymu”. Šv. Mišios yra auka. Šv. Andriejus kalbėjo: “Kasdien aš aukoju Dievui ne gyvulius, bet nekaltąjį Dievo Avinėlį”.

Paskui šv. Vincentą Ferrerą (XIV a.), ispanų dominikoną visur sekė 10 tūkstančių atgailautojų. Jis dažnai sakydavo, kad per šv. Mišias Jėzus eina pas Dievą Tėvą, rodo žaizdas ir sako: "Pasigailėk to, už kurį Mišios yra aukojamos".

Su prisikėlusiu Kristumi darome auką turėdami amžino prisikėlimo viltį.

GERASIS GANYTOJAS

A — ketvirtas Velykų sekmadienis; Jn 10,1-10

Prieš keliolika metų JAV vienas žurnalas rašė apie jauną mergaitę Laurą Bell, kuri baigė studijas koledže, gavo diplomą. Ji galėjo gauti neblogą darbą, bet pasirinko savotišką. Jos darbas buvo Vajomingo valstijoje prižiūrėti apie 2000 avelių. Ji pasirinko ganytojos darbą ir vienvietės gyvenimą. Prie jos ir avių dar buvo arklys ir šuo. Kartą per savaitę jai atveždavo maistą, laiškus. Dažnai ji būdavo kalnuose, toli nuo gyvenamųjų namų. Ji skaitė ir mąstė — kas taip reikalinga žmogui. Ji mąstė apie Gerąjį Ganytoją — Kristų (M. Linkas, S.J.).

Geras mokytojas aukojasi, saugo avelės, kilus pavojui jas apgina. Šv. Rašte skaitome apie Dievo pranašą Mozę. Jis buvo ganytojas. Viena jo avelė paklydo, išipainiojo krūmuose. Mozė avelę atrado, išgelbėjo ir užsidėjęs ant pečių atnešė prie kaimeinės. Vėliau Dievas pašaukė Mozę būti Izraelitų tautos ganytoju.

Jaunas Dovydas taip pat buvo ganytojas. Jis saugojo avelės nuo plėšriųjų liūtų, meškų, vilkų. Su Dievo pagalba, įsidėjęs akmenėlių į svaidyklę, nugalėjo Filistinų milžiną Galijotą. Jis tapo karaliumi ir pranašu.

Šie drąsūs mokytojai buvo Kristaus paveikslai. Ir Laura Bell mąstė apie mokytoją-ganytoją Kristų. Jėzus yra pavyzdys tėvams, mokytojams. Jis pats pasilenkia prie žmonių, kad pakeltų tarsi pamestą drachmą. Jis neša ant savo pečių paklydusią avelę, Jo

paties atrastą. Dievas yra Meilė. Meilė reikalauja pasiaukojimo, kartu įprasmina, pašventina žmonių gyvenimą ir jį pralinksmina.

Kristaus Gerojo Ganytojo sekmadienį skaitome labai gražius 22 (23) psalmės žodžius: “Mane Viešpats gano: man nieko nestinga. Jis mane veda, kur vešlios ganyklos žaliuoja...”

Šv. Petras Jeruzalėje atvedė 3000 žmonių Kristaus avidėn. Kristus paliko žmonėms ganytoją. Jis kalbėjo Petrui: “Tau duosiu dangaus karalystės raktus” (Mt 16, 19). “Raktai”, to meto kalba, reiškia valdymą, ganyką. Petras ir jo įpėdiniai, Kristus noru, turės atvesti visus žmones vienon avidėn, kad jie klausytų vieno balso, vieno ganytojo (Jn 10,16).

Netikri mokytojai, lyg vilkai, mėgins įeiti avidėn. Jie vilios gražiais žodžiais, vaizdais, kad žmonės išeitų iš Kristaus avidės. Kristus, tikras ganytojas, išmintis, saugo nuo klaidų ir nelaimių.

1986 m. minėjome šv. Jono Vianney (1786-1859) 200 metų gimimo jubiliejų. Jis buvo Arso, Prancūzijoje, klebonas. Jis yra parapijos kunigų globėjas. Gražia ganytojo malda ir atgaila padėjo daugeliui... Kartą protestantas atėjo pas šv. Joną. Jis norėjo būti amžinai laimingas. Šv. Jonas paėmė jo rankas ir pasakė: “Mes nebūsime kartu danguje, jei negyvensime vienybėje. Jėzus paskyrė šv. Petrą vyriausiuoju ganytoju. Tik vienas kelias veda į dangų”. Šie žodžiai pasiekė gero žmogaus širdį. Jis tapo geras krikščionis, katalikas.

KRISTUS YRA KELIAS, TIESA, GYVENIMAS

A — penktas Velykų sekmadienis; Jn 14,1-12

1927 m. Niujorko mieste jaunuolis įlipo į mažą lėktuvą, pavadintą “The Spirit of St. Louis”. Lėktuvas pakilo iki debesų ir po 30 valandų nusileido Paryžiuje. Kelionėje jaunuolis turėjo pavojų, bet buvo laimingas, kai viskas gerai baigėsi.

Šio jauno žmogaus vardas — Charles Lindberghas, pirmas lakūnas, perskridęs Atlanto vandenyną.

Po kelių dienų Lindberghas nusileido Anglijoje. Paskui vėl grįžo į Paryžių. Šioje kelionėje jis turėjo rūpestį — blogą matomumą. Netikėtai pamatė kitą lėktuvą, skrendantį į Paryžių. Jis nusekė paskui jį.

Visi mes panašūs į šį jauną lakūną. Mes keliaujame, skrendame. Kai kada galime suabejoti, suklysti. Reikalinga pagalba. Didžiojoje mūsų kelionėje turime vadą — Kristų. Jis pirmas padarė didžiąją kelionę. Jis žino tikro kelio kryptį.

Evangelijoje Kristus sakė savo mokiniams: “Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane”.

Šio laiko abejojantiems yra graži dovana, pagalba — Kristus, kuris rodo tiesą, kelią į amžino gyvenimo namus.

Vienas aukšto ūgio kunigas po Mišių bažnyčios prieangyje kalbėjo su žmonėmis. Maža, kelių metų mergaitė tyliai paklausė kažko. Kunigas, žemai pasilenkęs, paprašė mergaitės pakartoti klausimą. Ji klausė: “Kokios spalvos yra Dievo akys?” Kunigas atsakė: “Melsvos spalvos, kaip tavo”. Gal daugelis esame panašūs į mergaitę. Norime žinoti, kaip Dievas atrodo, į ką panašus.

Šiandien Jėzus atsakė apaštalui Filypui: “Kas yra matęs mane, tas yra matęs Tėvą!.. Tikėkite... aš esu Tėve, ir Tėvas yra manyje”.

Ką Jėzus pasakė ir padarė, rodo, koks yra Dievas. Stebėkite Kristų, gydantį sergančiuosius. Mintyse stovėkime prie Kristaus ant kryžiaus. Jis kalba: “Dievas yra Meilė”. Jis rodo galybę. Jis žino praeitį, dabartį, ateitį. Jis visiems dovanoja daugelį kartų. Jis gailestingas ir rūpestingas.

Dievo planas yra padėti žmonėms jų kelionėje per kitus žmones, kuriems Jis davė tvirtesnę tikėjimą ir meilę.

Pirmas Mišių skaitinys kalba apie apaštalų padėjėjus “diakonus”. Šis graikiškas žodis reiškia “tarnas”. Šv. Raštas kalba apie diakoną Steponą (Apd 7,60), diakoną Filypą (Apd 8,38). Geri Kristaus tarnai visiems padeda. Šv. Petras šiandien gerus Dievo tarnus vadina: išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta. Visi krikščionys yra kunigai.

Viena gera motina dažnai, atsiklaupusi prieš Šv. Sakramentą, meldėsi, kad jos vaikai būtų geri Dievo tarnai. Dievas ją išklausė. Penkios dukterys tapo seselėmis. Šeši sūnūs iš aštuonių tapo kunigais, kurių vienas buvo Vestminsterio (Anglija) kardinolas Vaighanas (†1903).

Rašytojas Albanas Stolzras rašė, kad pagelbėti kitam tapti Kristaus tarnu yra didesnis dalykas, negu pastatyti aukso altorių Dievo garbei.

GYVYBĖS DAVĖJAS

A — šeštas Velykų sekmadienis; Jn 14,15-21

Prieš kažkiek metų Lloydas Juddas, medicinos gydytojas, gyveno Oklahomos valstijoje, JAV. Apylinkės žmonės buvo labai neturtingi. Daugelis neturėjo kelionės priemonių. Geras daktaras dažnai lankė sergančius neturtinguosius be atlyginimo, kartais nakties metu.

Po kurio laiko daktaras susirgo. Ligoninėje jam atrado didelę ligą — vėžį. Artėdamas prie mirties, daktaras mąstė apie savo mažus vaikus. Kokia bus jų ateitis? Tėvas norėjo vaikams kalbėti. Deja, maži vaikai negalės jo gerai suprasti. Pamokančius žodžius vaikams jis įkalbėjo į juostelę. Kai vaikai paaugs, girdės jo žodžius. Tėvas mokė vaikus svarbių dalykų — Dievo ir artimo meilės dorybių (M. Link, S.J.).

Daktaro istorija panaši į Kristaus istoriją. Jėzaus žemiškas gyvenimas buvo neilgas. Kristus galvojo apie savo mokinių ateitį, gyvenimą. Jo mokiniai dar negalėjo suprasti. Jėzus sakė: “Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti” (Jn 16,12). Jėzus, kaip dr. L. Juddas, padarė, kad jo valia ir mokslas būtų mokiniams žinomas visada. Kristus pažadėjo mokiniams Šventosios Dvasios dovanas.

Šventoji Dvasia yra gyvybės pasauliui davėja. Šv. Dvasia davė gyvybę Bažnyčiai ir kiekvienam krikščioniui. Šv. Dvasia

veda prie meilės ir vienybės, gyvenimo su Šv. Trejybe. Šv. Dvasia „Gyvybės Davėja“ yra džiaugsmo, taikos ir meilės davėja.

Kadaise laikraštyje buvo išspausdinta žinutė. Šešiolikos metų jaunuolis kambaryje buvo rastas negyvas, nusižudęs. Jis, nors ir jaunas, jau buvo pavargęs. Jis neturėjo religijos. Tėvas buvo kalbėjęs: „Kai sūnus paaugs, pasirinks religiją“. Sūnus pasirinko mirtį.

Yra jaunų pavargusių žmonių, kurie pasirenka nuodus. Jie nebenori gyventi ir nori visa pamiršti.

Žymus artistas Richardas Burtonas norėjo užmiršimo po mirties. Kodėl artistai Marilyn Monroe, Belushi, Elvis Presley nusižudė? Gera nežinome. Šv. Dvasios dovanos, gyvybės davėjos, jie neieškojo. Abejojame, kad jų kambariuose būtų buvęs Kristaus kryžius.

Liūdesys stumia jaunus žmones prie klaidų ar mirties. Gražūs Šv. Rašto žodžiai: „Širdies linksmumas — žmogaus gyvenimas. Liūdnumas užmuša daugelį. Pavydas ir rūstybė trumpina dienas“ (Ek 30,23-26).

Liūdesys nugalimas Šv. Dvasios, Dievo meilės dorybe. Šiandien kartojame 66-os psalmės žodžius: „Tegieda Tau visa žemė, tegarsina Tavą vardą“.

Dievo tarnai buvo ir yra linksmi žmonės. Šv. Pranciškus iš Asyžiaus ir mirtį vadino „sesute“. Šv. Teresė iš Avilos šokdavo pati sau viena su tamburinu rankoje. Dievo Motina kalbėjo iš džiaugsmo žodžius „Magnificat“.

Džiaugsmas artina prie Dievo. Džiaugsmas veda prie atgailos ir ašarų už nuodėmes ir dėkojimo už kentėjimus. Tikras džiaugsmas yra Šv. Dvasios dovana.

DIEVO SŪNAUS GARBĖ

A — septintas Velykų sekmadienis; Jn 17,1-11

Šv. Jono Evangelisto knygoje yra graži malda, Kristaus žodžiai: „Tėve, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus

pašlovintų Tave”. Šiuos žodžius Kristus sakė artėjant mirčiai ant kryžiaus. Kodėl Kristaus kančia buvo Dievo garbės darbas? Paprastai kančia yra pažeminimas. Iš tikrųjų, jeigu kas kenčia dėl teisybės ar iš meilės kitiems, to žmogaus kančia yra garbinga. Todėl žmogaus garbingumas dažnai pamatomas po mirties.

Olandų dailininkas Vincentas van Goghas (1853-1890) nupiešė 1700 paveikslų. Tik vieną savo paveikslą pardavė už 85 dolerius. Žmonės nesuprato jo meniškų paveikslų. Jis buvo vargšas. Vėliau, po 100 metų, paveikslai pasidarė labai brangūs. Vienas buvo parduotas net už 40 milijonų dolerių.

Šv. Joan Ark (1412-1431) buvo paprasta mergaitė, piemenaitė. Kai Anglijos kariuomenė užpuolė Prancūziją, ši mergaitė, Dievo įkvėpta, atėjo prancūzų kariams pagalbon. Pagaliau ji buvo priešo apkaltinta ir kaip ragana sudeginta ant laužo. Anglų karys, matęs jos kančią, sušuko: “Mes pralaimėjome, mes sudeginome šventąją!” Ji liko karžyge. Gegužės 30 diena yra Prancūzų tautos džiaugsmo šventė. Žinomas Amerikos rašytojas Markas Twainas (1835-1910), nors ne katalikas, ilgai studijavęs Joan gyvenimo darbus, su didele pagarba parašė knygą apie šią šventąją, Orleano mergaitę.

Jėzaus mirtis ant kryžiaus tarsi magnetas patraukė ir uždegė žmonių širdis. Dar prie kryžiaus Romos kareivis kalbėjo: “Tikrai šis žmogus buvo Dievo Sūnus” (Mk 15,19).

Jėzaus kančia yra didžiausias Dievo garbės ir Dievo meilės ženklas žmonėms. Jo kančia — kvietimas mylėti taip, kaip Jis visus mylėjo (Jn 15,12). Jo kančia yra kvietimas mylėti su Kristumi. Pagal Dievo planą žmonės yra laisvi. Be laisvės nebūtų Dievo meilės dorybės. Laisvai kentėdami su Kristumi, skelbiame Dievui garbę ir pasiruošiame garbingam gyvenimui.

Todėl šv. Petras šiandien sako: “Džiaukitės, dalyvaudami Kristaus kentėjimuose... Jūs palaiminti, nes garbės ir Dievo dvasia ilsisi ant jūsų”. Buvo laikas, kada Petras kitaip galvojo. Kai atėjo Didysis Penktadienis, iš baimės jis gynėsi pažinojęs Kristų. Po Kristaus prisikėlimo jis visai pasikeitė.

Yra gražus pasakojimas apie Kristaus pamoką Petrui. Bu-

vo krikščionių persekiojimo laikas. Petras, nors be noro, nutarė išeiti iš Romos miesto. Kelyje jis sutiko Kristų, nešantį kryžių. Petras sušukęs: „Viešpatie, kur eini?“ (Domine, quo vadis?) Kristus atsakęs: „Einu Romon, kad vėl būčiau nukryžiuotas“. Petras suprato. Jis grįžo ir mirė ant kryžiaus žemyn galva. Jo brolis šv. Andriejus padarė tą patį.

Šv. Dvasios dovana krikščionis stiprina, džiugina, kai jie gyvena, sekdami Kristumi.

ATEIK, ŠVENTOJI DVASIA!

A — Sekminės; Jn 20,19-23

Mičigano (JAV) universiteto studentas Tommy Harmonas buvo geras sportininkas, Amerikos sporto žvaigždė 1939-1940 metais. Jis buvo lakūnas. Antrojo pasaulinio karo metu kartą skrido Brazilijoje. Įvyko didelė nelaimė. Lėktuvas krito žemyn į džiungles ir atsimušė į medį. Laimė, lakūnas mažai nukentėjo. Jis ieškojo kelio išsigelbėti. Kompasso rodyklė rodė kelio kryptį. Jis ėjo ir ėjo per džiungles, pelkėtas tankmes į rytus. Jis meldėsi. Netikėtai pamatė mažą švieselę. Geri žmonės jam padėjo.

Po ilgos kelionės jis buvo paklaustas, kaip išsigelbėjęs. Lakūnas atsakė: „Šventoji Dvasia man liepė melstis. Aš tikėjau, kad ir Dievo Motina padės“ (A. Tonne).

Krikščionys turėtų sakyti, kad Šventoji Dvasia yra jų pagalba. Dievo dvasia ateina su Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentais. Dievo dvasia ateina į mylinčias Dievą širdis. Malda, tikėjimas, meilė veda žmones iš tamsos į šviesą.

Po Kristaus mirties ant kryžiaus žydų vadai galvojo, kad krikščionių tikėjimas mirė. Taip galvojo ir Romos imperijos pagonys. Iš tikrųjų krikščionių skaičius augo. Kristaus tiesa plėtėsi tarsi deganti miško ugnis. Taip pasakoja šiandien Apaštalų Darbų knygos skaitinys.

Šventosios Dvasios įkvėpti apaštalai buvo drąsūs Dievo Sū-

naus liudytojai. Krikščionys tapo tarsi vienu dvasiniu Kristaus kūnu. Sekminių diena yra Kristaus Bažnyčios gimimo šventė. Šv. Dvasios šventė, lyg vėjas ar ugnis, pradėjo eiti į visas tautas.

Dienos Evangelija pasakoja, kad Kristus davė apaštalams galią atleisti žmonėms nuodėmes. Nuodėmė priešinasi Šv. Dvasiai. Nuodėmė yra kliūtis, užtvara kelyje į laimę ir džiaugsmą. Daugelis žmonių klaidžioja, nes juos nuodėmė ir šėtonas aptamsina.

Šv. Dvasia, Meilės Dievas, milijonams žmonių padėjo ir padeda nugalėti blogybes. Ji taip daro mums nematomu būdu. Kai kada Šv. Dvasia stebuklingu, matomu būdu atveda žmones prie tiesos. Pvz., Saulius netikėtai praregėjo. Jis tapo šv. Paulium.

Viena jauna mergaitė Vokietijoje (Menšverdungas) dažnai stebėjo save — žiūrėjo į veidrodį. Ji ruošėsi vedyboms. Ji buvo graži. Kartą pamatė veidrodyje kenčiantį Kristaus veidą. Nu-stebimas ir baimė atėjo į jos širdį. Ji meldėsi, atgailavo ir tapo nauju žmogumi. Vėliau išgirdo kitą balsą, kuris liepė išvykti Romon. Čia ji įsteigė seserų vienuolyną. Jo seselės, vienuolės, visada, dieną ir naktį, garbina Šv. Sakramentą. Mergaitė seselė Maria Magdalena mirė 1824 m. lapkričio 29 d. (F. Spirago, p. 137).

Šv. Dvasios dovana atėjo. Vokietijos žydų tautybės mergaitė Edith Stein tapo sesele karmelite ir mirė kankinės mirtimi per Antrąjį pasaulinį karą. 1987 m. Šv. Tėvas paskelbė ją palaiminta. Šv. Dvasia veda visus žmones prie tiesos, šviesos, laimės.

Eugenija, devyniolikos metų mergaitė, buvo turtingų tėvų duktė. Ji gimė Šiaurinėje Italijoje, Butjerso mieste, Savojoje. Vieną vėlų vakarą ši graži mergaitė grįžo iš šokių vakaro, pasi-linksminimo. Ji buvo laiminga, džiaugėsi, stebėdama save veidrodyje. Ji dėkojo Dievui malda: “Dieve, parodyk man kelią, kurį Tu man paskyrei!” Mergaitė galvojo apie laimę gyvenime.

Po kurio laiko mergaitė vėl pažiūrėjo į veidrodį. Koks nu-stebimas! Ji pamatė Kristų — “Ecce homo”. Kraujas bėgo Jo veidu. Mergaitė sušuko: “Pasigailėk namės, Viešpatie! Dovanok man!” Ji krito ant grindų. Numetė papuošalus. Meldėsi vi-

są naktį. Nuo dabar pasirinko Kristų savo Sužieduotiniu. Tai įvyko 1815 m. Po poros metų ji jau buvo Jėzaus Širdies seselė. 1820 m. ji lankėsi JAV. Vėliau buvo vienuolyno vyresnioji Romoje. Mirė 1842 m. Prie jos mirties buvo Jėzaus Širdies seselių vienuolyno steigėja Sophie Barat (F. Spirago, 137 p.). Jos vardu vadinama viena aukštesnioji mergaičių mokykla Čikagoje.

ŠV. TREJYBĖS GARBĖ

A — Šv. Trejybės sekmadienis; Jn 3,16-18

Tikėjimas Šv. Trejbe yra kertinis krikščionių tikėjimo akmuo. Ši tiesa yra didžiausia ir giliausia apreikštojo tikėjimo paslaptis. Šiandien garbiname Dievo didumą, gerumą, meilę — Švenčiausiąją Trejybę, Šventąją Dievo Šeimą.

Pirmas skaitinys yra iš Senojo Įstatymo knygos. Dievas save žmonėms apreikė per patriarchus Abraomą, Izaoką, Jokūbą, Mozę ir kitus pranašus. Šv. Raštas sako, kad Dievas kalba su Moze. Mozė garbina Dievą. Jis jaučiasi esąs niekinys prieš Dievą. Dievas įrašo ant akmens plokštelės 10 įsakymų. Šie įsakymai duoti visiems žmonėms. Senasis Įstatymas kalba apie tikėjimo vienu Dievu laikotarpį. Tai buvo tikėjimas Dievu, Jahve, Tautų Tėvu, Pasaulio Kūrėju, Teisinguoju Teisėju.

Naujasis Testamentas pateikia netikėtumą — Dievą parodo kitokį, ligšiol nežinomą. Jėzuje Kristuje randame žmogų, kuris sakosi esąs Dievo Sūnus, Dievo Tėvo pasiuntinys, kuris vadiną Dievą savo Tėvu ir kreipiasi į jį „Tu“ kaip į kitą. Jis yra pats Dievas, ir pats žmogus, ir žmonių brolis. Dievas, kaip Aš ir Tu, viename.

Prie šios Dievo Tėvo ir Sūnaus tiesos prisideda Dievas Meilė, Šv. Dvasia. Tai Dievo būdas mums duoti patį save, įeiti į mus.

Po Sekminių šventės prasideda Šv. Dvasios, Meilės Dievo, gyvenimas su žmonėmis. Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus gyvena Šv. Dvasios vienybėje.

Pirmą kartą išgirdome Dievo Sūnaus esimą, kai angelas apreiškė Šv. Mergelei Marijai. Labai gražus Šv. Trejybės tiesos apreiškimas yra Jėzaus žodžiai mokiniams: “Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios” (Mt 28,19).

Šv. Jono Evangelija yra Šv. Trejybės garbinimas. Kartą žydai supyko. Jie kaltino Jėzų, kad “jis vadino Dievą savuoju Tėvu, tuo būdu lygindamas save su Dievu” (Jn 5,18).

Esame sutverti pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Dievas yra Vienybė, Meilė, taigi ir žmonės turi gyventi vienybėje, meilėje. Meilė veda prie laimės. Laimingiausi žmonės yra Dievo tarnai.

Didelis vargšų globėjas yra šv. Vincentas Paulietis (†1660). Kartą Prancūzijoje prie jūros jis pamatė verkiančią moterį. Jos sūnus buvo priverstas būti vergu, prirakintu prie laivo. Šventasis savo noru prisiėmė jo — vergo — darbą. Šv. Vincentas sekė Kristumi. Šventojo palaikai iki šios dienos negenda. Jie yra šv. Jono Krikštytojo bažnyčioje, Lijone (F. Spirago, p. 259).

Garbiname Šv. Trejbę, kai priimame Šv. Sakramentą, kai darome atgailą, kai dienos pradžioje ir pabaigoje persižegnojame. Garbinsime Šv. Trejbę, kai, palaiminto regėjimo apšviesti, amžinybėje matysime Dievą.

KRISTUS GYVENA ŠV. EUCHARISTIJOJE

A — Dievo Kūno šventė; Jn 6,51-58

Evangelijoje yra graži istorija. Apaštalai nesutarė, kas yra didžiausias Dievo akyse. Kristus paėmė mažą vaiką už rankutės ir, apsikabinęs jį, pasakė: “Kas vardan manęs priima tokį vaikelį, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet tą, kuris yra mane siuntęs” (Mk 9,37).

Pagal seną pasakojimą šis mažas vaikutis yra šv. Ignacas (†107). Su draugais jis ateidavęs į tą vietą, kur Kristus jį buvo

apkabinęs. Vėliau jis tapo Antiochijos vyskupu, buvo ištremtas Romon ir žvėrių sudraskytas Koliziejume. Jis raminęs krikščionis, sakydamas esąs kviečių grūdėlis, kuris būsiąs žvėrių dantiomis sumaltas, kad taptų Kristaus duona. Jis tikėjo amžinai gyvensiąs Kristaus rankose. Šv. Komunija priartina žmones prie Kristaus rankų ir širdies.

Kristaus Kūno šventė yra brangiausia. Daugelyje vietų katalikai su gėlėmis, vainikais eina, garbina Kristų.

XIII šimtmetyje popiežius Urbonas IV įvedė šią šventę stebuklo Bolsenos mieste (Italija) atminimui. Per šv. Mišias žmonės pamatė Kristaus kraują ant korporalo. Stebuklo atminimui Orvieto miestelyje rengiama graži procesija.

Tolimoje Afrikoje, Nigerijoje, per Dievo Kūno šventę daroma procesija. Vienas kunigas (P. Schinelleris) pasakoja, kaip lietingą dieną daug žmonių ėjo dvi mylias, kad pagarbintų Kristų Šv. Eucharistijoje (M. Link, S. J.).

Neseniai rašytoja ir artistė Emilie Griffin parašė knygą „Turning“ (Atsivertimas). Ji rašo, kad tikėjimas Kristaus gyvenimu Šv. Eucharistijoje atvedė ją į Romos Katalikų Bažnyčią (M. Link, S.J.).

Pirmas šv. Mišių skaitinys pasakoja apie patriarchą Mozę. Mozei prašant, Dievas žmones maitino tyruose maistu „manna“. Šis maistas — simbolis Kristaus duonos iš dangaus. Paskutinės Vakarienės metu Jėzus paėmė duoną, palaimino ir sakė: „Imkite ir valgykite. Tai yra mano kūnas“. Šv. Eucharistija yra tikėjimo Kristumi sakramentas.

Seselė šv. Margarita Marija Alacoque (†1690) gyveno Parėle Monialyje (Prancūzija). Daugelį metų ji matė Kristų. Šiame mieste yra įdomus muziejus, pavadintas „Kristus Karalius“. Čia yra daug įrodymų, kalbančių apie Kristaus gyvenimą Šv. Eucharistijoje.

1905 m. balandžio 20 d. Manzenedoje (Ispanija) bažnyčioje žmonės sustojo nustebę. Jie visi matė Kristų Kūdikį, tiesiantį rankas (F. Spirago, p. 599).

1345 m. blogi žmonės paėmė monstraciją su Šv. Sakramentu

iš bažnyčios. Pamatę, jog monstracija ne auksinė, įmetė ją į vandenį. Keletą dienų žmonės matė nuostabią šviesą. Šioj vietoj, Krokuvoje (Lenkija) yra bažnyčia “Kristaus Kūnas”.

Šios savaitės dienomis Liurde daroma procesija Šv. Sakramento garbei. Daug sergančių žmonių stebuklingai pagyja.

Iškilus Bažnyčios teologas šv. Tomas Akvinietis (†1274) parašė gražiausius himnus Šv. Eucharistijos garbei (O Salutaris, Tantum Ergo). Šv. Tomo žodžiai prieš mirtį buvo: “Aš priimu Tave, Karaliau Išganytojaui, su meile. Esi mano kelionės mais-tas. Su meile aš Tau dirbau, budėjau ir visiems kalbėjau...”

MESIJO LIUDYTOJAI

A — šv. Jonas Krikštytojas, šv. Petras ir šv. Paulius; Lk 1,57

Gerus Dievo tarnus Katalikų Bažnyčia atmena jų dangui gimimo — mirties dienomis. Dievo Sūnų garbiname jo žemėje gimimo dieną, Kalėdų šventėje. Dievo Motiną, be nuodėmės pradėtą, atmename taipgi jos žemėje gimimo dieną — rugsėjo 8-tą. Ir šv. Jono Krikštytojo žemėje gimimo diena švenčiama birželio 24-tą, mirties diena — rugpjūčio 29-tą.

Šv. Jonas buvo kunigo Zacharijo ir Elzbietos, Dievo Motinos pusseserės, sūnus. Kai Dievo Motina atėjo pas Elzbietą, šios sūnus, dar negimęs, — pasakoja šv. Lukas, — iš džiaugsmo šoktelėjęs. Šv. Jonas buvo Dievo pašventintas. Jis buvo 6 mėnesiais vyresnis už Jėzų. Jo gimimą pranešė angelas Gabrieliuss ir buvo duotas jam vardas “Jonas” (Dievo dovana).

Jėzus kalbėjo apie Joną kaip apie didžiausią žmogų, gimusį žemėje. Jaunuolis Jonas, atrodo, nebuvo sutikęs Jėzaus. Jis išėjo į tyrus, ruošėsi, atgailavo ir pasiruošusius krikštijo. Tai buvo atgailos ženklas.

Kartą Dievo įkvėptas Jonas pažino ateinantį Kristų. Jonas kalbėjo, kad jis esąs nevertas Kristaus “net kurpių nešioti” (Mt 3,11). Sakė: Kristui “skirta augti, o man mažėti” (Jn 3,30). Kad būtų išpildyti pranašų žodžiai ir kad jis būtų tarp tų, kurie laukė

Mesijo, Kristus prašė Jono pakrikštijamas.

Jonas buvo lyg tiltas tarp Senojo ir Naujojo Įstatymo, lyg pranašas Elijas, ruošęs žmones Dievo Karalystei. Jonas buvo ir pranašas, ir kankinys (Erodo Antipo nužudytas), Kristaus liudytojas. Kai Jono pasiųsti mokiniai paklausė Jėzaus, ar jis esąs Mesijas, Jėzus patvirtino. Sakė, jis esąs Kenčiantis Dievo Tarnas, apie kurį kalbėjęs pranašas Izaijas. Šv. Jono darbas, atgaila, drąsa buvo ir bus ženklas tikro kelio į Dievo Karalystę.

Birželio pabaigoje minime kitus du didelius Kristaus liudytojus — apaštalus šv. Petrą ir šv. Paulių. 1967 metus popiežius buvo paskelbęs Tikėjimo metais. Tuomet suėjo 1900 metų nuo šių apaštalų mirties.

Šv. Petras buvo Romos vyskupu 25 metus. Krikščionių priešas Neronas, imperatorius, Petrą uždarė kalėjime. Petras, sumuštas kartu su Paulium, buvo nuvestas prie mirties vietos. Petras mirė ant kalnelio, žemyn galva nukryžiuotas. Jo palaikai laikomi Šv. Petro bazilikoje, Vatikane. Kristus davė jam vardą “Petras” — Uola, Bažnyčios Galva.

Šv. Paulius stebuklingu būdu pamatė ir išgirdo Kristaus žodžius pakeliui į Damaską. Jis visiškai pasiaukuoja Kristui, kalbėjo, kad mirštantis ir gyvas Kristus yra jame.

Šv. Paulius buvo atskirtas nuo šv. Petro ir nuvestas už Romos, netoli dabartinės šv. Pauliaus bazilikos. Pagal padavimą, nukirsta šv. Pauliaus galva tris kartus šoktelėjo; atsivėrė trys šaltiniai; jo liežuvis dar tris kartus ištara šventąjį Jėzaus vardą. Jis yra Tautų apaštalas. Šimtmečiais jis buvo Kristaus sekėjams įkvėpimo šaltinis... Didelė dovana ir laimė bus Dievo tarnams regėti šiuos du apaštalus danguje.

GYVENIMAS KRISTUJE

A — tryliktas eilinis sekmadienis; Mt 10,37-42

Šv. Paulius, Tautų apaštalas, parašė 14 laiškų. Jo laiškai priklauso Šv. Raštui. Jis rašė krikščionių bendruomenėms ir savo

pagalbininkams. Laiškuose moko ir primena tai, ką kalbėjęs gyvu žodžiu.

Tais laikais rašymas buvo sunkus darbas. Popierius ("papyrus") buvo blogas, daromas iš sausų pamuštų nendrių lapų. Rašytojas kantriai braižydavo raides ir žodžius.

Antrasis Mišių skaitinys yra iš šv. Pauliaus laiško Romos krikščionims, kurių dalis buvo atvykusi iš Sirijos, Palestinos. Apaštalas planavo čia sustoti prieš kelionę Ispanijon. Čia 25 metus gyveno šv. Petras. Laiške yra apie 7000 žodžių. Tai ilgas, graikiškai parašytas laiškas.

Rašydamas apie Krikštą, apaštalas sako: "Ar nežinote, jog mes visi pakrikštytieji Jėzuje Kristuje esame pakrikštyti jo mirtyje?" Graikų kalba "baptizo" reiškia "panardinu". Jis primena ir laiškuose dažnai kartoja (net 132 kartus) posakį "gyvenimą Jėzuje Kristuje", kuris reiškia glaudų susivienijimą su Kristumi. Krikščionis gyvens, lyg paskendęs Kristuje, kad kentėtų, mirtų ir prisikeltų su Kristumu. Kas įvyko Kristaus gyvenime, tam krikščionis pasiruošęs laisva valia, Dievo malonės stiprinamas.

Senovėje krikščionys buvo konvertitai, suaugę žmonės. Jei iš jų kas susirgdavo, būdavo skubiai krikštijamas. Jie tikėjo, kad mirtis be krikšto yra didelė nelaimė. Šv. Augustinas (†430) pasakoja apie motiną, kurios mažas sūnelis mirė be krikšto. Motina atnešė mirusį sūnų bažnyčion. Ji labai liūdėjo ir meldėsi. Jos sūnus atgavo gyvybę. Vaikas buvo pakrikštytas ir vėl mirė. Motina dėkojo Dievui.

Krikštas, Dievo malonė, tikėjimas, meilė suriša žmones su Kristumi. Nors krikščionys kentėtų, neštų kryželius, jie gyvena viltimi ir yra laimingi.

JAV buvo rodomas filmas "American Anthem" ("Amerikos himnas"). Jame vaizduojamas liūdnas jaunuolis, nelaimėje praradęs vieną koją. Jis net nenori kalbėti, tik tamsoje klausosi muzikos. Ekrane parodytas ir kitas jaunuolis. Šis sėdi kėdėje su ratais ir dainuodamas stumia save tolyn. Jis neturi abiejų kojų, bet turi tikėjimą, viltį ir ramybę (M. Link, S.J.).

Du skirtingai savąją nelaimę išgyvenantys jaunuoliai. Vienas liūdnas, kitas, priešingai, — linksmas, dainuojantis. Kodėl?

Mažą paaiškinimą pateikia Victoras Franklas knygoje „Man's Search for Meaning” („Žmogus ieško prasmės”).

Antrojo pasaulinio karo metu jis buvo pakliuvęs į nelaisvę. Jis — Vokietijos žydas, matęs daug nelaimingų, netekusių vilčių, piktų žmonių. Matė ir tokių, kurie elgėsi kaip šventieji. Jis visus mylėjo. Jis regėjo žmones, ypač katalikus, kurie jį stipri- no, gyvendami ramybėje. Jis ėmė branginti katalikų tikėjimą. Dievas jį palaimino gražia mirtimi.

Tikėjimas, pasiaukojimas, gyvenimas su Kristumi žmones laimina, veda prie amžino laimingo gyvenimo.

GAILESTINGAS DIEVAS

A — keturioliktas eilinis sekmadienis; Mt 11,25-30

Pirmasis JAV prezidentas George'as Washingtonas priklausė Anglikonų bažnyčiai. Jis buvo tikėjimo žmogus, nors lankydavo ir kitas bažnyčias. Kelis kartus lankėsi ir katalikų bažnyčioje, dalyvavo šv. Mišiose. Senoje skrynioje buvo aptiktos ranka rašytos maldos, pavadintos „Kasdienė auka”, „Ryto ir vakaro malda”. Vienoje maldoje jis rašo: „Amžinasis Dieve, Jėzaus Kristaus Tėve, pažvelk su gailesčiu į Tavo tarną, klūpantį prieš Tave...”

G. Washingtonas meldžiasi ir vadina Dievą Jėzaus Kristaus Tėvu. Šios Dienos Evangelijoje Kristus Dievą vadina savuoju Tėvu. Daug kartų Jėzus taip meldėsi. Jis mokė savo mokinius melstis, kalbėti „Tėve mūsų”.

Šv. Mišiose daug kartų prašome Dievą per jo Sūnų, Išganytoją. Kristus yra mūsų Tarpininkas „romios ir nuolankios širdies”.

Kiekvienas geras tėvas duoda savo vaikams, ko jiems reikia ir ko jie prašo. Ir Dievas Tėvas yra gailestingas, kai prašomas per Sūnų. Vyskupas F. Sheenas teisingai kalbėjo, kad Dievas ne visa mums duoda, ko prašome, bet visados duoda, ko mums reikia.

Kartą vienas medicinos studentas nuvyko į Liurdą, Prancūzijoje. Studentas matė jaunuolį ligonio vežimėlyje. Jis buvo

sukrypęs, paralyžiuotas. Jo motina meldėsi: “Dieve, pasigailėk! Padėk, Dievo Motina!” Vyskupas su šv. Sakramentu palaimino ligonį. Žmonės šaukė: “Stebuklas! Stebuklas!” Jaunasis medicinos studentas vėliau matė, kaip ligonis buvo daktarų egzaminuojamas. Studentas savo knygoje rašė: “Viešpats tikrai ligonį pagydė”. Jaunasis studentas vėliau tapo jėzuitu, jų generolu, popiežiaus patarėju. Jo vardas — Pedro Arrupe.

Jėzus yra gailestingas Gydytojas. Jis paliko ligoniams pagalbą — Ligonių sakramentą.

Jėzaus kryžius yra pagalbos šaltinis, dvasinis vaistas kenčiantiesiems. Kantrus ir nuolankus Dievo valios vykdymas su meile yra vertingesnis dalykas negu kūno sveikata.

Kristus laimina kūną ir sielą, bet sielos gyvenimas amžinybėje yra aukštesnis gėris.

Gera, kai gydytojas padeda ligoniui. Bet reikia prašyti ir Dievo Gydytojo pagalbos.

Bažnyčios Tėvai, vyskupų susirinkimai šimtmečiais prašė sergančiųjų nepamiršti Ligonių sakramento. Dažnai daugelis esame prie mirties durų.

Šv. Malachijus (†1148) buvo Airijos vyskupas. Jis turėjo pranašo dovaną, tačiau kartą, lankydamas sergančią ligonę, ir jis nenumatė. Žmonės vyskupui sakė, kad ligonė sveika. Netrukus ligonė mirė... Vyskupas liūdėjo, meldėsi ir verkė. Dievas išklausė: ligonė atgijo. Tada vyskupas palaimino ją Ligonių sakramentu. Moteris mirė ramybėje.

Gailestingas Dievas laimina mus per Jėzų Kristų. Laimingi žmonės, kurie nepamiršta Kristaus žodžių: “Mano jungas švelnus ir mano našta lengva” (Mt 11,30).

DIEVO ŽODIS — SĖKLA

A — penkioliktas eilinis sekmadienis; Mt 13,1-23

Benjaminas Franklinas (†1790) buvo vienas JAV nepriklausomo gyvenimo pradininkų, fundatorių. Jis buvo ir rašytojas,

leidėjas, išradėjas, mokslininkas, valstybininkas, diplomatas — lyg sėklos sėjėjas naujoje žemėje. Kartą gavo dovanėlę — keletą sėklos grūdelių iš Indijos. Kai pasėta sėkla išaugo, jos vaisius — sėklą — dalijo kitiems. Taip išaugo augalas, iš kurio daromos šluostyklos (A. Tonne).

Dievo Sūnus davė žmonėms sėklą — Dievo tiesą. Ši tiesa ypač šviečia Evangelijoje.

Kristus kalba apie sėklą, grūdelius, kurie nukrito ant kelio ir atskridę paukščiai juos sulesė. Tai žmonės, kurie girdi Kristaus balsą, bet geri žodžiai nepasiekia jų širdies. Pvz., žinomas anglų televizijos pranešėjas Kennethas Clarkas autobiografijoje rašo apie savo priartėjimą prie Kristaus. Po kiek laiko jis vėl ėmė kitaip galvoti. Gera sėkla, kritusi ant kelelio, neišdygo. Melagis ir vagis šėtonas sėklą pasiėmė.

Dalis sėklos krito ant plikų uolų. Pvz., du jauni broliai, Clarence'as ir Robertas, buvo geri krikščionys. Jie tapo advokatais. Kai vienas brolis paprašė pagalbos, Robertas jam atsakė: "Aš seku Kristų, bet neimsiu kryžiaus. Aš nenoriu būti kankinys". Šis brolis neseikė Kristaus pagundos metu.

Gera sėkla pražūva, nukritusi tarp erškėčių. Pagaliau sėkla, kuri krinta į gerą žemę, duoda derlių. Pvz., rašytojas Johnas R. Stottas knygoje "Basic Christianity" rašo apie save. Dar jaunas jis buvo Dievo žodžio įkvėptas. "Aš išgirdau kalbantį Kristų. Jis atėjo į mano namus. Aš laimingas ir linksmas" (M. Link, S.J.). Taip kalbėjo ir kalba milijonai krikščionių.

Dievo žodžiai kviečia mus būti pasiruošusiais. Gera sėkla turėtų dygti ir augti mūsų širdyse.

Visi žmonės yra saviti, bet visi turi eiti Dievo nurodytu keliu. Kaip ir orkestro dalyviai, grojantys skirtingais muzikos instrumentais, turi klausyti dirigento. Mes gėrimės suderintu garų skambėjimu.

Dievas-Dirigentas davė, parodė savo valią visiems žmonėms. Dievo balsas dažniausiai yra tylus. Pranašas Elisas (IX a. pr. Kr.) persekiojamas slapstėsi oloje. Jis suprato, kad ne audra, ugnis ar žemės drebėjimas yra Dievo balsas. Jis girdėjo Dievo balsą tyloje, maldoje (3 Kar 19,13).

Šv. Jono Gualberto (†1073) šventė yra liepos 12-ta. Šv. Jonas Gualbertas ruošėsi atkeršyti savo brolio žudikui. Kai buvo gera proga, netikėtai išgirdo Dievo balsą savo širdyje ir dovanijo žmogžudžiui. Jis šventasis. Dievas moko gerumo Kristaus žodžiais: “Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams” (Mt 11,25).

Po Dievo Sūnaus ir jo apaštalų, Kristaus Bažnyčiai, jo Viakarui, yra duota pareiga saugoti Dievo žodį, sėklą. Ši Dievo dovana-sėkla yra visos žmonijos laimė ir džiaugsmas.

KVIEČIAI IR PIKTŽOLĖS

A — šešioliktas eilinis sekmadienis; Mt 13,24-43

Olandija yra gėlių kraštas. Dideli plotai apsėti įvairių spalvų gėlėmis. Tai tikras grožis, pasigėrėjimas. Pietinėje Olandijos dalyje — kviečių laukai. Birželio mėnesį žali kviečių laukai pradeda nokti, bręsti. Kviečiai nusidažo auksine spalva. Kviečių laukuose pasirodo melsvos gėlės — piktžolės. Kviečių laukas gražiai atrodo, bet lauko savininkas nepatenkintas. Jis žino, kad derlius bus mažesnis. Kviečių gėles-piktžoles nelengva išrauti. Raunant piktžoles, gali kviečiai išsirauti.

Kodėl gražios kviečių gėlės kartu yra blogos? Gal čia gamtos ar ko kito klaida? Ši mintis gali kilti, kai galvojame apie blogį gyvenimą ar apie negerus žmones.

Žmogus, kuris klauso Dievo ir sąžinės balso, stengiasi būti geras, teisingas, doras. Jis yra kvietys. Žmogui, neklausančiam Dievo ir sąžinės balso, nelengva būti geram, teisingam, doram. Jis gali būti piktžolė. Išoriškai jis gali gražiai atrodyti — gražiai apsirengęs, gerai pavalgęs. Bet jei širdyje nevykdo Dievo valios, nėra doras, jis nėra geras ir kitiems.

Dievas yra žmonijos Tvėrėjas. Dievas pasėjo gerą sėklą, kviečius. Žmogaus blogos pagundos, jo priešas slapta pasėjo piktžoles.

Kviečiai ir piktžolės kartu gyvena, auga. Taip bus iki pabai-
gos, teismo. Tada kviečiai bus atskirti nuo piktžolių.

Dievas yra geros sėklos — kviečių Sėjėjas. Evangelija liepia
ieškoti Dievo bei jo sėklos ir ją auginti geroje dirvoje, širdyje.

Geriausią Dievo sėklą, jo žodį randame šv. Rašte, Biblijo-
je. Graikiškas žodis “Biblia” reiškia “Knyga”. Tai “Knygų
Knyga”.

Turime Senojo ir Naujojo Įstatymo knygas. “Įstatymas” reiškia
Dievo su žmonėmis susitarimą.

Senojo Įstatymo knygos prasideda Pradžios (“Genesis”) knyga. Šiandien skaitėme Išminties knygą. Psalmių knyga yra maldų, prašymų knyga. Pranašų knygos liepia atgailauti. Yra 46 Senojo Įstatymo knygos.

Naujajame Įstatyme yra 27 knygos. Svarbiausios yra 4 Evan-
gelijos. Matas Evangelijoje kalba apie Kristų Mesiją, Morkus
rodo gailestingąjį Kristų, Lukas vaizduoja užjaučiantį Kristų,
Jonas parodo Kristaus meilę Dievui Tėvui ir žmonėms.

Paskutinė knyga yra šv. Jono Apreiškimas.

Dievo parašyti žodžiai, atėję į žmonių širdis, neša gerą der-
lių. Dievo Bažnyčioje gyvena šventieji ir nusidėjėliai. Bažnyčia
yra šventųjų gyvenimas ir nusidėjėlių prieglauda.

Dievas liepia neskubėti žmones teisti, smerkti. Dievas nori
kantrybės, meilės, atlaidumo dorybių ir maldos.

PASLĖPTAS TURTAS

A — septynioliktas eilinis sekmadienis; Mt 13,44-52

Šv. Jonas Capistrano (†1456), turtingų tėvų sūnus, buvo
Perudžijos (Italija) miesto valdytojas. Tuo metu Italijoje vyko
piliietinis karas. Jonas Capistrano, priešų nugalėtas, praradęs visą
savo turtą, palaidojęs žmoną, ištremtas gyveno kalėjime. Var-
gas ir vienatvė atnešė Jonui naujas mintis. Išėjęs iš kalėjimo jis
tapo pranciškonų kunigu, garsiu Evangelijos mokslo skelbėju.

Šv. Dvasios dovana jam pagelbėjo. Jis skelbė Dievo žodį, ir daugelio tautų žmonės jį suprato. Sekminių šventės stebuklas kar-tojosi (šią dovaną turėjo šv. Antanas iš Paduvos, šv. Pranciškus Ksaveras (XVI a.), šv. Vincentas Ferreras (XV a.), šv. Bernardas iš Sienos (XV a.) ir kiti. Šv. Jonas Capistrano tikėjimo do-vana dalijosi su žmonėmis, gyvenusiais sumaišties laikais. Šv. Jonui užtariant, nedidelė krikščionių karių grupė nugalėjo di-delę Turkijos musulmonų kariuomenę. Jis kančioje, atsisklei-dusioje kalėjime, rado paslėptą turtą — Dievo palaiminimą.

Jeremy Levinas, Amerikos žurnalistas Beirute, Libane mu-sulmonų buvo pagrobtas 1984 m. kovo 7 d. Jam užrišo akis, jį patį pririšo prie sienos. Po keturių savaitių jį paleido. Tačiau vienatvė, vargas vertė jį trokšti teisybės ir pagaliau — Dievo. Balandžio 10 d. pasikeitęs jis jau meldėsi: “O, Dieve, padėk ma-no šeimai! Padėk vėl būti drauge!” Jis prašė ir savo skriaudė-jams atleidimo. Kalėdų išvakarėse gavo dovaną, kurios prašė — Evangeliją. Jėzaus žodžiai pasiekė jo širdį.

1985 m. vasario 13 d. Jeremy iš kalėjimo pabėgo. Basakojis šaltą žiemos dieną kalnuose rado saugią vietą. Laimingai išsi-gelbėjęs, grįžo į Vašingtoną. Kai gali, jis keliauja ir kalba, dali-jasi turtu ir tikėjimo šviesa, kurią jam suteikė Viešpats (M. Link, S.J.).

Jeremy Levinas atrado paslėptą dirvoje turtą. Vargas, išgy-venimas parodė jam kelią į Dievo karalystę.

Šis Kristaus mokslas skirtas visoms tautoms ir visų amžių žmonėms. Po šimto metų keturi evangelistai — Matas, Morkus, Lukas ir Jonas — parašė Evangelijų knygas. Kristaus mokslas randamas krikščioniškame padavime, Bažnyčios mokyme ir Evangelijų knygoose. Tokiu būdu visi žmonės — neturtingi, be-raščiai, nemokyti — gali pažinti Kristaus mokslo tiesas ir būti išganyti.

Paslėptas dirvoje turtas yra nuolankus žmonių tikėjimas ir meilė Dievui.

Tikėjimas ir meilė Dievui privalo stiprėti, nes dažnai žmo-nės turi nešti gyvenimo kryželius.

Dievas laimina vargstančius. Tikėjimo ir Dievo meilės do-

vana yra turtas, brangėsnis už auksą. Šis turtas padaro žmones Kristaus broliais, seserimis, priartina prie Šv. Trejybės.

Šv. Augustinas (†432), po klaidžiojimo, girdėjo Dievo balsą: „Imk ir skaityk!“. Kristaus žodis, vyskupo šv. Ambraziejaus pagalba ir jo motinos šv. Monikos malda atvedė jį į gerą kelią.

Vėliau šv. Augustinas rašė: „Kai meldiesi, tu kalbi Dievui, kai skaitai Šv. Raštą, Dievas tau kalba“.

DIEVAS MAITINA

A — aštuonioliktas eilinis sekmadienis; Mt 14,13-21

Kristus ir jo mokiniai dažnai keliavo. Kelionėje jie turėdavo truputį maisto — duonos, žuvies. Kartą Kristų sekė daug žmonių. Tyruose žmonės buvo pavargę, išalkę, kiti sirgo. Jėzus stebuklingai gydė žmones. Vakarui artėjant, apaštalai Kristui kalbėjo: „Jau vėlus metas. Atleisk žmones, kad, nuėję į kaimus, nusipirktų maisto“. Kristus jiems atsakė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Apaštalai negalėjo žmonėms padėti. Kristus padėjo. Jo gailestis ir meilė penkiais duonos kepalėliais ir dviem žuvimis pamaitino 5 tūkstančius žmonių.

Visuose kraštuose yra daug alkanų žmonių. Vieni iš jų patys yra kalti — nesirūpina, neuždirba. Kiti negali dirbti ar nesusveiki. Geri žmonės turi jiems maistu ir malda padėti. Dievas visiems padeda. 145-oji psalmė sako: „Į Tave, Dieve, krypsta akys kiekvieno... Atveri savo dosniąją ranką, sočiai maitindamas visa, kas gyva“. Kristaus meilės auka ir žmonių su Kristumi auka ir malda pasotina alkanus.

Gailestingųjų seserų motina Teresė, vargšų globėja Indijoje, kartą kalbėjo apie daugelį vargšų Amerikoje. Ji kalbėjo apie dvasinį skurdą. Yra žmonių, kurie nekenčia neturtingų ir nenori jų matyti. Šio didelio vargo pavyzdys — negimusių kūdikių žudymas. Ši blogybė yra didelio dvasinio neturto ženklas. Tai nuodėmės, savimeilės ženklas. Krikščionių religija liepia aukotis, mylėti.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226), turtingo tėvo sūnus, laisva valia pasirinko žemiškąjį neturtą. Jis su meile norėjo padėti alkaniems. Taip darė kiti geri krikščionys.

Šv. Vincentu Pauliečiu (†1660) Prancūzijoje, vargšų patronu, sekė seselė Vincenta Gerosa (†1847) Italijoje dirbusi su gailėstingosiomis seselėmis. Ji gražiai rašė: „Nežinantis Kristaus kryžiaus mokslo nieko nežino; žinantis Kristaus kryžiaus mokslą — viską žino“.

Žmonėms reikia duonos. Žemiškoji duona yra šešėlis, paveikslas reikalingiausio maisto — tikėjimo, meilės. Šv. Augustinas kalbėjo apie žmonių širdis, kurios visada bus alkanos, iki ras maistą ir poilsį Dieve, Sutvėrėjuje.

Žemiškas alkis, tragedija, Dievui padedant, veda žmones prie tobulybės.

George'as Handelis (†1759) parašė gražiausias dvasines giesmes — „Jubilate“, „Mesijas“. Jo kairė ranka buvo paralyžuota. Jis buvo aklas. Tikėjimas jį džiugino.

Ludwigas Beethovenas (†1827) buvo tėvo alkoholiko sūnus. Gražiausia jo muzika, simfonijos žmones žavėjo. O jis neteko klausos būdamas 28 metų. Tikėjimas jį stiprino.

Milijonai kankinių mirė su meile Kristui. Jie meldėsi už gyvenusius tamsoje.

Duona, malonumai neilgai žmones linksmina. Žemiškas turtas užgožia dvasinį didelį turtą. Jis yra apgaulingas.

Geri Dievo tarnai sekė apaštalais. Šie atidavė Kristui penkis duonos kepalėlius ir dvi žuvis. Kristus šį jų turtą palaimino ir padaugino. Kristus sustiprino jų tikėjimą, meilę Dievui ir žmonėms.

NEBIJOKITE!

A — devynioliktas eilinis sekmadienis; Mt 14,22-23

Prieš kelias dešimtis metų Oksforde (Anglija) gyveno studentas Rogeris Bannisteris — geras sportininkas, bėgikas. Treneris tikėjo, kad vieną mylią jis nubėgs per keturias minutes ar

dar greičiau. 1954 m. gegužės 8 d., vėjuotą ir šaltą dieną, mylios kelią jis nubėgo per trumpiausią laiką istorijoje.

Kitą kartą jis bėgo Kanadoje kartu su Johnu Landy, greičiausiu Australijos bėgiku. Atrodė, australas laimės. Priartėjęs prie finišo, Johnas Landy atsisukęs pažiūrėjo per petį, ar toli yra Rogeris. Šis žvilgsnis buvo lemtingas. Jis pralaimėjo. R. Bannisteris laimėjo (M. Link, S. J.).

Skaitėme, kaip Kristus pakvietė pas save apaštalą Petrą. Jis ėjo audringu, siūbuojančiu ežero vandens paviršiumi. Jis ėjo, nes tikėjo Kristumi. Netikėtai Petras išsigando. Jo akys nebeamatė Kristaus. Jis pradėjo skęsti. Tik trumpą akimirką Petras, kaip bėgikas Johnas Landy, nematė tikslo — Kristaus. Skęstantį Petrą Kristus išgelbėjo.

Dažnai mes sekame Petru. Esame pakviesti būti Kristaus sekėjais. Sekti Kristumi nelengva. Reikia eiti lyg audringos jūros paviršiumi. Kristus žino, kad esame pajėgūs. Reikia mums tik tikėjimo, vienybės su Kristumi, Kristaus pagalbos prašymo.

Kristus pažadėjo pagalbą savo tarnams. Šventieji yra mums pavyzdys. Šventųjų yra milijonai. Dažnas parapijos kunigas ar geras Dievo tarnas žino daugelį, kurie gyvena šventai parapijoje ar arti.

Petro laivas plaukia audringa jūra. Kristus nematomai veda, moko, įkvepia, išpėja. Ypač Kristus taip daro per savo Vikarą, šv. Petro įpėdinį.

Kristus sakė: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos (Mt 28,20).“

Kartais mes norėtume, kad Kristus matomu ženklų parodytų savo galybę. Bet Dievo valia jo galybė yra žmonių tikėjimas. Pirmame skaitinyje moko mus pranašas Elisas (IX a. pr. Kr.). Jis bėgo, slapstėsi, nes bloga karalienė Jezabelė (3 Kar 19,9) norėjo pranašą nužudyti. Pranašas prašė Dievą pagalbos. Dievo įkvėptas pranašas suprato, kad Dievo pagalba ateina ne su audra, ugnimi ar žemės drebėjimu. Jis girdėjo Dievo balsą, įėjęs į urvą, tyloje. Dievas tyliai kalbėjo Betliejuje per savo Sūnų, gimusį tvartelyje. Toks yra Dievo planas, kad padėtų laisviems žmonėms.

Dažnai suklydę žmonės girdi tylų Dievo balsą. Protestantas M. Liuteris (†1546) turėjo draugą, teologą Melachtoną. Šio motina buvo prie mirties. Ji kalbėjo sūnui: “Sūnau, pasakyk teisybę, kuri religija yra tikroji? Sakyk, nes aš greit būsiu Dievo teisme”. Sūnus nulenkę galvą, patylėjo ir pasakė: “Naujoji religija duoda daugiau laisvės, bet katalikų yra tikroji religija” (F. Spirago, p. 171). Baigiame Izaijo (VII a. pr. Kr.) žodžiais, kuriuos jis sakė Dievo vardu: “Nebijok... aš pašaukiau tave... tu mano. Kai tu eisi per vandenį, aš būsiu su tavim ir upės nepaskandins tavęs... Aš Viešpats Tavo Dievas... tavo gelbėtojas” (Iz. 43,1-3).

TIKROJI RELIGIJA, AUKA

A — dvidešimtas eilinis sekmadienis; Mt 15,21-28

Viena koledžo studentė Gladys gimė akla. Ji buvo gabi studentė, neturėjo didelių vargų. Retai prašė kito pagalbos, turėjo įgimtą nuojautą. Pvz., vieną naktį visos šviesos studentčių miegamajame užgeso. Mergaitės ieškojo išeities. Akloji mergaitė kitoms padėjo, vedė, kur jos norėjo. Ji buvo vadovė, gelbėtoja (A. Tonne).

Evangelijoje skaitėme apie moterį, kuri buvo nelaiminga, išskirta. Tai buvo kananietė, ne Izraelio religijos, bet turėjo nuojautą, kur eiti ir ieškoti pagalbos. Ji matė Kristų, prašė, šaukė jį pagalbos, nes jos duktė sirgo, ją kankino bloga dvasia. Moteris mažai žinojo apie tikrąjį Dievą, bet jautė, kad Kristaus gerumas ir galybė jai padės. Ji vis kartojo: “Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo sūnau”. Kristaus mokiniai norėjo, kad moteris pasitrauktų. Ir Kristus iš pradžių neatsiliepė. Moteris vis kartojo: “Viešpatie, padėk man!” Nusizėminusioji sakė, kad būtų patenkinta ir trupinėliu duonos, nukritusios nuo stalo.

Jėzus matė moters nusizėminimą, tikėjimą. Kristus jos dukterį pagydė.

Milijonai žmonių Kristaus nemato, negirdi jo žodžių. Kiti gal ne dėl savo kaltės nežino, negalvoja. O yra daug žmonių, kurie ieško tiesos, Kristaus šviesos. Krikščioniškoji meilė liepia kitiems padėti, patarti. Visi esame pakviesti būti apaštalais.

Tikroji Kristaus religija vadinama “katalikų”, t. y. “visuotinė”. Šį mokslą kartojame Mišiose, kai kunigas kalba apie Kristaus kraują, “kuris už jus ir už visus žmones bus išlietas nuodėmėms atleisti”.

Katalikų Bažnyčia nepriėmė, atmetė daug klaidų, erezių. Ji atmetė Pelagijaus, Arijaus, Nestorijaus, Protestantų, Kalvinistų, Modernistų klaidas. Kristus kalbėjo apie ateinančius netikrus pranašus, kurie ateis “pas jus avių kailyje, o viduje bus plėšrūs vilkai” (Mt 7,15).

Senos, klaidingos mintys dažnai vėl kartojamos, tik kitais žodžiais. Vyskupas F. Sheenas sakydavo, kad reikia budėti, nes “senos klaidos ateina nauju vardu”.

Materialistai nori religijos be aukos, be atgailos, be savi-kontrolės. Blogi mokytojai klaidina mokinius. Pvz., jie kalba apie saugų lytinį bendravimą. Šie mokytojai galvoja, kad jų mokiniams neįmanoma savęs suvaldyti. Tai didelė klaida. Tai pažeminimas, mokinių užgavimas. Mokiniai nėra gyvuliai.

Geri mokytojai stiprina mokinių dvasią ir liepia sakyti “Ne” blogiems darbams. Tūkstančius metų krikščionys taip mokė savo mokinius. Materializmas yra tragedija, atnešusi daugybę ligų ir nelaimių.

Gustavas II Adolfas (1594-1632), Švedijos karalius, stipri- no protestantus Europoje. Kovodamas jis žuvo, ir duktė Kristi- na (†1689) liko karaliene. Ji daug mąstė ir meldėsi. Kalėdų die- ną Belgijoje ji priėmė katalikų religiją. Vėliau mirė Romoje, likdama pamokomu ir šviesiu pavyzdžiu. Ji jautė, kur slypi tie- sa. Religija ir auka eina kartu. Melskimės, kad klaidos, erezi- jos, nelyginant nešvarus oras ar vanduo, mus apleistų ir nesu- naikintų.

PASTATAS ANT UOLOS

A — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis; Mt 16,13-20

Leonas I (400-461), vadinamas Didžiuoju, buvo popiežius, Bažnyčios daktaras ir šventasis. Jis daug kalbėjo ir rašė apie krikščioniškas dorybes, tikėjimo dalykus, meilę ir maldą. Jis buvo ir Romos krikščionių gelbėtojas. Europos krikščionys V šimt-metyje turėjo didelį bendrą priešą — hunus, su jų karalium Attila, “Dievo rykšte”, priešaky. Barbarai, hunai, atėję Italijon, skriaudė, plėšė ir žudė taikius gyventojus. Syki Attila atėjo prie Romos miesto. Išsigandę gyventojai maldavo Dievo pagalbos. Leonas I nutarė eiti ir tartis su Attila. Popiežius drąsiai pradėjo pokalbį. Barbarų karalius atidžiai klausėsi ir pažadėjo atsitraukti nuo Romos. Nustebę Attilos draugai klausė savo vado, kodėl jis parodė popiežiui pagarbą. Attila atsakė: “Ne vienas popiežius buvo atėjęs. Šalia jo aš regėjau dar garbingesnę asmenį, laikantį rankoje kardą”. Krikščionių tradicija sako, jog su Leonu I ten buvo šv. Petras ar šv. Paulius, ar Dievo angelas (Rev. Howe).

Šimtmečius šv. Petro įpėdiniai stiprino, globojo krikščionis. Visų jų vardai žinomi. Daugelis jų buvo labai dori, šventi kankiniai. Jonas Paulius II yra 262-asis popiežius.

Šiandien pranašas Izaijas kalba apie Mesiją iš Dovydo namų. Pranašo simbolinė kalba atskleidžia Mesijo kilmę ir valdžią, Mesijo, kuris turės Dovydo namų raktus. Mesijas Kristus atidavė Dovydo namų raktus Simonui ir davė jam simbolinį vardą. Aramėjų kalba jo vardas yra “Kepha”, t. y. “Uola”. Graikiškai jis vadinamas “Petros”, t. y. Petras”. Kristaus noru šis vardas kalba, kad “Petras” ženklina tvirtybę, pastovumą, vienybę Kristaus karalystės namuose.

Petras Kristaus pageidavimu atvyko Romon. Čia jis išbuvo 25 metus pirmuoju popiežiumi. Sekdamas Kristumi, jis mirė ant kryžiaus 67 metais birželio 29 dieną.

Šv. Katarina iš Sienos, šv. Pranciškus iš Asyžiaus ir kiti šventieji ir mistikai tikėjo, kad jų meilė ir paklusnumas Petro įpėdiniui yra meilės ženklas Kristui.

Thomas Edisonas (1847-1931) buvo didžiausias išradėjas, mokslininkas. Šimtais savo išradimų jis pasitarnavo žmonijai. Jis labai gerbė religingus žmones. Su didele pagarba ir dosnumu padėjo Mažosioms Vargšų Seselėms, taip pat padėjo popiežiui Pijui XI ir jo raštinės žmonėms. Popiežius jam dėkojo ir atsiuntė gražų medalį, kurį tas labai vertino.

Geri žmonės, ne tik katalikai, rodė pagarbą popiežiui. Denverio, Kolorado, Liuterio religijos žmonės sveikino Paulių VI jo išrinkimo ir vainikavimo dieną ir meldėsi, kad popiežius visų žmonių vestų prie meilės ir laimės (A. Tonne).

Šv. Petras, Uola, kartu buvo žmogiškas. Kartą iš baimės jis sakė nepažįstą Kristaus. O Kristus Petrą išsirinko ir žinojo, kad su Petru jo namai, karalystė nebus mirties ir pragaro vartų nugalėta. Ateis persekiojimai, nesutarimai, o Kristaus karalystė nebus nugalėta.

Krikščionys džiaugiasi, kai Šv. Tėvas lanko pasaulio tautas, jas moko ar įspėja.

KENTĖJIMAS — PASLAPTIS

A — dvidešimt antras eilinis sekmadienis; Mt 16,21-27

Dievo tarnas pranašas Jeremijas gyveno VII šimtmetyje prieš Kristų. Daug metų (per 40) jis labai jautriai išgyveno to meto įvykius. Jis kalbėjo, aimanavo ir meldėsi. Didelė žydų tautos dalis buvo Dievui neištikima. Pranašas kalbėjo apie ateinančią nelaimę ir bausmę, jei žmonės negrįš prie Dievui pažadėtos ištikimybės. Daugelis žydų pranašo nesuprato, jį išjuokė, persekiojo. Bet pranašas buvo tvirtas kaip „miestas su pilimi, geležies šulais“ (Jer. 1,18). Atėjo žydams nelaimė. Jeruzalės ir bažnyčios sunaikinimas buvo didelė Dievo bausmė. Pranašas savo raudų knygoje apverkia skausmus. Jeremijas (Kaip Izaijas ar Elijas), pranašas, yra Mesijo Kristaus figūra, vaizdingas paveikslas. Evangelija rašo apie Kristų, kuris buvo palaikytas grįžusiu pranašu Jeremiju ar Eliju (Mt 16,14).

Pradedant šv. Jonu Krikštytoju, gyvenimo istorija rašo apie milijonus Dievo tarnų, Kristaus vaizdingų paveikslų. Visi jie kentėjo, sekė Kristumi.

Labai gražus yra ištikimo Dievo tarno šv. Pranciškaus iš Asyžiaus (1181-1226) pavyzdys. Šv. Dvasios įkvėptas, su dideliu džiaugsmu jis vykdė visus Kristaus pamokymus. Visi žemės tvariniai jam rodė ir skelbė Dievo garbę, meilę. Jis parašė labai gražų Dievo garbinimą "Saulės Giesmė". Tikėjimas, malda vedė jį prie meilės neturtui, nusižeminimui, paklusnumui, kentėjimui. Jis girdėjo Kristų, kalbantį nuo kryžiaus: "Pranciškau! Eik ir atstatyk mano namus, Bažnyčią". Jis aukojo visa, ką turėjo. Jis norėjo būti misionieriumi. Dvejus metus prieš mirtį, ant Alvernos kalno, jis mąstė apie Kristaus kančią ir meldėsi. Staiga išvydo skrendantį lyg angelą-serafiną. Šventasis nusigando ir kartu džiaugėsi, regėdamas Kristų. Šis reginys paženklino šventąjį Kristaus kančios ženklais. Regėjimui išnykus jo kūne, kojose ir šone liko Kristaus žaizdos. Šv. Pranciškus tapo lyg "antruoju Kristumi" ne tik savo siela, bet ir kūnu. Prieš mirtį jis kartojo: "Garbinu ir dėkoju Tau, Viešpatie, nes atsiuntei man Sesutę Mirtį". Jis prašė leidimo būti išvilktas ir paguldytas ant žemės. Jis norėjo būti panašus į Kristų.

Kristus kalbėjo apaštalams apie savo kentėjimus, mirtį Jeruzalėje. Petras prašė, kad Kristus taip nekalbėtų. Kristus aiškiais žodžiais Petrą subarė: "Eik iš mano akių, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis".

Dievas rodo, kad su meile kentėjimas veda prie laimės. Krikščionys šį Dievo mokslą priėmė.

Planetos, žvaigždės matomos tik nakties metu. Tik kentėjimų naktimis labiau ilgimės Dievui, ir Kristaus pavyzdys mus apšviečia.

Dievo rodomas kelias kartais nesuprantamas. Bet Kristaus kryžius padeda mums suprasti. Dievo kelias — geriausias.

Šv. Paulius šiandien prašo, kad "aukotume savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui pritinkančią auką" (Rom 12,1).

KRIKŠČIONIŠKAS ĮSPĖJIMAS

A — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis; Mt 18,15-20

Pirmame skaitinyje senas pranašas Ezekielis Dievo vardu žmones mokė, įspėjo. Jis buvo žydų tautos saugotojas. Kai Judo valstybė buvo Babilonijos karaliaus nugalėta (VI a.), žydų tautos dalis gyveno tremtyje. Ezekielis kalbėjo, kad žydų išvedimas į nelaisvę yra bausmė. Jis prašė atgailos ir Dievo pasigailėjimo. Dievas kalbėjo, kad jis, pranašas, bus atsakingas, jei nusidėję žmonės nebus išpėti. Pranašas su viltimi kartojo Dievo žodžius: “Aš nenoriu bedievio mirties, bet kad jis pasitaisytų ir būtų gyvas (Ez 33,11). Ezekielis buvo panašus į pranašą Jeremiją, pasilikusį Jeruzalėje. Ezekielis palaikė viltį, kad šventykla vėl bus atstatyta. Jis norėjo grįžti tėvynėn ir sakė: “Jeruzale, jeigu aš tave užmirščiau, mano dešinė tenuvysta”. Jis matė, kad Dievas žmones veda prie Mesijo.

Krikščionys yra atsakingi, jei jie blogai gyvena ir nerodo gražaus gyvenimo pavyzdžio.

Tikėjimo dorybė liepia su meile ir drąsa kitus išpėti, pamokyti. Nepatogu kitam sakyti, kai matoma maža yda, pvz., blogas burnos kvapas. Yra daug didesnių ydų, kurios gali vesti prie amžinosios nelaimės.

Didelė yra tėvų atsakomybė. Gal jų vaikai turi blogus draugus, gal skaito blogas knygas. Vaikas, tėvų neišpėtas, kartais jaučiasi tėvų nemylimas, pamirštas.

Vienas vaikas įprato vogti. Motina tylėjo. Vėliau jis padarė didelį nusikaltimą. Teisėjas paskyrė jam mirties bausmę. Prie mirties vietos verkiančiai motinai jis priekaištavo (Fr. Howe, p. 229).

Kita gera motina gražiai mokė sūnų Alfonsą. Deja, septyniolikametis sūnus ūmai pasikeitė. Motina verkė. Sūnus atsakė: “Aš dabar noriu gyventi ir elgtis kaip mano tėvas. Jis nėra religingas”. Verkianti motina nuėjo kalbėtis su savo vyru. Šis, gal su Dievo pagalba, suprato. Tėvas ėjo pasikalbėti su sūnumi. Dievo malonė, geros motinos malda tėvą ir sūnų atvedė prie Dievo meilės, maldos (Fr. Howe).

Šv. Zita (1218-1278) yra tarnaičių globėja. Jos šventė — balandžio 27 d. Ji buvo labai neturtingų, pamaldžių tėvų duktė. Būdama 12-kos metų, pradėjo tarnauti Fantinelli šeimai, Lucca, Italijoje. Čia gyveno ir tarnavo 48 metus. Ji buvo labai dora, religinga. Pradžioje kiti šios šeimos tarnai jos nesuprato, ją skriaudė, išjuokė. Zita su meile ir kantrybe tarnavo. Pagaliau visi pamatė, kad tai Dievo tarnaitė, šventoji. Stebuklais Dievas parodė, kad ji buvo žmonėms duotas didelis turtas. Ji rodė žmonėms gražų gyvenimo pavyzdį. Šv. Zita, gal ne žodžiu, o savo kantrybe, meile, šventu gyvenimu daugelį mokė, išpėjo ir vedė prie tikros laimės.

DOVANOJIMAS

A — dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis; Mt 18,21-35

Prieš 200 metų Prancūzijoje įvyko revoliucija. Veiklūs revoliucijos vadai elgėsi nekrikščioniškai. Save vadindami respublikonais, jie apkaltino karalių ir jo rėmėjus. Jie kalbėjo apie teisybę, laisvę, lygybę, bet jų darbai buvo blogi, žiaurūs. Karalius Liudvikas XVI, jo žmona Marija Antoinette (†1793) ir tūkstančiai kitų žmonių buvo nužudyti, nukirstos jų galvos. Katalikų kunigai taip pat buvo žudomi. Vienas to laiko kunigas paliko gražų meilės, dovanojimo pavyzdį. Jis meldėsi bažnyčioje. Atvyko du kareiviai. Kunigas pabėgo, kareiviai jį sekė. Kunigas, perplaukęs upę, ilsėjosi ant kalnelio. Vienas kareivis, sekęs kunigą, pateko į pavojų. Jis šaukėsi pagalbos. Upės srovė nešė jį. Jis skendo. Kunigas, tai išgirdęs, šoko į vandenį ir išgelbėjo skęstantį. Kunigas kareiviui pasakė: “Tu planavai mane nužudyti. O aš tave išgelbėjau. Dėkoju Dievui, kad aš galėjau gera padaryti”. Išgelbėtas kareivis liko geras kunigo draugas (Rev. Howe).

Dovanojimas yra dviguba palaima, sako garsus rašytojas Šekspyras. Dovanojimas yra palaima dovanotojui ir dovanojamam.

Viena jauna moteris dovanojo savo tėvui, su kuriuo nekalbėjo 7 metus. Patyrusi blogį, ji kalbėjo: “Dabar aš išėjau lyg iš

kalėjimo. Esu vėl laisva ir laiminga po tų 7-erių metų” (M. Lin-
kas, S.J.).

Dovanojimas veda prie naujo gyvenimo. Šis mokslas yra
šios dienos Šv. Rašte. Dovanojimas ir meilė yra visų dorybių
motina. Kristaus kryžius yra dovanojimo mokykla.

Gera nesuprantame nuodėmės blogio, nes gerai nesupran-
tame Dievo gerumo, meilės. Senoji psalmė (103-ioji) šiandien
kartoja: “Viešpats švelnus, maloningas, neskuba rūstaut, yra pil-
nas gerumo”.

Dievas visada dovanoja nusidėjusiems, kai jie tikrai gailisi.
Dievas liepia ir kitiems dovanoti. Kristaus pamokyti, meldžia-
mės: “Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo
kaltininkams”.

Apaštalas Petras svarstė, kiek kartų galima atleisti kitam
— tris ar septynis kartus. Kristus jam pasakė: “Aš nesakau tau
iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų”. Visados.

Dovanojimas turi būti visiškas. Jei sakome: “Atleidžiu, bet
negaliu pamiršti”, tai nėra visiškas atleidimas.

Apaštalas Petras tris kartus iš baimės išsigynė Kristaus. Pet-
ras gailėjosi. Kristus dovanojo.

Kristus ant kryžiaus atleido tiems, kurie jį nukryžiuvo, nes
jie sakė nežinoję, ką darę.

Prieš keletą metų teroristas Romoje šūviu sužeidė popie-
žių Joną Paulių II. Po kiek laiko popiežius aplankė šį žmogų.
Popiežius jam dovanojo. Bet jis neatleido jam nuodėmės. Jis
turi gailėtis ir prašyti Dievą atleidimo.

Dievas atleidžia ir laimina tuos, kurie gailisi, nusižemina ir
pasižada nenusidėti.

DIEVO DOSNUMAS

A — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis; Mt 20,1-16

Rugsėjo mėnesį Palestinoje senovės žydams prasidėdavo
darbymetis — vynuogių skynimas. Žmonės skuba nurinkti vy-

nuoges prieš liūčių dienas. Vynuogių savininkai ieško darbininkų. Laimė ir džiaugsmas, kai vynuogių derlius nuimamas laiku.

Vynuogyno savininkas žino, kad darbininkas, vėlai pradėjęs darbą, jei norės užmokesčio, turės aukotis, daug ir greitai dirbti. Baigus darbą, šeimininkas savo noru visiems darbininkams po lygiai atlygina. Atsiranda tokių, kurie šeimininkui priekaištauja. Šeimininkas atsako: "Bičiuli, aš tavęs neskriaudžiau! Argi ne už dinarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau. Nejaugi man nevalia daryti su savais pinigais kaip noriu? Ar todėl tu šnairuoji, kad aš geras?"

Kokią pamoką duoda šis palyginimas?

Darbininkai, kurie iš pradžių buvo apsileidę, blogi, bet priėmė Kristaus žodžius, dorai gyvena, dirba, gailisi, aukojasi, yra nepasmerkti. Jie gauna atlyginimą.

Pvz., vagis ant kryžiaus labai gailisi, prašo atleidimo. Kristus jam dovanoja, atlygina. Sūnus Palaidūnas, jaunas nusidėjėlis, gailisi. Tėvas vėl su džiaugsmu priima jį į savo namus.

Nusidėjusi moteris, žydų pasmerkta, gailisi. Kristus jai dovanoja.

Dievo dosnumas, gerumas yra didžiausias. "Mano mintys — ne jūsų mintys", — sako pranašas Izaijas Dievo vardu šios dienos skaitinyje (Iz 55).

Dievo dosnumas yra Jo meilės dovana. Dievas dovanoja visiems, kurie gailisi mirties valandą.

Krikščionys turi būti dosnūs, atlaidūs kitiems. Jei mes dovanojame, kad kitas geriau gyventų, parodome žmoniškumą. Bet jei kitam dovanojame iš meilės Dievui ir artimui, tai jau krikščioniška dorybė.

Tikri Dievo tarnai turėjo šią artimo meilės dorybę. Rugsėjo 27-oji yra šv. Vincento Pauliečio (†1660) diena. Vincentas buvo Turkijos jūrų piratų pagrobtas ir parduotas kaip vergas. Vincentas pabėgo. Po ilgų apmąstymų, tapęs kunigu, jis tapo ir vargšų apaštalu, jų užtarėju, globėju. Jis mirė prieš 300 metų. Jo širdis, gedimo nepaliesta, laikoma Šv. Jono Krikštytojo bažnyčioje Liono mieste, Prancūzijoje.

Berno mieste, Šveicarijoje, yra karališkos išvaizdos namas. Čia gyvena vargšai. Ant namo gražus užrašas: “Christo in pauperibus” (Vargšams — Kristui tarnavimas).

Dievo žodis tyliai kviečia padėti nelaimingiesiems. Dievas tarnauja vargšams per savo gerus tarnus. Vieni tarnai girdi Dievo žodį dienos pradžioje, kiti vakare ar gyvenimo pabaigoje.

DIEVO IEŠKOTOJAI

A — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis; Mt 21,28-32

Šv. Augustinas (354-430), vyskupas, Bažnyčios daktaras, yra tikras mokytojas. Jis buvo silpnas žmogus, bet tapo šventuoju. Šimtmečiais žmonės džiaugiasi, rasdami jo raštuose didelę turtą, Dievo šviesą. Jis dažnai kartojęs, kad žmonėms reikia pažinti Dievą ir save. Jis save kaltino, kad per vėlai Dievą pažinęs, pamilęs.

Šis didžiausias Bažnyčios teologas gimė Afrikoje. Iš pradžių, jis prisipažįsta, ieškojo laimės žemiškuose malonumuose. Sulaukęs dvidešimties metų, Augustinas apsigyveno Milane, Italijoje. Jis nebuvo laimingas. Jis artėjo prie Kristaus mokslo. Kartą su ašaromis akyse pats sau kalbėjo: “O, Viešpatie, kaip ilgai mane bausi? Visados?” Jis pats save kaltino. Gražioje “Išpažinimų” knygoje jis rašė: “Kai aš verkiau, staiga išgirdau lyg vaiko balsą: “Imk ir skaityk!” Paėmęs Šv. Raštą, skaitė šv. Pauliaus žodžius Romiečiams: “Nusimeskite tamsos darbus, apsiginkluokite šviesos ginklais... Apsivilkite Jėzumi Kristumi...” (Rom. 13,12-14). Šv. Augustinas rašė: “Mano širdis staiga prisipildė šviesos. Sieloje įsiviešpatavo tikra ir visiška ramybė”.

Po šio įvykio jis kalbėjo su savo motina, šv. Monika, kuri labai džiaugėsi. Dabar jis bendravo su Milano vyskupu šv. Ambrozijum, pasiruošė Krikšto Sakramentui. Augustinas širdyje ilgėjosi atsinaujinimo, apie kurį Kristus šiandien kalba. Tą patį kalbėjo pranašas Ezekielis pirmame skaitinyje.

Johnas Newmanas (1801-1890), Anglijos kardinolas, kaip ir šv. Augustinas, išgirdo Dievo balsą, kuris liepė jam atsinaujinti, atmesti klaidas. Jis, konvertitas, yra šviesi Katalikų Bažnyčios žvaigždė. Daugeliui Anglijoje padėjo atrasti Dievo šviesą. Neseniai šventėme jo mirties 100 metų jubiliejų.

Išmintingas žmogus ieško tikros laimės, tikro gyvenimo, supranta, kad žemiškas turtas, malonumai nepatenkina. Jis pamato tikros šviesos spindulėlį ir nutaria eiti jo link tikru atsinaujinimo keliu.

Dažnai žmogus turi save paklausti: Ar esu patenkintas? Kaip aš bendrauju su Dievu?

Kartais gerai nežinome, ko Dievas nori. Žmogaus gyvenimas yra Dievo ir jo minties-noro ieškojimas.

Su malda ieškome Dievo plano ir pažadame Dievui paklusnumą.

Evangelijoje skaitėme, kad vienas sūnus pažadėjo tėvui paklusnumą. Deja, pažado nevykdė.

Dievas siuntė žmonėms mokytojus, pranašus: pranašą Ezekielį ir kitus.

Krikščionys turi pranašų pranašą — Jėzų Kristų. Kiekvienas su Kristumi esame pranašas. Dievo Motina yra "Pranašų Karalienė". Jos žodžiai, kai žmonėms pasirodo, yra šie: "Pasi-taisykite! Atgailaukite! Melskitės!

DIEVO VYNUOGYNAS

A — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis; Mt 21,33-43

Evangelija kalba apie vynuogyną ir jo darbininkus. Tai gražus ir pamokantis Kristaus palyginimas, mokslas. Palyginimas trumpai kalba, išreiškia visa, kas pasakyta Šv. Rašte apie žmogaus išganyką. Palyginimas simboliškas, poetinis.

Vynuogynas — senųjų žydų ištikima Dievo tauta. Vynuogyno savininkas yra Dievas. Vėliau gyvenę žydų kunigai, fari-

ziejai buvo vynuogyno nuomininkai. Pirmieji ir antrieji šeimninko tarnai yra Dievo siųsti geri pranašai. Šeimninko sūnus, nuomininkų nužudytas, yra Mesijas, Dievo Sūnus.

Naujieji vynuogyno nuomininkai yra apaštalai, Dievo paširti tarnai, jo Bažnyčia.

Dievas buvo kantrus Izraelio tautai. Kai jo kantrybė nepaėjo, teisingas Dievas parodė teisingumą. Dievas baudžia nusi kaltusius.

Šv. Raštas liepia prašyti Dievo pasigailėjimo, atleidimo. Šv. Paulius antrajame skaitinyje Filipiečiams (4,6) kalba apie maldos, prašymo reikalingumą. Jis sako: "Per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui".

Daug gražių maldų turime maldaknygėse. Gražiausia maldaknygė yra gera širdis. Kai kurios parašytos maldos yra atėjusios lyg iš įkvėptų rašytojų-poetų širdžių.

Lietuviai poetai rašė gražias maldas. K. Donelaitis garbino Dievą su tvariniais gamtoje, A. Strazdas nusižeminęs parašė gražią "Pulkim ant kelių" maldą. A. Vienažindys ilgisi tolimojo dangaus. A. Baranauskas garbina Dievą "Anykščių šilelio" himnu, poezija. Poetiškai meldėsi ir rašė Maironis, A. Vaitkus, V. Mykolaitis-Putinas, B. Brazdžionis, K. Bradūnas, A. Maceina ir kiti.

Daug poetiškų maldų yra psalmių knygoje. Psalmių yra 150. Melstis psalmių žodžiais reiškia melstis Dievo žodžiais.

Daug psalmių ("psalmė" hebrajų kalba reiškia "giesmė") parašė karalius Dovydas, gyvenęs apie 1000 m. pr. Kr. Katalikų Bažnyčia liturgijoje dažnai meldžiasi psalmių žodžiais.

Kristus ant kryžiaus kalbėjo 22-os psalmės žodžius: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?" (Mt 27,46).

80-os psalmės žodžius šiandien kartojome: "Viešpaties vynuogynas yra Izraelio namai". Šie poetiški žodžiai kalba, kad Kristaus Bažnyčia yra Dievo vynuogynas.

Kai kurios psalmės kalba apie Mesiją, Kristų, Jo karalystę, teisingumą. Psalmininkai meldžiasi su džiaugsmu, meile, gailėsčiu, tikėjimu, viltimi. Išganymo viltis yra gyvenimas su Kris-

tumi. Kai ateis darbymečio pabaiga, ateis Dievo Sūnus į savo vynuogyną derliaus paimti.

Tikėjimas, meilė ir viltis liepia pasitikėti Dievo gailestingumu.

VESTUVĖS, POKYLIS

A — dvidešimt aštuntas sekmadienis; Mt 22,1-14

Evangelijoje Kristus kalba apie Dievo karalystę, dangų, lygindamas tai su dideliu pokyliu, vestuvėmis. Ši mintis randama Senojo Testamento knygoje. Pvz., pranašas Izaijas poetiškai kalba apie laimę, kai žmonės bendraus su Dievu kalno pokilyje.

Pokylis yra džiaugsmo laikas. Dievo pokylis ir jo karalystė prasideda šioje žemėje. Vykdantieji Dievo valią gyvena su Kristumi, priklauso Dievo karalystei. Bažnyčia yra lyg Kristaus sužieduotinė. Dievas kviečia visus žmones pas save, į savo Sūnaus vestuves, pokylį.

Pirmuosius į pokylį Dievas pakvietė Izraelitus. Geriems ir ištikimiems patriarchams Dievas pažadėjo išganymą. Bet Kristaus gyvenimo metu išdidūs žydų vadai, fariziejai, nepriėmė Dievo kvietimo. Taip įvykus, Dievas per savo tarnus pakvietė kitus nusižeminusius. Atėjo tie, kurie buvo pasipuošę Dievo ir artimo, vargšų meilės gražiais vestuvių drabužiais.

Kristus kalba apie vieną asmenį, kuris atėjo nepasipuošęs, be vestuvinio drabužio. Jis buvo nepriimtas.

Šis palyginimas buvo įspėjimas žydams ir visiems. Visi keliaujame. Esame Dievo pakviesti. Reikia daug jėgų, pasiaukojimo, tikėjimo šviesos.

Žemiškoje kelionėje daugelis aukojasi, vargsta, kol pasiekia, ko norėjo. Pvz., buvo daug jūrininkų, kurie po sunkios kelionės atrado naujus žemynus.

Kristupas Columbus (1451-1506) iš Italijos po ilgos kelionės 1492 m. spalio 12 d. pasiekė Amerikos krantus. Jis meldėsi.

Portugalas Ferdinandas Magellanas (1470-1521) 1519 m.

su 237 žmonėmis, 5 laivais išplaukė į vakarus. Jis pasiekė Pietų Ameriką. Daug jūrininkų mirė. Tik 18 žmonių, laimingai apiplaukę žemyną, grįžo Ispanijon.

Pavojingas ir žmogaus gyvenimas — kelionė į amžiną Dievo karalystę, pokylį.

Konstantinas, Romos imperatorius, ir jo motina šv. Elena pastatė dvi bažnyčias ten, kur Kristus kentėjo ir prisikėlė. Šios dvi bažnyčios vėliau buvo uždengtos vienu stogu. Ši didelė brangi bažnyčia-bazilika simboliškai žmonėms kalba. Ji sako, kad be kančios nėra pergalės, prisikėlimo. Garbinga kančia veda žmones prie pergalės, laimės.

Visi krikščionys yra Dievo tarnai. Visi esame Dievo išsiųsti, kad neštume Dievo pakvietimą į vestuves.

Šv. Petro įpėdinis Šv. Tėvas mūsų laikais keliauja, lanko tautas ir kviečia priimti Dievo pakvietimą į pokylį, į Dievo namus.

ŠIRDIS DIEVUI

A — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis; Mt 22,15-21

Esame dangaus ir žemės piliečiai. Tarnaujame Dievui ir žemės gyventojams. Šios pareigos yra to paties pinigų — denaro — dvi pusės.

Krikščionys su meile aukojasi, stato bažnyčias, ligonines, prieglaudas, mokyklas. Šv. Benediktas (VI a.) yra Europos žmonių geradaris, globėjas. Jis su savo pasekėjais mokė žmones dirbti. “Ora et labora” (Melskis ir dirbk) yra benediktinų šūkis.

Kristus žodžiais “Atiduokite tad, kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo Dievui” liepia stiprinti Dievo karalystę. Bažnyčios rašytojas Tertulijonas (III a.) šiame Kristaus pasakyme matė mintį: “Atiduok auksą ciesoriui, o širdį Dievui”.

Senovės žydai aukojo Dievui gyvulius, kraują. Kristus norėjo ne gyvulių kraujo, o žmonių širdžių. Kristus laimino nusižeminusio gailestį, maldą. Jis laimino vaikus, dėjusius alyvų ša-

keles, gėles ant kelio, kuriuo Kristus ėjo prieš mirtį.

Didžiausia žydų vyresniųjų klaida buvo jų išdidumas. Dieną prieš mirtį ant kryžiaus, prie Antonijaus bokšto, Pilotas klausė žydų, ką reikėtų daryti su Kristumi, ir tie šaukė: “Ant kryžiaus jį... Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir mūsų vaikų!” (Mt 27,25).

Apie 70 metus (po Kr.) Romos kareiviai žiauriai baudė sukilusius žydus. Tūkstančiai žydų buvo nužudyti, kiti mirė ant kryžių ar liko vergais.

Reikia melstis, kad išdidūs ir tamsūs žmonės grįžtų ir atiduotų meilės dovaną Išganytojui. Nusikalte žmonės anksčiau ar vėliau teisingojo Dievo nuteisiami.

Šv. Antanas (1195-1231) iš Paduvos buvo didelis geradaris. Kartą dvasioje jis matė kilpas, tinklus, paliktus blogos dvasios. Šventasis kalbėjo: “Dieve, kas liks nepaliestas, kai tiek daug kilpų, tinklų?” Jis girdėjęs atsakymą: “Nusižeminę žmonės išsigelbės”.

Dievo malonė, angelai saugo nuolankius žmones. Dievas yra meilė, gelbėtojas.

Krikščionys, mistinio “Kristaus kūno nariai”, “karališkoji kunigija”, yra prašomi padėti kitiems.

Dievo garbė ir jo pergalė turi būti visados skelbiama. Lietuviai, kai stato “rūpintojėlius”, kryžius, skelbia Dievo garbę, pergalę.

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė (XIX a.), karmelitė vienuolė, tikėjo, kad ir mažos adatėlės paėmimas su meile Dievui yra didelis darbas, Dievui garbė.

Krikščionys Dievui aukoja talentus, laiką ar turtą. Ne visi gali visus šiuos dalykus aukoti. Nors vieno jų davimas yra didelė auka Dievui.

DIEVO IR ARTIMO MEILĖ

A — trisdešimtas eilinis sekmadienis; Mt 22,34-40

Žurnalistas ir poetas Joyce'as Kilmeris (1886-1918) gimė Niū Džersyje, JAV. 27 metų tapo kataliku. Jis mirė Pirmojo pa-

saulinio karo metu, būdamas 32 metų. Liko žmona, šeima. Vienas jo poetinis kūrinys pavadintas "Trees" (Medžiai). Jam pri-
taikyta muzika. Poetas laikė save svajotoju-poetu, o medžiai yra
Dievo sutverti. Jis mato ir skelbia gamtos grožį, Dievo gerumą
ir galybę.

J. Kilmeris buvo religingas. Savo šeimai, draugams rašė lai-
škus, religingas mintis. Vieno jo laiško mintys artimos šios die-
nos Evangelijos žodžiams. Jis rašo: "Prašau, melskitės, kad aš
Dievą vis labiau mylėčiau; malda padėjo, kad aš tvirtai tikė-
čiau..." (A. Tonne).

Dievo ir artimo meilė yra dorybės, Dievo dovana. Meilė
rodoma gražiais žodžiais, o ypač gerais darbais. Pvz., šeimos tē-
vas atrodo šaltas, grubus žmogus. Giliai tėvo širdyje yra meilė.
Jis padeda sergančiam šeimoje. Motina turi vargo su sūnum. O
kai sūnus gatvėje mašinos sužeidžiamas, motina su skausmu bėga
prie sūnaus.

Yra žmonių, kurie pamiršta maldą. Bet jei jie vykdo Dievo
valią, dorai gyvena, jie savo darbais meldžiasi, garbina Dievą.
Sekmadienį, dalyvaudami Mišių aukoje, kartu su Kristumi skel-
biame Dievo garbę, rodome dėkingumą ir meilę Dievui.

Pirmasis meilės laipsnis yra ištikimybė Dievui ir noras pa-
dėti artimui.

Antrasis meilės laipsnis — noras, troškimas Dievą vis la-
biau mylėti ir artimui padėti. Trečias meilės laipsnis yra noras
su Kristumi vienybėje gyventi ir mirti.

Vienas kunigas (C. E. Milleris, C.M.) pasakoja apie pen-
kerių metų sirgusią mergaitę. Mergaitei reikėjo tinkamo krau-
jo. Aštuonerių metų brolis tokį kraują turėjo. Brolis su baime
padarė didelę auką. Po kraujo transfuzijos gerasis mergaitės bro-
lis paklausė: "Daktare, kada aš dabar mirsiu?" Vaikas manė pa-
aukojęs savo gyvybę. Jis padarė didelę auką, parodė meilę se-
sutei.

Daktaro E. Tenanto šeima (Kolorado valstija) neturėjo vai-
kų. Ši šeima rodė didelę meilę vargšams. Jie priėmė, vieną po
kito, dvylika invalidų, kitiems nepriimtinių vaikų (M. Link, S.J.).

Šeimos auka, meilė buvo didelė. Tai meilė visa širdimi, sie-
la ir protu. Šeima sekė Kristaus pavyzdžiu, kuris kalbėjo: "Nėra
didesnės meilės kaip gyvybę už draugus atiduoti" (Jn 15,13).
Didelė meilė yra Dievo dovana. Tokią meilę turėjo poetas Joy-
ce'as Kilmeris, minėto daktaro šeima ir Dievo šventieji.

VIENINTELIS MOKYTOJAS

A — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis; Mt 23,1-12

Prieš keletą metų Williamas Goldingas parašė novelę apie
moksleivių — jaunų paauglių berniukų iš Anglijos skrydį virš
Ramiojo vandenyno Antrojo pasaulinio karo metu. Įvyko ne-
laimė. Lėktuvas nukrito. Pilotas užsimušė, bet moksleiviai liko
gyvi. Jie gyveno saloje. Vėliau prasidėjo vargai, kovos, nes ne-
buvo tarp jų vienybės, sutarimo. Nevaldomas įgimtas blogis ve-
da prie piktumo ir visokių nelaimių. Istorija pasakoja apie dau-
gelio žmonių ir tautų kovas bei nesutarimus. Gyvenimui reika-
lingos taisyklės, įsakymai (M. Link, S.J.).

Įsakymai, Dievo ir artimo meilė yra turtas, rodyklė, rodan-
ti kelią prie laimės, taikos ir laisvės. Artimo meilės įsakymas
reikalauja gailestingumo darbų, gerumo, atleidimo.

Tūkstančiais metų Dievas kalbėjo žmonėms per savo tar-
nus, apaštalus, Bažnyčią. Išdidūs blogi žmonės nevykdė Dievo
valios, apgaudinėjo save ir kitus.

Gydytojas, kuris kalba apie rūkymo žalą ir pats rūko, nėra
geras gydytojas. Jis rodo blogą pavyzdį. Jei Dievo tarnas gerai
kalba ir dorai gyvena, jis yra geras mokytojas. Dievas laimina
žmones, kai Bažnyčia turi gerus tarnus, gerus mokytojus, apaš-
talus.

Šv. Jonas Vianney (†1859), Arso klebonas, Prancūzijoje,
buvo neiškalbus. Bet jis mokė ir kalbėjo Dievo įkvėptas. Vysku-
pai ir mokslininkai iš jo mokėsi.

Vyskupas E. Ketelleris (†1877) buvo didelis darbininkų

draugas Mainco mieste. Jis ėjo klausytis kitų sakomų pamokslų. Sakėsi visada galėjęs iš kitų pasimokyti. Jis ilgėjosi klausytis kalbančio Kristaus.

Šv. Augustinas dažnai klausė šv. Ambraziejaus pamokslų. Jis apsikrikštijęs kitiems kalbėjo: “Ambraziejus man akis apšvietė”.

Šv. Alfonsas Liguori (†1787), vyskupas, buvo Redemptoristų vienuolijos steigėjas. Jis buvo ir yra didelis moralinės teologijos mokytojas. Savo ordino pamokslininkams jis patarė sakyti pamokslus apie maldą. Šis šventasis Bažnyčios daktaras prašė tokių pamokslų, kuriuose būtų pamaldumo dvasia. Šv. Dvasia, Dievo meilė yra ugnis, kuri dega, šviečia, šildo.

Geriausias pamokslas, kurį krikščionis girdi, yra jo dalyvavimas Mišių aukoje. Čia jis girdi kalbantį Kristų, mato jo gerumą, nusižeminimą, pasiaukojimą ir jo mirties pergalę. Kristus Mesijas Evangelijoje kalba. Jis yra “Vienintelis Mokytojas”.

KVIETIMAS Į ŠVENTUMĄ

A — Visi Šventieji; Mt 5,1-12

Jauni žmonės, vaikai svajoja. Daugelis norėtų būti įžymiais sportininkais, lakūnais, mokslininkais, artistais.

Phyllis McGinley, Amerikos poetė, rašo: “Kai aš buvau septynerių metų, norėjau būti šokėja, dvylikos metų svajojau būti žvaigžde, penkiolikos — artiste. Dabar, pagaliau, aš viską atiduočiau, kad galėčiau būti šventoji” (M. Link, S.J.).

Visi esame Dievo šaukiami būti šventais. Šviesus tikėjimas, noras, drąsa ir Dievo pagalba yra reikalinga. Paprastumas, nusižeminimas taip pat veda prie Dievo karalystės ir šventumo. Daugelis nuoširdžiu darbu, Dievo įkvėpti, priartėjo prie šventumo. Šv. Zita (1218-1278), “mažoji tarnaitė”, 48 metus išbuvo vienos šeimos Italijoje tarnaitė. Jos gražus darbas, meilė visus žavėjo. Ištikimas darbas buvo dalis jos religingumo.

Šv. Juozapas Cupertino (1603-1663) buvo neturtingos šeimos vaikas. Jis buvo ir nelauktas, nenorėtas šeimos vaikas. Dažnai būdavo alkanas. Motina jam kartais kalbėjo: “Eik kur nori, nors į kalėjimą”. Laimė, jis buvo priimtas į pranciškonų vienuolyną.

Šv. Monika, paprasta moteris, savo gerumu ir malda pagelbėjo savo vyrui ir sūnui šv. Augustinui. Šv. Rita Cascia (1381-1457) gelbėjo savo vyrui ir sūnui. Po jų mirties ji gyveno Augustijonų vienuolyne. Daug mąstė apie Kristaus kančią, turėjo galvoje stigmas. Ji, kaip šv. apaštalas Judas, yra kenčiančių, vilties netekusių žmonių globėja.

Šv. Jonas Vianney (†1859) vargdamas baigė kunigų seminariją. Vėliau įžymūs Prancūzijos mokslo žmonės prašė jo patarimų. Jis su įkvėpimu kalbėjo Kristaus vardu. Šv. Vincentas Paulietis (†1660) nugalėjo savo silpnybes. Jis yra vargšų globėjas. Šv. Alfonsas Radriguezas (1533-1617), mirus jo motinai, žmonai ir vaikams, matė Dievo ženklą, girdėjo jo balsą. Jis tapo jėzuitu broliu durininku. Jis buvo kitiems įkvėpimas. Taip galvojo šv. Petras Claveras, didelis vergų gelbėtojas.

Čia paminėta tik keletas iš tūkstančių paprastų žmonių. Jie yra šventieji. Yra ir labai šviesaus proto genijų, Bažnyčios Doktorų, šventų žmonių.

Kristaus 8 palaiminimai yra krikščioniško gyvenimo programa, rodyklė. Ši programa visus žmones veda prie amžinos laimės.

MIRTIS, SKAISTYKLA

A — trisdešimt antras eilinis sekmadienis; Mt 25,1-13

Anglijos šventi kankiniai vyskupas Jonas Fisheris, kancle-
ris Tomas More mirė 1535 metais. Nedoro karaliaus Henriko
VIII įsakymu teismas paskyrė jiems mirties bausmę. Jie neklausė
karaliaus įsakymo, priešingo Katalikų Bažnyčios mokslui. Kanc-

lerio žmonai buvo duotas leidimas atsisveikinti su savo vyru. Tomas buvo 55 metų. Žmona su ašaromis prašė vyrą vykdyti karaliaus įsakymą. Vyras jai atsakė: „Luisa, kiek metų mes dar kartu gyvensime?“ „Gyventume laisvi dar dvidešimt metų“, — žmona kalbėjo. Vyras jai tarė: „Neišmintinga moteris! Tu nori dvidešimt metų vargingo gyvenimo. Ar aš galiu dėl to atsisakyti laimingo gyvenimo amžinybėje?“ Tomas gyveno vienybėje su Kristumi. Kasdien jis dalyvavo šv. Mišių aukoje, dalijosi valgiais su vargšais. Jo gyvas tikėjimas, meilė tiesai kalbėjo gražius žodžius. Jis yra „visų laikų žmogus“. Taip pavadintas filmas, kur rodomas gražus jo gyvenimas.

Tomas galvojo apie gyvenimą-kelionę. Žmogus yra piligrimas. Krikščionys, kaip šv. Tomas, galvoja apie gyvenimo kelionės pabaigą, amžinybę. Išmintingas žmogus yra pasiruošęs.

Šv. Tėvas Jonas XXIII kalbėjo: „Mano ryšulėliai jau sudėti; pasiruošęs esu iškelti“. Mirtis yra paslaptis. Žmogus bijo mirties. Giliai širdyje kiekvienas trokšta gyventi amžinai. Dievo Sūnus atnešė linksmą naujieną. Jis nugalėjo mirties blogį, atidarė duris gyvenimui. Jis yra „Gyvenimo Duona“, „Prisikėlimas ir Gyvenimas“, „Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“.

Didžiausia Dievo dovana yra šventa graži mirtis. Mirties metu tikėjimu, gailesčiu ir meile Dievui padarome gražiausią auką, kuria save pašventiname ir paruošiame gyvenimui amžinybėje.

Kai žmonės yra laisvi ir silpni, gal ne visi gerai pasiruošia amžinybei.

Gailestingas ir teisingas Dievas duoda laiko po mirties pasiruošti. Bažnyčia, ypač lapkričio mėnesį, Dievo Apreiškimo įkvėpta, prašo nepamiršti sielų skaistykloje.

Senojo Testamento Makabėjų knygos įkvėptas autorius rašo: „Šventa yra mintis melstis už mirusius“ (2 Mak 12,45). Senojo Testamento Jobo knyga kartoja šiuos mirusio žmogaus prašymo žodžius: „Pasigailėkite manęs, pasigailėkite jūs, mano draugai“ (Job 19,21).

Meilės ir gailestingumo Dievas nori to, ko trokšta atgai-

laujanti žmogaus širdis — amžinos laimės. Dievas laimina tuos, kurie padeda, meldžiasi už mirusius. Krikščionys visada padėjo mirusiems.

Šv. Leonardas, Italijos pranciškonas, mistikas (†1751), kuris visada meldėsi už mirusius, rašė: “Jei išgelbėjote vieną mirusį, tikrai galite sakyti: Dangus yra mano”.

DIEVO TALENTAS

A — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis; Mt 25,14-30

Bookeris Washingtonas (1858-1915) buvo garsus auklėtojas, rašytojas, gimęs negrų šeimoje. Būdamas 16 metų, paliko tėvų namus ir keliavo Virdžinijos valstijon, kad vėl būtų priimtas mokyklon. Jis nuėjo 500 mylių. Deja, Virdžinijos mokykla jo nepriėmė. Klasėse jam nebuvo vietos. Tačiau mokykloje jis gavo darbą. Valė mokyklos grindis, tvarkė kambarius. Jo pasiaukojimą — didelį ir gražų — regėjo visi mokytojai. Pagaliau jį priėmė mokyti. Baigęs mokyklą, liko joje dirbti ir galop išgarsėjo kaip geriausias mokytojas. Vėliau įsteigė mokslo įstitutą Alabamoje, parašė kelias knygas apie jaunimo auklėjimą. Mirė sulaukęs 57 metų, 1915 metais.

Jo gyvenimas galėtų būti pavyzdys Kristaus žodžiams šios dienos Evangelijoje: “Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius” (Mt 25,23). Kitaip sakant, aukokis, gražiai atlik tau skirtą mažą darbą, tuomet tau bus duota daugiau ir gausiau atlyginta.

Kristus moko, kad ir mažieji dalykai yra svarbūs. Šv. Terešės “Mažosios Gėlės” (1897) nusižeminimą, auką Dievas laimino. Ji sakė, kad ir maža adatėlė, pakelta iš meilės Dievui, gali padėti kitą žmogų išganyti.

JAV žurnalas “The Reader’s Digest” 1987 m. rašė apie Bobą Wielandą, kuris iš karo Vietname grįžo be kojų. Jis mėgdavo juokauti: “Nors aš be kojų ir sudužęs, bet esu visai sveikas”.

Kartą jis dalyvavo maratono bėgimo varžybose Niujorke ir rankomis stūmė savo invalido vežimėlį. Dievas jam suteikė talentą, kurio jis neužkasė žemėje. Jo energija ir gyvenimo džiaugsmas visus žavėdavo. Jis nesiskundė, buvo laimingas.

Gražu, kai žmonės savo talentus, gerą širdį aukoja, kad padėtų kitiems, rodytų gražų pavyzdį, linksmintų kitus. Dievas dosniai dovana žmonėms talentų. Didžiausia jo dovana yra Dievo Sūnaus meilės atperkamoji auka.

Pirmas šios dienos skaitinys yra iš Patarlių knygos (31,10). Čia labai aukštinama moteris, žmona, motina, kuri visiems padeda. Ji yra geros krikščionės moters paveikslas.

Lapkričio 17 d. yra šv. Elzbietos iš Vengrijos, Tiuringijos karaliaus Liudviko žmonos, 3 vaikų motinos, diena. Ji priartino savo vyrą prie Dievo meilės. Kryžiaus karo metu jos vyras mirė. Našlė Elzbieta daug kentėjo. Vyro giminės jos nesuprato. Išėjusi iš karališkų namų, pranciškonų bažnyčioje ji giedojo Dievui padėkos giesmę. Mirė 24 m.

Daug yra šventų moterų, kurios savo gražiais darbais, pavyzdžiu moko kitus meilės Dievui ir artimui.

Dievas laimina tautas, kuriose yra šventų moterų, žmonių ir motinų.

KRISTUS MYLI VARGŠUS

A — Kristaus Karaliaus šventė; Mt 25,31-46

Markas Twainas (1815-1910) gimęs Floridoje, buvo įžymus JAV rašytojas, žurnalistas, humoristas. Jis daug keliavo, aplankė Šv. Žemę, rašė atsiminimus. Viena jo knygų "The Prince and the Pauper" ("Princas ir elgeta"), kurioje rašo apie du draugus, prieš du šimtmečius gyvenusius Anglijoje. Vienas jų Velso princas Edwardas, kitas Tomas Canty, elgeta. Juodu buvo labai panašūs, nelyginant dvyniai. Dažnai jie kartu žaisdavo.

Kartą berniukai žaidė labai neįprastai: princas ir elgeta pa-

sikeitė drabužiais. Princas, apsirėdęs skudurais, stebėjo eidamas gatvėmis vargšų gyvenimą. Kartais jis sakydavęs esąs princas. Kai kurie žmonės ir policija jį apkaltino ir jis buvęs uždarytas kalėjime. Vargšui berniukui-elgetai baigėsi kitaip: kai kurie princo aplinkos žmonės tikėjo, jog jis esąs princas. Artėjo diena, kuomet jis turėjo būti karūnuojamas karaliumi. Pagaliau žmonės suprato ir paaiškėjo, kas yra tikrasis princas.

Ši istorija yra pamokanti.

Dievo Sūnus, Mesijas, yra tikrasis Princas, Karalius. Mesijas — Dievas ir žmogus — atrodantis lyg vargšas. Deja, kai kurie žmonės jį apkaltino, pasmerkė. Dievas norėjo pačių žmonių laisvo apsisprendimo, nusizėminimo, pasipriešinimo nuodėmei. Dievas laimina gailestingus, vadina juos savo vaikais, avimis, duoda jiems gražiausius drabužius.

Didysis menininkas El Greco (1547-1614) gimė Graikijoje. Gyveno Romoje, Toledo mieste, Ispanijoje. Jis piešė gražius religinius paveikslus. Vienas paveikslas vaizdavo šv. Martyną (316-397). Martynas buvo karys ir gailestingas žmogus. Kartą jis pamatė pusnuogį vargšą. Dalį apsiausto išsyk jam atidavė. Kitą naktį Martynas sapne išvydo Kristų, prisidengusį jo drabužiu. Karys Martynas apskrikštijo. Vėliau jis tapo Tūro vyskupu.

Šiandien Kristus sako: “Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam mažiausiujų mano brolių, man padarėte”.

Pranašas Ezekielis kalba apie Dievą tarytum avių ganytoją. Jis ieško paklydusių avių, saugo, maitina. Paskutiniame teisme Dievas “surinks visų tautų žmones ir perskirs juos, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių... Avis jis pastatys dešinėje, ožius — kairėje”.

Šv. Elzbieta (1231), Tiuringijos karaliaus Liudviko žmona, paklausta, kodėl myli vargšus, atsakė: “Aš ruošiuisi teismo dienai”.

Kristaus Karaliaus šventėje girdime Dievo teisme pasakytus žodžius. Kristus liepia būti gailestingiems, teisingiems, šventiems.

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

B CIKLAS

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

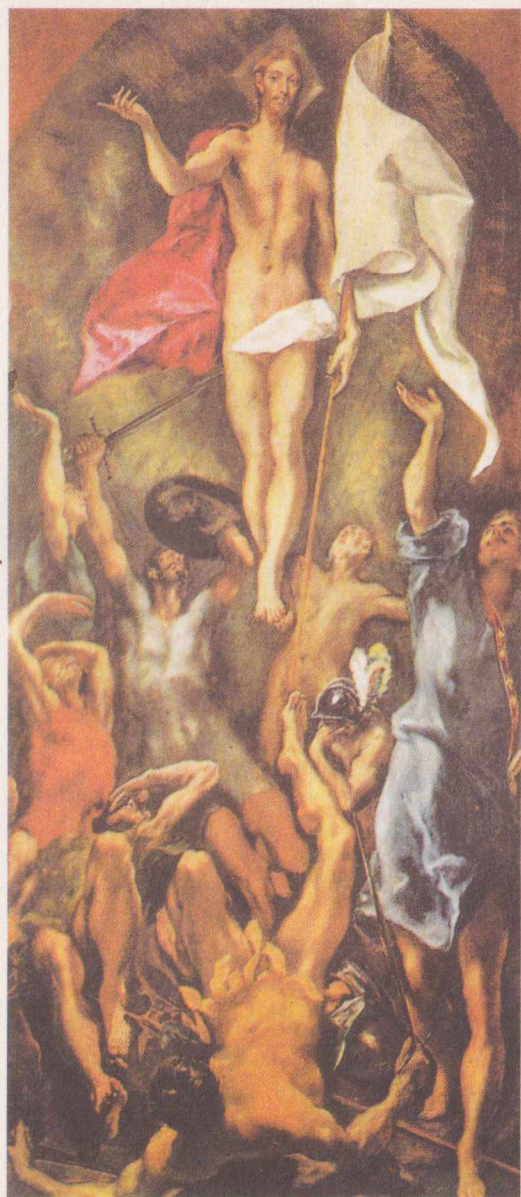
„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

„Gyvenimo kaina“ yra pirmasis žinomas veikalas. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d. „New York Times“ laikraštis rašė apie jį: „1987 m. spalio 1 d.“

NUOSTABUS LAUKIMAS

B — pirmas Advento sekmadienis; Mk 13,33-37

Gyvenime daug įvykių, kurie žmones stebina. “New York Times” laikraštis rašė apie vieną įvykį. 1987 m. balandžio 1 d. Aliaskoje, Žano mieste, skrydžiui buvo pakilęs orlaivis. Jis skrido ta pačia kryptimi, kaip ir virš jo skrendantis erelis, naguose laikęs žuvį. Turbūt iš nustebimo erelis atleido aštrius nagus, ir žuvis krito tiesiai ant orlaivio priekinio stiklo. Nustebęs lakūnas grįžo žemėn, kad patikrintų, kokią žalą padarė orlaiviui nelauktas smūgis. Laimė, nieko neatsitiko.

Šis savotiškas atsitikimas primena kai kuriuos nuostabius žmonių gyvenimo įvykius.

Žemės drebėjimas, didi audra, žaibas, lietus netikėtai nustebina žmones. Nuostabių atsitikimų įvykę šeimose, miestuose, tautose. Netikėta mirtis irgi visus nustebina. Itin stebėtinu įvykiu bus paskutinis teismas.

Kartą žmonijos gyvenime įvyko nuostabus dalykas. Maždaug prieš 2000 metų Dievo Sūnus, lauktas Mesijas, aplankė žmones. Kad žmonės neišsigastų, nenustebtų, jis atėjo paprastu būdu. Vieni žmonės jo nepriėmė, kiti su meile jį sveikino ir garbino.

Šv. Margarita (†284) buvo apkaltinta Antiochijos prefekto. Teisėjas juokėsi, kad ji tikinti Kristumi, kuris negarbingai mirė. Šventoji teisėjui paaiškino, kad Kristus savo prisikėlimu iš mirties patvirtino, jog jis yra Dievas.

Advento laikas skirtas tam, kad žmonės lauktų Dievo Sūnaus ir jo mokslo šviesos. Kristaus šviesa ir tiesa žmones išlaisvina, kad jie taptų Dievo vaikais. Advento metu krikščionys dažniau skaito Šv. Raštą, dalyvauja Mišiose, aukojasi, su meile padeda kitiems.

Viktoras Franklas, psichiatras, per Antrąjį pasaulinį karą buvo sulaikytas ir apgyvendintas Aušvico koncentracijos stovykloje. Laimingu būdu jis, izraelitas, liko gyvas. Vėliau parašė kny-

gą „Žmogus ieško gyvenimo prasmės”. Jis manė, kad didelė kančia yra depresija, beviltiškas laukimas. Žmonės laukia karo pabaigos, laukia mirties, kančios. Vieni praranda išsigelbėjimo viltį, kiti tiki Dievo pagalba, nepraranda vilties.

Advento metu krikščionys laukia ir meldžiasi, kad Dievo malonės ir pagalbos šviesa bei jėga atneštų tiesą ir palaimą ne-teisingai persekiojamiems varguoliams.

Šv. Mišiose kartojame maldos žodžius, prašydami, kad Vieš-pats gelbėtų mus nuo viso pikto, suteiktų ramybę, gailestingai padėtų mums išsilaisvinti iš nuodėmių, apsisaugoti nuo sumaiš-čių ir neramumų ir kad su palaiminga viltimi lauktume mūsų išganytojo Jėzaus Kristaus atėjimo.

DYKUMOS BALSAS

B — antras Advento sekmadienis; Mk 1,1-8

Kolorado valstijos pietuose, netoli Krestono kalno, gražioje dykumoje yra karmelitų vienuolynas, prie kurio įsteigtas va-dinamasis „Dvasinio gyvenimo institutas”. Šio instituto įrengi-mu rūpinosi kunigas McNamara 1960 metais. Vienuoliai kar-melitai leidžia laikraštį „Dykumos balsas” („Desert Call”). Kiek-vienais metais daug žmonių čia lankosi. Žmonės čia renkasi re-kolekcijų atlikti, norėdami pamąstyti, paskaityti, pasimelsti.

Šimtmečiais krikščionys ieškojo vietų, kur netrukdomi ty-loje galėtų melstis, mąstyti. Dykuma yra graži vienvėdis, tylos vieta. Dykumos tyla gali padėti žmogui priartėti prie išminties, Dievo, dvasiškai sustiprėti. Gražios „dykumos” valandos gali būti rastos namuose, darže, miške, sode, prie ežero ar kelionėje. Gal gražiausia valanda, kuomet mąstome ir meldžiamės tyloje, baž-nyčioje prie altoriaus. Paslaptingas Dievo balsas stiprina visus: sveikus, vienišus ir ligonius.

Šv. Jonas Krikštytojas buvo dykumos didvyris. Patriarchai Mozė, Elijas ir kiti taipogi mąstė ir meldėsi dykumoje. Dievas mokė izraelitus, kuomet jie keliavo per dykumas.

Yra žmonių, kuriuos Dievo malonė šaukia, kad jie, siekdami tobulybės, taptų vienuoliais. Vienuolynas jiems yra tartum Dievo duota dykumą, kuri sustiprina jų dvasios jėgas.

Šalia kitų gerai žinomi Trapistų vienuoliai. Šį vienuolyną įkūrė Armandas de Rance 1663 m. Jų taisyklės yra griežtos. Jie gyvena lyg dykumoj. Dienos darbus pradeda tylėdami antrą valandą rytą. Sveikieji nevalgo mėsos, sviesto. Paprastai jie gyvena ligi gilios senatvės.

1968 m. mirė rašytojas Thomas Mertonas. Savo laiku jis buvo svajotojas-komunistas. Vėliau atrado tiesą: priėmė katalikų tikėjimą. Jis tapo trapistu ir gyveno jų vienuolyne, Gethsemane, Kentukyje. Tyloje daug rašė, padėjo kitiems rasti tiesą.

Tiesos skelbėjas buvo šv. Jonas Krikštytojas, apie kurį šiandien kalba evangelistas Morkus. Kristaus pusbrolis — šv. Jonas Krikštytojas buvo paslaptinga asmenybė. Jis norėjo vesti izraelitus prie dvasinės reformos. Senas pranašas (VII a. pr. Kr.) kalbėjo apie Joną šiais žodžiais: “Dykumoje šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią!”

Šv. Jonas ir šv. Petras (antrame skaitinyje) kalbėjo tuos pačius teisingus žodžius. Jie reikalavo, kad žmonės paruoštų širdis Kristaus atėjimo dienai.

Šie pranašai Advento laiku kalba, kad tyloje, “dykumoj”, mąstydami ir skaitydami Šv. Raštą, pasiruoštume gyvenimui su Kristumi.

DŽIAUGSMAS DIEVE

B — trečias Advento sekmadienis; Jn 1,6-8

Iškilius anglų rašytojas ir filosofas Gilbertas Keithas Chestertonas (1874-1936) po ilgų studijų bei stebėjimų tapo konvertitu, Romos katalikų tikėjimo išpažinėju. Jis parašė daug knygų. Vienoje jų rašė apie šv. Pranciškų Asyžietį (1181-1226). Šv. Pranciškaus gyvenimas, jo neturto, nusižeminimo dvasia dau-

geliui žmonių yra pamoka, žavėjimosi objektas. Šv. Pranciškus buvo labai linksmas ir laimingas. Beturtis, be jokio pinigėlio, šaltą žiemos dieną jis paliko tėvo namus. Iš džiaugsmo jis giedojo, mąstydamas, jog dabar jau visai priklausęs Dievui. Ši mintis buvo jo džiaugsmo priežastis. Jis vadino save palaimintu, nes nieko iš kitų nelaukė, neprašė ir su visais drauge džiaugėsi. Gyvenimo pabaigoje, dvejus metus prieš mirtį, Pranciškus gavo Kristaus kančios ženklus — stigmatas, skausmingas žaizdas rankose, kojose ir šone. Mirdamas jis vis garbino Dievą, kuris atsiuntė jam seserį Mirtį. Jis mylėjo gamtos tvarinius, žemę, nes čia matė Dievo grožio ir gerumo paveikslą.

Šv. Pranciškaus neturtas anaip tol nereiškė, jog jis nenori gamtos dovanų ar pagalbos. Čia jis ižiūrėjo dar didesnę džiaugsmą. Gamta norėjo džiaugtis kartu su Kristumi. Jis turėjo Kristaus paveikslo viziją, todėl buvo laimingas ir linksmas.

Daugelis šventų žmonių buvo laimingi ir linksmi. Šv. Laurynas, šv. Liucija ir kiti su džiaugsmu priėmė jiems skirtus kentėjimus.

Šventose Mišiose šiandien visi skaitiniai kalba apie džiaugsmą Kristuje. Pranašas Izaijas sako: “Aš džiaugte džiaugsiuos Viešpačiu, ir mano siela linksminsis mano Dievu (Iz 61,10).

Atkartotinė psalmė kartoja Dievo Motinos žodžius “Magnificat” giesmėje: “Mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju” (Lk 1,47).

Šv. Paulius apaštalas taipogi kalba: “Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės!” (1 Tes 5,16).

Pagaliau Evangelijoje Jonas Krikštytojas aiškina, kodėl reikia džiaugtis. Sako, Kristus yra su mumis. Tik reikia, kad būtum priimtas.

Tikras džiaugsmas yra ženklas bei liudytojas, kad esame krikščionys.

Advento metu ruošiamės ir džiaugiamės, nes mūsų Išgelbėtojas Kristus yra tikras istorinis Asmuo. Jis jau dabar kalba Evangeliją žodžiais ir mus laimina.

Meldžiamės, kad Dievo dvasia mus įkvėptų, kad būtume Kristaus sekėjai ir turėtume džiaugsmo.

MESIJAS

B — ketvirtas Advento sekmadienis; Lk 1,26-35

Garsus austrų teologas, pamokslininkas, rašytojas Emanuelis Veitas (†1876) gimė ir augo žydų šeimoje. Jo tėvas šeimai dažnai skaitydavo Šv. Raštą. Emanuelis buvo dar studentas. Studijavo mediciną, filosofiją Vienos universitete. Kartais paklausydavo paskaitų ir teologijos fakultete. Kartą vienas profesorius kalbėjo studentams apie Mesiją, kurio atėjimas aprašytas Senojo šv. Rašto knygose. Studentas nustebo. Pabandė šiuo klausimu kalbėtis su tėvu. Bet tėvas buvo nepatenkintas, kai sūnus Emanuelis ieškojo Šv. Rašto knygose vietų, kur buvo rašoma apie Mesiją. Tėvas išplėšė Šv. Rašto knygos lapus, kur buvo apie tai parašyta. Tėvas kirto sūnui į veidą, ir tai dar labiau sustiprino sūnaus ryžtą ieškoti tikros tiesos. Emanuelis buvo pakrikštytas. Po teologijos studijų, 1821 m., jis tapo katalikų kunigu, garsiu Vienos katedros pamokslininku (F. Spirago, p. 130).

Žmonijos istorijos pradžioje, vėliau patriarchų gyvenime, skaitome, kad Dievas pažadėjo žmonėms Gelbėtoją, Mesiją. Dievo pranašai savo regėjimuose matė ateinantį Dievo Pateptąjį, kuris pasakys tiesą, parodys gyvenimo kelią, atneš šviesą.

Pagaliau Mesijas atėjo kaip paprastas, vargšas žmogus. Jo gyvenimas, žodžiai ir darbai atvėrė, jog jis yra tas, apie kurį buvo rašyta, kurio taip laukė žmonės.

Pranašas Izaijas (7,14) neklydo sakydamas, jog mergaitė pagimdys sūnų ir jo vardas bus "Dievas su mumis". Šis pranašas kalbėjo, kad Mesijas bus "Kenčiantis Dievo tarnas".

Pranašas Mikėjas (5,1) pranešė, kad Betliejus bus Mesijo gimimo vieta.

Tikėjimo šviesa ir Dievo malonė veda prie supratimo, kas senose Šv. Rašto knygose pasakyta apie Mesiją. Kai po prisikėlimo Kristus pasirodė dviem savo mokytiniais kelyje į Emauso miestelį, jis jiems "aiškino kas visuose Raštuose apie jį pasakyta" (Lk 24,27).

“Jėzus” reiškia “Išganytojas”. Šis vardas buvo pasakytas angelo. “Mesijas” reiškia “Kristus” arba “Pateptasis”. Kristaus prišikėlimas iš mirties apaštalus visiškai įtikino, kad Mesijas yra Dievas. Mesijo Motina Dievo šviesos pagalba šią tiesą žinojo.

Po kelių dienų švęsime Kristaus gimimo dieną. Šią dieną krikščionys pasižada tapti Kristaus sekėjais. Kai tikintieji žino ir myli Kristų, jie garbina ir myli Dievą.

ŽODIS TAPO KŪNU

B — Kalėdos; Lk 2,1-14

Neseniai JAV gyventojai šventė gražią sukaktį. Prieš šimtą metų Niujorke buvo pastatyta nuostabi Laisvės statula. Ji buvo padovanota Prancūzijos. Statula vaizduoja garbingą moterį su rankoje iškeltu žibintu. Jos galva papuošta spygliuotu vainiku, primenančiu saulės spindulius, apšviečiančius žemę, žmones. Žemai, po kojomis, numestos sutrauktos grandinės. Tai kalba apie pergalę prieš vergiją, prievartą. Per šimtą metų daug žmonių iš įvairių vietų čia atvyko ir matė skulptūrą, kuri, savaisiais spinduliais šviesdama, simboliškai rodė žmonijai kelią į laisvę... Simboliškai ji taip pat primena ir Dievo Motiną Mergele Mariją, kuri iškelta ranka rodo savo Dievišką Kūdikį, kuris yra pasaulio šviesa. Nėra tikros laisvės, jei klesti blogis, nuodėmė. Milijonai žmonių rado džiaugsmo, laimės ir laisvės dovanas, sekdami Kristumi, nes tik jis yra tikroji “šviesa, šviečianti tamsybėse”.

Kalėdos, Kristaus gimimo diena, su pagarba ir meile liepia ieškoti įkvėpimo paslaptingoje tiesoje, kurią skelbia šv. Jonas evangelistas: “Žodis tapo Kūnu” arba “Dievas tapo žmogumi”.

Dievas pasirinko šį kelią ir būdą, kad padėtų žmonėms ir išgelbėtų juos. Dievas davė didžiausią dovaną, kuri padarė žmones turtingais, Dievo vaikais, kad būtume amžinai laimingi.

Kristaus gimimas buvo ir visada bus su mumis. Svarbiausia, Kristus turi kasdien užgimti žmonių širdyse.

Kalėdos yra džiaugsmo šventė. Žmonės puošia miestų gatves, namus. Giesmių balsai, bažnyčių varpai visur skamba, neša gražią tiesą, ramybę geros valios žmonėms. Prieš daugelį metų Maskvoje, Rusijoje, Kalėdų dieną skambėjo apie 6000 varpų garsai. Tūristai žavėjosi ir sakė, kad ši vieta yra „Varpų miestas“. Dabar miesto varpų garsai nutilo. Kai Kalėdų džiaugsmo varpai ir garsai nutyla, kai Kristaus mokslo, šviesos tiesos atmetamos, žmonės nebeturi tikro džiaugsmo, taikos ir laisvės dovany. Žmonės grąžinami gyventi mirties šešėlyje.

Krikščionys turi šviesos, vilties dorybę. Jie privalo visa daryti, ypač melstis, kad Kalėdų džiaugsmas ir šviesa būtų laisvai nešami, skelbiami ir priimami visuose kraštuose.

Ne varpų garsų skambėjimas ir giesmės, ne gatvių, namų puošimas yra svarbiausia. Kristaus mokslo šviesa turi būti nešama žodžiais ir darbais, auka, tikėjimu ir meile visoms tautoms, tautų valdytojams, visiems žmonėms.

DIEVO PLANAS — ŠEIMA

B — Šv. Šeima; Lk 2,22-40

Žinomas anglų rašytojas, poetas, pamokslininkas, kunigas Jonas Donne (1572-1631) parašęs daug poetiškų religinių kūrinių. Jis buvo ir filosofas. Jo raštai darė nemažą įtaką kitiems rašytojams. Pagarsėjo gražus jo pasakymas: „Žmogus nėra sala“ (No man is an island). Žmogus yra socialinė būtybė. Visiems žmonėms reikia kitų apsaugos, pagalbos.

Šeima apdovanoja žmones pirmąja apsauga, pagalba, džiaugsmu. Tik gimęs silpnas žmogus gyvena šeimoje. Iš kur atsirado šeima? Šeima — Dievo planas. Dievas yra paslaptinga šeima. Dievas norėjo, kad žmonės gyventų pagal jo planą ir mintį. Vyro ir moters meilė yra Dievo meilės paveikslas, atspindys.

Pašventinta ir sustiprinta Moterystės sakramentu, šeima gyvena dieviškoje vienybėje, meilėje ir pasiaukojime. Kilni dieviš-

ka meilė žmones suvienija, apsaugo gyvybę. Tik nuodėmė šeimą suardo, išskiria ir užmuša gyvybę.

Amerikoj kažkada buvo rodomas filmas “Krikštatėvis” (The Godfather), pasakojantis apie mafijos boso šeimos gyvenimą. Šis filmas buvo labai populiarus, nes jame rodomas žmonėms toks artimas šeimos gyvenimas. Miela matyti tėvo pasiaukojimą vaikams ir vaikų meilę tėvui. Kitiems blogas žmogus, tėvas, savo šeimai yra labai geras. Gera, kai tėvas džiaugiasi didėjančia šeima ar liūdi, kai šeimą aplanko mirtis. Gera, kai tėvai ir vaikai gyvena meilėje, aukojasi. Jei šitame filme, šeimoje, būtų tikras teisingumas artimui ir meilė Dievui, jis būtų labai mielas.

Šiandien yra Šv. Šeimos sekmadienis. Šv. Roko Barucho knyga moko, kad vaikai gerbtų tėvus ir būtų jiems dėkingi.

Vienos šeimos yra laimingos, kitos ne. Tikra laimė visose šeimose negalima. Užtenka, kad daugelyje šeimų būtų taika ir džiaugsmas. Kai šeimos nariai dažnai kartu meldžiasi, dalyvauja šv. Mišiose, Dievo palaima jiems padeda.

Šeimai reikia daug kantrybės, meilės. Amerikos rašytoja Erma Bombeck daug rašo apie šeimų problemas. Ji gauna paklausimų. Viena 12 metų mergaitė klausė: “Aš pavaduoju motiną, kai ji išeina į darbą. Prižiūriu 3 brolius ir seserį. Aš juos maitinu, nuprausiu, padėdu nueiti išvietėn, vakare paguldau. O mano maži broliai ir sesuo dažnai man nedėkingi. Aš nenorėčiau būti tikra motina. Tai blogas pašaukimas” (M. Link, S.J). Tėvo ir motinos pašaukimas yra pasiaukojimas. Dievas juos laimina.

Šiais laikais šeimas dažnai suardo skyrybos. Jei viena šeimos pusė prašo Dievo pagalbos, aukojasi, ateina pagerėjimas. Dievas duoda šventų žmonių, kurie parodo, kad galima šeimoms pagelbėti.

Šv. Monikos (IV a.) vyras Patricijus buvo pagonis, piktas. Šv. Monika buvo kantri, niekad blogai apie vyrą nekalbėjo. Pagaliau Patricijus visai pasikeitė.

Šv. Margaritos (XI a.) vyras, Škotijos karalius Malcolmas buvo piktas, žiaurus. Jo žmona savo švelniu charakteriu visai

pakeitė vyro elgesį. Karalius matė jos išmintį. Dabar jis norėjo, kad ji padėtų tvarkyti namus ir kitką.

Telaimina Dievas mūsų šeimą, kad jos gyventų meilėje ir turėtų džiaugsmo.

DIEVO MOTINOS PAGALBA

B — Naujieji metai; Lk 2,16-21

Naujieji metai yra Kalėdų šventės oktava. Ši diena yra iškilminga Dievo Motinos šventė. Šią šventę paskelbė popiežius Paulius VI 1969 m. vasario 14 d. Marija artimiausiai bendravo ir padėjo savo Sūnui, kurio aukos ir meilės dėka esame atpirkti. Esame dėkingi Marijai. Marija mus moko, kad turėtume tikėjimo, skaistumo, nusizėminimo, paklusnumo Dievui dorybes. Kai Mariją gerbiame, mes mylime jos Sūnų. Kai mylime Jėzų, mes geriau suprantame žmonijos atpirkimo istorijoje Jėzaus Motinos altiktą vaidmenį.

Dievo Motina yra visų krikščionių, vyrų, moterų ir vaikų Globėja. Dažnai mes gražiai kalbame: “Sveika, Karaliene, Gailestingoji Motina! Sveika, mūsų Gyvenime, Džiaugsmo ir Vilties!” Vardas “Marija” (Egipto ir hebrajų kalba — Mirjam) reiškia “Dievo Pamiltoji”. Pranašo Mozės ir Aaronso sesuo taip pat turėjo šį gražų vardą. Izraelitams išėjus iš Egipto “nelaisvės namų” Mozė, jo sesuo ir kiti giedodavo padėkos žodžius Dievui. Jėzaus Motina Marija dėkojo Dievui, kad angelas ją pavadino “Dievo Motina”. Gražiausia Marijos padėkos Dievui giesmė, primenanti psalmių poeziją, tai jos himnas “Magnificat”. Marija sako: “Mano siela šlovina Viešpatį... džiaugiasi Dievu” (Lk 1,47).

V amžiuje gyveno suklydęs teologas Nestorius. Jis nenorėjo Marijos vadinti Dievo Motina. Trečiasis visuotinis vyskupų susirinkimas Efezo mieste 431 metais šią klaidą pasmerkė. Kai miesto gyventojai tai išgirdo, su dideliu džiaugsmu kalbėjo: “Dievo Motina, melski už mus!” Gyventojai užsidegė žvakes ir džiaugsmingaiėjo miesto gatvėmis.

Evangelijoje retai matome Marijos darbus ar girdime jos žodžius. Marija lyg motina dažnai tik iš toliau visa stebi. Ji nenori sau garbės. Ji moko nusižeminimo.

Mūsų amžiaus žmonės turi daug baimės, išgyvenimų. Dažnai jie ieško pagalbos netikruose vaistuose, kurie juos nuodija ir veda prie nelaimės. Išoriškai esame laisvi, daug ką turime, bet širdyse, mintyse klaidžiojame, daromės vergai, jei gyvename nuodėmingai ar nenorime būti Dievo Motinos vaikai. Įvairiuose kraštuose Marija kalbėjusi žmonėms. Ji prašo ištikimybės savo Sūnui.

Visais laikais krikščionys ieškodavo ir rasdavo Marijos pagalbą. Daug stebėtinų dalykų ar netikėtų pagijų įvyko, kai paprasti Dievo tarnai prašė Marijos užtarimo! Visi Dievo tarnai buvo labai dėkingi Marijai.

Šv. Jonas Vianney (1786-1859) buvo piemenėlis. Visuomet turėjo rankoje Dievo Motinos paveikslą. Dažnai, pakabinęs paveikslą ant medžio, su draugais kalbėjo: „Sveika, Marija“. Po to tardavo žodelį.

1987 m. sausio 1 d. Šv. Tėvas paskelbė Marijos Metus. Marijos Metai baigėsi 1988 m. rugpjūčio 15 d. Marijos Metais esame prašomi pasiruošti Šventiesiems Metams, kurie bus 2000 m. Tikime, kad Nekalčiausioji Dievo Motinos Širdis, kaip pažadėta Fatimoje, pagelbės krikščionims jų kovoje prieš Dievo Sūnaus priešus.

Kai švenčiame Marijos Metus, Dievo Motinos šventę, pasižadame prašyti Marijos užtarimo. Su Marija artėjame prie meilės Dievui ir artimui.

VISŲ ŽMONIŲ GEĖBĖTOJAS

B — Trys Karaliai; Mt 2,1-12

Apsireiškimas (Epiphania), arba Trys Karaliai-Išminčiai, — labai sena šventė. Ji švenčiama sausio 6 d., t. y. dvyliktąją dieną

po Kalėdų. Senovėje krikščionys, ypač Rytų Bažnyčia, per Ap-
sireiškimo šventę prisimindavo tris įvykius, kurie jiems kalbėjo
apie gimusį Mesiją, būtent: Trys Karaliai-Išminčiai sveikina gi-
musį Mesiją-Kristų, Mesijo dieviškumas paaiškėja per jo krikš-
tą ir per jo pirmąjį stebuklą Kanos Galilėjos vestuvėse.

Šiandien šv. Mato Evangelija pasakoja apie Tris Karalius-
Išminčius, kuriems stebuklinga žvaigždė rodė kelią į Betliejų.
Šie Karaliai-Išminčiai atėjo iš rytų, gal iš Persijos ar Babiloni-
jos. Galbūt jie atėjo praėjus keturiasdešimt dienų po Kristaus
paaukojimo bažnyčioje. Išminčiai atnešė gimusiam Kristui rytų
krašto simboliškų dovanų. Sena tradicija kalba apie Išminčių
vardus: Kasparas, Melchioras ir Baltazaras.

Šis gražus Evangelijos pasakojimas turi gilesnę prasmę. To
laiko žydai laukė Mesijo, kuris būtų galingas karalius. Jie ne-
laukė tokio Mesijo, kuris ateitų tokiu paprastu ir vargingu bū-
du. Žydai norėjo tik savo tautai išaukštinimo, garbės. Jie prieši-
nosi daugelio Dievo siųstų pranašų mokslui. Šv. Steponas, pir-
masis kankinys, teisingai kalbėjo: "Jūs, kietasprandžiai... Jūs,
kaip ir jūsų protėviai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai"
(Apd 7,51). Trys Karaliai iš rytų ir buvo atėję, kad savo tikėjimu
ir pavyzdžiu pasipriešintų suklydusiems. Trijų Karalių pagarbi-
nimas Betliejuje rodo, kad Kristus yra visų žmonių ir tautų Gel-
bėtojas.

Laikraštis "Slovo" Lenkijoje 1903 m. rašė apie vieną įdomų
įvykį. Vienas mokytojas, žydų rabinas Lepzas, buvo išvykęs Ita-
lijon. Jis norėjo stebėti žmonių dorą, religiją. Po kurio laiko,
giliau mąstydamas, priartėjo prie tiesos. Dievo malonė jam pa-
dėjo. Jis įsitikino, kad Romos katalikų tikėjimas yra Dievo do-
vana. Genujos arkivyskupas jį apkrikštijo (F. Spirago, p. 166).
Po krikšto daug žurnalistų klausė apie priežastis, paskatinusias
jį atsiversti. Jis kalbėjo jiems apie Talmudą (žydų doros moks-
lą), kuriame radęs negero. Romos katalikų tikėjime pamatęs
Dievo planą ir meilę, kuri skelbiama visiems žmonėms, Dievo
tvariniams. Dievas nori padėti visiems vargšams, piemenėliams
ir turtingiems karaliams. Visi žmonės, nepriklausomai nuo kū-

no spalvos, žydai ir pagonys, pašaukti gyventi Dievo karalystėje. Visi žmonės turi būti geros valios ir nusižeminę prieš Dievą, jei nori būti išmintingi ir išganyti.

Išminties dorybė ir išdidumas — priešingi dalykai. Išmintingas ir nusižeminęs žmogus ieško ir atranda tiesą. Ir Kristus kalbėjo: “Ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta” (Lk 11,9).

Vienas JAV laikraštis 1987 metais paskelbė naujieną apie Tony Melendezą. Kitas Amerikos žurnalas “Reader’s Digest” 1989 metais vėl aprašė tą pačią istoriją. Tony Melendezas, kalifornietis, gimė be rankų. Vaikas augo. Išmintis, tikėjimo šviesa buvo jam Dievo dovanos. Daugelį žmonių jis pradėjo stebinti 1987 metais. Kojų pirštais jis lietė gitaros stygas, skambino, giedojo. Tony Melendezo koncerto klausėsi ir popiežius Jonas Paulius II didžiojoje Los Andželo miesto salėje. Žmonės stebėjosi. Berankis jaunuolis tikėjimu ir meile dėkojo Dievui ir garbino jį. Šio jaunuolio tikėjimas yra lyg Betliejaus žvaigždė, rodanti vargšams kelią į laimę. Šviesus invalido tikėjimas, pasiaukojimas, džiaugsmas palietė žmonių širdis.

Pranašas Izaijas šiandien sako: “Pakelk akis ir pažiūrėk!” Dievo žmonės buvo ir yra lyg žvaigždės kitiems. Šv. Tėvas yra graži žvaigždė, nes jis yra šv. Petro įpėdinis. Nuodėmingo žmogaus darbai užstoja šviesą kitiems. Visi krikščionys turėtų būti žvaigždės, vedančios prie tiesos ir Dievo.

KRIKŠTO MALONĖS ĮKVĖPTI

B — Kristaus Krikštas; Mk 1,7-11

Kodėl Dievo Sūnus turėjo būti pakrikštytas? Nėra lengva tai suprasti. Šv. Jonas krikštijo žmones atgailaujančius, prašančius, kad jų nuodėmės būtų atleistos (Lk 3,3). Kristus nuodėmių neturėjo. Bet jis norėjo būti pakrikštytas, kad žmonės matytų jo nusižeminimą. Kristus mokė, kad krikštas yra reikalin-

gas, nes su krikštu ir atgaila ateina Dievo malonė, kuri žmones padaro Dievo vaikais.

Pirmas Kristaus gyvenimo veiksmai, jo gimimas, krikštas buvo susijęs su nusizėminimu. Mirtis ant kryžiaus buvo jo nužeminto gyvenimo vainikas. Visi Dievo žmonės, tikri krikščionys, sekė Kristumi.

Šv. Kazimieras (†1484) buvo Lietuvos ir Lenkijos karaliaus sūnus. Karališki namai buvo prabangūs, tačiau karalaitis atsiskė patogaus rūmų gyvenimo. Jis buvo nusizėminęs, atgailavo, draugavo su neturtėliais. Kuomet žmonės stebėdavosi kukliu jo gyvenimu, jis atsakydavo, jog visada prisimenąs Dievo Sūnų, kuris taip mylėjo vargšus.

Daug girdime apie gražius Motinos Teresės darbus. Ji daug padeda vargšams Kalkutoj, Indijoje. Ir ji seka Kristumi, rodo nusizėminimą.

Prieš 50 metų Amerikoje buvo didelis vargas. Kas penktas žmogus neturėjo darbo. Viena moteris, Dorothy Day (gimusi 1897 m. Bruklinė), baigusi mokslus Čikagoje, parodė didelį nusizėminimą. Pradžioje ji priklausė socialistų partijai. Dievo malonė padėjo ir ji pamatė, kad yra šaukiama būti Katalikų Bažnyčioje. Ji redagavo neturtingiems laikraštį ir dirbo, kad padėtų vargšams. Tai buvo švento gyvenimo moteris.

Šv. apaštalas Petras šiandien kalba, kad Kristus buvo tobulas žmogus. Šv. Dvasios malonė, atėjusi su krikštu, padeda žmonėms būti tobuliems.

Įtikėję Kristų, pirmieji krikščionys po krikšto gyveno šventai, padėjo vargšams.

Romos imperatoriai tris šimtmečius persekiojo ir pajuokė pakrikštytuosius. Didelis krikščionių persekiotojas buvo Dioklecijanas (IV a.). Romos teatras šio imperatoriaus valdymo metu, norėdamas pajuokti, vaidino krikšto apeigas. Artistas Genesius vaidino ligonį, gulintį lovoje. Kitas kunigas su tarnu, abu artistai, atėjo, kad ligonį pakrikštytų... Vaidinimas nepasisėkė. Ligonis matė paslaptinę viziją — virš savęs išvydo stebėtiną ranką, kuri tikrai jį pakrikštijo. Pakrikštytasis buvęs apvilktas

baltais drabužiais. Bet jis, visų nustebimui, džiaugėsi ir kalbėjo, ką matė. Jis tvirtino, kad Kristus yra Dievas. Jis buvo nukankintas (F. Spirago, p. 590).

Krikštas pašventina ir sustiprina žmogų. Krikšto metu, tikime, Dievas sako: “Tu mano mylimas sūnus, duktė, tavimi aš gėriuosi”.

DIEVAS IEŠKO TARNŲ

B — antras eilinis sekmadienis; Jn 1,35-42

Prieš dvi savaites buvo Kristaus Apsireiškimo (Trijų Karalių) šventė. Paslaptį žvaigždė vedė rytų krašto ikvėptus išminčius — karalius prie gimusio Betliejuje stebėtino Kūdikio — Jėzaus Kristaus. Šiandien Evangelija kalba apie Jėzų, kurį žmonėms parodė ne žvaigždė, bet Dievo pranašas šv. Jonas. Pranašas Jonas žinojo, kad ilgai lauktas Mesijas jau atėjęs. Jis garsiai pasakė savo mokiniams: “Štai Dievo avinėlis!”

Gražus ir simboliškas pasakymas “Dievo avinėlis” Šv. Rašte dažnai kartojamas. Šis pasakymas primena izraelitų išsilaisvinimą iš vergijos Egipte. Egipto žmonėms buvo atėjęs Dievo išpėjimas ir bausmė, kur faraonas nedavė laisvės izraelitams. Visi pirmagimiai vaikai mirė. Izraelitų namų durys buvo avinėlio krauju paženklintos. Avinėlio kraujas išgelbėjo. Jėzus Kristus yra “Dievo avinėlis”, kurį parodė savo mokiniams šv. Jonas Krikštytojas. Nuodėmės pavergia žmones. “Dievo avinėlio” auka — kraujas išlaisvina ir veda žmones būti Dievo vaikais. Dievo vaikai šaukiami sekti Kristumi ir dalintis su kitais paslaptinuos Kristaus aukos dvasinėmis dovanomis.

Jono Krikštytojo mokiniai buvo pirmieji Kristaus apaštalai. Tai du broliai Jokūnas Vyresnysis ir Jonas, Andriejus ir jo brolis Simonas Petras, pirmasis popiežius.

Pirmasis Mišių skaitinys pasakoja apie pranašą Samuelį ir žodžius, kuriais Dievas jam kalbėjo. Dažniausiai Dievas tyliai

kalba, prašo. Pradžioje Dievo balsas gali būti neaiškus, abejotinas. Svarbiausias pašaukimo ženklas yra širdyje esanti meilė Kristui, jo Karalystei, Dievo Motinai ir artimui.

Teisingai sakoma, kad istoriniai įvykiai žmones moko ir veda prie Tiesos, Dievo. Amerikos rašytojas Ivingas Harris, surinkęs daug gražių istorijų, parašė knygą „He Touched Me“ („Jis palietė mane“). Viena istorija pasakoja apie Amerikos karį Bruce Larsoną. Šis karys matė daug įvykių per Antrąjį pasaulinį karą. Po karo, Vokietijoje, karys daug mąstė, meldėsi ir rašė: „Aš jaučiu, kad plaukiu purvinos jūros vandeniui. Visur matau griuvėsius. Supratau, kad ir mano širdyje buvo purvo. Kariui atrodė, jog jis matęs šviesą, Kristų. Grįžęs Čikagon, Larsonas baigė kunigų seminariją, tapo kunigu. Jis daug rašė, kalbėjo, apaštalavo (M. Link, S.J.).

Kiekvienas Dievo tarnas ar kunigas gali prisipažinti, kad jis nėra tobulas, šventas ar angelas. Užtenka, kad šaukiamas norėtų būti geresnis, tobulesnis.

Vienas kunigas teologas Karlas Rahneris teisingai rašo: „Mes prašome, nesipiktinkite. Mes esame žemiški — moliniai indai, nors nešame jums Dievo dovanas. Mūsų silpnybės lyg tamšūs šešėliai gali užstoti Dievo šviesą, kurią turėtume jums parodyti“.

Dažnai mes, deja, matome kunigų klaidas, silpnybes. Mes juos kritikuojuame. Pamirštame, kad norint būti tobulu, reikia Dievo pagalbos ir mūsų maldų. Visi esame silpni piligrimai ir turime nugalėti sunkumus, kurie mus lydi nuo lopšio iki mirties.

Ne visiems po lygiai Dievas dalija savo dovanas. Mes mokomės iš šventųjų Dievo tarnų. Šv. Jonas Vianney (†1859) buvo negabus mokslui, bet jis savo šventu gyvenimu daugeliui parodė kelią į tiesą ir taiką. Klausydamas išpažinčių, jis suteikė laimę daugeliui žmonių. Turtingo grafo duktė Ida Hahn-Hahn (1880) daug važinėjo ir stebėjo gyvenimą. Ji tvirtino tikrą džiaugsmą ir ramybę atradusi, kai tapo katalike ir Mainco mieste atliko pirmą išpažintį (F. Spirago, p. 627).

Šiandien melskimės, kad Dievas pašauktų daugiau gerų tarnų, apaštalų, kurie padėtų žmonėms tapti tikrai laimingiems.

NAUJA GIESMĖ

B — trečias eilinis sekmadienis; Mk 1,14-20

Ižanginė Mišių malda prasideda psalmės (95,1-6) žodžiais: “Viešpačiui naują giesmę giedokit, giedokit jam visos šalys... Kilni jo didybė ir grožis, galingas ir spindintis sostas”. Tikėjimo ir meilės dorybėmis bendraujame su šventumo ir laimės šaltiniu — Dievu, giedame naują giesmę. Nauja giesmė linksma, nes tikime, kad esame Dievo vaikai. Dievas nori, kad visų tautų žmonės būtų jo vaikai, laimingi ir linksmi. Dievo Sūnus mokė žmones nepriimti to, kas toлина nuo tikros laimės, t. y. atmestų nuodėmės ir gyventų pagal duotus įsakymus.

Margaret Mehren, 15 metų mergaitė, padarė klaidą. Ji, kaip ir daugelis jos bendraamžių, priklausė Vokietijos nacionalsocialistų (hitlerjugendo) mergaičių būreliui. Po karo sužinojo apie neteisybes ir išsigando. Daug mąstė, meldėsi, skaitė Šv. Raštą. 21 metų tapo sesele pranciškone, misioniere. Vėliau ilgai dirbo Pietų Afrikoje, universitete, giedojo Dievo garbei naują giesmę (M. Link, S.J.).

Skaitėme, kaip Kristus kalbėjo savo mokiniams: “Sekite manimi!” Andriejus ir Simonas-Petras pasekė Kristumi... Sekti Kristumi ir lengva, ir ne. Lengva, nes tik Dievas pasotina žmogaus širdies ilgesį. Kartu ir sunku, nes esame silpni, nuodėmingi. Gyvenimas yra kova. Kristus tai žinojo. Gimtosios nuodėmės padarytos žaizdos, puikybės, gobšumo ir kūniškumo pagundos mus lydi iki mirties. Geri Dievo tarnai paliko mums aukos ir sekimo Kristumi pavyzdį.

Šv. Matilda (†968) buvo Danijos princesė, Vokietijos karaliaus Henriko žmona. Kartą vizijoje ji matė dangaus šventųjų garbę. Ji ilgėjosi laimės. Dangiškas balsas ją mokė ir liepė džiaug-

tis. Gyvenimas yra pasiruošimas amžinos laimės gyvenimui. Dievas daugeliui duoda dovanų — daug laiko pasiruošti.

Beveik kiekvienoje tautoje yra gražių pavyzdžių, Dievo tarnų, kurie kitiems yra šviesios žvaigždės. Lietuviams šviečia šv. Kazimiero (†1484) ar palaimintojo vyskupo Jurgio Matulaičio žodžiai ir darbai.

Amerikiečius moko šv. Elzbieta Ona Seton (†1821). Ji buvo penkių vaikų motina, daug mąstė, skaitė ir meldėsi. Dievas jai parodė tikrą kelią į laimę. Ji tapo katalike ir daug aukojosi Dievo garbei. Kiti šio krašto Dievo tarnai yra šv. vyskupas Jonas Newmanas (†1860) ir šv. Pranciška Cabrini (†1917). Jie savo darbais giedojo naują giesmę Dievo garbei.

Nepamirštinas gražus darbas yra pranašo Jonos (VIII a. pr. Kr.), kurį primena pirmasis Mišių skaitinys. Jis skelbė Dievo žodį Ninevijos mieste (Asirijos sostinėje, Irake). Ši istorija moko, kad Dievas nori visiems žmonėms laimės. Žydai ir šis pranašas to gerai nesuprato. Pranašas Jona stebėtinu būdu buvo pamokytas. Po trijų dienų, išgelbėtas iš jūros gelmių, paklausęs Dievo, jis skelbė atgailą miesto žmonėms.

Kristus kalbėjo apie “Jonos ženklą”, t. y. apie Kristaus prisikėlimą iš mirties. Tie, kurie nepriima šio “Prisikėlimo ženklo”, kurie neseka Kristumi, negyvens laimėje, negiedos naujos giesmės.

SKAISTUMO DORYBĖ

B — ketvirtas eilinis sekmadienis; Mk 1,21-28

Didžiausia XX amžiaus klaida — komunizmas. Tai yra Dievo rykštė žmonėms. 1964 m. Rumunijoje komunistų teismas paleido iš kalėjimo kun. R. Wurmbrandą. Buvęs kalinys parašė knygą “In God’s Underground” (“Dievo pogrindyje”). Jis rašo apie gyvenimą rūsyje be langų, vietoje lovos — dvi lentos... Kartą jis išgirdo bildesį už sienos. Tai buvo gretimos kameros kalinys,

radijo operatorius. Jiedu išmoko susikalbėti. Vargas, mąstymas naują kalinį priartino prie Dievo. Jis atliko išpažintį. Gavęs išrišimą pasakė: “Dabar esu laimingiausias žmogus” (M. Link, S.J.). Ši istorija panaši į sekmadienio Evangelijos istoriją. Kai Kristus išvarė piktąją dvasią, atėjo ramybė.

Antrasis Visuotinis Vatikano Katalikų Bažnyčios vyskupų susirinkimas padarė kai kuriuos liturginius pakeitimus, kurie daugelio žmonių buvo priimti su džiaugsmu. Eucharistinės Aukos — Mišių liturgijos pakeitimai kartu daugelį nustebino, pareikalavo supratimo. Dvasinis krikščionių atgimimas yra svarbiau negu išorinis apeigų pakeitimas. Be dvasinio atsinaujinimo Kristuje krikščionys būna šio pasaulio dvasios, pagundų suklaidinti. Šio pasaulio dvasia, antikristas ieško progų, kad Kristaus Bažnyčios skelbiamos tiesos bei doros mokslas būtų klaidingai suprastas ar pakeistas. Koks svarbus tad yra krikščionių dvasinis atsinaujinimas! Dažnai Šv. Tėvas ir geri Bažnyčios tarnai kalba ir rašo, kad krikščionys neklystų ir priimtų tik Kristaus tiesą, kuri buvo, yra ir bus nekintama.

Žmogus turi klausyti savo sąžinės balso. Šis balsas geras, jei jis kalba pagal Dievo įsakymus. Dievo įsakymai kalba: “Gerbk tėvą ir motiną, neužmušk, nepaleistuvauk, nekalbėk netiesos, neimk svetimo daikto” ir t. t. Pagundos turi būti kontroliuojamos. Jei ne, ateina nelaimės, nuodėmės, bausmės. Be tvirtos valios ir geros dvasios, be Dievo pagalbos daugelis žmonių, nespriešindami pagundai, eina prie tamsos, gyvuliško gyvenimo, narkotikų, nežinomų ligų ir nekaltų žmonių žudymo.

Kristus Evangelijoje moko, kad jo mokslas ir malonė nugali priešą, neskaisčiąją pasaulio dvasią. Kristus yra Šviesa ir Pagalba, nes jis yra Tiesa ir Meilė. Skaistumo dorybė, kuri žmones išaukština, vadinama angeliška dorybe.

Šv. Tomas Akviniėtis (†1274), didis Bažnyčios teologas, vadinamas angelišku daktaru. Artimieji priešinosi jo ketinimams tapti dominikonu, vienuoliu. Vieną vakarą jaunojo Tomo artimieji sumanė sugundyti jį ir pastūmėti į nuodėmę. Jo kambarin atėjo jauna nedora moteris. Jaunuolis suprato savo giminių pla-

na. Jis pasipriešino nuodėmei, paėmė iš krosnies degantį pagalį ir išstūmė nedorą moterį. Tai padaręs puolė ant kelių ir meldėsi. Jis matė du angelus, kurie laimino jį. Ir vėliau angeliškas daktaras nepasidavė pagundoms.

Pagunda nėra nuodėmė, jei žmogus jos nepriima. Šv. Katarina iš Sienos (†1380), Bažnyčios daktarė, šventoji, taip pat turėjo pagundų. Bet ji prašė Dievo pagalbos. Kartą jai pasirodė, kad josios maldos nebuvo išklausytos. Vėliau Kristus jai paaiškino, kad buvęs arti jos ir tuomet, kai ji vargo ir buvo gundoma.

Pagunda, nuodėmė visada apgaudinėja, klaidina. Laimingas žmogus, kuris atmeta melą, brangina ir saugo dorybę, klauso sąžinės balso, gyvena Dievo malonėje ir palaimoje.

LIGONIŲ SAKRAMENTAS

B — penktas eilinis sekmadienis; Mk 1,29-39

Sekmadienio Evangelija kalba apie sergančią apaštalo Petro uošvienę. Kristus ją aplankė, palaimino, ir ji pagijo. Ligonė buvo laiminga. Sergantiems Kristus buvo labai geras. Šv. apaštalas Jokūbas, Jėzaus pusbrolis, Kleopo sūnus, Petru iškeliavus buvo Jeruzalės krikščionių galva, kol mirė, užmuštas akmenimis. Šv. Jokūbas mylėjo sergančiuosius. Jis parašė gražų laišką, mokė sekti Kristumi, mylėti kenčiančiuosius. Ten sakoma, kad pas sergantįjį turi būti pakviestas kunigas, kuris melsis ir jį palaimins, Kristaus vardu atleis jam nuodėmes ir pateps aliejumi (Jok 5,14).

Ligonių Sakramentas padeda sergančiojo kūnui ir sielai. Kristus ir Jo Bažnyčia meldžiasi už ligonį. Išganytojas yra Gerasis Samarietis, Gydytojas.

Ligonis dažnai prieš mirtį moko kitus, taip pat ir kunigus, pasako gražiausią pamokslą. Jis kalba iš širdies ir jaučia, kad Kristus arti jo. Kartais, kai esame prie mirštančio, matome di-

delį Dievo meilės stebuklą. Žmogaus gyvenimas yra kova, dažnai nematoma. Mirties valandą ši kova artėja prie galutinio sprendimo ar pergalės. Prie šios kovos priartėja angelas sargas ir bloga dvasia.

Yra sakoma: koks gyvenimas, tokia ir mirtis. Bet kartais įvyksta Dievo meilės stebuklas — krikščionių tikėjimo priešai, agnostikai, prieš mirtį daro atgailą, grįžta prie Dievo.

XVIII amžiuje buvo žmonių, kurie, prisidengę mokslo vardu, kovojo prieš krikščionybę. Didelis krikščionių religijos priešininkas, agnostikas buvo prancūzų rašytojas Voltaire'as (†1778). Artėdamas prie mirties, jis prašė, kad kunigas jį aplankytų. Deja, blogos dvasios tarnai ir jo draugai (pvz., d'Alembertas) neišpildė prašymo. Po penkerių metų tas pats d'Alembertas, mokslo žmogus, agnostikas, buvo prie mirties (†1783). Ir jis kvietėsi kunigo. Bet ir jo draugai neišpildė prašymo. Kunigas atėjo pavėluotai (F. Spirago, p. 658). Gal jie mirė su atgailos dvasia?

Lietuvoje buvo mokslininkų, rašytojų, kurie, atrodo, buvo be krikščioniškos dvasios. Daugelio jų mes gerai nesupratome. Tačiau gyvenimo pabaigoje jie parodė meilę Kristui. Kunigas St. Yla parašė knygą "Dievas sutemose" (1964 m.). Jis pasakoja, kaip gražiai šie lietuviai, mokslo žmonės, baigė savo gyvenimą (dr. V. Kuzma, K. Venclauskas, V. Čepinskis, M. Biržiška, J. Graurokas, V. Putvinskis, M. Šlezevičius, J. Biliūnas, V. Krėvė ir kiti).

Amerikos laikraščiai daug rašė apie Arthurą Flegenheimerį ("Dutch Schultz"). Jis buvo žydas, plėšikų vadas, milijonierius. 1935 m. spalio mėn., trečiadienį, jis su draugais buvo smuklėje, Niūarke, Niū Džersyje. Netikėtai įėjo du vyrai ir pradėjo šaudyti. Sužeistas Flegenheimeris ligoninėje prašė, kad būtų pakviestas kunigas. Jis buvo paruoštas, pakrikštytas ir gavo Ligonių Sakramentą. Kitą dieną jis mirė. Retas įvykis. Gal jis buvo gerasis piktadarys, kurį Kristus palaimino, kai jis mirė Kalvarijos kalne.

Mirties dieną, tikime, Kristus mus laimins. Tūkstantį kartų mes kalbėjome ir prašėme: "Sveika, Marija!.. Melski už mus... dabar ir mūsų mirties valandą".

Jei Marija, šv. Juozapas, angelas sargas arti mūsų, mes be baimės einame į Dievo Sūnaus teismą.

PANAŠUS Į KRISTŲ

B — šeštas eilinis sekmadienis; Mk 1,40-45

Amerikos gyventojai dažnai keliauja, skrenda į Havajų salas atostogauti. Geras klimatas, švarus oras, mėlynas dangus, didelis vandenynas, daug gražių salų žmones vilioja. Molukų saloje yra vietovė Kalavau, apsupta aukštų kalvų ir vandenyno. Čia esantiems nėra lengva kitur išeiti, nes tai lyg kalėjimas, nuo visko atskirtas. Į šią vietą būdavo atvežami raupsuoti žmonės. Didelė liga, vienatvė juos vargino. Kunigas Domijonas de Veusteris (1840-1889) atvyko čia 1873 m. iš Belgijos būdamas 33 metų. Jis nelaimingiesiems tarnavo, juos laimino šešiolika metų, kol pats susirgo raupsų liga ir mirė.

Šv. Domijonas savo pasiaukojimu sekė Kristumi, kuris galėjosi sergančių, gydė jų kūno ir dvasios ligas. Trečioji Senojo Įstatymo Šv. Rašto Kunigų knyga kalba apie susirgusius sunkia raupsų liga. Nelaimingieji turėjo gyventi atskirti nuo kitų ir iš tolo kitiems garsiai sakyti: „Nešvarus!“ Mūsų laikais gal vėžio liga suteikia tiek daug skausmo, liūdesio. Senais laikais užkrečiama liga buvo didžiausia nelaimė.

Žmogaus kūnas ir dvasia yra brangi Dievo dovana, ne mūsų nuosavybė. Krikščionys yra ir Kristaus dvasinio kūno nariai.

Popiežius Jonas Paulius I, Romos vyskupu išbuvęs vieną mėnesį, mirė 1978 m. Kartą pas jį atėjusiems pasakė gražią mintį: „Jeigu mes perkame mašiną, prižiūrėkime, kad ji gerai mums tarnautų. Pilkime gerą benzina, patepkime alyva. Kas įvyktų, jei vietoj benzino ir alyvos piltume tik kvepiantį šampaną ar želatiną? Mašina nevažiuotų“.

Šį išpėjimą skaitome ir Šv. Rašte, Kristaus moksle. Žmogaus kūnas, dvasia, supratimas, laisva valia yra gražiausias Die-

vo kūrinys. Mūsų pareiga rūpintis, kad mašina-žmogus būtų maitinamas geru jo kūnui ir dvasiai naudingu maistu pagal Kūrėjo Dievo duotus įsakymus ir valią. Dievas liepia mylėti save ir kitus, padėti nelaimingiesiems, sergantiems. Kristus, jo žodžiai ir darbai yra mūsų Tiesa, Kelias, Gyvenimas ir Laimė.

Kristus pagydė sergantį raupsų liga. Laimingas vyras mažai žinojo apie Kristų, bet jis visiems kalbėjo apie Kristaus gerumą.

Vienas žmogus Aidaho valstijoje (JAV) buvo alkoholikas. Kartą jam į galvą atėjo graži mintis — priimti katalikų tikėjimą. Jis nemažai meldėsi, sustiprėjo, rado ramybę. Kartą jo paklausė: “Ką jūs daugiau sužinojome apie Kristų?” “Aš dar daugelio dalykų nežinau, bet žinau, kas buvau anksčiau ir kas esu dabar. Prieš dvejus metus aš buvau alkoholikas, prasiskolinęs. Žmona dažnai verkė, vaikai bėgo nuo manęs. Dabar esu blaivus. Žmona laiminga. Vaikai bėga prie manęs. Kristus man padėjo. Aš žinau”.

Šios šeimos tėvas kalbėjo iš patyrimo. Kristus jį pagydė (A. Tonne).

XVI amžiuje dailininkas Leonardo da Vinci nupiešė labai gražų Kristaus Paskutinės Vakarienės paveikslą. XVIII amžiuje kitas Romos dailininkas piešė paskutinės Vakarienės paveikslą. Jis ieškojo žmogaus, kurio veidas primintų Kristaus veidą. Jis rado Romoje elgetą, vardu Benediktas. Jo drabužiai buvo iš skudurų. Bet jo kilnus veidas priminė Kristų. Benediktas Romoje gyveno dvylika metų. 1783 m. Didžiosios Savaitės metu jis mirė. Daug žmonių, jam užtariant, buvo Dievo palaiminti. Jo tėvai buvo neturtingi, iš Prancūzijos. Jis gyveno vienvietėje, lankė Romos bažnyčias, garbino Šv. Sakramentą. Tai šv. Benediktas Juozapas Labre.

Visi Dievo tarnai norėjo būti panašūs į Kristų. Prašome Dievo pagalbos, kad ir mūsų gyvenimas būtų kilnus ir šventas, kaip gerų Dievo tarnų.

KRISTUS GELBĖTOJAS

B — septintas eilinis sekmadienis; Mk 2,1-12

Visi norime būti sveiki, laimingi. Krikščioniška meilė liepia padėti silpniesiems. Didžiausias žmonių gelbėtojas yra Kristus. Jis žinojo, kad didžiausia žmonių nelaimė — nuodėmė. Kristus ir Jo Bažnyčia saugo žmones nuo nuodėmių. Saugi vieta kojojant su nuodėme yra gera šeima ar vienuolynas. Daugiausia žmonės gyvena šeimose ir dirba savo darbus. Visi kviečiami laimėti, šventumui.

Ispanijos kunigas Juozapas Marija Escriva (†1975) paskelbtas palaimintuoju 1992 metais. Jis norėjo padėti šeimoms ir visiems žmonėms siekti laimės, šventumo ir sakė, kad tokia pagalba būtų Dievo darbas. Jis įsteigė draugiją “Opus Dei” (Dievo darbas), kurios nariai stiprina kitų tikėjimą, meilės dorybes, veda prie atgailos, maldos. Šį Dievo darbą jau dirba daugelis krikščionių ir kunigų. Evangelijoje girdėjome, kaip keturi žmonės pro namo stogą įnešė ligonį pas Kristų. Kristus ligoniui pasakė: “Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės”. Kristus mokė, jog didžiausia žmogaus liga yra nuodėmė. Jis sakė: “Kam atleisite nuodėmes, tam jos bus atleistos” (Jn 20,23). Šv. Lukas rašė: “Daug įtikėjusių ateidavo pasisakyti ir išpažinti, ką buvo darę” (Apd 19,18).

Šv. Augustinas (†430), apgailėjęs savo klaidas, nusizėmęs prisipažino, kad buvo nusidėjęs. Gražiausia jo išmintis knygoje “Išpažinimai”. Garsus vokiečių poetas K. Brentano (†1842) džiaugėsi atradęs ramybės dovaną, kai atliko išpažintį Šv. Jadvygos bažnyčioje, Berlyne. Jaunas studentas Johnas Eganas, amerikietis, vienoje knygoje prisimena atlikęs nuoširdžią išpažintį. Po išpažinties jis jautėsi esąs išlaisvintas žmogus. Žaidžiant golfą sviedinukas įkrito į duobutę, tačiau jis atsigulė ir mąstė apie savo laimę, ramybę (M. Link, S.J.).

Naujojo Testamento Šv. Rašto knygoje dažnai (apie 150 kartų) kartojamas žodis “atleidimas”. Šį žodį girdime “Tėve mūsų

sų" maldoje, palyginime apie sūnų palaidūną, paklydusią avį, pamestą pinigą, Kristaus žodyje latrui ant kryžiaus ir tiems, kurie Kristų nukryžiuo.

Šv. Anzelmas (†1109), Anglijos arkivyskupas, Bažnyčios daktaras, kartą pamatė vaiką žaidžiant su paukščiu. Belaisvis pririštas paukštis negalėjo pakilti aukštyn. Vyskupas paukštį išlaisvino ir vaikui, žmonėms pasakė: "Žmogus su nuodėme yra belaisvis paukštis".

Nuodėmės atleidimas yra žmogaus išlaisvinimas, džiaugsmas. Senojoje Romos imperijoje buvo daug vergų. Kai kurie būdavo išlaisvinami. Teisėjas aikštėje paliesdavo vergo galvą didele rykšte, ir vergas tapdavo laisvas, laimingas. Šv. Petro bazilikoje, Romoje, po išpažinties vyskupas atlieka simbolinę liturginį veiksma — rykšte paliečia žmogaus galvą. Ši apeiga primena žmogaus išlaisvinimą, Kristaus gailestingumą.

Rašytojas F. Dostojevskis romane "Broliai Karamazovai" mato žmogaus širdyje karo lauką, gėrio ir blogio kovą. Kartais blogis nugali gėrį, kartais atvirkščiai... Šv. Rašte ši mintis dažnai kartojama. Žmogaus gyvenimas yra kova. Su Dievo pagalba atgailaujantis žmogus nugali blogį, nuodėmę.

PAGUNDOS DYKUMOJE

B — pirmas Gavėnios sekmadienis; 1,12-15

Dievo Sūnus Išganytojas kartu buvo žmogus. Kūnu ir dvasia jis buvo panašus į žmogų. Jis turėjo tas pačias pagundas, kurios visus žmones vilioja. Pagundos nėra nuodėmės. Jas reikia tik nugalėti. Jos moko nusižeminimo... Pagundų šaltinis yra įgimtas žmogaus palinkimas prie žemės — pasaulio dvasios, kūniškumo ir garbės, valdžios troškimo. Bloga dvasia visada siekia, kad žmonės save sotintų tik žemiškomis gėrybėmis, ieškotų kūniško pasitenkinimo ir norėtų garbės.

Kristus nugalėjo visus šiuos žmogaus dvasios ir jos laimės

priešus. Jis davė žmonėms pergalės prieš blogį pavyzdį. Piktoji dvasia, kuri žino žmonių silpnybes, pagundas, išgirdo labai aiškų Kristaus atsakymą: „Ne! Žmogus gyvas ne viena duona!“ (Lk 4,4).

Visi esame gundomi, kad eitume plačiu keliu, kuris veda į pražūtį. Gyvenime neturime tikro poilsio. Eina kova iki mirties. Kristus sakė: „Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo“ (Mt 10,34). Ši kova yra sunki, nes gyvenimo kryžius nelengvas. Kai kova bus laimėta, ateis džiaugsmas. Graži ši Dievo tarnų viltis. Skaudus gyvenimas be žemiško džiaugsmo gausiai atlyginamas dideliu džiaugsmu gyvenimo pabaigoje.

Rašytojas Eugene O'Neillas (†1953) 1936 m. buvo apdovanojamas Nobelio premija. 1933 m. jis parašė komediją „Ah, Wilderness!“ („O, dykuma!“). Labai paprastas įvykio pasakojimas. Rašytojas kalba apie palaidūną jaunuolį ir jo nusikaltimus. Pagaliau jaunas žmogus pamato savo klaidą. Beprasmiškas gyvenimas gyvenimo dykumoje nepadarė jo laimingu. Jis grįžo į gerą kelią. Džiaugėsi jo artimieji.

Išganytojas buvo išėjęs į dykumą. Pikti žvėrys, šėtonas Kristaus nenugalėjo. Kristus yra žmonėms pavyzdys.

Gyvenimas yra dykuma. Čia daug blogybių, žvėrių.

Visi matome daug nusikaltimų, žudymų, prievartos, grobimų, padėgimų, abortų. Blogi žmonės lyg žvėrys skatina kitus, kad imtų nuodus — narkotikus, blogai rašo žurnaluose, piešia ar skleidžia nepadorius vaizdus. Jie yra pikti laukiniai žvėrys, piktosios dvasios tarnai.

Gavėnios metu dažniau skaitome Šv. Raštą, religines knygas. Amerikoje yra turtinga ateistė moteris Madalyn O'Hair. Ji labai veikli. Išgirdusi, kad viešose mokyklose mokiniai meldžiasi ar skaito Šv. Raštą, ji protestuoja, kaltina mokyklą teisme. 1963 m. ji pasiekė JAV Aukščiausiąjį teismą. Motinai padėjo sūnus Williamas. 1980 metais žurnalas „Time“ pranešė nuostabią žinią apie Williamą. Šis San Francisko mieste atsitiktinai gavo ir perskaitė Šv. Luko Evangeliją. Jis mąstė ir kelias naktis negalėjo gerai miegoti. laikraštyje „Baltimore sun“ jis prašė, kad

žmonės jam dovanotų. 33 metus jis gyvenęs be tikėjimo, bet pamatęs savo klaidą ir supratęs, kad Jėzus Kristus yra žmonijos Gelbėtojas (M. Link, S.J.).

Geros knygos veda žmones prie šviesos ir Dievo.

Daug gražių įvykių būna mūsų gyvenime. Didžiausias gražus įvykis yra krikštas. Šv. Rašto skaitinyje girdėjome, kad patriarchas Nojus išsigelbėjo nuo mirties, nuo tvano. Šis pasakojimas yra krikšto simbolis. Su krikštu ateina Dievo malonė, išgelbėjimas. Vaivorykštė yra simboliškas šios Dievo malonės priminimas. Baigiantis Gavėnios laikui, krikščionys kartoja Dievui duotus krikšto pasižadėjimus.

Šv. Pranciškus Salezietis (†1622) daugeliui padėjo ateiti prie tiesaus kelio. Vienas vyras puolė ant kelių, gailėjosi. Vyskupas liepė jam sukalbėti “Tėve mūsų” ir “Sveika, Marija”. Vyras norėjo didesnės atgailos. Po kurio laiko jis pranešė vyskupui, kad jau esąs vienuolyne. Jis atgailavo. Šiandien Kristus Šv. Rašte visiems kalba: “Atsiverskite ir tikėkite Evangeliją!”

KRISTUS IŠAUKŠTINA

B — antras Gavėnios sekmadienis; Mk 9,2-10

Ilgus šimtmečius Kristaus sekėjai, įvairių tautų vyrai, moterys ir vaikai iš tolimų kraštų keliavo Šv. Žemėn, Palestinon. Daugelis keliauja ir dabar. Atvykusieji nori pamatyti vietas, kalnelius, upes, laukus, kur Kristus buvo sustojęs, kalbėjęs, veikęs. Palestinos šiaurėje yra Nazaretas, vietovė, kur Mergelei Marijai Dievo angelas pranešė, kad ji bus Dievo Sūnaus Motina. Dabar čia yra graži Dievo Motinos bažnyčia. Šioje vietoje Šv. Šeima savo nameliuose iš savo darbo pragyveno.

Netoli Nazareto yra gražus Taboro kalnas. Dažnai čia atvyksta piligrimai, kad pamatytų vietą, kur įvyko Kristaus stebuklingas atsimainymas. Senovėje krikščionys čia pastatė bažnyčią ir užėigos namus piligrimams. Didelės lygumos supa ši

kalną. Pasakodami apie čia įvykusį Kristaus atsimainymą evangelistai kalba apie apaštalų girdėtus Dievo Tėvo žodžius: “Šitas mano mylimasis sūnus. Klausykite jo!”

Apaštalai buvo daugelio stebuklingų Kristaus darbų liudininkai: pagydymų, duonos padauginimo, jūros sutramdymo, iš mirties prikėlimo. Didžiausias įvykis, nustebinęs apaštalus, buvo Kristaus atsimainymas ir Velykų dieną Kristaus iš mirties prikėlimas.

Didis italų dailininkas Rafaelis (†1520) nupiešė Kristaus atsimainymo paveikslą (originalas yra Vatikano muziejuje). Paveiksle Kristus pakilęs aukščiau. Jo išvaizda, veidas atsimainęs. Jėzus yra Dievas, kurį pridengia jo žmogiškas kūnas. Žemiau matome apaštalus Petrą, Jokūbą ir Joną, kurie artėja prie garbės, kad gyventų su Kristumi.

Žemiausioje vietoje, tamsoje, dailininkas nupiešė grupę žmonių, šeimą. Šie yra apsupę sergantį nelaimingą jaunuolį. Rafaelis primena, kad tik Kristus yra žmonių Viltis ir Gyvenimas. Kentėjimai yra visų žmonių gyvenimo dalis. Laimingi tie, kurie kentėdami atsimena Kristų, kurie padeda kitiems vargstantiems, kad priartėtų prie Kristaus, prie Šviesos ir Laimės. Kai skaitome ir apmąstome Kristaus kančią, lengviau suprantame ir išsprendžiame visas problemas bei vargus, nusiplauname ašaras.

Senovėje, prieš Kristų, pagoniškos tautos aukėjo savo vaikus dievams. Skaitėme, kad patriarchas Abraomas buvo pasirošęs paaukoti savo sūnų Izaoką. Šv. Raštas sako, kad Dievas Abraomą, tikėjimo žmogų, bandė. Iš tiesų Dievas nereikalavo iš jo šios didelės aukos. Pats Dievas Tėvas padarė tai, ko nereikalavo iš Abraomo. Dievas paaukėjo savo sūnų, kad žmonės išgelbėtų. Čia yra didelė Dievo meilės paslaptis. Iš pradžių šios paslapties nesuprato apaštalai. Kristus savo atsimainymu sustiprino apaštalų tikėjimą, kai jie artėjo prie Kalvarijos kančios.

Gavėnios metu Kristus teikia pagalbą, kad suprastume kentėjimus. Dievo Motinos nebuvo per Kristaus atsimainymą Taboro kalne. Ji buvo ant Kalvarijos kalno. Ji Dievo išaukštinta. Dievas yra mūsų Viltis. Tikime, kad, kaip sako 116-oji psalmė, ir mes kartą “vaikščiosime Dievo pasaulyje tarpe gyvųjų”.

DIEVUI AUKA

B — trečias Gavėnios sekmadienis; Jn 2,13-25

Yra gražus senas paprotys dovanoti vieni kitiems dovanas. Duodame dovanas, pvz., gimimo dienos proga, per metines, Motinos ar Tėvo dieną ir t. t. Dovana ar auka kitam asmeniui yra būdas parodyti dėkingumą, pagarbą, meilę. Dovana simboliškai kalba apie aukotojo mintis ir norus. Dievui nereikalingos dovanos, nes Dievas yra turtingiausias. Bet Dievo išmintingi tvariniai yra laimingi, galėdami aukoti dovanas, kurias Dievas priima. Tyros maldos, nusižeminimas, tikėjimas, atgaila, meilė yra dovanos, aukos Dievui.

Senajame Įstatyme skaitėme, kad žmonės aukėjo dovanas Dievui. Kai kada tos aukos buvo negeros, nes pardavėjai ir pirkėjai iš tokių aukų ieškojo ir sau naudos, pelno ar garbės. Kristus tokių žmonių elgesio nepagyūrė, nes pasakė: „Iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!”

Izraelitai, prieš Kristų, Dievui leidus aukėjo kruvinas gyvulių aukas Dievo permaldavimui bei garbei. Šios simbolinės aukos rodo žmonių pasiaukojimą ir ištikimybę Dievui.

Dievo Sūnus savo žodžiu ir darbu parodė, kokia auka Dievui brangi. Išganytojas visų žmonių vardu aukėjo Dievui Tėvui, kai gyvenimo pabaigoje kentėjo ir mirė ant kryžiaus. Kristus norėjo, kad šią jo auką krikščionys dvasiniu būdu vis atnaujintų ir jo atminimui aukotų ne gyvulines aukas, bet Dievo Sūnaus Kūną ir Kraują. Ši didžiausia Dievui dovana aukojama su Kristumi ir per Kristų su meile ir pasižadėjimu būti Dievui ištikimiems. Taip mes darome, kai dalyvaujame Mišių aukoje.

Žmonės netobuli, nes jie pamiršta Dievui duotus pažadus. Laimė, kad Dievas duoda žmonėms galimybę vėl atnaujinti savo pažadus Kristaus aukos, Mišių metu. Svarbiausia, kad žmonės norėtų būti Dievui ištikimi.

Šv. Tomas More (†1535), Anglijos kancleris, kasdien ėjo į

bažnyčią, kad būtų Kristaus aukos dalyvis Mišiose. Dievas laimino jį tvirto tikėjimo dovana, nes jis mirė kankinio mirtimi.

Šv. Liudvikas (†1270), Prancūzijos karalius, taip pat kasdien dalyvaudavo Mišių aukoje.

Šv. Izidorius (†1130) yra ūkininkų globėjas. Ir jis kasdien eidavo į bažnyčią, kad būtų Mišių aukoje. Kai kam atrodė, kad jis neatlieka savo darbo. Vieną rytą šeimininkas jo darbus tikrino. Šv. Izidoriui būnant bažnyčioje, šeimininkas pamatęs, kaip du jaučius valdė prie arklo einantis angelas. Šeimininkas dėkojo Dievui už palaiminimą.

Kai pranašas Simeonas Kristų Kūdikį laimino Jeruzalės bažnyčioje, jis kalbėjo: “Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui” (Lk 2,33).

Kristaus kryžiaus auka yra daugelio nupuolimui ir atsikėlimui. Kristaus auka yra šviesa, pergalė ir naujas gyvenimas.

DIEVO MEILĖ ŽMOGUI

B — ketvirtas Gavėnios sekmadienis; Jn 3,14-21

Francis Thompsonas yra žinomas Anglijos rašytojas (1859-1907). Vienas poetiškas ir religinis jo kūrinys turi savotišką vardą: “The Hound of Heaven” (Dangaus skalikas). Poetas rašo palyginimais. Jis mato Dievo ranką žmonių gyvenime. Skalikas, medžioklinis šuo, bėga, loja, vejasi. Poetas mano, kad Dievas žmones skalija, su meile įspėja, moko bei leidžia ligas, kančias, kad žmonės nepaklystų, bet artėtų prie kelio, kuris veda į laimę, į dangų. Religinėje poezijoje rašytojas kalba apie savo paties gyvenimą. Poetas jaunystėje gyveno nutolęs nuo Dievo. Jis ieškojo pasitenkinimo alkoholyje, narkotikuose. Jis buvo elgeta. Šį tą užsidirbdavo kitiems batus valydamas ar ką pardavinėdamas. Laimė, viena šeima jam padėjo (Meynell). Ši šeima pamatė, kad jis buvo geros širdies, turėjo talentą. Dabar jis pradėjo artėti prie laimės šaltinio — Dievo. Jis bėgo nuo Dievo, bet

Dievas vėl jį surado, pašaukė. Taip jis rašo savo poezijoje. Dievas buvo ir yra gailėstingas.

Šv. apaštalas Paulius šios dienos laiške rašo, kad “ir mes visi gyvename, sekdami savo kūno geismais... iš prigimties buvome rūstybės vaikai... Bet Dievas... savo didžia meile... prikėlė gyventi su Kristumi” (Ef 2,3-5). Dievas visa padarė, kad laisvas, bet suklydęs žmogus grįžtų prie Tiesos. Kartą suklydusį Saulių Dievas pašaukė būti apaštalu Paulium.

Skaitėme apie įvykį izraelitų kelionėje per tyrus. Kai žydai artėjo prie kelionės tikslo, nusikaltusius Dievas baudė ir jų vėl gailėjosi. Daugelis žmonių mirė, nes nuodingos gyvatės juos sukanščiojo. Mozė pakėlė bronzinį žaltį ant kryžiaus. Kai žmonės žvelgė į kryžių — išsigelbėjo. Čia Kristus matė Kryžiaus Aukos simbolį, ženklą, nes sakė: “Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą”.

Kryžiaus Auka yra paslaptinga graži knyga ar maldaknygė, šaukiantis balsas, dangaus šviesa, kuri šviečia ir veda prie išminties ir Dievo meilės. Ilgais šimtmečiais Dievo meilės balsas nuo kryžiaus buvo tautų gyvenimo viltis, išganymas. Šv. Paulius nuo kryžiaus (†1775), italas, misionierius, įkūrė pasionistų vienuolyną. Jis, kaip ir šv. Paulius, apaštalas, dažnai kalbėjo: “Mes skelbiame prikryžiuotąjį Kristų” (1 Kor 1,23).

Šie žodžiai yra Dievo meilės balsas, kuris pasiekia žmonių širdis, kad daugelis galėtų kalbėti grįžusio prie Dievo šv. Augustino žodžiais: “Per vėlai, per vėlai aš Tave, o Dieve, Tikrasis Groži, pamilau!”

Rašytojas Fancis Thompsonas teisingai suprato, sakydamas, kad Dievas lyg medžioja, ieško sielų, neduoda suklydusiems ramybės. Žmogaus ramybė, laimė ir džiaugsmas yra Dievo meilė, Kryžiaus Auka.

Gavėnios metu Dievo žodis, Kryžius kalba ir prašo, kad visi gyventume Dievo meilėje.

PASIAUKOJIMAS — DORYBĖ

B — penktas Gavėnios sekmadienis; Jn 12,20-33

Kelionėje žmonės dažnai pavargsta. Artėjant vakarui, ieškome sustojimo bei poilsui vietos. Lietingą ir audringą vakarą vyresnio amžiaus vyras su žmona sustojo prie vieno mažo viešbučio Filadelfijoje. Pavargę keleiviai ieškojo poilsio vietos, kambario. “Nebeturime jums kambarių, nėra jums vietos”, — pasakė jaunas viešbučio prižiūrėtojas. Po trumpos minutės jis vėl kalbėjo: “Aš negaliu jums nepadėti, kai yra toks lietingas vakaras, naktis. Duosiu jums savo paties kambarį. Nesirūpinkite manimi”.

Jaunas valdininkas pasiaukėjo. Po dvejų metų jis gavo laišką, kurį perskaitęs nustebo. Laišką parašė tas žmogus, kuris tą lietingą vakarą gavo kambarį. Jaunas tarnautojas buvo pakviestas į Niujorką. Kvietėjas — žinomas didelio viešbučio savininkas milijonierius Waldorfas Astoria. Jaunas valdininkas George’as Buldtas buvo paskirtas gražaus naujo viešbučio prižiūrėtoju.

Jauno žmogaus pasiaukojimas suteikė didelį džiaugsmą.

Pasiaukojimo dorybė yra graži krikščioniškos meilės dorybė. Dievo Sūnus moko ir savo pavyzdžiu liepia aukotis. Šiandien girdėjome žodžius: “Jei kviečių grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis pasiliks vienas, jei apmirs, jis duos gausių vaisių”.

Savęs nugulėjimas, atgaila, auka duoda gausių vaisių. Ši tiesa ypač yra tikra, kai aukojamės su meile Dievui ir artimui. Kristaus auka buvo didžiausia. Jo kančia ir mirtis yra laimės, gyvenimo, ramybės bei džiaugsmo šaltinis visų laikų žmonėms, tautoms.

Prieš keletą metų Vašingtone lėktuvas žiemos metu pakilo skrydžiui. Lėktuvas nepajėgė aukščiau pakilti ir krito į ledų padengtą upę. Daugelis keleivių nuskendo. Vienas keleivis gelbėjosi, nusitvėręs lėktuvo sparno. Jis padėjo kitiems gelbėtis. Bet pats, praradęs pusiausvyrą, krito į tamsų vandenį tarp ledo ly-

čių ir nuskendo. Jis mirė, kitus gelbėdamas. Didelė auka! Gerasis žmogus nenumatė šios nelaimės, kai kitus gelbėjo. Dievo Sūnus, kai gelbėjo visus, gerus ir blogus, numatė, kokia auka jis tai padarys. Jis buvo sakęs, jog atėjo šią valandą, kad pasiaukotų ir kad pasaulio kunigaikštį, blogį, nugalėtų, nuteistų. Jis kalbėjo aiškiai: “O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs”.

Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, su liūdesiu, baime ir kančia pasiaukėjo. Jo kūnas buvo sunaikintas. Jis darė viską, kad parodytų paklusnumą, garbę ir meilę Dievui Tėvui ir gailestingą meilę klystančiam žmogui.

Dievo Sūnus savo Tėvo vardu suteikė žmonėms naują gyvenimo sampratą, kad vestų žmoniją į išsigelbėjimą. Žydų tautos vadai, būdami išdidūs, nepriėmė šios Dievo duotos naujos sampratos. Puikybė, nuodėmė padarė žmones tamsius. Tai buvo didžiausia istorinė tragedija. Krikščionys prašomi su gilesčiu ir meile branginti Atpirkėją ir dėkoti jam. Kristaus ir mūsų auka yra graži sėkla, iš kurios išaugs gražūs vaisiai, mirties pergalė ir amžina laimė.

GYVENIMAS SU KRISTUMI

B — Velykų sekmadienis; Jn 20,1-9

Velykų šventė, Prisikėlimo Diena, išaiškino apaštalams nesuprantamą dalyką, Kristaus kančią, mirtį. Velykų šventė žmonėms kalba, kad Kristaus mirtis nebuvo pralaimėjimas, bet auka, kuri davė naujo, garbingo gyvenimo pradžią. Kristus iš paklusnumo Dievui Tėvui priėmė kančią ir mirtį, kad žmonija būtų išgelbėta ir paruošta naujam garbingam gyvenimui. Kristus nugalėjo nuodėmę, kančią ir mirtį. Per kančią ir mirtį su Kristumi einame į gyvenimą.

Labai paprastas Velykų simbolis yra kiaušinis. Pagal seną paprotį krikščionys, ypač ortodoksai, Velykų proga šventina kiau-

šinius. Kiaušinis yra gyvybės simbolis. Tikėjimo ir vilties dorybės primena, kad mes visi esame keleiviai, einame į šviesų ir garbingą gyvenimą, nes, atėjus laikui, kelsimės iš mirties kapų, iš kiautų, kad gyventume su Kristumi.

Evangelija kalba apie Mariją Magdaleną, kuri pirmoji atėjo prie Kristaus kapo ir pamatė, kad akmuo jau nuverstas nuo kapo rūšio angos. Nustebusi Marija bėgo, kad praneštų Kristaus mokiniams. Kristaus kapas Dievo galybe atsivėrė. Kristus prisikėlė.

Žmonių gyvenime daug kliūčių, akmenų, kurie vargina ir gali trukdyti ateityje garbingai prisikelti. Akmenys, kurie neleidžia žmogaus dvasiai aukščiau pakilti ir pasiruošti prisikelti, yra nuodėmės, savimeilė, puikybė, nedora.

1973 m. kovo ir balandžio mėn. per televiziją buvo rodomi Amerikos kariai, buvę belaisviai, laimingai sugrįžę į tėviškę, namus. Vieno belaisvio Ronaldo Ridgeway (Hiūstonas, Teksasas) grįžimas buvo ypač nelauktas. Prieš keletą metų buvo gautas pranešimas, kad jis žuvo Vietname. Visi be galo nustebė, kai žuvęs karys belaisvis grįžo gyvas. Jis grįžo lyg herojus. Šeima, giminės, kaimynai iškilmingai, su gėlėmis sveikino gyvą karį belaisvį. Jis buvo lyg negyvas, prisikėlęs iš mirties. Didžiausias istorijoje Herojus yra Jėzus Kristus. Tikrai, jis miręs ant kryžiaus, prisikėlė. Jo kapo anga buvo užslėgta dideliu akmeniu. Kristus yra gyvas.

Kristaus prisikėlimas iškilmingai švenčiamas beveik 2000 metų. Velykų diena taip pat iškilmingai švenčiama visų pasaulio tautų. Belaisviams kariams, pavergtų tautų žmonėms ši šventė duoda jėgų, vilties ir tikėjimo, jog su Kristaus pagalba ateis laisvė, prisikėlimas, gyvenimas.

Šv. Mišiose dalyvaujantieji gražiausiu būdu švenčia Kristaus Prisikėlimo Dieną, kurią suteikė mums Dievas.

Šiandien su džiaugsmu ir padėka Dievui atnaujiname pasižadėjimus, kuriuos davėme krikšto metu. Šv. Mišiose, Eucharistijoje, Kristus tvirtina, jog mes visi kelsimės iš mirties. Nėra kito gražesnio įvykio, dovanos. Žmonių laimė ir triumfas yra Kristaus Prisikėlimas.

“APŽIŪRĖK MANO RANKAS!”

B — antras Velykų sekmadienis; Jn 20, 19-31

Labai gražūs yra povelykiniai Šv. Rašto, Evangelijų skaitiniai. Šio antrojo sekmadienio Evangelijoje šv. Jonas rašo apie Kristaus susitikimą su savo mokiniams. Kristus atnešė mokiniams didelį turtą — ramybę (“Shalom”), juos palaimino, nes jie tikėjo prisikėlusiu Kristumi. Tačiau vienas jų, Tomas, pradžioje dar nematęs prisikėlusio Kristaus, suabejojo, ar tikrai Kristus būtų prisikėlęs. Jis sakė savo draugams: tikėsiąs, jei matysiąs. Šv. Jonas rašo apie šį įvykį, apie Tomo abejones ir įtikėjimą. Nukryžiuoto Kristaus kūno žaizdos prabilo Tomui. Su tikėjimu, meile ir nusižeminimu Tomas dabar sakė: “Mano Viešpats ir mano Dievas!” Šis gyvai aprašytas įvykis bemaž 2000 metų kalbėjo ir kalba visų laikų ir tautų žmonėms. Jo apmąstymas buvo ir bus gražiausias įkvėpimas ir brangiausia pamoka.

Pavojus, vargas, nelaimė dažnai yra Dievo pamoka žmogui.

Per Antrąjį pasaulinį karą Amerikos karo lėktuvas nukrito į Ramųjį vandenyną. Lėktuve buvo šeši vyrai. Jie neturėjo maisto, geriamojo vandens. Keli atsarginiai plaustai lakūnams padėjo. Patekę į pavojų jie meldėsi, apgailėjo savo klaidas. Vienas vyras, Whittakeris, liko abejingas. Draugai jį mokė. Paskui prasidėjo nuostabūs dalykai. Į plaustus išoko dvi žuvys. Lietus juos pagirdė. Visi dėkojo Dievui. Šie įvykiai kartojosi. Po 33 savaičių lakūnai išsigelbėjo. Taip vėliau rašė Whittakeris, kuris Amerikoje pradėjo apaštalauti. Jis žmonėms papasakojo šį nustabų įvykį... Po 45 metų, 1987-aisiais, laikraštis “Reader’s Digest” vėl rašė apie tai. Šio lakūno tikėjimas primena apaštalą Tomą. Tomas dėkojo Dievui. Jis su padėka Dievui aukojosi, nešė Kristaus mokslo tiesą Indijon (M. Link, S.J.).

1968 m. rugsėjo 23 d. mirė kunigas pranciškonas Padre Pio. Jis gyveno Italijoje, vienuolyne. Per 50 metų jis turėjo 5 žaizdas-stigmas, kokias Kristus parodė apaštalai Tomui. Tūkstančiai žmonių čia važiavo, kad pamatytų Dievo tarną, kuris nepri-

imdavo sau aukų. Kas norėdavo, galėdavo aukoti ligoninės stovybai. Atvykusieji gaudavo patarimų, eidavo išpažinties. Jis mokėjo daugelį pasaulio kalbų. Laikydamas Mišias, jis kentėdavo, atrodydavo, kad neša kryžių. Verkdavo, bet jo veidas būdavo lyg angelo.

Kai kuriems žmonėms Dievas teikia jėgų, kad jie ypatingu būdu būtų jo Sūnaus kančios dalininkai. Istorija kalba apie daugelį krikščionių, kurie turėjo Kristaus kančios ženklus-stigmas. Toks buvo ir šv. Pranciškus iš Asyžiaus.

Daug daugiau yra žmonių, kurie kitokiu būdu kenčia su Kristumi. Vieni kenčia kalėjimuose, ištremti, pasmerkti mirčiai. Šv. Maksimilijonas Kolbe, kunigas pranciškonas, buvo kankinys, jis 1941 m. mirė, kad išgelbėtų vieną nuteistą tėvą.

Šv. Edith Stein buvo žydų tautybės moteris. Filosofinės studijos ir malda atvedė ją į Katalikų Bažnyčią ir į karmelitų vienuolyną. Ji, seselė Benedikta, mirė kalėjime per Antrąjį pasaulinį karą.

Su tikėjimu, meile ir kentėjimais liečiame Kristaus žaizdas. Prisikėlęs Kristus mus stiprina, ypač kai branginame jo paliktus sakramentus. Velykų metu ypač dažnai minimi trys sakramentai. Krikštas apdovanoja žmones Dievo malone, duoda naują dvasinę gimimą. Šv. Eucharistija, Komunija užtikrina, kad, bendraudami su Kristumi, kelsimės iš mirties ir amžinai gyvensime. Atgaila pagydo nuodėmės padarytas žaizdas, vėl atneša vidinę dovaną, ramybę. Per šiuos sakramentus, kai mintimis sakome su šv. Tomu: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“, savo dvasia pamatome Kristų, nors rankomis jo nepaliečiame.

KRISTUS — PRISIKĖLIMAS

B — trečias Velykų sekmadienis; Lk 24,35-48

Krikščionys dažnai galvoja apie Kristaus ir kiekvieno žmogaus pomirtinį gyvenimą. Jie lanko mirusio kapą, stato pamin-

klus, įrašo gražius žodžius. Krikščionių kapinėse paminklai kalba apie gyvenimą amžinybėje. Ir Čikagos Šv. Kazimiero kapinėse lietuviai turi gražių paminklų. Kitose krikščioniškose tautose irgi yra gražių kapinių. Pvz., Genujoje (Italija) yra nuostabiai gražios kapinės. Šiame mieste gimęs Columbus, Mazzinis, Paganinis. Labai gražios kapinės Ženevos mieste, Šveicarijoje, kur dažnai suvažiuoja pasaulio tautų atstovai. Šiose kapinėse yra paminklas, vaizduojantis mirusį tėvą karste. Šalia klūpo tėvą apverkianti duktė, sudėjusi rankas maldai. Aukščiau matyti Kristus, laiminantis tėvą ir dukterį. Kristus kalba: „Aš esu Prisiėlimas ir Gyvenimas!”

Henri Matisse (†1954) — garsus Prancūzijos dailininkas, modernaus meno, piešimo mokytojas. Reumatas sužalojo jam rankas. Sulaukęs 86 metų, jis vis dirbo, vargo. Paklaustas, kodėl jis dirba, atsakė: „Skausmas praeina, bet grožis lieka”. Gražus, doras gyvenimas, Dievo ir artimo meilė yra amžinas paminklas žmogui (M. Link, S.J.).

Po Velykų Šv. Raštas gražiai kalba apie Kristaus prisikėlimą, susitikimą su savo mokiniiais. Apaštalai labai džiaugėsi, matydami ir kalbėdami su Kristumi. Kartais Kristus prašė valgio. Jis nebuvo alkanas, bet norėjo parodyti, jog tikrai yra gyvas, prisikėlęs. Jis kalbėjo mokiniams, jog visa, kas pranašų apie jį rašyta, išsipildė.

Kasdien žmonės kalba, laikraščiai praneša apie mirtį, ap-lankiusią vieną ar kitą šeimą. Tai girdėdami, prisiminkime Kristaus pažadą — pomirtinį prisikėlimą. Kristaus ranka, laiminanti mirusį tėvą, pavaizduota Kapinių paminkle, yra tikrovė. Kuomet pravažiuojame kapines ar po jas vaikštome, galvokime apie būsimą prisikėlimą. Velykų džiaugsmas turėtų mus lydėti visus metus, ypač sekmadieniais, kai bendraujame su Kristumi Mišiose.

Garsus Amerikos vyskupas Jamesas Rooseveltas Bayley (†1877), atsisakęs episkopų religijos, rado tiesą Katalikų Bažnyčioje. Jis buvo pirmasis Niūarko vyskupas. Vėliau tapo Baltimorės arkivyskupu. Kai šis labai talentingas Dievo tarnas buvo

arti mirties, prašė savo draugo kunigo Konningso, redemptoristo, kad jo mirties patalas būtų taip padėtas, jog iš jo matytųsi koplytėlės altoriaus šviesa. Jis kalbėjo, kad toji šviesa jam nuolat byloja apie Dievo meilę ir primena Kristaus vikarą, šv. Petro įpėdinį. Jis, buvęs protestantas, dabar esąs visai saugus ir artėjęs prie kelionės galo — tikrojo uosto. Tikėjimas prisikėlimu buvo šio Dievo tarno stiprybė.

Kai gyvenime ateina vargo dienos ar užklumpa skaudžios abejonės, kai girdime, skaitome apie klaidingus mokslus, paimkime ir atsiverskime Šventąjį Raštą, ypač tas Evangelijų knygas, kuriose pats Kristus kalba mums tiesos žodžius. Kristaus Prisikėlimas, tvirtas Apaštalų tikėjimas ligi pat jų pasiaukojimo mirti ant kryžiaus uždega šviesą ir teikia mums jėgų, kurios reikalingos tamsiomis gyvenimo ar gundymų dienomis.

GERASIS GANYTOJAS

B — ketvirtas Velykų sekmadienis; Jn 10,11-18

Prieš keletą metų Romos vyskupas Jonas Paulius II buvo Amerikoje. Jo buvo prašoma kalbėti ir ką nors daryti, kad daugiau būtų kunigų ir seselių. Kristaus Bažnyčiai reikia darbininkų. Šv. Petro įpėdiniui, Romos vyskupui, šis rūpestis buvo žinomas. Jis kalbėjo, jog tik iš dorų, tvirto tikėjimo šeimų ateina jauni žmonės tarnauti Kristui.

Visais laikais ateidavo tamsios dienos, krikščioniško tikėjimo susilpnėjimas. Patogaus gyvenimo, turto, šio pasaulio malonumų pagundos ir vilionės yra didelės. Laikraščiai, žurnalai, televizija vilioja jaunos žmones į nuodėmingą laisvę, kad eitų plačiu ir patogiu pražūties keliu, o ne tikru siauru kryžiaus keliu, vedančiu į gyvenimą. Laisvų žmonių klaidos, nuopoliai, ligos yra ir bus pamoka ateities žmonėms.

Kristus liepė šv. Petruį eiti virš vandens. Baimė ir nepasitikėjimas įėjo į Petro širdį. Jis pradėjo skęsti. Kristus išgelbėjo jį.

Kartais ir mes išsigastame, suabejojame. Ateina ir panika. Bet tikėjimo ir maldos žmonės neišsigasta. Ateina Dievo pagalba. Daug yra gražių pašaukimų. Vieni tampa bankininkais, profesoriais, daktarais, prezidentais. Kiti — paprastais šlavėjais, valytojais, žvejais, piemenimis. Piemenys, ganytojai dažnai yra neišdidūs. Kristus, Gerasis Ganytojas, pasirinko sau šį vardą. Jis norėjo, kad ir jo mokiniai ganytų aveles, gaudytų žuvis-žmones ir neštų visiems taiką, gailestį, gerumą. Kristus, Geras Ganytojas, atidavė gyvybę už savo avis — žmones.

Dievo Apvaizda kartais nuostabiu būdu pašaukia žmones kilniam darbui. Dievo malonė, kaip saulės spinduliai, nugali ledus, atidaro žmonių širdis. Šv. Pauliaus, anksčiau vadinamo Sauliumi, atsivertimo-pašaukimo istorija dažnai kartojasi. Gražus yra šv. Augustino pašaukimo pavyzdys.

Enciklopedijose skaitome apie garsų Vengrijos kompozitorių ir pianistą Franzą Lisztą (†1886). Didingiausi jo darbai — “Vengrijos rapsodija”, “Fausto simfonija” ir kiti kūriniai. Jo gabus mokinyš buvo Hermannas Cohnas, žydas. Kartą Cohnas buvo pakviestas vargonuoti Vienoje, Austrijoje. Palaiminimo metu ir jis atsiklaupė. Širdyje išgirdo balsą, liepiantį mylėti Kristų. Jis verkė ir mąstė, vėliau apsikrikštijo ir tapo karmelitu, kunigu. Į tikėjimą jis atvedė ir savo mokytoją — Franzą Lisztą. Ir šis 1861 m. tapo kunigu. Dar dešimt žmonių, Cohno giminaičių, jo dėka priėmė katalikų tikėjimą.

Nuostabiu būdu Dievo malonė patraukia žmones prie savęs. Maždaug prieš šimtą metų Anglijoje viena moteris priėmė katalikų tikėjimą. Ji buvo trylikos vaikų motina. Dėkinga Dievui, ji pasižadėjo melstis, kad jos sūnūs ir dukterys taptų Dievo tarnais. Kasdien ji meldėsi po vieną valandą. Dievas išklausė. Penkios jos dukterys tapo seselėmis ir šeši sūnūs iš aštuonių tapo kunigais (trys vyskupai ir vienas kardinolas). Motinos vardas yra Vaughan.

Melskimės, kad Dievas laimingų šeimas ir jų vaikams įkvėptų norą tapti Kristaus Ganytojo tarnais.

VIENYBĖ SU KRISTUMI

B — penktas Velykų sekmadienis; Jn 15,1-8

Visos katalikiškos tautos siunčia apaštalus, misionierius Afrikon. Jie moko žmones matyti, jog Kristus yra tikroji gyvenimo šviesa ir kelias. Vienoje centrinės Afrikos vietovėje misionieriai prie pastatytos bažnyčios ir namų įtaisė mažutę jėgainę, kad iš jos gautų elektros energiją. Kartą vietinių žmonių būrelis atėjo į misijos namus pas kunigą. Atėjusieji pastebėjo šviečiant elektros lemputę. Žmonės nustebė, nes šito nesuprato. Vienas iš jų panorio turėti tokią lemputę. Jis gavo ją... Kartą kunigas užėjo į to žmogaus lūšnelę. Elektrinė lemputė kabojo, prie lubų pririšta paprasta virvele. Šis žmogus nesuprato, kad lemputė tik tada švies, kai bus sujungta su elektros jėgaine.

Mūsų laikų žmonėms Kristus gal kalbėtų, ko reikia mūsų šeimoms, mokykloms, tautoms. Reikia gyventi dvasinėje vienybėje su Dievu, jei norime būti šviesūs, išmintingi, neišdidūs, teisingi. Dievo malonė sielai yra lyg elektros srovė lemputei. Dievo malonė apšviečia, sušildo, duoda jėgų, kad žmonės gera darytų, būtų teisingi, mylėtų kitus.

Kas gyvena Dievo meilėje, tas yra vynmedžio šakelė. Vynmedis ir jo šakelės, kaip elektros lemputė, simboliškai kalba apie Dievo malonės paslaptį. Šakelei neša gyvybę medžio syvai, o mūsų sielai dvasinę gyvybę duoda Dievo malonė. Reikia stiprinti dvasinį ryšį su Kristumi gražia malda. Reikia ir kitiems padėti, kad gyventų šviesoje.

Šiais gražiais žodžiais Kristus moko. Milijonai žmonių išgirdo ir priėmė šiuos žodžius. Kad sėkmingiau būtų sekama Kristumi, jie įsteigė daug draugijų, pvz., jėzuitų, redemptoristų, pasionistų ir kt.

Vienybė, sugyvenimas, taika, teisingumas įsiviešpatautų, jei žmonės, lyg vynmedžio šakelės, gyventų dvasioje su Kristumi.

Vienas Kanados kunigas prisimena, kaip dideliame laive sekmadieniais jis aukodavęs Mišias. Didelė valgomoji salė bu-

vo pripildyta žmonių. Vienas šalia kito klūpojo turtingas ir vargšas, baltas ir juodas. Čia buvo žmonės iš Amerikos, Kanados, Britanijos, Vokietijos, Italijos. Jie kalbėjo savo kalbomis, bet visi mokėjo Motinos Bažnyčios kalbą. Visi jie siekė sekti ir mylėti Kristų.

Vienas didelis Kristaus sekėjas mirė 1978 m. Tai buvo popiežius Jonas Paulius I, tik 34 dienas buvęs Bažnyčios ganytoju. Jis mirė miegodamas, rankose buvo rasta įkvepianti maža knygelė “Kristaus sekimas”, parašyta Tomo Kempis (XIV a.).

Šv. Tėvas, nors daug rūpesčių turėjo, nepamiršo svarbiausios pareigos — sekimo Kristumi.

Kristus liepia, kad visi žmonės juo sektų ir gyventų vienybėje.

DIEVO IR ARTIMO MEILĖ

B — šeštas Velykų sekmadienis; Jn 19,9-17

Dažnai žmonės kartoja žodį “meilė”. Šis žodis dažnas romanuose, pramogose, vaidinimuose ir t. t. Dažnai jis vartojamas ne ten, kur tiktų. Kartais šiuo žodžiu gali būti pridengta nuodėmė, nedora mintis.

Pasaulio dvasios žmonės dažnai pamiršta savo ir kito žmogaus dvasios garbę ir kilumą. Pasaulyje yra sau ir kitiems blogų, savimylų žmonių. Žmogus yra aukščiausias Dievo kūrinys, jo paveikslas, panašumas. Jis gyvena, kad būtų amžinai laimingas. Dievo Sūnaus kančia, kraujas yra didžiausia kaina, sumokėta, kad visi žmonės būtų laimingi. Tikėjimo šviesos apšviesti žmonės su džiaugsmu ir dėkingumu myli Dievą ir artimą. Šis jų darbas yra gyvenimo tikslas.

Šiaurės Afrikoje, Alžyre, yra nelaimingų raupsuotų žmonių kolonija-ligoninė. Vienas turistas iš Amerikos atvyko, kad pamatytų šią vietą. Nelaimingiesiems patarnavo vienuolės serys. Viena jauna graži seselė buvo amerikietė. Turistas jai pa-

sakė, kad tokio darbo nesutiktų dirbti ir už 10 tūkstančių dolerių per metus. Seselė jam atsakė, kad ir ji nedirbtų net už milijoną per metus. „Tai kiek jums moka?“ — jis vėl paklausė. „Aš pinigų negaunu“, — ji atsakė. Ji pakėlė rožančiaus kryželį, pačiūavo ir pasakė dirbanti iš meilės Jėzui ir artimui.

Visiems Dievo tarnams Kristaus meilė vargšams buvo ir yra įkvėpimas. Garsaus menininko El Greco (†1614), gyvenusio Toledo mieste, Ispanijoje, pieštas paveikslas rodo šv. Martyną (IV a.). Martynas, dar katekumenas, atidavė vargšui savo apsiaustą. Vizijoje Martynas pamatė Kristų, apsisiautusį jo duotu drabužiu. Padėti vargšui reiškia mylėti Kristų.

Dievo žodis sako: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakiau“.

Prigimtis liepia atlyginti geradariams, tėvams, draugams. Gražūs mūsų žodžiai ir darbai yra Dievo meilės ženklas. Dievo meilė liepia tėvams mylėti savo vaikus, duoti gražų laikraštį ar knygą artimui, suprasti moterį, kuri laukia „nelaukto“ kūdikio. Dora ir graži mūsų kalba moko kitus skaistumo.

Armėnijos krikščionys, kaip ir lietuviai, gerbia valgi — duoną. Jei duonos trupinėlis nukrinta žemėn, jį pakelia ir pabučiuoja. Duonos laužymas su kitais yra draugiškumo, meilės ženklas.

Pradžioje krikščionys Mišių auką vadino „duonos laužymu“. Per Mišias, Komunijos metu mes dėkojame ir mylime Dievą. Kartu parodome, kad esame visi draugai, gyvename meilėje ir vienybėje su kitais.

GERAS IR BLOGAS PASAULIS

B — septintas Velykų sekmadienis; Jn 17,11-19

Kartą du žmonės pirkė automobilius. Abu automobiliai buvo to paties modelio, galingumo ir spalvos. Bet naujų automobilių savininkai buvo skirtingo būdo ir proto.

Vienas automobilio savininkas buvo išmintingas, teisingas ir doras žmogus. Automobilu jis važiuodavo į darbą, krautuves, bažnyčią, poilsio vietas. Kelyje jis buvo pastabus, laikėsi eismo taisyklių.

Antrasis nesilaikė taisyklių. Dažnai važiuodavo į blogas vietas, nusikalsdavo teisingumui ir dorai. Panašios mašinos, bet skirtingi vairuotojai. Vienam mašina tarnavo, kad jis sau ir kitiems darytų gera, o kitam tarnavo blogiui.

Automobilis, ugnis, šautuvas, peilis ir kiti žemiški dalykai gali daryti gera arba bloga. Visi žemiški daiktai, visas pasaulis turėtų tarnauti tam, kam jis skirtas — Dievo garbei ir žmonių gerovei. Žodžiu “pasaulis” suprantame visus žemiškus dalykus, pvz., medžius, upes, kalnus, vandenį, gyvulius, žmones, automobilius. Visi jie yra geri Dievo tvariniai, dovanos.

Bet žodis “pasaulis”, “pasaulio dvasia”, primena pasaulyje esantį blogį: gobšumą, savimeilę, nedorą, priespaudą, puikybę, žmogžudystę. Piktoji dvasia, šio pasaulio kunigaikštis, puikybė ir nuodėmė atnešė pasaulinį blogį. Kristus liepė priešintis pasaulio blogajai dvasiai.

Blogoji pasaulio dvasia ypač uoliai puola gerus Dievo tarnus. Šv. Efreimas (†373, Sirija), poetas, muzikas, diakonas, Bažnyčios daktaras, yra vadinamas “Šv. Dvasios arfa”. Gražiais žodžiais, muzika jis puošė liturgines pamaldas. Kartą regėjime jis matė vieno didelio miesto žmonių nedorus darbus. Prie šio miesto vartų regėjęs šėtoną patenkintą, poilsiaujantį, snaudžiantį. Jis matęs ir kitką — gerą, atgailaujantį žmogų tyruose. Prie šio gero, pamaldaus žmogaus šėtonas budėjo, daug dirbo. Dievo tarnas priešinasį šėtonui. Eina kova. Geri žmonės kovoja.

Paskutinės Vakariinės metu Kristus savo maldoje, šios dienos Evangelijoje, kartoja žodį “pasaulis” 9 kartus. Kristus meldėsi, kad jo sekėjai būtų apsaugoti nuo blogos pasaulio dvasios nuodėmingų pagundų.

Kristaus sekėjai turi vykdyti Dievo duotas gyvenimo taisykles, įsakymus. Žmonės gali turėti daug policininkų, gali įsitaisyti gerus namų užraktus, bet šie dalykai neapsaugos. Tik gy-

venimas vienybėje su Kristumi, tik graži malda yra apsisaugojimas, stiprybė, taika. Kristus meldėsi už visus, gerus ir blogus. Jis liepė “Tėve mūsų” malda prašyti Dievo, kad jis mus saugotų nuo pikto.

Šiais tamsos laikais mes meldžiamės už savo vadus, vyskopus, kad jie saugiai vestų mus prie tiesos, Dievo ir artimo meilės, kad šio pasaulio blogoji dvasia mūsų nesuklaidintų.

Ypač šito prašome, kai sekmadieniais esame maldoje su Kristumi. Viduramžiais buvo sakoma, kad dalyvauti Mišiose — tai “pamatyti Kristų”. Dažnai buvo klausiama kito: “Ar matei šiandien Kristų?” Tie, kurie matė, buvo Mišiose, o tai reiškia, kad jie savo dvasia sveiki, palaiminti.

Niujorke, prie “Radio City” pastato, yra graikų dievaičio Atlaso simboliška, mitologiška statula. Ji vaizduoja žmogų-dievaitį, priklaupusį, nešantį ant pečių pasaulį. Atsitiktinai žmogus-dievaitis atsisukęs į Šv. Patriko katedrą, kuri yra kitoje gatvės pusėje.

Pasaulio vargstantieji atras jėgų išsigelbėti, jei nusižemins, priklausys su tikėjimu ir meile prieš Dievą ir su Kristumi eis šviesos, taikos ir tiesos keliu.

ŠV. DVASIOS DOVANOS

B — Sekminės; Jn 20, 19-23

Penkiasdešimta po Kristaus prisikėlimo iš mirties diena yra Sekminės, Šv. Dvasios šventė. Sekminės (angliškai — Pentecost) graikiškai reiškia “penkiasdešimt”. Po Kristaus mirties prisikėlimo praėjus 7 dienoms po 7 kartus ir vienai dienai, ateina penkiasdešimtoji diena. Šis simboliškas dienų skaičius primena laiko pilnumą, kada visi Dievo pažadėjimai bus išpildyti.

Praėjus septynioms savaitėms po Velykų, t. y. po išėjimo iš Egipto nelaisvės, senovės žydai šventė Padėkos dieną, kuri jiems priminė ant Sinajaus kalno duotus Dievo įsakymus.

Izraelitai dažnai pamiršdavo Dievo įsakymus. Pranašai nuolat žydus įspėdavo ir liepdavo nepamiršti Dievui duotų pažadėjimų. Pranašai kalbėjo apie ateinantį Mesiją, apie naują sutartį — sandorą su Izraelio ir Judo namais. Naujoje sandoroje Dievas parodys didį savo gailestingumą (Jer 31,31).

Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šv. Dvasia atliko, užbaigė žmonijos atpirkimo ir pašventinimo darbą. Dievas Šv. Dvasia yra Dievo žmonių Svečias, Paguoda, Patarėjas, Ramin-tojas, Stiprybė. Krikščionys, Šv. Dvasios įkvėpti, turi daug kantrybės, jėgų nelaimingomis gyvenimo dienomis.

Prisimename Antrąjį pasaulinį karą. Daugelio tautų kareiviai kovojo laukuose, laivuose. Dažnai jie stokojo gero, ilgai negendančio maisto. Mokslininkai rado būdą taip paruošti pieną, kiaušinius, kitus produktus, kad jie ilgai negestų. Taigi Dievas norėjo žmonėms duoti ilgalaikio maisto. Dievas norėjo visada būti su žmonėmis. Dievas Šv. Dvasia apsigyveno su Dievą mylinčiais.

Vienas Mičigano universiteto studentas Tomas Harmonas buvo įžymus futbolininkas, pelnęs geriausio Amerikos žaidėjo vardą. 1939-1940 m. jis tapo lakūnu. Kartą jis skrido virš Brazilijos džiunglių. Įvyko nelaimė. Jis turėjo leistis žemyn. Lėktuvas atsitrenkė į medį, bet lakūnas nesusižeidė. Pagal kompasą jis ėjo į rytus, vandenyno link. Kelias dienas ėjo per džiungles, galias pelkes, miškus. Reikėjo daug ištvermės. Pagaliau pamatė švieselę mažoje lūšnelėje. Žmonės klausė, kaip jis išsigelbėjo. Jis atsakė: "Šv. Dvasia buvo su manimi. Aš prašiau Šv. Dvasios pagalbos. Aš kalbėjau rožančių!"

Dažnai ir mes, kaip Tomas, keliaujame vargingu gyvenimo bei pavojų keliu. Einame per džiungles, turime problemų. Apaštalams prieš Sekmines gyvenimo kelias buvo abejingas, pavojingas. Šv. Dvasia juos įkvėpė, apšvietė, pradžiugino.

Frederickas Williamas Faberas — žinomas Anglijos rašytojas. Jis atrado tikrą ramybę, kai priėmė katalikų tikėjimą 1845 m. Jis aprašė savo išgyvenimus, patirtus, kai pirmą kartą priėmė Šv. Komuniją ir Sutvirtinimo sakramentą. Didelį džiaugs-

mą rašytojas išreiškė trimis žodžiais: “Ramybė, ramybė, ramybė!” Jis tapo kunigu ir žinomu pamokslininku (1863).

Septynios Šv. Dvasios dovanos yra turtas, kurio taip reikia žmonėms. Šios dovanos yra Išmintis, Supratimas, Patarimas, Drąsumas, Žinojimas, Pamaldumas ir Dievo baimė. Baimės dovana saugo, kad nenusikalstume Dievui, kuris mus myli. Šv. Raštas sako: “Dievo baimė yra pradžia išminties”.

Šv. Dvasia gydo žmonių širdis, išpildo norus, lydi ir džiugina gyvenimo kelionėje. Dievas Tėvas, Sūnus ir Šv. Dvasia dažniausiai esti su žmonėmis, kai jie aukoja Mišias.

DIEVAS — AUKŠČIAUSIA PASLAPTIS

B — Šv. Trejybė; Mt 28,16-20

Prieš 50 metų Čikagoje gyveno juodos rasės moteris Marija Weaver. Ji ieškojo tikros tiesos, buvo ir baptistė, ir metodistė, ir vėl priklausė grupei (Holy Roller) tų, kurie tikėjo ir sekė tik Kristumi, Išganytoju.

Kartą vienos šeimos namuose ji pamatė knygą, katalikų katekizmą. Ši knyga ją sudomino. Ji skaitė ir galvojo. Seniau ji kalbėjo kritiškai apie katalikų tikėjimą. Netikėtai susidomėjo juo ir pradėjo mąstyti. Po kiek laiko, radusi tiesą, Marija Weaver apsikrikštijo Šv. Elzbietos katalikų bažnyčioje. Sena Marijos draugė nustebusi klausė, kodėl ji taip padarė. Marija atsakė: “Aš ir dabar, kaip ir seniau, tikiu Kristumi. Bet dabar tikiu ir Dievu Tėvu, ir Dievu Šv. Dvasia!” Marija Weaver priėmė tikrąjį Kristaus mokslą. Dabar ji tikėjo Šv. Trejybės esimu, garbe, šventumu.

Šis sekmadienis skirtas Šv. Trejybės garbei.

Geras žmogus pasako savo draugui paslaptis. Dievas, kuris yra Meilė, Gerumas, yra ir geriausias žmonių draugas. Dievas Tėvas per savo Sūnų kalbėjo, apreiškė dalį dieviškos paslapties. Apreiškimas mums sako, kad Dievas yra Šeima, Trys Asmenys

tobuloje vienybėje, meilėje. Žmogiška meilė, nors netobula, suvienija šeimas, Bažnyčią, tautą. Tobuliausioje Šv. Trejybės meilėje ir vienybėje gyvena Dievas Tėvas, Sūnus ir Šv. Dvasia. Šios žemės piligrimai, žmonės, nesupranta Šv. Trejybės paslapties, kuri yra krikščionių tikėjimo paslaptis, Kristaus apreikšta. Visi šios paslapties paaiškinimai netobuli. Šv. Patrikas (†461), Airijos apaštalas, aiškino Šv. Trejybės paslaptį, paėmęs nuo žemės dobilo lapą, kurį sudaro trys šakelės-lapeliai.

Kitas apaštalas randa kitą palyginimą. Dievas yra saulė, skleidžia spindulius ir šilumą. Saulė — Dievas Tėvas, spindulys — Dievo sūnus. Iš Dievo Tėvo ir Dievo Sūnaus sklinda Šv. Dvasios šiluma. Šv. Trejybė, kaip saulė, yra gyvenimo pradžia, šaltinis, stiprybė, šiluma ir visa kita.

Dėkojame Dievui Tėvui Sutvėrėjui, Dievui Sūnui Atpirkėjui ir Šv. Dvasiai Apšvietėjai. Šv. Trejybė gyvena Dievo tarnų širdyse, Bažnyčioje ir visus žmones veda prie amžinos laimės.

Dievo pranašas Izaijas (VII a. pr. Kr.) savo regėjime matė Dievo didybę, Dievo šventumą. Jis girdėjo angelų balsus, kurie giedojo žodžius, kuriuos ir žmonės dažnai kartoja: “Šventas, šventas, šventas yra Viešpats, Galybių Dievas”.

Gražiausia ir labiausiai žinoma Šv. Trejybės garbei skirta malda ir tikėjimo išpažinimas yra kryžiaus ženklas, kuriuo tikri krikščionys pradeda ir baigia maldas ar darbus. Reikia, kad ši malda, kryžiaus ženklas, būtų atlikta dėmesingai ir su meile, ypač kuomet dalyvaujame šv. Mišiose, Kristaus aukoje.

ŠV. EUCHARISTIJA

B — Dievo Kūno šventė; Mk 14,12-26

Paskutinės Vakariinės metu Jeruzalėje Kristaus pasakyti žodžiai yra kartojami šv. Mišiose: “Tai yra mano kūnas, kuris už jus bus išduotas... Tai yra taurė mano kraujo... kuris bus pralietas nuodėmėms atleisti...”

Kai izraelitai išėjo iš Egipto nelaisvės, kai jie ėjo tyrais ir buvo išalkę, Dievas davė jiems maisto, vadinamo "manna". Ši maistą žmonės rasdavo rytais ant žemės. Šv. Rašte šis stebėtinis įvykis dažnai prisimenamas.

Žydai tikėjo ir laukė galingo vado, Mesijo, kuris vėl jiems duotų maisto ir saugotų nuo nelaimių.

Jėzus kalbėjo žydams, kad jis, Mesijas, Dievo žodis, yra dvasinis maistas. Šio maisto "Tėve mūsų" maldoje, Kristaus pamokyti, kasdien prašome. Kristus norėjo būti žmonių širdyse. Dievo Sūnus paliko dangišką maistą, savo Kūną ir Kraują, Eucharistiją. Su šia didžiausia dovana, Auka ir Maistu, su Kristumi, tobulu būdu garbiname Dievą Tėvą.

Žmonijos istorija stebėtiniais ženklais įrodo, kad tikėjimas Šv. Sakramento mokslu yra Dievo patvirtintas. Šv. Petras Alcantara (XVI a.), pranciškonas, aukodamas šv. Mišias, kartu su kitais dažnai matė Kristų Kūdikį ant altoriaus. Parė le Monialyje, Prancūzijoje, gyveno mistikė šv. Margarita Alacoque (†1690). Dažnai ji matė Kristų. Šiame mieste daug įrodymų, raštų, kurie liudija Kristaus gyvenimą Šv. Sakramente.

Vienas amerikietis katalikų kunigas, piligrimas, palikdamas Šv. Žemę, pasakė savo patarnautojui berniukui: "Jūs laimingi, nes gyvenate Šv. Žemėje, kur Kristus gyveno". Vaikutis gražiai atsakė: "Kristus visur gyvena. Kiekviena šalis yra Šv. Žemė". Teisybė!

Žmonės turėtų dažnai minėti, kad Kristus su jais gyvena. Kristus norėjo, kad Bažnyčia švęstų Dievo Kūno šventę ketvirtadienį, po Šv. Trejybės sekmadienio. Šv. Julijana (XII a.), Liutiche, Belgijoje, dažnai matė Kristų, kuris norėjo Šv. Sakramento šventės. Miesto vyskupo Jacobo von Troye potvarkiu buvo įvestos Šv. Sakramento garbei pamaldos.

Šis Belgijos vyskupas buvo išrinktas Romos vyskupu, Urbanu IV (1261-1264). Popiežius matė kitą nuostabų įvykį. Netoli Orvieto Italijoje yra Bolsenos miestelis. Kai vienas piligrimas kunigas čia aukojo šv. Mišias, kraujo lašai krito į taurę ir ant korporalo. Ši taurė ir korporalas laikomi Orvieto katedro-

je. Kiekvienais metais per Dievo Kūno šventę čia Šv. Sakramento garbei daroma sena, tradicinė procesija. 1264 m. popiežius Urbanas IV įvedė Dievo Kūno šventę. Šv. Tomas Akvinietis (†1274), Bažnyčios daktaras, parašė gražiausias Šv. Sakramento garbei maldas. Jis yra „Šv. Eucharistijos poetas“. Gražiausi jo Šv. Sakramento garbei himnai yra „Tantum ergo“, „O Salutaris“.

Laimė ir džiaugsmas dažnai galvoti, kad krikščionys gyvena Šv. Žemėje, nes Kristus visada yra su žmonėmis visose šalyse.

GYVENIMAS TIKĖJIMU

B — vienuoliktas eilinis sekmadienis; Mk 4,26-34

“Gyvename tikėjimu, o ne regėjimu”, — sako šv. Paulius antrajame šv. Mišių skaitinyje, antrajame laiške Korintiečiams. Šie žodžiai nereikalauja aklo tikėjimo. Ne. Gyvenimas tikėjimu reiškia žinojimą, kad Dievas yra Tiesa. Jis davė įsakymus, kuriuos žmogus privalo priimti ir visados vykdyti.

Išdidus ateistas, materialistas kalba, kad Dievo nėra. Dievo vardu pranašas jam atsako: „Neišmanėlis sau širdy tarė: nėra jokio Dievo... Jie eina klystkeliais, yra sugadinti“ (p. 52).

Tamsus agnostikas, ignorantas, kalba, kad Dievo nežino. Jis neturi atsakymo, gyvena tamsoje, visada abejoja.

Yra žmonių, kurie turi tik gamtinę religiją, tikėjimą. Įgimto proto šviesa jie supranta, kad yra pasaulio Tvėrėjas, Priežastis, Pradžia.

Istorikai studijuoja tautų religijas. Jie randa, kad seniausi žmonės buvo religingi. Pagal labai seną supratimą, paveldėtą iš protėvių, žmonės tikėjo, kad yra vienas Dievas. Vėliau ši monoteistinė religija priartėjo prie politeizmo. Patriarchas Abraomas (2300 m. pr. Kr.) buvo palaimintas, nes jis garbino vieną Dievą. Tik nuodėmės aptamsintas žmogus turėjo kelis dievus; dažnai

jis pripažino, kad Vienas yra Didžiausias (pvz., Perkūnas, Saulė).

Peru valstybėje, Kasko vietovėje, indėnai garbino saulę. Viena jų maldyklos siena buvo paausiuota. Saulės spindulių šviesa, kuri sklido iš sienos, simboliškai kalbėjo jiems Dievą, Šviesą. Kai Grenlandijon atėjo krikščionys ir kalbėjo žmonėms apie Dievą, vienas iš minios pasakė: "Prieš jums čia ateisiant, aš žinojau, kad saulė, žvaigždės, vanduo patys nepasidarė"...

Graikų filosofas Sokratas (†399 pr. Kr.) tikėjo, kad yra Aukščiausia Būtybė. Prietaringi žmonės jį pasmerkė.

Filosofijos mokslas, teodicėja, protu įrodinėja, kad Dievas tikrai yra. Šis mokslas veda prie Dievo duoto tikėjimo, antgamtinės religijos.

Dievas yra žmonių tėvas, Meilė. Dievas iš meilės per savo parinktus tarnus, pranašus, yra žmonėms kalbėjęs. Aiškiausiai Dievas kalbėjo per savo Sūnų, Atpirkėją.

Esame laimingi ir dėkingi, kad, nuodėmės nugalėję, tikėtume Dievo žodžiais.

Tikėjimas yra Dievo dovana. Nepriėmus Dievo dovanos, įkvėpimo, gyvenama tamsoje, aklai.

Šv. Paulius kartoja senus Šv. Rašto žodžius, pasakytus pranašo Habakuko: "Teisusis gyvens tikėjimu" (Rom 1,17). Tikėdami ir mylėdami matome Dievo akimis ir gyvename ramybėje.

Mūsų tėvai dažnai kalbėjo maldas, prašydami, kad Dievas sustiprintų jų tikėjimą ir duotų meilės bei vilties dieviškų dorybių dovaną. Mūsų kilni pareiga yra dalintis su kitais šiomis Dievo dovanomis.

ŠVIESUS PAVYZDYS PATRAUKIA

B — dvyliktas eilinis sekmadienis; Mk 4,35-41

Kelionėje gera turėti vadovą, kuris daug žino, patyręs, daug matęs. Didžioje gyvenimo kelionėje į amžinybę mes turime Vadą, kuris viską žino, kuris jau buvo amžinybėje ir vėl grįžo, kad

žmones vestų į amžiną laimę. Mūsų patyręs Vadas yra Išganytojas, Dievo Sūnus. Pasitikėkime! Kristus pasirenka bei įkvepia žmones, gražiu žodžiu bei pavyzdžiu mus moko, saugo ir veda prie laimės.

Pirmuosius žingsnius kelionėje prie laimės padarėme padedami mūsų gerų tėvų, mokytojų, draugų, Dievo tarnų. Jų žodis ir pavyzdys įkvėpė mus.

Kardinolas Mermillodas (†1892) buvo Loanos vyskupas Šveicarijoje. Po gražaus pamokslo apie Šv. Eucharistiją kartą jis meldėsi bažnyčioje. Baigęs melstis jis nustebo, kai viena moteris, dar buvusi bažnyčioje, prisiartino ir pasakė: „Aš girdėjau jūsų žodžius, kurie manęs neįtikino. Jūs kaip advokatas gynėte savąjį mokslą. Aš norėjau įrodymo. Aš stebėjau Jūsų maldą ant kelių prieš altorių. Dabar Jūs mane įtikinote. Aš noriu būti katalikė”.

Šiais abejonių ir nuopolių laikais labai svarbu matyti gražius darbus tų, kurie mus moko ir prašo, kad sektumėme Kristumi.

Kunigas Egbertas Nolas, pasionistas, pasakojo apie vieną kareivį, vardu Jimas, Australijoje. Po nelaimingo skrydžio jis susižeidė ir atsidūrė ligoninėje. Šalia jo buvo kitas jaunuolis, netekęs kojų ir vienos rankos. Kai kunigas atnešė Šv. Komunią, jaunuolio veidas švietė lyg angelo. Jis mirė. Kareivis grįžo Amerikon. Dažnai mąstė apie aną jaunuolį. Jis priėmė katalikų tikėjimą. Po kurio laiko šis kareivis buvo pašautas. Jis mirė 1943 03 12. Testamentu jis visą savo turtą paskyrė studentui, kuris ryšis tapti kunigu. Kareivis to nebegalėjęs padaryti, todėl kitas turėjęs jį pavaduoti. Paprastas, gražus pamaldumas, gyvas tikėjimas uždega kitų žmonių širdis!

Kunigas Renė Laurentinas, gimęs 1917 metais Prancūzijoje, yra tikras Bažnyčios teologas, Paryžiaus universiteto profesorius. Dažnai jis kviečiamas kitų mokslo įstaigų. Jis buvo ir Amerikoje. Parašė daug knygų, su džiaugsmu rašė apie Dievo Motiną, apie Marijos pasirodymus ir žodžius.

Dabar jis studijuoja ir rašo apie Marijos pasirodymą Ju-

goslavijoje. Nenuostabu, kad Krikščionių Pagalba, Marija šiais laikais ateina su savo pagalba... Šio teologo motina visus savo 5 vaikus, jų laukdama, paauskodavo Dievo Motinai.

Jo tėvas, architektas, kasdien kalbėjo rožinį. Tėvų gražus pavyzdys ir malda yra Dievo palaima vaikams. Evangelija kalba, kad jūra ir vėjas Kristaus žodžiams buvo paklusnūs.

Apaštalai neturėjo baimės. Dažnai žmonės bijosi neturto, ligos, senatvės. Daug visokių baimių! Didžiausia baimė — tai galimybė būti amžinai atmestam, pamerktam. Ši baimė išnyksta, jei klausome Vado-Kristaus, kuris mus saugo.

Kai gyvenimo audros ir abejojimai ateina, Kristus blogį pašalina. Tikintieji turi prašyti Kristaus pagalbos, sekdami apaštalų pavyzdžiu. Mūsų tėvų ir prosenių tikėjimas yra mūsų tvirtybė ir išsigelbėjimas.

SVEIKATA — DIEVO DOVANA

B — tryliktas eilinis sekmadienis; Mk 5,21-43

Prieš keliolika metų Harpers knygų leidykla Amerikoje išspausdino knygą "Kelionė Lurdan". Knygą parašė medicinos daktaras mokslininkas Alexis Carrelas. Daktaro žmona, vyrui mirus, knygą išleido.

Dr. A. Carrelas rašo atsiminimus. Jis buvo Lurde 1903 m. ir girdėjo apie stebėtinus pagijimus, užtariant Dievo Motinai. Jis stebėjo vienos ligonės, Marie Ferrand, ligą. Moteris buvo prie mirties, nes džiova (ir peritonitas) buvo nepagydoma. Jos kūnas buvo sutinęs. Daktaras matė, kaip vanduo iš šaltinio buvo užpiltas ant sergančiosios. Jis matė, kaip sutinimas praėjo, širdies pulsas tapo normalus. Ligonė pagijo.

Daktaras buvo kalbėjęs savo draugui, kad jis atsivers, jei ligonė pagis. Anksčiau jis buvo skeptikas. Dabar pamatė stebuklą, kurio negalėjo suprasti. Dievo malonė jam padėjo. Jis grįžo prie katalikų religijos.

1858 m. Lurde, Prancūzijoje, Dievo motina pasirodė neturtingai mergaitei šv. Bernadetai. Marija prašė, kad žmonės sektų jos sūnum. Tūkstančiai stebėtinų pagijimų, patvirtintų daktarų, liudijo Dievo gerumą ir tiesą. Milijonai žmonių savo gyvenime nematomai patyrė ir įsitikino, kad Marija jiems padėjo. Daugeliui matant, viešai, Dievas savo meilės ir malonės darbais, Marijai prašant, moko žmones Lurde, Fatimoje, Jugoslavijoje, Šiluvoje ir kitose vietose.

Dr. A. Carrelas parašė ir kitą knygą 1935 m. Ji vadinasi "Nežinomas žmogus". Čia jis rašo apie žmones, kurie savęs nepažįsta. Jis pats daug žinojo apie žmogaus kūną, sveikatą, bet mažai žinojo apie dvasinę žmogaus prigimtį.

Jei žmogus geriau save pažintų, jis geriau matytų, kas veda jį prie laimės ar prie nelaimės. Jis matytų, kad Dievo įsakymų neklausymas veda žmones prie dvasinių susirgimų, kartais nepagydomų ligų.

Ateistai (komunistai) ar tikrai save pažįsta? Ne. Jie nemato, kad jų mokslas skatina nusikaltimus, vergijas, badą. Jie patys kenčia, gyvena baimėje ir kitus kankina. Nuodėmė, ypač puišybė, piktoji dvasia, yra klaidintojai.

Dievo malonė, religija apsaugo ir kūno sveikatą. Dievo malonė yra lyg emalis, saugantis dantis nuo ligų. Dievo malonė yra lyg gaivinanti rasa ar lietus.

Sergančius žmones Dievas dažnai laimina, kai jie meldžiasi. Amerikoje gyvena žinoma artistė Ann Jillian (tai lietuvaitė Jūratė Nausėdaitė). Ji susirgo vėžiu. Prieš operaciją ji dažnai meldėsi Šv. Pranciškaus bažnyčioje (de Sales, Kalifornija). Po operacijos pagijo. Dėkodama Dievui, 1992 metais ji koncertavo kariams, kurie ruošėsi kovai už taiką ir laisvę, kad juos palinksimintų, sustiprintų. Dievas, ji sakė, davęs jai gyvenimą. Ji buvo dėkinga ir laiminga (M. Linkas, S.J.). Geri krikščionys mato, kad nuolanki malda, dora ir Dievo malonė šalina nelaimes, ligas.

Artimo meilės dorybė liepia padėti kitiems, kurie savęs nepažįsta. Antras šv. Mišių skaitinys liepia kitiems padėti.

Šv. Augustinas (†430) jaunystėje savęs nepažino. Atsiver-

tęs parašė knygą, savo paties išpažintį. Jis prisipažino, kad buvo suklydęs, ir aprašė vieną savo nuodėmę. Jis buvo suklaidinęs vieną jaunuolį. Po kelerių metų šis buvo prie mirties. Su dideliu skausmu ir baime jis pasižiūrėjo į Augustino akis, kai šis jį lankė. Augustinas suprato jo skausmo priežastį. Su ašaromis akyse ir gailėsčiu jis išėjo. Dievo malonė vedė jį prie savęs pažinimo. Jis tapo vyskupu, šventu žmogumi.

Evangelijoje nesveika moteris su tikėjimu palietė Kristaus drabužį. Ji pagijo. Dėkingi esame gydytojui už gerus vaistus. Bet reikia ir Kristaus-Gydytojo pagalbos. Dievo Motina daug padeda ir veda prie Dievo ir laimės.

PERGALĖ SU KRISTUMI

B — keturioliktas eilinis sekmadienis; Mk 6,1-6

Šv. Paulius antrame šv. Mišių skaitinyje kalba apie kūne esantį dyglį, kuris priešinasi sielos gerovei ir laimei. Tai kūniškos, žemos įgimtos pagundos, polinkiai, vilionės. Daug yra visokių trukdymų, kliūčių — lyg dyglių, kurias Kristaus sekėjai, Dievui padedant, turi nugalėti. Dievo tarnai, šventieji priešinas tamsai, grasinimams, kurie juos vargino. Už tiesą ir meilę Dievui ir artimui Dievo tarnai kentėjo, aukojo gyvybę ir mirė. Šv. Paulius savo pasiaukojimu duoda gražų pavyzdį Dievo tarnams. Jis sekė Kristumi.

Šv. Vincentas Ferreras (†1418), ispanas, dominikonas, misionierius, buvo invalidas, ligos prislėgtas. Tačiau net 21 metus keliavo, kalbėjo Europos žmonėms. Šv. Bernardas iš Sienos (†1444), italas, pranciškonas, turėjo chronišką gerklės ligą. Jis verkė ir prašė Dievo Motinos pagalbos. Jis pagijo.

Šv. Jonas Vianney (†1859), kunigų globėjas, buvo piktosios dvasios persekiojamas. Po ilgų valandų klausykloje jis labai pavargdavo, tačiau šėtonas neduodavo jam poilsio, šen ir ten stumdė lovą ir su pajuoka vadino “šaltų bulvių valgytoju”.

Šv. Matas kalba apie Kristaus 40 dienų ir naktų pasninką. Alkanas ir gundomas, Kristus sakė šėtonui: "Parašyta: žmogus gyvas ne viena duona". Dievo šventieji atminė šiuos Kristaus žodžius.

Šv. Katarina iš Sienos (†1380), Bažnyčios daktarė, mistikė, gavėnios metu valgė tik duoną su vandeniu. Ir kiti taip darė. Gal mes šito nedarome, bijome nusilpti. Čia reikia Dievo pagalbos.

Evangelija pasakoja, kaip Kristus aplanko Nazaretą, kur buvo ilgiau gyvenęs, turėjo pažįstamų, giminių. Kristus nesistebėjo, kad šios vietos žmonės iš pavydo, be tikėjimo, nebuvo jam palankūs. Pavydas yra nuodėmė. Devintas ir dešimtas Dievo įsakymai liepia priešintis pavydui. Nazareto gyventojai žinojo apie Kristaus žmogišką gyvenimą, bet jie iš pavydo negalvojo, kad jis yra iš Dievo, Mesijas. Pavydas, aklumas, puikybė apakino žmones, ir jų nuodėmės pasmerkė Kristų.

Liepos mėnesio pradžioje Amerikos gyventojai švenčia tautos šventę. Šio krašto žmonės turi dėkoti Dievui už palaimą ir su nusižeminimu prašyti Dievo pasigailėjimo už savo klaidas, nuodėmes. Yra žmonių, kurie su pavydu kalba apie šį turtingą kraštą. Piktoji dvasia, pavydo tėvas, sėja blogą sėklą. Bedieviškas socializmas su pavydu kitus klaidina. Pavydūs žmonės tiki. Antikristas yra klaidintojas. Jis veda žmones ne prie rojus, o prie vergijos.

Šv. Lukas evangelistas pasakoja apie Kristaus kalbą Nazareto sinagogoje. Kristus priminė pranašą Izaiją, skelbusį, jog jis, Kristus, mokys žmones geros naujienos. Žmonės sinagogoje manė, kad Kristus piktžodžiauja. Jis buvo išvarytas iš miesto iki "pakriūtės to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn" (Lk 4,28). Bet Kristus pasišalino.

Dievo tarnai, krikščionys, sulaukia vargų, priekaištų, kai liepia visiems siekti nusižeminimo, gerumo dorybių.

NEŠVARI DVASIA

B — penkioliktas eilinis sekmadienis; Mk 6,7-13

Pasaulis ir žmogus Dievui nebuvo būtinai reikalingas. Dievo gerumas, meilė yra pasaulio ir žmogaus esimo priežastis. Dievas per savo Sūnų visa padarė, kad silpni žmonės būtų jo vaikai ir amžinai laimingi. Šv. Morkus šios dienos Evangelijoje rašo, kad Jėzus siuntė savo 12 mokinių poromis į daugelį vietų, kad žmonėms kalbėtų apie Dievo gerumą, skelbtų Gerąją Naująją, šalintų piktas, nešvarias dvasias.

Visi žmonės gimė su įgimtaja nuodėme. Šv. Raštas kalba apie šią paslaptį, kurios mes nesuprantame. Įgimtosios nuodėmės palydovas yra įgimta pagunda priešintis Dievo įsakymams. Gal dažniausiai žmonės nusikalsta 6-ajam Dievo įsakymui.

Kaip visada, taip ir šiais laikais žmonės ieško kūniškos laimės, pasitenkinimo. Žurnalai, vaizdai, laikraščiai, knygos, teatrai, televizijos programos, populiari muzika vilioja žmones prie seksualinės laisvės ir džiaugsmo. Suklaidinti jauni žmonės praranda aiškų supratimą, kad nedoras gyvenimas trukdo įgyvendinti Dievo planą ir siekti tikros laimės.

Daug gerų, tvirtų ir silpnų žmonių apgaulingai viliojami prie žemiškos ir kūniškos laimės. Daugelis, atsidūrę pavojuje, su Dievo pagalba nugalėjo blogį, nuodėmę.

Šv. Augustinas (†430) prisimena savo silpnybes, kai buvo jaunas. Augustinas nelankė mokyklos, šešiolikos metų buvo be darbo. Gyvenimas be darbo jauną žmogų veda prie nuodėmės. Motina, šv. Monika, vis prašė sūnaus, kad šis nutrauktų santykius su blogais jaunuoliais. Tik po keleto metų maldų ir ašarų šventoji motina, Dievui laiminant, grąžino sūnų prie gyvenimo su Dievu. Sūnus tapo šv. vyskupu ir Bažnyčios daktaru.

Šv. Teresė iš Avilės (†1582) buvo gera tėvų dukra. Dvylikos metų ji neteko motinos ir tada, prikalbinta pusbrolio, pradėjo skaityti blogas knygas, meilės romanus. Ji nedirbo, jos elgesys ir išvaizda pasikeitė. Tėvas susirūpino, prašė šv. Augusti-

no seserų pagalbos. Vėliau Teresė dėkojo tėvui už pagalbą. Savo raštuose ji prašė tėvus, kad saugotų vaikus nuo blogo. Šv. Teresė yra didžioji Ispanijos globėja ir Bažnyčios daktarė.

Vienas tėvas matė sūnų palinkus prie nedoro gyvenimo. Tėvas gelbėjo sūnų savaip. Jis atvedė sūnų į ligoninę, kur gydėsi daug jaunų žmonių. Nedoro gyvenimo vaisiai dažnai yra didelės ligos. Sūnus pamatė žmonių kančias. Apsilankymas ligoninėje, skaudžios ligos pagydė jį.

Ir mūsų laikais didelės, dažnai nepagydomos ligos yra bausmė už nuodėmes. Šv. Raštas daug kalba apie nedoriems žmonėms skirtas bausmes.

Šv. Paulius 2-ame skaitinyje sako, kad žmonės yra palaiminti gyvenimui su Kristumi, kad būtų šventi ir nekalti.

Išganytojas su meile siekė, kad žmonės būtų laimingi. Dievo Motina savo pasirodymais ir žodžiais prašo sekti jos Sūnumi, Išganytoju.

KRISTAUS AUKA

B — šešioliktas eilinis sekmadienis; Mk 6,30-34

Prieš keletą metų JAV laikraštis “Wall Street Journal” rašė apie kai kurių didelių Amerikos bendrovių gražius papročius. Darbdaviai leidžia dirbantiems trumpai pailsėti. Darbininkai skaito, mąsto ar meldžiasi ir stiprėja. Sveika dvasia stiprina žmones, didina darbingumą. Ir Kristus kelionėse pavargusiems mokiniams kalbėjo: “Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite (Mk 6,31). Mąstymas, malda ar gražus paveikslas stiprina ir linksmina žmogaus dvasią. Gražu, kai krikščionys menininkai tapo gražius paveikslus.

Leonardo da Vinci (†1519) buvo žymus dailininkas, architektas, mokslininkas. Gera žinoma jo “Paskutinės Vakariinės” paveikslas. Šis paveikslas nutapytas Šv. Marijos bažnyčioje, Milane, Italijoje. Milijonai žmonių ateina pažiūrėti į šį didį kūrinį.

Milijonai paveikslo kopijų puošia krikščionių kambarius.

Vienas Belgijos architektas Williamas Stephenas, įkvėptas L. da Vinci paveikslo, nutapė savo “Paskutinės Vakarienės” paveikslą. Jis buvo demonstruojamas Čikagoje per pasaulinę parodą 1933 m., kai Čikaga minėjo savo 100 metų sukaktį. Parodoj, Belgijos skyriuje, buvo galima stebėti minėto architekto darbą. Šis paveikslas buvo jo 40 metų darbo vaisius. Jis dirbo slapta. Tik po mirties buvo atrastas jo darbas. Jo giminaitis išmokėjo skolas. Šis gyvas “Paskutinės Vakarienės” paveikslas yra brangus.

Didelių žmonių, genijų padaryti “Paskutinės Vakarienės” paveikslai yra didelis turtas ir grožis.

Gražiausias “Paskutinės Vakarienės” paveikslas yra katalikų bažnyčiose, prie altoriaus, kada aukojama šv. Mišių auka, Kristaus auka.

Šv. Raštas pasakoja apie žydų gyvenimą Egipto faraonų priežiūroje, vergijoje. Dievo pranašas Mozė buvo pašauktas, kad išvestų žydus į laisvę. Kai faraonas žydų neišleido, Dievas baudė Egipto šeimas. Šeimų pirmagimiai mirė. Didelė nelaimė. Mozė prašė, kad žydai avinėlio krauju pateptų savo namų duris. Dievo angelas nebaudė žydų šeimų, nes jų namų durys buvo paženklintos avinėlio krauju.

Šis Išėjimo arba Velykų avinėlis, jo kraujas simbolizuoja Dievo Avinėlį, Atpirkėją, Dievo Sūnų. Visa žmonija artėja prie nelaimės, mirties. Kristaus Avinėlio Kraujo auka saugo geros valios žmones nuo amžinosios mirties, nuplauna žmonių nuodėmes.

Paskutinės Vakarienės metu Kristus pasakė apaštalams, savo kunigams: “Tai darykite mano atminimui” (Lk 22,19).

Ant Kalvarijos kryžiaus, kaip ir Mišiose, auka ir vyriausias kunigas yra tas pats — Jėzus Kristus. Ant kryžiaus Kristus kruvinu būdu save paaukojo. Šv. Mišiose Kristus aukojasi nekruvinu būdu.

Šv. Mišių aukos dalyviai turi būti dvasinėje vienybėje su Kristumi ir su juo aukotis Dievui Tėvui.

Graži istorija pasakojama apie Portugalijos generolą Alfonso Albuquerque (†1515). Generolas su kariais plaukė laivu. Įsisiautėjo didelė audra. Visi kariai, suklaupę ant kelių, prašė Dievo pagalbos. Nepadėjo. Generolas pamatė motiną su mažu vaikiuku rankose. Generolas paėmė vaiką į savo rankas ir meldėsi: "O, Dieve, jei Tu neišklausai mūsų, nusidėjėlių, išklausk šio vaiko maldos, nes jis yra nekaltas". Audra praėjo.

Kiekvienose Mišiose kunigas kartoja Kristaus žodžius. Nekaltas Dievo Avinėlis prašo, kad Dievas Tėvas mūsų pasigailėtų.

KRISTAUS DUONA

B — septynioliktas eilinis sekmadienis; Jn 6,1-15

Princetono universiteto (JAV) profesorius Ernestas Gordonas po Antrojo pasaulinio karo parašė prisiminimus kaip Japonijoje jis pateko į nelaisvę. Pagal jo prisiminimus pastatytas filmas "Tiltas per Kvai upę". Vargšai belaisviai daug dirbo statydami japonų kareiviams reikalingą tiltą ir tiesdami kelią. Nuo bado, ligų ir nesutarimų daugelis mirė. Du geri kariai belaisviai daugelį išgelbėjo. Juodu visus kvietė prie vienybės, meilės ir maldos. Ir tada atėjo Dievo pagalba. Baigėsi vaidai ir nesantaika. Su meile, sutarimu ir malda ateina Dievo pagalba (M. Link, S.J.).

Krikščionys protestantai turi pamokslininkų, kurie kalba kad žmonės sustiprintų savo tikėjimą ir sektų Kristumi. Pvz., Billy Grahamas gražiai kalba žmonių minioms. Jis prašo žmonių pasižadėti būti ištikimiams Kristui. Tačiau pažadą būti Kristui ištikimam turi paremti Dievo pagalba, malonė. Žmonėms reikia ne tik kalbėti, bet ir padėti. Kristus kalbėjo ir padėjo. Jo palikti sakramentai ir per juos ateinanti Dievo pagalba padeda ir teikia žmonėms ištikimybės, tvirtumo tarnaujant Dievui ir artimui.

Evangelijoje matote, kad Kristus žmonėms ne tik kalbėjo.

Kai tyruose nebuvo maisto, Kristus stebuklingu būdu maitino alkanus žmones. Paėmęs penkis duonos kepalus ir dvi žuvis, padėkojęs Dievui, jis davė žmonėms maisto tiek, kiek jie norėjo. Tūkstančiai žmonių įsitikino, kad jie buvo pamaitinti lyg iš dangaus iškritusia duona, manna. Tai nebuvo haliucinacija. Maisto likučių, trupinių buvo 12 pintinių!

Duonos padauginimo stebuklas, kaip svarbus įvykis, paminėtas visose keturiose Evangelijose. Kristus norėjo, kad žmonės tikėtų jo žodžiais, kurių jie gerai dar nesuprato. Kristus ruošė žmones tikėjimui Šv. Eucharistijos tiesa. Šv. Eucharistija, Kristaus Duona, lyg manna, maitina dvasioje alkanus žmones, juos stiprina, palaiko vienybę, meilę ir paruošia amžinam gyvenimui.

Kai Kristus kalbėjo, buvo žmonių, kurie nesuprato. Šv. Eucharistija yra tikėjimo Sakramentas. Žinomas Airijos išlaisvintojas Danielis O'Connellis (†1847) tiems, kurie netikėjo šia tiesa, sakydavo, kad jie turėtų ginčytis ne su juo, bet su Kristumi. Šv. Antanas (†1231) stebuklingu būdu įtikino klaidatikį Benipiglio. Šio klaidatikio atvestas į Rimini miesto aikštę alkanas asilas atsiklaupė prieš Šv. Sakramentą, o nebėgo prie jam padėto maisto — avižų.

Kristus yra pasakęs: “Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę” (Jn 6,51). Apaštalai ir jų sekėjai tuo tikėjo.

Paskutinės Vakariinės metu Kristus pažadą išpildė. Jis davė maistą — Kūną ir Kraują duonos ir vyno pavidalais, sakydamas: “Tai darykite mano atminimui”.

Jau beveik 2000 metų, kai Kristaus pašaukti kunigai daro šį Kristaus atminimą — aukoja šv. Mišias. Kristaus Kūnas ir Kraujas yra aukojamas Dievui Tėvui padėkoti ir žmonių nuodėmių atleidimo prašyti. Šv. Mišiose, su Kristumi, esame Dievo rankos pasotinami ir vedami.

Visi Dievo tarnai ilgėjosi būti šv. Mišių aukoje. Kartą šv. Tomas Moras (†1535), Anglijos kancleris, buvo bažnyčioje. Karalius Henrikas VIII įsakė, kad kancleris ateitų dirbti. Šventasis atsakė karaliaus pasiuntiniui: “Pasakyk karaliui, kad aš da-

bar kalbu su Dangaus Karaliumi". Vėliau šv. Tomas Moras ir vyskupas Jonas Fisheris buvo nukankinti.

Edwardas Douglasas White'as buvo Amerikos Aukščiausiojo teismo pirmininkas (1910-1921). Kiekvieną dieną jis dalyvaudavo šv. Mišiose ir priimdavo Šv. Komuniją. Jis prašė Dievo išminties dovanos. Išmintingi žmonės ieško Dievo palaimos būdami vienybėje ir meilėje su Kristumi.

GYVENIMO DUONA

B — aštuonioliktas eilinis sekmadienis; Jn 6,24-35

Šv. Augustino (†430), Bažnyčios daktaro, gyvenimas yra gera pamoka. Padaręs klaidų su atgaila ir ilgesiu Dievui kalbėjo: "Dieve, Tu mus sukūrei, užtat ir mūsų širdis bus nerami, kol neras poilsio tavyje".

Dievas yra žmogaus troškulys. Senas psalmininkas giedoja, kad "jo siela trokšta gyvojo Dievo", todėl ieško jo tarsi stirna vandens upelio (Psl. 41,1-2).

Žmonių nepatenkina turtas, garbė. Turtuolis boksininkas Jackas Depsey (JAV) po pergalės kalbėjo: "Aš laimėjau, esu čempionas, bet kas iš to, tai niekis." (M. Link, S.J.). Kristus žinojo, ko žmonėms reikia, kai sakė: "Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinam gyvenimui" (Jn 6,27).

Praėjusį sekmadienį Evangelija kalbėjo apie nuostabų pamaitinimą alkanių žmonių tyruose penkiais duonos kepalukais ir dviem žuvim. Šio stebuklingo įvykio apaštalai nepamiršo. Jis simbolizuoja gyvenimo Duoną, Šv. Sakramentą.

Žmonės, matę šį stebuklą, nustebo. Jie norėjo, kad Kristus būtų jų karalius. Bet žmonės nesuprato įvykio prasmės. Kristus netikėtai pasitraukė į kalnus.

Kai apaštalai nebematė Kristaus, jie ėjo prie savo laivelio. Plaukdami atgal nustebo, kai pamatė Kristų, einantį virš vandens ta pačia kryptimi.

Kristus su apaštalais ir žmonės vėl buvo Kafarnaumo sinagogoje. Žmonės stebėjosi ir klausė, kaip ir kada Kristus čia atvyko? Tie, kurie buvo matę Kristaus galybę, tikėjo, kad vėl bus stebuklingai pasotinti duona ir žuvimi. Jie žinojo, kad pranašas Mozė tyruose jų tėvus maitino duona-manna, kuri ateidavo iš dangaus kasdien. Žydai pranašą Mozę vadino Mesiju, Gelbėtoju ir tikėjo, kad paskutinis Mesijas, Karalius, taipgi maitins alkanus žmones. Dabar Kristui buvo proga pasakyti, kokia yra Dievo mintis ir planas. Jis sakė: „Aš esu gyvenimo duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetros“. Po vienerių metų, Paskutinės Vakariinės metu, apaštalai pirmą kartą valgė pašventintą - konsekruotą duoną ir vyną, Kristaus Kūną ir Kraują. Senoji duona — manna buvo ženklas Kristaus — Gyvenimo Duonos.

Vienas kunigas pasakoja apie atsitikimą Amerikos vakaruose, aukso kasyklose XX amžiaus pradžioje. Sena moteris buvo viena namelyje. Ji sirgo. Kaimyno dukrelė išėjo atvesti kunigo. Išmintinga ir gera mergaitė kalbėjo kunigui: „Kaip stebėtina, kad Kristus Eucharistijoje eina pas ligonę duonos pavidalu. Aš tikiu, Kristus yra duonoje, nes Dievas norėjo, kad jo Duona būtų paduota sergančiam“.

Sv. Tomas Akvinietis (†1274), genijus, teologas, katalikų mokyklų globėjas, kai buvo arti mirties, priėmė Šv. Sakramentą, atsiklaupęs ant žemės. Eucharistija buvo jo teologijos ir gyvenimo centras.

Per pilietinį karą Ispanijoje vienas sužeistas ir pavargęs kareivis pateko į ligoninę. Jis nepriėmė maisto. Daktarai prašė, kad kareivio tėvas sūnui padėtų. Tėvas atnešė sūnui namuose keptos duonos. Kareivis pradžiugo ir tarė: „O, ši duona mano motinos? Duok man jos!“ Kareivis valgė ir atgavo jėgas. Kristus kalbėjo: „Dievas Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios duonos“ (Jn 6,32).

Šiandien mes mąstome apie Dievo Duoną, kuri yra sergančių ir sužeistų širdžių maistas, pavargusių žmonių šviesa ir stiprybė.

KELIONĖS MAISTAS

B — devynioliktas eilinis sekmadienis; Jn 6,41-51

Prieš keliolika metų Peoria mieste, Ilinojuje, ligoninėn buvo pakviestas kunigas prie mirštančio žmogaus. Mirtinai sužeistas vyras dar buvo gyvas. Kunigas atkalbėjo nuodėmių išrišimo maldą, palaimino. 25 metų vyro veidas švietė kilnumu. Nelaimė įvyko kelyje. Septynerių metų sūnus lange pamatė žaislą, lėktuvą, kurio norėjo. Tėvas išlipo iš mašinos ir ėjo krautuvėn. Pravažiuojanti kita mašina sužeidė tėvą. Motina ir du jos vaikai stovėjo prie mirštančiojo. Vaikas, kurį tėvas norėjo pradžiuginti, kalbėjo kunigui: “Kunige, ar tėvelis bus danguje? Kiekvieną sekmadienį jis ėjo bažnyčion, priėmė Šv. Komuniją”. Šiais žodžiais vaikas pasakė gražiausią pamokslą.

Nėra lengva būti prie mirštančiojo ir jo laidotuvėse. Nėra žodžių, kuriais liūdintiems galėtume padėti. Nuliūdusieji nemato žodžiuose pagalbos. Tik su tikėjimu, meile galime kartoti Išganytojo žodžius: “Kristus yra gyvenimas”.

Miręs žmogus, kuris dažnai bendravo su Išganytoju, gali girdėti jo raminančius žodžius: “Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys tą duoną, gyvens per amžius” (Jn 6,51).

Prancūzijos generolas Napoleonas (†1821) po karų pasiskelbė esąs imperatorius. Pralaimėjęs gyveno tremtyje, Šv. Elenos saloje. Po daugelio metų Bordo vyskupas aplankė vieną ligonį, moterį. Po apsilankymo vyskupas verkė. Ši moteris buvo Napoleono duktė. Kai tėvas gyveno tremtyje, jai buvo tik 10 metų. Tėvas prašęs jos branginti religiją. Jis pats ruošęs dukterį prie pirmosios komunijos. Napoleonas mirė su meile Kristui. Kristus davė žmonėms dangiškąjį maistą kelionei pas Dievą (M. Link, S.J.).

Nesuprantamas gyvenimas po mirties. Tikėjimas prisikėlimu yra paslaptis. Kristus savo žodžiais, mirtimi ir prisikėlimu moko, kad jo sekėjai imtų jo paliktą maistą — Eucharistiją gyvenimo kelionei pas Dievą Tėvą.

IX amžiuje prieš Kristų gyveno pranašas Elijas. Blogas Izraelio karalius pranašui grasino mirtimi. Pranašas bėgo į tyrus. Pavargęs jis užmigo. Angelas jį palietė, sakydamas: “Kelkis ir valgyk! Tavo kelionė yra didelė” (3 Kar 19,5). Sustiprėjęs pranašas keliavo 40 dienų ir atėjo prie paskirto Dievo kalno. Šis valgis tyruose yra Kristaus maisto, Šv. Eucharistijos simbolis.

Apie 1930 metus Amerikoje daugelis žmonių nedarbo ir buvo alkani. Daugelyje vietų religinės draugijos ar vienuolynai maitino alkanus žmones. Pranciškonai Cincinati mieste, Ohajo valstijoje, tarnavo žmonėms, dalindami gražiai įrištus duonos ir mėsos ryšulėlius. Daugelis juos priėmė su padėka ir linksma širdimi. Kai kurie tuoj valgė, padarę kryžiaus ženklą. Buvo žmonių, kurie, atidarę įrištą valgį, jį numesdavo.

Kai Kristus kalbėjo apie dangaus duoną, kai kurie žmonės netikėjo ar murmėjo, nesupratę stebėjosi. Yra krikščionių, kurie priima Kristaus duoną su dėkingumu. Yra visokių žmonių.

Daugelis žmonių badauja ir nežino, kaip ir kas juos pasotins. Kristus visus žmones pakvietė prie Šv. Komunijos stalo, nes jis su meile norėjo duoti Maisto, kuris stiprintų juos kelionėje į amžiną gyvenimą.

ŠV. KOMUNIJA, DIEVO MOTINA

B — dvidešimtas eilinis sekmadienis; Jn 6,51-58

Kelionėje žmonėms reikia maisto. Dideliuose laivuose ar lėktuvuose yra daug kelionei reikalingo maisto. Šeima iš Jugoslavijos dideliu laivu plaukė į Ameriką. Su savimi turėjo maisto: duonos, sūrio. Po kelių dienų sūnus, išėjęs iš kambario, pamatė daug žmonių prie stalų su valgiais. Jie valgė geriausią maistą. Sūnus taipgi valgė prie stalo. Tėvas, ieškojęs ir atradęs sūnų, nustebo. Sūnus paaiškino: “Šis maistas skirtas visiems, kurie plaukia laivu”. Tėvas šito nežinojo. Dievas dosniai maitina visus žmones keleivius. Dažnai žmonės apie tai nepagalvoja. Dievas žmones laimina ir ramybės dovana, linksmina juos.

Vienatvė daugeliui yra sunki našta, vargas. Cecilis DeMille, žinomas judančių paveikslų leidėjas, pasakoja apie savo poilsio namus, kuriuos vadina rojumi. Čia jis džiaugiasi gamta, stebi paukščius, ilsisi. Jei neturėtų šios vietos, ieškotų kokios salelės, parko ar bažnyčios. Katalikai turime gražiausią poilsui vietą, Dievo namus, kur randame džiaugsmą, ramybę. Kristus žinojo vienatvės vargus. Jis duoda gražiausią žmonėms dovaną, gyvendamas Šv. Sakramente. Šv. Komunija yra pradžia linksmos bei tikros vienybės bei draugavimo Dievo su žmonėmis. Ši draugystė veda prie laisvės, amžinybės ir prisikėlimo. Kristus pasakė: “Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą” (Jn 6,54).

Šv. Augustinas (†430) kalbėjo, kad visagalis, išmintingiausias ir turtingiausias Dievas negalėjęs daugiau ko žmonėms duoti. Dievas su meile visa atidavė. Jis pasiliko su žmonėmis, kad pašalintų nuodėmes ir gyventų su jais, savo vaikais. Vienas Dievo tarnas kalbėjo, kad be šv. Mišių ir Šv. Komunijos žmonės priartėtų prie nelaimės; atėjusi tamsa, neapykanta žmones sudraskytų.

Rugpjūčio viduryje yra Dievo Motinos į Dangų Ėmimo šventė. Dievo Motina veda žmones prie laimės, į dangų. Visos Marijos šventės yra lyg gražiausios gėlės. Dievo Motina, tobula Kristaus sekėja, yra žmonėms įkvėpimas. Lurde, Fatimoj ir kitose vietose Marija kalbėjo, kad ji nori žmonėms laimės. Kristus davė žmonėms savo motiną, kai sakė: “Štai tavo motina!” Marija padėjo savo Sūnui. Ji padeda žmonėms, savo vaikams.

1950 m. lapkričio 1 d. Šv. Tėvas Pijus XII iškilmingai paskelbė, kad Marija su kūnu ir siela yra paimta dangun. Krikščionys visada žinojo, tikėjo ir skelbė šią didelę tiesą.

Williamas Lyonas Phelpsas (1865-1943) buvo didis mokslo žmogus, kritikas, auklėtojas, garsus Jeilio universiteto profesorius. Jis parašė daug gražių knygų, pvz., “Neišmanymo drąsa” ir kitas. Nors nebuvo katalikas, bet labai brangino krikščionių religiją. Jis mylėjo Dievo Motinos šventes. Marijos Dangum Ėmimo šventės dieną jis iš toli važiuodavo į katalikų bažnyčią, kad

pagerbtų Dievo Motiną. Išsimokslinęs ir garbingas profesorius rodė meilę ir pagarbą Dievo Motinai ir džiaugėsi, kai mąstė apie Marijos garbę danguje.

Visi krikščionys džiaugiasi, kad mūsų Motina Marija yra šv. Trejybės išaukštinta.

Žymūs poetai, dailininkai, skulptoriai savo gražiais darbais rodė meilę Marijai. Marija yra tobuliausia moteris, krikščionė. Mes, Marijos vaikai, prašome jos pagalbos ir užtarimo pas Dievą.

PAS KĄ MES EISIME?

B — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis; Jn Ė6,60-69

Graikijoje yra gražus Olimpo kalnas. Senovės Graikijos gyventojai prie jo žaidė, linksminosi. Šio amžiaus tautos kas ketveri metai rengia olimpinės žaidynės. 1924 m. žaidynės vyko Paryžiuje. Amerikos žaidėjas Billas Havensas buvo pasiruošęs lenktynėms baidare. Tačiau lenktynėse jis nepasirodė. Jo žmona laukė pirmojo kūdikio. Po 28 metų olimpinėse žaidynėse Helsinkyje, Suomijoje, dalyvavo Billo Havenso sūnus Frankas. Jis laimėjo aukso medalį. Tėvui sūnus išsiuntė telegramą: „Aš atvežu aukso medalį, kurio tu negavai, nes norėjai būti kartu man gimstant“ (M. Link, S.J.). Sūnus atsiminė tėvo ištikimybę Dievui, žmonai. Tėvo poelgis sūnui buvo gera pamoka, suteikė įkvėpimo. Kristaus ištikimybė ir meilė Dievui Tėvui, žmonėms yra didelė ir amžina pamoka, įkvėpimas.

Plačiai skaitomas Amerikos laikraštis „The New York Times“ prieš keliolika metų rašė apie vienos moters gyvenimą ir mirtį. Ji dirbo, palaikė švarą viename viešbutyje 47 metus. Per šį ilgą laiką ji visados paskirtu metu ateidavo į darbą. Pirmiausia ji eidavo į bažnyčią. Kiekvieną rytą 7 valandą ji meldėsi per Mišias. Jos gyvenimas spindėjo meile Kristui, Šv. Eucharistijai ir artimui.

Šio sekmadienio Evangelija baigia Kristaus kalbą apie Eu-

charistiją, kuri parašyta šv. Jono 6-me skyriuje. Kristus yra kar-tojės: “Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus... Jei nevalgy-site Žmogaus Sūnaus Kūno ir negersite jo Kraujo, neturėsite savyje gyvybės”. Ši Kristaus kalba kai kuriems žmonėms buvo nesuprantama. Evangelija sako: “Nuo to meto nemaža jo mo-kinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo”. Kai Kristus tai pamatė, paklausė apaštalų, ar ir jie norėtų nuo jo pasitrauk-ti. Petras atsakė: “Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amži-nojo gyvenimo žodžius. Mes tikime, kad tu esi Dievo šventasis”.

Kristaus kalba kai kuriems žmonėms buvo nepriimtina. Die-vo Sūnaus žodžiams suprasti reikia tikėjimo, aukos.

Vienas kunigas pasakoja apie jauną žmogų, vardu Jonas. Bėgant metams, Jonas atšalo, religija jam neberūpėjo. Antrojo pasaulinio karo metu jis buvo pašauktas kariuomenėn. Motinai padidėjo rūpestis. “O jei jį užmuš?” — mąstė moteris ir kalbė-jo: “Jonai, aš noriu vieno dalyko”. “Kokio?” — klausė Jonas. “Aš noriu, kad tu kasdien kalbėtum vieną “Sveika, Marija”. Vi-sada, nors ir būtum pavargęs”. Sūnus pažadėjo.

Po mėnesių ir metų vieną dieną atėjo laiškas, rašytas karei-vių kapeliono. Jonas buvo smarkiai sužeistas. Jis gavo kunigo patarnavimą, palaiminimą. Netikėtai Jonas pagijo. Pirmajame laiške jis rašo: “Motina, dėkoju tau, kad prašei pasižadėti. Aš pildžiau pasižadėjimą. Kiekvieną kart, kai galiu, dalyvauju Mi-šiose ir priimu Šv. Komuniją”.

Daugelis esame girdėję panašių istorijų. Jei jis ar ji nepa-miršta mažutės maldos, yra galimybė, viltis, kad jis ar ji atras kelią pas Dievą.

Žmonės, kurie neseka Kristumi, neturi šviesos, tikėjimo. Be tikėjimo šviesos žmonės negali suprasti duonos padaugini-mo ar Kristaus ėjimo virš vandens stebuklą.

Be tikėjimo šviesos žmonėms atrodo, kad Mišiose jie netu-ri džiaugsmo. Jei ši didžiausia Dievo dovana žmonių nepratur-tina, kokios kitos dovanos jie norėtų? Jei ne su Kristumi, tai pas ką kitą žmonės turėtų eiti? Nėra atsakymo.

Reikia padėti tiems, kurie neturi šviesos. Prašykime, kad

jie dažniau kalbėtų nors trumpą maldą. Padėkime jiems, kad ateitų sekmadieniais bažnyčion. Gali jie nepriimti Šv. Komunijos. Gali jie priimti dvasinę Šv. Komuniją, t. y. turėti tikėjimą ir gerą širdį. Krikščionių šeimos gyvens taikoje, jei ieškos pagalbos Šv. Eucharistijoje.

Skaitėme, kaip geras Judėjos karalius Jošua (VI a. pr. Kr.) prašė žydų, kad vykdytų Dievui duotus pasižadėjimus. Geri ir ištikimi žmonės Dievo yra vedami prie amžinos laimės.

KAS SVARBIAUSIA?

B — dvidešimt antras sekmadienis; Mk 7,1-23

Šaltą naktį, antrą valandą ryto, klebonijoje suskambėjo telefonas. Balsas kalbėjo apie mirštantį žmogų. Ligonis gyveno arti klebonijos. Kunigas Murray'us išskubėjo pas ligonį. Jam beinant maža gatvele, vienas vyras su ginklu rankoje pareikalaavo: "Atiduok pinigus!" "Pinigai yra giliai mano palto kišenėje", — atsakė kunigas. Atsegus palatą, užpuolikas pamatė, kad sulaukęs kunigą, "O, aš nežinojau, kad esate kunigas, — sakė užpuolikas. — Dovanok man! Pasilaikyk sau pinigus!" Kunigas pasiūlė jam cigaretę. Jis jos nepriėmė ir pasakė: "Dėkoju. Gavėnios metu aš nerūkau".

Girdėjome nemaža panašių atsitikimų. Užpuolikas pasielgė taip, kaip elgėsi fariziejai. Fariziejai gerbė duotus žmonėms išorinius įsakymus, bet jie nevykdė to, kas buvo svarbiausia... Jie plovė rankas prieš valgį ir liepė kitiems tai daryti. Jiems nerūpėjo žmogaus širdies švarumas, gerumas. Jie priekaištavo, kai Kristus atleido žmonėms nuodėmes. Jie ieškojo Kristaus darbuose blogio. Kristus matė fariziejų klaidas.

Rašytojas Williamas Barclay rašė apie vieną arabą. Šis ieškojo žmogaus, kuriam norėjo atkeršyti. Netikėtai pasigirdo balsas, šaukiantis prie maldos. Musulmonas ėmė melstis nusilenkęs iki žemės. Pakilęs vėl su kerštu širdyje ieškojo to paties žmo-

gaus. Tai veidmainio malda. Amerikoje yra turtinga Kentukio valstija. Daugelis žmonių čia augina lenktyninius žirgus, turi tabako laukus, gamina alkoholinius gėrimus. Atvykęs naujas kunigas tris sekmadienius iš eilės kalbėjo apie blogybes, kurios ateina iš tokių darbų. Parapijos atstovas kleboną išpėjo ir prašė apie jų darbų blogybes nekalbėti. Žmonės iš šių darbų turi nemažai pelno. Jie dirba dėl pelno. Gal jie pamiršta, kad tokie darbai sukelia nelaimes, ligas? Dar kiti žmonės rašo blogas knygas, kuria blogus filmus. Jie nerodo tikros meilės artimui, nesiukuoja dėl jo.

Visais laikais atsiranda klaidintojų ir klaidų, kurias senais laikais darė fariziejai. Gražu, kai krikščionys sekmadieniais dalyvauja Mišiose, eina prie Šv. Komunijos. Bet reikia ir tikro noro sekti Kristumi. Gražus yra paprotys kalbėti maldą prieš valgį, bet gerumas, teisingumas, meilė turi būti žmonių širdyse. Dievas laimina, kai nuoširdžiai meldžiamės ir turime tikėjimo, meilės, teisingumo dorybes. Dievas garbinamas ne tik lūpomis, bet, svarbiausia, širdimi, darbais.

Buvo ir yra daug Dievo tarnų, kurių gyvenimas yra gražus pavyzdys. Laikraščiai rašo apie kai kuriuos žmones, juos vadinami visų metų sportininkais, dailininkais, artistais. Yra ir "šimtmečio" žmonių. Vienas krikščionis pavadintas viso XII amžiaus žmogumi. Toks buvo šv. Bernardas iš Clairvaux. Rugpjūčio 20-oji yra šv. Bernardo diena. Jis buvo popiežių patarėjas, tikėjimo gynėjas, teologas, pamokslininkas, apaštalas. Jo gyvenimas buvo tūkstančiams įkvėpimas. Dievo dvasios įkvėptas, jis nutarė taip gyventi, kad padėtų kitiems būti Kristaus sekėjais. Kai ėjo iš tėvo namų, jį sekė penki broliai, du dėdės ir trisdešimt jaunų draugų. Jo įkurtas vienuolynas pasidarė dvasinio ir kultūrinio gyvenimo centru Europoje. Jis žinojo Kristaus žodžius: "Kas tik tarp jūsų nori būti didesnis, tebūnie jūsų tarnas" (Mt 20,26). Dievo malonei padedant, šv. Bernardo balsas pasiekė daugelį. Jis dažnai prašė Dievo Motinos pagalbos, rašė gražius himnus, maldas.

KRISTUS IŠGYDO

B — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis; Mk 7,31-37

1603 metais Graikijos Chioso saloje, prie Turkijos, žmonės ištiko nelaimę. Dvejus metus nebuvo lietaus, sausra išdegino laukus, grėsė badas. Turkai ir krikščionys meldėsi. Pagalba neatėjo. Turkai prašė, kad krikščionys eitų į gatves su Šv. Sakramentu, darytų procesiją. Kareiviai ir turkai, kaip sargai, padėjo. Žmonių tikėjimas, malda Dievo buvo išklaudyta. Trijų dienų lietus atgaivino augalus. Daug turkų priėmė krikščionių religiją. Dievas priima gražias maldas.

Didelė nelaimė yra liga, kurtumas, nebylystė. Viena moteris po ilgos ligos prarado klausą. Buvo paliestas klausos nervas. Daktarai negalėjo padėti. Vienas daktaras pažadėjo padėti hipnoze. Moteris atidavė jam visus savo pinigus. Bet šis daktaras buvo apgavikas. Kristus ir jo geri tarnai yra tikri gydytojai, geradarijai.

Didžiausia nelaimė yra nuodėmė, dvasios ir kūno liga. Palaima ir džiaugsmas, kai sergantis randa gerą gydytoją ir gerus vaistus. Geri krikščionys su meile ir malda, Kristaus pamokyti, gydo ligonius. Rugsėjo 9-oji yra Šv. Petro Klavero (1580-1654) šventė. Jis kilęs iš Ispanijos, ilgus metus gydė vergus negrus, atvežtus iš Afrikos į Pietų Ameriką, Kolumbiją, Kartagenos uostą. Daugiau kaip 40 metų jis padėjo vergams, gydė juos, mokė per vertėjus. Apie 300 tūkstančių apsikrikštijo. Jis yra juodųjų vergų globėjas.

Dienos Evangelija kalba apie žmogų nebylį. Niekas jam nepadėjo. Žmonės nesuprato jo. Koks didelis buvo jo džiaugsmas, kai Kristus suprato jį ir pagydė! Žmonių, kurie šį stebuklą matė, sako Evangelija, nustebimas buvo begalinis.

Didžiausia Dievo dovana yra klausą, kalbą. Kalbos dovana žmonės skiriasi nuo gyvulių. Klausą ir kalbą bendraujame su Dievu ir žmonėmis.

Kai girdime Dievo žodį ir tikrai tikime savo gražiais dar-

bais ir žodžiais, parodome paklusnumą ir meilę Dievui. Mes garbiname, dėkojame ir su gailesčiu prašome, kad Dievas mums dovanotų, nes esame nuodėmingi. Dauguma turime geras ausis, girdime, bet ne visi vykdomė Dievo įsakymus. Kai meldžiamės, prašome Dievo pagalbos, kartu turime klausyti Dievo balso. Geriausia malda, sielos vaistai, kai tyloje, varge ar laimėje kartu girdime Dievo žodžius.

Didis Italijos poetas, rašytojas Dantė Alighieri (1265-1321) parašė knygą "Dieviškoji komedija". Čia poetiškai parašyta apie pragarą, skaistyklą ir dangų. Knyga išversta į daugelio pasaulio tautų kalbas. Dantė buvo tvirto tikėjimo žmogus. Kartą sekmadienį, per Mišias, konsekracijos metu, Dantė nepriklaupė. Kai kurie žmonės kaltino, kad jis neparodė pagalbos Kristui. Dantė šitaip pasakė vyskupui apie savo pasielgimą: "Mišių metu aš giliai mąščiau apie Dievo gerumą ir garbę. Dabar neatsimenu, kaip tuomet pasielgiau. Gal kai kurie žmonės žvalgėsi aplink ir nemastė, kas yra svarbiausia".

Dantė buvo teisus. Mes klausome Dievo žodžių ne tiek ausimis ar priklaupimais, bet, svarbiausia, mąstymu, širdimi, tikėjimu.

"KĄ SAKOTE MANE ESANT?"

B — dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis; Mk 8,27-35

Charlesas Lambas (1775-1834) buvo įžymus Anglijos rašytojas. Jo sesuo Mary taipogi buvo rašytoja, jai brolis varguose padėjo. Brolis ir sesuo bendravo daug rašydami. Charlesas Lambas buvo mielo ir švelnaus būdo. Jis mylėjo savo šeimą, kitus. Dažnai pasikviesdavo žmonių į savo namus. Jis ir jo svečiai daug kalbėdavo, diskutuodavo.

Kartą Lambas su svečiais svarstė, kaip jie kalbėtų, jei kitas žymus žmogus ar rašytojas, jau miręs, ateitų ir su jais diskutuotų. Pvz., ką jie kalbėtų, jei ateitų Italijos didis rašytojas Dantė,

parašęs garsiąją poezijos knygą “Dieviškoji komedija”? Kaip jie kalbėtų su garsiuoju Shakespeare’u, jei šis ateitų? Pagaliau vienas iš svečių pasakė: “Sakykime, kad Jėzus Kristus ateina į šį kambarį. Kaip mes jį sutiktume?” Kalbėtojai nutilo, susimąstė. Charlesas Lambas ramiai ir rimtai pasakė: “Jei taip tikrai įvyktų, aš manau, mes visi atsiklauptume ir su džiaugsmu priimtumė didį svečią. Kristus yra Dievas. Kitos istorinės asmenybės buvo tik žmonės”.

Sekmadienio Evangelijoje Kristus klausė savo mokinių: “Ką žmonės sako apie mane?” Mokiniai pasakojo, kad daugelis iš žmonių galvojo, kad Kristus yra pranašas. Po šio atsakymo Kristus klausė, ką jie, mokiniai, sakė apie jį? Kristus parodė, kad šis klausimas yra svarbiausias. Visiems reikia žinoti, koks yra tikras atsakymas.

Kai kas galvoja, kad Kristus buvo žmogus, turėjęs silpnybių. Kiti sako, kad Kristus gydė žmones tikėjimu; jis buvęs humanistas, psichologas, taikytojas, neturtingų užtarėjas. Bet apaštalas Petras, įkvėptas ir įsitikinęs, pasakė tikrą tiesą: Kristus yra Dievas ir Žmogus. Šis Petro pasakymas yra Šv. Rašto ir žmonių istorijos tikroji tiesa.

Su rašytoju Ch. Lambu tikri tiesos ieškotojai nusižeminę garbina Kristų Dievą ir Žmogų. Jie tiki, kad prisikėlęs Kristus gyvena ir žmones laimina. Jie žino, kad Kristus nematomai aukojasi Mišiose.

Kristus pasakė vieną sakinį Petrui, pirmajam popiežiui, kuris stebina: “Eik nuo manęs, šėtone, nes tu negalvoji to, kas Dievo, bet kas žmonių”. Kodėl? Pradžioje Petras nesuprato, net atmetė didelę Kristaus mokslo tiesą. Tikras Kristaus mokinytis turi kentėti, nešti kryžių. Nėra prisikėlimo, garbės, jei nėra kančios, pasiaukojimo. Šis Kristaus mokslas yra suprastas ir priimtas tik tų, kuriuos Dievo malonė apšviečia ir sustiprina.

Petras suprato. Jis sekė Kristumi. “Kas prarastų savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės” (Mk 8,35).

Vienas Italijos krikščionis, mistikas, turi gražų vardą - “Kryžius”. Tai Šv. Paulius (†1775), Pasionistų vienuolijos steigėjas,

vienas iš šešiolikos vaikų šeimoje. Jis ir jo sekėjai mąstė ir kalbėjo apie Kristaus kančią ir mirtį. Taip darė Šv. Paulius apaštalas, kai rašė: “Mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį” (Kor 1,23). Krikščionys ieško ir randa stiprybės Kristaus Rūpintojėlio moksle.

Amerikoje, Jovos valstijoje, daug ūkininkų, protestantų. Jie atvykę iš Olandijos. Vienas keleivis, katalikų kunigas, stotyje laukė traukinio. Jaunas žmogus priėjęs paėmė knygutę ir skaitė. Tai buvo gražiausia religinė knyga, lyg Evangelija, parašyta Tomo iš Kempio, Viduramžiais, pavadinta “Kristaus sekimas”. Jaunas vyras laisvu laiku ją skaitė. Jis gal nežinojo, kad knyga parašyta kataliko ir švento žmogaus.

Ši gražiausia knyga moko katalikus ir protestantus krikščionis sekti Kristų su pasiaukojimu ir kančia.

KRISTUS — TARNAS

B — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis; Mk 9,30-37

Ročesteryje, Minesotoje (JAV) yra pasaulyje žinoma ligoinė, pavadinta “Mayo” klinika. Dr. Carlesas Mayo (1865-1939), padedant tėvui ir broliui dr. Jamesui (†1939), įkūrė kliniką. Dr. Ch. Mayo aukojo savo gyvenimą, kad padėtų kitiems. Jis buvo nusižeminęs žmonių tarnas.

Kartą grupė medikų ekspertų iš Europos svečiavosi dr. Mayo namuose. Svečiai, pagal savo krašto paprotį, paliko savo dulketus batus prie miegamųjų kambarių, kad kas nors juos nuvalytų. Kito patarnautojo nebuvo. Dr. Mayo surinko visų svečių batus, nusinešė į kitą kambarį ir porą valandų juos valė, blizgino. Dr. Mayo buvo didžiausias pasaulio medikas. Bet jis nusižeminęs valė, blizgino batus.

Šis darbas primena Kristų, kalbėjusį šios dienos Evangelijoje. Dievo akyse didžiausias tas, kuris kitiems tarnauja. Kristus plovė savo mokiniams kojas naktį prieš savo mirtį už visus.

Mišių skaitinyje yra Izaijo žodžiai, kuriuos šis pranašas kalba, kad Mesijas bus "Kenčiantis Tarnas" (40,55).

Žmonėms paskirta būti kitų tarnais. Tėvai tarnauja savo vaikams. Vaikai tarnauja tėvams, seneliams. Šv. Tėvas save vadina "servus servorum Dei" (Dievo tarnų tarnas).

Skaitėme Kristaus žodžius, kurie paliečia žmonių širdis: "Kristus, paėmęs mažą vaiką, pastatė jį tarpe ir, apsikabinęs jį, pasakė: "Kas vardan manęs priima tokį vaikelį, tas priima mane".

Vienas mokytojas savo mokiniams paskyrė namų darbą. Mokytojas norėjo, kad studentai patys parašytų arba rastų kitų darbą, kuris būtų panašus į Kristaus, gerojo Samariečio darbą. Vienas studentas išgirdo, kad jo parapijos žmonės kviečiami atvykti prie ligoninės, kur bus atvežti nesveiki, raiši žmonės. Studentas ten nuvyko. Jis išvydo daug vargšų, kuriems padėti galima buvo tik aukojantis. Po kelių minučių studentas apsisprendė, ėmė guosti, patarnauti nelaimingiesiems. Jis pats pasijuto laimingas. Tą jis aprašė savo mokytojui (M. Link, S.J.).

Visi žmonės, neišskiriant vaikų, yra brangūs Dievo tvariiniai. Pradžios (Genesis) knyga sako, kad Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą, panašumą. Šie žodžiai rodo, kaip Dievas išaukštino žmogų. Esame Dievo vaikai. Po krikšto tampame Kristaus broliai, seserys, kunigai, pranašai, karaliai.

Žmogaus vertė atsiranda su jo prasidėjimu iki pat mirties. Šiuo laiku daugelio žmonių norams pakrypus prie medžiagos, pinigų, pradėta negerbti silpną, negimusį žmogų. Žmogaus nužudymas yra didžiausia nuodėmė. Senos psalmės žodžiai kalba apie Dievo pagalbą: "Štai man padeda Dievas, Viešpats palaiko mano gyvybę" (Psl. 54).

Tikri krikščionys gerbia ir tarnauja kiekvienam žmogui, dideliui ir mažam, turtingam ir vargšui, baltam ir juodam.

Labai kilnus tarnavimo Dievui būdas yra mūsų auka su Kristumi. Tai darome, kai dalyvaujame Mišių aukose.

Labai kilnus kitiems tarnavimo būdas yra mūsų pagalba artimo sielai ir kūnui.

Nuostabiai gražus yra šv. Martyno (†397) paveikslas, pieš-

tas El Greco (†1614). Šv. Martynas atplėšia savo apsiausto dalį ir apdengia vargšą. Vėliau pasirodęs Kristus pasakė: “Marty-nai, tu mane pridengei”.

BUDĖK!

B — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis; Mk 9,38-48

Matas Talbotas, gimęs 1858 m. Dubline, Airijoje, nugalėjo didelį blogą palinkimą, pagundą. Airių kilmės žmonės tiki, kad Talbotas yra šventas žmogus. Krikščionys prašo jo pagalbos.

Talbotas nuo 12 iki 28 metų buvo alkoholikas. Pagaliau pamatė savo klaidą. Per 16 metų įgytas įprotis buvo galingas. Seni draugai jį viliojo, kerojo pagundos, tačiau jis kovojo prieš didelį priešą. Jis pastebėjo, kad atėjęs bažnyčion sustiprėja. Talbotas ėmė tikėti, kad Kristus jam padeda. Iš tikrųjų Dievo malonė padėjo — jis save nugalėjo. Evangelijoje Kristus liepia žmonėms aukotis, kai sako: “Jei tavoji ranka traukia tave nusidėti — nukirsk ją!” Šis pasakymas yra semitiška hiperbolė. Kristus nori pasakyti, kad amžinosios laimės kraštas, kur keliaujame, pasiekiamas nugalint save, aukojantis.

Įpratusiam girtuokliauti nelengva atsisakyti vieno kito išgėrimo. Tikri Dievo tarnai save nugalėjo, aukojosi. Yra tokių krikščionių, kurie savo rankas ir gyvybes aukoja. Jie yra kankiniai, šventieji, Kristaus sekėjai.

Geras gydytojas liepia vartoti vaistus, kurie apsaugo nuo ligų. Kristus ir jo Bažnyčia, lyg motina, liepia gerti vaistus, kurie saugo žmones nuo dvasinių ligų, nuodėmės, pražūties. Pasaulyje yra daug pavojingų vietų, blogų asmenų, kurie žmones klaidina, veda prie apgaulingos laimės. Alkoholis, narkotikai, kūniškumas, puikybė, prisirišimas prie turto daugelį veda iš gero kelio.

Kristus, kaip žmogus, turėjo pagundų. Jo pagundos nebuvo palinkimas prie kūniškumo, nes Kristus buvo be įgimtosios

nuodėmės. Jo pagunda buvo išorinė — piktosios dvasios priešai.

Žmonių blogos pagundos ateina iš vidaus, kūniškumo. Pagundos nėra nuodėmės, jei jų nepriimame. Svarbu pagundai priešintis iš pat pradžių. Pagundos nugalėjimas yra dorybė. Šv. Anselmas (†1109), gimęs Italijoje, buvo vienuolis, benediktinas, Bažnyčios daktaras, filosofas, teologas, Kanterberio arkivyskupas Anglijoje. Kartą jis patyrė regėjimą. Jis matė didelę upę. Vanduo buvo juodas, purvinas. Srovė nešė daug vyrų, moterų, jaunuolių. Nuostabu, kad žmonės juokavo. Tačiau juokas neilgai skambėjo. Netoli laukė didelis kriklys, pražūtis.

Šv. Anselmas suprato, kad purvinas vanduo upėje yra žmonių nuodėmės. Kristus liepė budėti, kai kalbėjo Alyvų kalne: “Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. Dvasia ryžtinga, kūnas silpnas” (Mt 26,41).

Laimė turėti pagundų, kurios veda ne prie blogo, bet prie laimės. Johnas Moody buvo turtingas Amerikos bankininkas. Jis parašė dvi knygas apie kelionę į laimės namus. Buvo toks įvykis Čikagoje. Moody sustabdė taksi. Vairuotojas neklausdamas važiavo savo kryptimi. “Kur mane veži?” — sušukęs Moody. “Vežu katedron. Kur kitur važiuotum anksti rytą?” Šis mažas įvykis įkvėpė protestantą bankininką. Jis tapo katalikas. Šis įvykis, lyg graži pagunda, atvedė gerą žmogų į tikrus laimės namus.

IŠTIKIMYBĖ

B — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis; Mk 10,2-16

Dievo žodžiai Pradžios (Genesis) knygoje skelbia Dievo išmintį, mintį ir valią. Dievo išminties žodžius apie vyro ir žmonos gyvenimą, ištikimybę vienas kitam Kristus pavirtina sakydamas: “Ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria... Kas atleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimavimu”.

Kai kurie žmonės, girdėdami šiuos Kristaus žodžius vedusiems, yra nepatenkinti. Kodėl nėra leidžiama vedusiems išsiskirti?

Šis mokslas ne žmogaus, bet Dievo. Krikščioniškos jungtuvės, jei jos laisva valia ir sąmone buvo padarytos, nesuardomos. Šį mokslą dažnai skelbia Kristus.

Jei šiame dalyke kyla abejonių, vyskupo teismas padaro sprendimą. Įsipareigojimas bei pasižadėjimas vienas kitam yra labai svarbus. Iškilmingas krikščioniškas pasižadėjimas su ypatinga Dievo malone vedusius sujungia neišskiriamai. Dievo malonė vedusiems duoda jėgų, kad vykdytų Dievui ir vienas kitam duotus pasižadėjimus.

Amerikoje daug vedusių išsiskiria. 1975 m. statistika rodo, kad kas ketvirta vedusiųjų pora išsiskyrė. Daug kartų mažiau išsiskiria tos vedusių poros, kurios yra religingos.

Sunkus yra pasiruošimas vedyboms, draugo pasirinkimas. Turtas ir išorė nėra svarbus dalykas. Išmintis, dora, charakteris, religija daug pasako apie kitą asmenį.

Sena prancūziška daina pabrėžia šią mintį: jei eini į karą — melskis, jei plauki per vandenyną — dvigubai melskis; jei ruošiesi vedyboms — melskis, kiek gali.

Viena mergaitė dažnai ėjo bažnyčion, meldėsi. Žmonės nustebo išgirdę apie jos vedybas. Kai kurie manė, jog mergaitė ruošiasi tapti vienuole. O ji ruošėsi vedyboms, prašė Dievo pagalbos. Kita mergaitė vienoje Paryžiaus bažnyčioje ilgai kalbėjosi su kunigu klausykloje. Tas norėjo viską išsiaiškinti. Tai išgirdęs jos sužieduotinis nustebo, buvo nepatenkintas. Vedybos neįvyko. Kitas geras, išmintingas ir turtingas jaunuolis, perskaitęs pranešimą laikraštyje apie šį atsitikimą, susižiedavo su ta mergaite. Jis suprato, kad mergaitė išmintinga (P. Spirago, p. 667).

Bloga, kai vedusieji nesutarimuose ieško pagalbos iš draugų, kaimynų, bet ne iš Dievo. Draugai gali padėti, patarti, bet Dievas tikrai gali padėti.

Išsiskyrimas laikinai padeda, palengvina gyvenimą. Vidi-

niai priekaištai sau, vienatvė yra išsiskyrusiųjų palydovas. Išsiskyrėliai dažnai vėl sudaro naujas santuokas. Jie neturi ramybės. Ypač skriaudžia vaikus, kurie ieškojo tėvų pagalbos, bet jos negavo.

Tėvai atmetė didžiausią Dievo dovaną. Geri vaikai galėtų būti tėvams džiaugsmas, laimė, Dievo palaima.

Per gerus tėvus, ypač motinas, Dievas laimina tautas, pasaulį. Didieji žmonės ypač dėkojo savo geroms motinoms.

Šv. Gregorijus Didysis (†604), popiežius, padarė savo motinai šv. Silvijai gražų paminklą.

Šv. Jonas Vianney dėkojo savo motinai;

Šv. Augustinas — motinai šv. Monikai;

šv. Bazilijus — motinai šv. Emilijai;

šv. Benediktas — motinai šv. Abundancijai;

šv. Domininkas — motinai šv. Joanai.

Išsiskyrėliai dažnai teisinasi, tačiau jų pasiteisinimai daugeliui atvejų nerimti. Dievas laimina tuos, kurie, pamatę savo kaltę, susitaiko. Dievo palaima apdovanoja juos ramybe ir laime.

BŪK LAIMINGAS

B — dvidešimt aštuntas eilinis sekmadienis; Mk 10,17-30

Amerikietis Paulas Getty buvo turtingiausias pasaulio žmogus. Jo turtas siekė keturis milijardus dolerių. Jis mirė 1976 m. birželio 6 d. Penktą kartą skirdamasis su žmona, jis pasakė žurnalistui: “Aš atiduočiau visą savo turtą už laimingas vedybas”. Kitą kartą jis vėl patvirtino, kad turtas nesuteikė jam laimės. Jis prisipažino, kad pinigai susiję su nepasitenkinimu.

Seniai gyvenę žmonės suprato žemiškų gėrybių tuštumą. Sena Šv. Rašto knyga (Eccl 1,2) sako, kad “tuštybių tuštybė” yra šio pasaulio dalykai. 90-oji psalmė prasideda: “Viešpatie, visais amžiais Tu esi mano apsauga”. Krikščionims lengva tatau suprastį. Šv. Augustinas, daug patyręs, kalbėjo, kad Dievas žmogų tik sau sutvėrė, tad žmogus atras ramybę tik Dieve.

Evangelijoje skaitėme apie turtingą jaunuolį. Jis buvo lyg minėtasis milijardierius. Jaunuolis, atrodo, buvo doras, jis nujautė, kad jam reikia kažko daugiau. Jėzus jį suprato ir pasakė jam ir daugeliui: “Vieno dalyko tau trūksta; eik, parduok visa, ką turi, ir išdalyk vargšams. Taip įsigysi lobį danguje. Tada ateik ir sek paskui mane”. Po šitų žodžių jis apniuko, nes turėjo daug turto. Kristaus mokiniai buvo priblokšti, tada Jėzus vėl jiems tarė: “Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę”. Šie žodžiai, besiremiantys krašto žmonių kalba, yra gražus pamokymas. Bloga yra galvoti, kad žmogaus laimės viltis turtuose.

Dažnai žmonės abejoja, kuris kelias veda prie tikros laimės. Anglas Kennethas Clarkas parašė knygą “Civilizacijos”. Pagal šią knygą buvo sukurta televizijos laida. Rašytojas humanistas rodė pagarbą religijai. Jis lankė Šv. Lauryno bažnyčią Italijoje ir ten girdėjo savo širdies balsą. Religijos grožis, tobulybė jį viliojo. Po kurio laiko jis apsigalvojo, kad kelias prie tobulybės, turto atsisakymas reikalauja didelio pasiaukojimo. Jis neįsiklausė į savo širdies balsą. Jam buvo reikalinga nuoširdi malda, Dievo pagalba (M. Link, S.J.).

Mirtis atskiria žmones nuo žemiško turto amžinai, nes turtas nenusinešamas. Išmintingi žmonės ieško dvasinio turto, kuris veda juos prie tikros laimės.

Istorija kalba apie daugelį laimingųjų. Labai daug yra gerų šeimų, kuriose tėvai, motinos buvo Dievo palaiminti. Yra daug milijonų vyrų, o gal dar daugiau moterų, kurie tyliu darbu ir malda padeda kitiems, aukojasi ir siekia tikrosios laimės.

Kristus nereikalavo, kad visi žmonės būtų beturčiai, visko išsižadėję. Nėra bloga taupyti senatvei, ateičiai. Buvo karalių, turtuolių, kurie gyveno šventai. Ir Kristus draugavo su visais, turtingais ir vargšais. Bet jie visi tarnavo Dievui.

Prieš keletą metų buvo paminėtas šv. Pranciškaus iš Asyžiaus (1182-1226) jubiliejus — 800 metų gimimo sukaktis. Jo tėvas buvo turtingas žmogus. Sūnus Pranciškus pasirinko tobulę gyvenimą — jis sekė Kristumi tobulai. Jo kūnas, rankos, kojos buvo paženklintos Kristaus kančios ženklais.

Toks žmogaus gyvenimo kelias daugeliui nepriimtinas. Pasaulio dvasia, materializmas, aistros rodo žmonėms kitą kelią į laimę. Reikia Dievo pagalbos, kad žmonės teisingai suprastų Kristaus žodžius ir tikresnį Dievo kelią į laimę. Didelė Dievo meilė yra įkvėpimas, dovana. Šią Dievo dovaną, paslaptį suprasiame amžinybėje.

DIEVO IR ŽMONIŲ TARNAS

B — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis; Mk 10,35-45

Praėjusio sekmadienio Evangelija kalbėjo apie apgaulingą laimę, kuri dažnai ateina su ieškomu ir randamu žemišku turtu, auksu, pinigų. Šiandien Kristus kalba apie kitą žmogaus laimės priešą — pagundą. Puikybės nuodėmė yra žmogaus priešas. O daugelis save aukština, ieško garbės, valdymo galios.

Pirmieji protingi, laisvi Dievo tvariniai buvo angelai. dalis angelų suklydo. Puikybė buvo jų nelaimė.

Istorija kalba apie pirmųjų žmonių puikybę, nepaklusnumą Tvėrėjui. Puikybė visais amžiais žmonių neapleido. Jėga ir piktumu daugelis ieškojo garbės, siekė, kad jiems patarnautų. Jie buvo ar yra diktatoriai.

Šio amžiaus diktatoriai, apgaule ar melu įsigiję jėgą, pavergė tautas, įkūrė vergijos karalystes. Tai XX amžiaus nelaimė, liga. Ši nelaimė yra blogos dvasios įkvėptas ir užaugintas ateistinis vaisius.

Garbės ir jėgos ieškojimas yra įgimtas palinkimas, ir praeitis kalba, kad kai kurie krikščionių vadai taipogi ieškojo garbės, jėgos. Jie buvo silpni, nuodėmingi. Bet Dievo kelias yra ne žmonių kelias. Krikščionys turi prašyti Dievo pagalbos, išminties, nusizeminimo dorybės.

Du Kristaus mokiniai, Jokūbas ir Jonas, prašė aukštų vietų Kristaus karalystėje. Jie išgirdo atsakymą, kad jų pareiga yra sekti Kristumi, nebijant kančių. Žmogiškos garbės ar jėgų pa-

galba Kristaus karalystei nereikalinga. Nereikia čia žemiško turto, garbės, valdžios. Nusizėminimas ir kentėjimas čia didžiausios vertybės.

Didžiausias yra tas, kuris kitiems tarnauja. Kristus sakė: „Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad jam būtų tarnaujama, bet kad pats tarnautų...”

Geri krikščionys karaliai, prezidentai su nusizėminimu žmonėms tarnavo. Šv. Steponas (975-1038), Vengrijos karalius, su malda, išmalda vedė žmones prie tiesos ir taikos.

Šv. Liudvikas (1215-1270), Prancūzijos karalius, su nuolankumu vedė tautą prie gerumo, garbės.

Šv. Kazimieras (1458-1484), Lietuvos karalaitis, doru gyvenimu padėjo žmonėms eiti prie laimės.

Pranciškus Juozapas (1830-1916), Austrijos imperatorius, atsisakė išvykti iš Vienos, kai baisi choleros liga priartėjo. Sakė turįs būti su žmonėmis, kai jie kenčia ar džiaugiasi.

Kiekviena šeima, tauta yra laiminga, kai turi gerą vadą, tėvą. Gera, kai šis vadas kartu yra žmonių tarnas.

Kai Amerikoje renkamas prezidentas, žmonės ieško tokio vado, kuris teisingai ir su meile jiems tarnautų.

Šv. Tėvas, Romos vyskupas, Kristaus Vikaras turi gražų titulą: Dievo tarnų tarnas. Kristus buvo visų tarnas. Jis savo kraują, gyvybę užmokėjo už mūsų visų kaltes.

DĖKINGI DIEVUI

B — trisdešimtas eilinis sekmadienis; Mk 10,46-52

VI amžiuje prieš Kristų žydus ištiko didelė nelaimė. Tauta buvo babiloniečių pavergta. Dalis žmonių buvo priversti išeiti iš savo tėvų žemės, kad gyventų šiaurėje, Babilonijos žemėje. Pranašas Jeremijas šiandien prisimena žydų tremtį. Šis pranašas daug kartų kalbėjo apie tą žydų nelaimę. Jis žydus įspėjo, mokė, prašė ištikimybės Dievui. Bet pranašas buvo nesuprastas

ir apkaltintas. Dalis žydų tik tremtyje atgailavo. Jie prašė Dievo pagalbos. Kitas pranašas, Danielius, tremtyje stiprino žmonių tikėjimą ir prašė, kad žydai turėtų viltį Dieve. Jis pats, atvėręs langą į pietų pusę, mąstė apie paliktą tėvynę, Jeruzalės bažnyčią, meldėsi.

Dievo pagalba atėjo. Tremtiniai žydai grįžo tėvynėn. Deja, grįžusieji vėl pradėjo pamiršti Dievo įsakymus.

Žmonės yra silpni, nuodėmingi. Su nuodėme ateina tamsa, dvasinė liga. Išmintis yra Dievo dovana, didelė dorybė. Išmintis yra dovana tiems, kurie su tikėjimu meldžiasi, dorai gyvena ir yra nusižeminę.

Evangelija pasakoja apie jauną aklą žmogų Bartimėjų. Jis suprato savo nelaimę. Nusižeminęs jis prašė Dievo pagalbos, akims šviesos. Jis žinojo apie praeinantį pranašą Mesiją, Kristų, kuris gydė nelaimingus. Kai arti esantieji prašė, kad jis garsiai nekalbėtų, jis jų neklausė ir garsiai šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" Gailestingas Kristus nelaimingajam padėjo. Aklas žmogus praregėjo. Nėra mums žinoma, kaip tikrai ir ilgai jis buvo dėkingas Kristui.

Kai žmonės serga, vargsta, gal jie dažniau meldžiasi. Jie gerai daro. Išmintingi žmonės, ar serga, ar ne, dėkoja Dievui, kuris daugelį dalykų mums padarė ir pripildė džiaugsmu (Psl. 126). Milijonai kankinių džiaugėsi ir dėkojo Dievui. Kristus buvo jų šviesa, stiprybė.

Romos gyventojas Servatus buvo vargšas. Jis buvo paralyžiuotas. Geri žmonės nelaimingąjį atnešdavo prie bažnyčios durų. Jis gyveno iš išmaldų. Gautą išmaldą išdalindavęs kitiems vargšams. Jis daug mąstė ir siekė tobulybės. Žmonės stebėjosi, girdėdami jo išmintingus pasakymus ar patarimus. Jis dažnai giedojo padėkos himnus Dievui. Žmonės, kurie gieda ir džiaugiasi, nors ir varge gyvendami, artėja prie tobulybės. Jie yra gyvenimo mokytojai, žvaigždės.

Gera yra dėkoti Dievui ir tada, kai žmogus sveikas, neturi vargo. Daugelis krikščionių taip daro. Tvirtas tikėjimas, Dievo įkvėpimas yra jų šviesa, išmintis.

Apie 1930-uosius metus Amerikoje prasidėjo depresija, nedarbas. Valdžios agentai lankė nelaiminguosius. Tenesio valstijoje agentas klausė vienos vargšės moters: “Jei duosiu tau 200 dolerių, ką už juos pirksi?” Geroji moteris atsakė: “Aš pasidalsinsiu su kitais”. Vargstanti moteris norėjo būti tobula, norėjo padėti kitiems vargšams.

Amerikos prezidento žmona Eleonora Ruzvelt buvo geros širdies. Medicinos studentas Fredas Collieras buvo vargšas. Prezidento žmoną jis prisiminė laikraštyje 1988 m. Jis paprašė jos pagalbos ir buvo labai nustebęs, kai nepažįstama moteris pradėjo jį šelpti. Baigęs mokslus norėjo geradarei atlyginti. Moteris jam atsakė: “Atlyginsi man, jei ir tu padėsi kitiems, pagalbos vertiems” (M. Link, S.J.). Artimo meilės dorybė yra Dievo dovana, šviesa.

Edvardas Douglasas White’as buvo Amerikos Aukščiausiojo teismo teisėjas (1910-1921). Jis buvo išmintingas krikščionis katalikas. Kiekvieną dieną jis ateidavo bažnyčion, kad dalyvautų Mišių aukoje. Jis prašė Dievo išminties. Dievas jį laimino. Jis su džiaugsmu dėkojo Dievui, kad galėjo Dievui ir žmonėms tarnauti.

DIEVO GERUMAS

B — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis; Mk 12,28-34

Maža 4-5 metų mergaitė buvo laiminga. Visi ją mylėjo. Vieną vakarą motina pasakė mergaitei, kad ji eitų lovon. Mergaitės akyse pasirodė ašaros. “Kas tau?” — paklausė mama. “Šiandien niekas nepasakė, kad mane myli”, — atsakė mergaitė. Motina šypsodamasi jai tarė: “Tai netiesa. Ar tu neatmeni, kai tėvas liepė suvalgyti tau skirtas daržoves? Jos tau reikalingos. Šiais žodžiais tėvas pasakė, kad tave myli”.

Meilės, širdies gerumo žodžiai kartais negirdimi. Protingi žmonės supranta kito asmens gerumą ar meilę iš darbų. Pvz.,

varge, ligoje mes pamatome, kad kiti mus tikrai myli. Kartais nepažįstamas žmogus mums parodo didelį gerumą.

Didelis Dievo gerumas matomas iš jo darbų. Dievas Sutvėrėjas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą. Žmonės buvo išaukštinti, nes jie paskirti būti Dievo vaikais. Dievas žmones maitina, aprėdo, šildo. Kiekvienas augalas, medis, paukštėlis, lietus, saulė, žvaigždės kalba žmonėms apie Dievo išmintį, gerumą ir meilę. Šv. apaštalas Jonas teisingai sako: "Dievas yra Meilė" (1 Jn 4,9).

Iš Dievo Apreiškimo žinome, kad Dievo paveikslas, laisvas žmogus, pradžioje suklydo, paklausė išdidaus priešo, piktojo. Žmogaus nuodėmė atnešė nelaimę, Dievo bausmę. Bet geras gailestingas Dievas išgelbėjo žmogų. Dievo Tėvo Sūnus, tapęs žmogumi, paklusnumu, kančia ir mirtimi parodė didžiausią Dievo gerumą ir meilę žmogui. Šią didelę tiesą Dievo pamokyti prisimename ir kartojame, aukodami Mišių auką. Geros valios žmonės didžiujasi, galėdami atsilyginti Dievui per jo Sūnų Mišiose. Vokiečių rašytojas Goethe (1749-1832), pats būdamas protestantas, jautė Mišių aukos grožį. Jis dovanojo Šv. Roko katalikų bažnyčiai (Bingenas, prie Reino) altorių ir pasakė: "Kai aš ateinu į katalikų bažnyčią, visados galvoju ir turiu noro būti katalikų kunigu" (A. Tonne, "Istorijos pamokslams", p. 95).

Dėkoti Dievui yra žmogaus pareiga, džiaugsmas ir laimė. Dievo Sūnaus meilės kančia, paslaptis kalba apie didelį Dievo gerumą. Laimingi matantys Dievo gerumą ir esantys dėkingi!

Šv. Brigita (1303-1373) ir šv. Gertrūda (1256-1302) buvo mistikės-regėtojos. Daugelį sykių pasirodęs Kristus joms kalbėjo, kad jo kančia buvo didelės Dievo meilės žmonėms ženklas. Jos ir kiti krikščionys buvo Dievui dėkingi.

Dievo meilė ir artimo meilė neatskiriamos, keliauja kartu. Šios dorybės yra lyg to paties auksinio pinigų dvi pusės. Šv. Jonas apaštalas sako: "Jei kas sakytų: aš myliu Dievą, o savo brolio nekęstų — tas melagis. Kas nemyli savo brolio, kurį mato, negali mylėti Dievo, kurio nemato" (Jn 4,20).

Indijos poetas R. Tagore (†1941) taikliai pasakė, kad artimo meilė yra Dievo pėdsakai Žemėje (M. Link, S.J.).

Artimiausi žmonės yra mūsų šeimų vargšai ir mūsų tautos paklydėliai.

Yra sena istorija apie gerą žmogų Vokietijoje, kuris šelpė vargšus. Kasdien jis maitino 20 vaikų. Vaikai, pasiėmę duonos kepalus, grįždavo į savo namus. Viena maža mergaitė, Pranciška, ateidavo paimiti duonos, kai kiti jau būdavo pasiėmę. Ji su dėkingumu bučiuodavo gero žmogaus ranką ir su duona grįždavo pas sergančią motiną. Kartą jos rado duonoje daug sidabrinų pinigų. Gerasis žmogus pasakė mergaitei: "Aš įdėjau pinigų Tau, nes Tu buvai dėkinga".

Turtingas Dievas laimina dėkingus, nusižeminusius. Dievas duoda jiems tikėjimo dorybę, ramybę, džiaugsmą.

NAŠLĖS DOVANA

B — trisdešimt antras eilinis sekmadienis; Mk 12,38-44

Kristus kalba apie neturtingos našlės auką. Jos auka buvo didelė, nes ji aukojo su meile. Jos auka, nusižeminimas Dievo buvo pagirtas.

Viena gera našlė šv. Elzbieta Seton (1774-1821) gyveno Amerikoje. Ji įkūrė Gailestingų Seserų vienuolyną Amerikoje, pirmoji suorganizavo parapijinę mokyklą ir prieglaudą vargšų vaikams. Ji gimė Niujorke ir priklausė episkopų religinei bendruomenei. Kai motina, mylėjusi malda, mirė, Elzbieta daug mąstė ir meldėsi. Būdama 19 metų, ištekęs, turėjo 5 vaikus. Jos vyras Williamas susirgo džiova. Šeima išvyko Italijon taisyti sveikatos. Tačiau vyras mirė. Elzbietos malda, Šv. Rašto skaitymas vedė ją prie katalikų religijos. Ji rado daug šviesos tikėjime Kristaus buvimu Eucharistijoje. Tikras apaštališkas katalikų tikėjimas, Dievo motinos pagalba Elzbietai buvo įkvėpimas. Ji grįžo Amerikon. Gyveno neturtingai, giminių nesuprasta. Tačiau jos ašaras ir vargus laimino Dievas. Jos laiškuose randame gražiausias meilės gėles. Ji jaučia norinti tarnauti Dievui ir žmo-

nėms. Ir štai: 1963 m. Elzbieta paskelbiama pirmąja Amerikoje gimusia šventąja. Kita šv. Elzbieta buvo Tiuringijos kunigaikščio žmona, kilusi iš Vengrijos (1207-1231). Ir ji, būdama našlė, daug skurdo patyrė, bet visuomet šelpė neturtinguosius.

Minėtos vargšės našlės paaugojo savo gyvenimą, laiką, energiją, talentus ir meilę Dievo ir artimo tarnybai.

Širdies aukojimas yra didelis meilės ženklas. Viena ketverių metų mergaitė duoda savo motinai mažutę gėlytę ir sako: "Ši gėlytė tau, mamyte". Motina priima. Ši gėlytė motinai brangi, nes dukrelė ją davė su meile.

Dievo Sūnaus dovana Dievui Tėvui buvo didžiausia. Jėzus paaugojo savąją gyvybę. Šią auką ir meilę Dievui Tėvui Kristus ne kraujo būdu aukoja per Mišias. Kristus yra mūsų Brolis. Kai mylime ir esame vieningi, su Kristumi ir per jį aukojame Dievui Tėvui didžiausią auką. Šią išgyvenimą, troškimą mes kartojame, kai sakome: "Per jį, su Juo ir Jame Tau, Visagali Dieve Tėve, su Šventąja Dvasia visa garbė ir šlovė per amžius". Visi vieningai patvirtiname, kai sakome: "Amen". Visi Dievo tarnai, geros našlės, vargšai žinojo, kad jų darbai, nors ir nedideli, paaugoti per Kristų, yra didžiausia Dievui padėka ir dovana.

Šv. Rašte minėtosios gerosios našlės, kaip ir šventų Elzbiėtų, aukos Dievo buvo priimtose. Aukomis dėkojame Dievui, nes jis yra mūsų Sutvėrėjas bei Meilė ir Gyvenimas.

DIDELĖ TRAGEDIJA

B — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis; Mk 13,24-32

Vokietijoje XVI amžiuje buvo gerai žinoma mokytojo daktaro Fausto istorija-legenda. Faustas sudarė sutartį su šėtonu ir pardavė jam savo sielą. Šėtonas pažadėjo Faustui gyvenimo malonumus, turtus, valdžią, garbę. Faustas manė, jog po kiek laiko, gal po 24 metų, kai ateis tinkama proga, jis atmes sutartį. Jis turėjo išsigelbėjimo planą. Tačiau jis padarė klaidą: gudrus ap-

gavikas šėtonas, netikėtai pagriebęs Faustą, nusinešė jį į pragarą.

Vokiečių rašytojas, poetas ir dramaturgas J. Goethe (1749-1832), pasirėmęs legenda, parašė knygą "Faustas". Prancūzų kompozitorius Gounod (†1893) pasinaudojo minėta Goethe's knyga ir sukūrė gerai žinomą operą, kurioje atskleidžiama legendinio Fausto gyvenimo istorija-tragedija. Ši drama ir opera kalba apie žmogaus pagundas, silpnybes, šėtono pinkles, atsakomybę, amžinybę, pragarą.

Prieš keliolika metų dideliu Japonijos lėktuvu skrido 520 žmonių. Lėktuvas skrido tamsoje virš kalnų. Keleiviams buvo pranešta apie galimą nelaimę. Žmonės ruošėsi, budėjo. Visi jie žuvo lėktuvui atsitrenkus į kalną. Vienas keleivis užrašų knygutėje rašė savo vaikams: "Būkite geri, padėkite motinai" (M. Link, S.J.).

Kristus moko, įspėja žmones. Po 40 metų buvo sunaikintas Jeruzalės miestas. Ateis ir visų žmonių gyvenimo pabaiga. Kristaus sekėjai vieni kitus moko, įspėja.

Šiandien Šv. Raštas kalba apie amžinybę, pragarą. Senas pranašas Danielius kalba, jog kai kurie žmonės gyvens amžinai, o kiti, amžinai atskirti, bus nelaimingi. "Pragaras" lietuviškai, "hell" angliškai, hebrajiškai — "Sheol" arba "Gehenna" yra vieta, kur gyvena atskirtieji, pasmerkti. Šv. Raštas kalba, kad pragare yra "amžinoji ugnis". Galimas daiktas, šie žodžiai yra poetiškas pasakymas, tačiau kartu pasakoma tiesa. Dievo nematymas, amžinas atsiskyrimas nuo Dievo yra didžiausia kančia, nelyginant degimas ugnyje. Pasmerktieji neturi namų. Šv. Rašte (N. Testamente) daugiau nei 30 kartų kalbama apie kančias pragare. Dievas nenori žmonėms nelaimės. Priešingai: Dievas viską padarė, kad žmonės būtų amžinai laimingi. Dievo Sūnus savo kančia, mirtimi ir prisikėlimu gelbėjo žmones nuo amžinosios bausmės, antrosios mirties.

Žmogus turi pats sau padėti. Prieš mirdamas, jis turi Dievo atsiprašyti atgaila, gailėsčiu. Neteisingai elgėsi Faustas, vengdamas atgailos.

Gera yra turėti pragaro baimę. Mes bijome nelaimių. Žmonės bijo audrų, širdies ar vėžio ligų. Žmonės bijo atominio karo. Ir pragaro baimė liepia žmonėms saugotis nuodėmių, nes jos veda į pražūtį. “Jei jūs neatgailausite, jūs visi pražūsite”, — sako Kristus.

Šv. Tėvas Pijus XII yra prašęs, kad kunigai primintų žmonėms pragaro buvimo tiesą. Kristus mylėjo savo brolius, seseris, savo vaikus, kuomet įspėjo, jog jie saugotų save nuo “pragaro ugnies”.

KRISTUS KARALIUS

B — Jn 18,33-37

Šv. Jonas Kantijus (†1390) buvo Krokuvos universiteto profesorius, kunigas. Jis buvo neturtingųjų draugas. Su meile, džiaugsmu ir pamaldumu jis pėsčias keturis kartus keliavo Romon, kad padėkotų Dievui už tikėjimo dovaną. Kartą kelionėje jis buvo apiplėštas plėšikų. Jie atėmė iš jo pinigus ir klausė, ar turiš daugiau. Po valandėlės jis atsiminė plėšikams pasakęs netiesą ir ištraukė iš drabužių kelis auksinius. Ir atsiprašė plėšikų. Jie, labai nustebę, grąžino visus iš jo paimtus pinigus.

Tikri Kristaus sekėjai sako teisybę. Mes žinome, kad Kristus Karalius yra Tiesa, Gyvenimas, Šventumas, Meilė ir Taika.

Kristaus karalystėje gyvena gyvieji ir amžinybėn iškeliavusieji. Teisingumo ir meilės keliais Kristus visus veda į tiesos ir laimės viešpatiją. Kristui Karaliui reikia ištikimų tarnų, karių, kad padėtų silpnesniesiems.

Kristaus karalystei priklauso ir sielos, esančios amžinybėje, skaistykloje. Skaistykla yra tikra tikėjimo tiesa.

Tūkstančius metų Kristaus tarnai aukomis ir maldomis padėjo sieloms skaistykloje. Šv. Leonardas, pranciškonas (†1751), sakė, kad kas pagelbės sielai, esančiai skaistykloje, tas tikrai ir teisingai galės sakyti, jog jo yra dangus.

Šv. Katarina iš Sienos (1347-1380) yra žymiausia moteris Italijos istorijoje. Kristus ją apdovanojo penkiomis žaizdomis, kurios priminė Kristaus kančią. Ji prašė nematomų žaizdų, ir jas gavo. Maža švieselė dengė žaizdas, kurios buvo labai skausmingos. Ji meldėsi už savo mirusį tėvą, nes regėjime matė tėvą skaistykloje.

Seselė Liucija, kuri matė Dievo Motiną Fatimoje, sužinojo, jog iš jai žinomų dviejų mirusių mergaičių viena yra danguje, kita — skaistykloje.

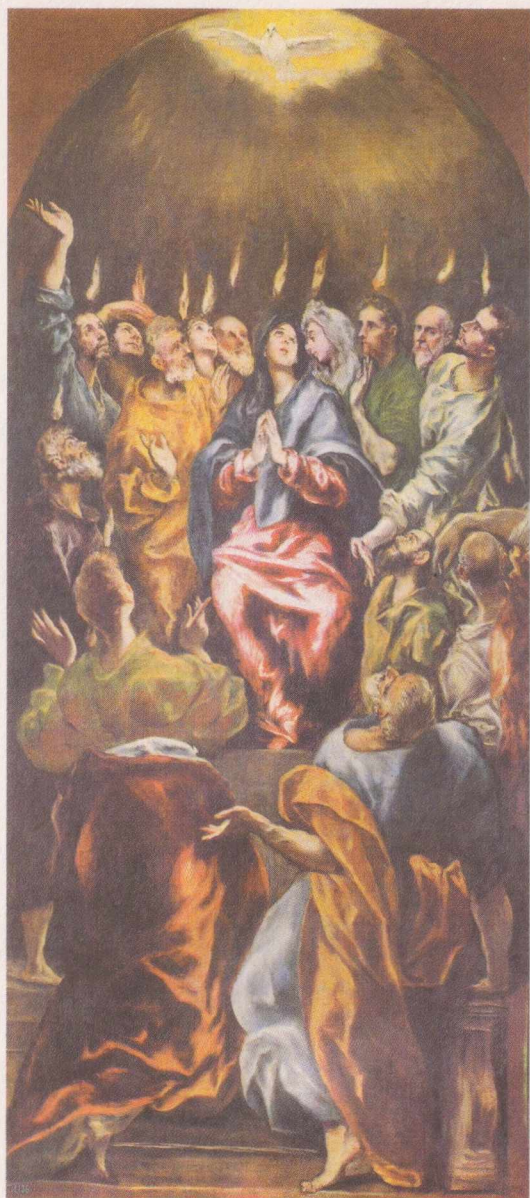
Šv. Raštas sako: “Šventa ir išganinga mintis yra prašyti, kad mirusieji būtų išlaisvinti iš nuodėmių” (Mk 13,32). Dievo išminties dovana ir žmonių džiaugsmas pasitvirtina tikėjimu, jog galime padėti mirusiems. Kai esame kapinėse, vidinis balsas šaukia mus maldai.

Nauja Mišių už mirusius liturgija primena džiaugsmą, Kristaus prisikėlimą, giedant Aleliuja. Tačiau reikia kartu galvoti, kad ne visi mirusieji yra danguje. Žinome, jog daugeliui mirusiųjų reikia pagalbos.

Žinomas italų kompozitorius Giuseppe Verdi (1813-1901) parašė labai gražų “Requiem” Mišioms už mirusiuosius.

Amadeus Mozartas (1756-1791) buvo garsus austrų muzikas-kompozitorius. Vienas jo draugas prašė, kad Mozartas parašytų “Requiem” Mišioms už mirusiuosius. Mozartas dirbo dieną ir naktį. Pabaigęs darbą, jis sunkiai susirgo ir mirė. Tad jo gražusis “Requiem” pirmą kartą buvo girdimas jo paties laidotuvių metu.

Mes meldžiamės už mirusiuosius garsių kompozitorių “Requiem” malda. mes prašome skaistykloje esančioms sieloms amžino atilsio. Prašome, kad Kristaus Karaliaus šviesa amžinoje karalystėje suteiktų ramybę mirusiesiems.

BUDĖK!

C — pirmas Advento sekmadienis; Lk 21,25-36

Prieš keletą metų vieno Oklahomos (JAV) autobuso vairuotojas buvo pagerbtas. Per 23 metus jis nuvažiavo arti milijono mylių, nepadarydamas nė vienos avarijos. Laikraštininkai jo klausė, kaip jam pavyko tai padaryti? Jis atsakė: “Budėk, kai keliauji!”

Dievas Evangelijoje mums duoda patarimą, liepdamas budėti. “Nebūk užsimerkęs!” Sportininkai stadione, studentai universitetuose, darbininkai darbovietėse privalo budėti, stebėti, klausyti. Žmonių gyvenimas nelyginant kelionė automobiliu. Esame atsakingi, nes turime saugoti kūno ir sielos gyvybes. Turime gerai žinoti tikrąjį kelio ir gyvenimo kryptį, Dievo rodomą kelią. Kartojame 25-os psalmės žodžius: “Viešpatie, parodyk mums kelią... Vesk mus prie tiesos...”

Advento metu naktys tamsios, ilgos. Prieš Kristų daugelis gyveno ilgus dvasinės nakties metus. Mažai buvo tikrų Dievo tarnų, pranašų, kurie jautė, kad ateis pagalba, Gelbėtojas, Mesijas.

Žodis “Adventas” ženklina Gelbėtojo laukimą, viltį. Tikime, jog yra du Gelbėtojo, Mesijo-Kristaus atėjimai. Pirmas Jo atėjimas iš Mergelės Marijos Betliejuje. Jo gimimas buvo didžiausias džiaugsmo pragiedrulys, saulės patekėjimas.

Antras Kristaus atėjimas bus pasaulio pabaigoje, didis ir garbingas. Pirmieji krikščionys stiprino savo dvasią, laukdami ir antrojo Kristaus atėjimo. Jie dažnai apie tai galvojo ir rašė. Kentėdami jie tikėjo, kad atėjęs Kristus vėl pasmerks nuodėmę, blogį, nes jis yra teisingas. Pasaulio pabaigoje visa bus pakeista, atnaujinta. Žmonės ir kiti tvariniai turi ruoštis atsinaujinimui Kristuje. Antrasis Kristaus atėjimas nėra žinomas žmonijai, todėl Šv. Raštas ir liepia budėti laukiant netikėto atėjimo.

Graikijos karalius Aleksandras Didysis (†323 m. pr. Kr.), ypač jo palikuonys Sirijos valdovai, prievarta diegė pagonišką

kultūrą Palestinoje. Žydai, Makabėjų vadovaujami, priešinosi. Makabėjų knyga (2 Mak 7,1-41) rašo apie gerą motiną ir jos septynis sūnus, žiauriai nukankintus. Motina meldėsi ir stipri-
no savo sūnus, primindama jiems Dievo teismą. Liepos 10 d
primena mums kitą gerą krikščionę motiną, vardu Felicitas, ku-
ri su savo septyniais sūnumis buvo nukankinta Romoje apie 162
metus. Motina meldėsi ir prašė sūnums Dievo pagalbos, primi-
nė jiems Dievo teismą.

Vienas vyras kalbėjo žmonai apie gyvybės draudos būtinu-
mą. Žmona jam atsakė: "Aš nenoriu galvoti apie šį dalyką". Dau-
gelis žmonių nenori galvoti apie mirtį. Tačiau mes dažnokai gir-
dime, jog miršta ir jaunesni žmonės įvairiose kelio nelaimėse.
Traukinių, autobusų kompanijos už mažus pinigus apdraudžia
savo keleivių gyvybes.

Kristus ir jo Bažnyčia apdraudžia žmonių sielų gyvybes.
Dažnai Kristus stebuklingai apsaugo žmonių kūniškas gyvybes.
Tačiau svarbiau, jog Kristus apsaugo sielas, dvasines gyvybes nuo
amžinosios nelaimės, jeigu jos save apdraudžia Kristaus mal-
nės dovanomis. Kaip svarbu yra važinėti, gyventi su Kristaus
apdrauda, apsauga!

Advento tamsios naktys, nelyginant mirę belapiai medžiai,
liepia galvoti apie gyvenimo pabaigą. Brangi šv. Mišių su mūsų
Kristumi auka padeda mums budėti, būti gerais vairuotojais ir
atsakingais žmonėmis.

Prašome, kad Kristus mus vestų prie jo Gimimo šventės ir
prie jo antrojo garbingo atėjimo pasaulio pabaigoje.

DIEVO KELIAS

C — antras Advento sekmadienis; Lk 3,1-6

Žiemą kartais iškrinta daug sniego, susidaro pusnys. Ser-
gantysis negali greitai prisišaukti daktaro, darbininkai - greitai
nuvažiuoti į darbą. Jei miesto galva nesirūpina sunkia būkle,

žmonės protestuoja ir galiausiai neišrenka, jei, žinoma, jis vėl bando kandidatuoti per naujus rinkimus. Prieš keletą metų taip nutiko Čikagoje. Gyventojai nori greitai ir saugiai keliauti į darbą ir grįžti į namus.

Šv. Jonas Krikštytojas, pranašas, Kristaus pusbrolis, šandien kalba apie kelią žmonėms pas Dievą ir Dievo kelią į žmonių širdis, namus. Pranašas kartoja Izaijo žodžius: “Ruoškite kelią Viešpačiui”.

Dievo kelias į žmonių širdis — tai geri darbai, nusižemimas, atgaila. Žmonėms reikia prisipažinti nusidėjus, atgailauti, pažinti save. Išdidus žmogus labai nenori savęs kaltinti, atgailauti, o tuo pačiu ir eiti Dievo keliu. Martynas Liuteris (XVI a.) sugalvojo, kad žmogaus kelionei pas Dievą užteks vien tikėjimo. Daugelis suklaidintų Vokietijos krikščionių pasirinko netikrą kelią. Dievo malonė gali suklydusiems krikščionims parodyti tikrą kelią prie Dievo. Vokiečių rašytojas Goethe, būdamas protestantas, labai pagarbiai kalbėdavo apie atgailą, išpažintį, šv. Mišias. 1805 m. vasario 12 d. Goethe labai sunkiai sirgo. Ligoniu buvo skaitoma iš Liuterio knygos. Goethe nerodė pasitenkinimo. Jis sakė, kad žmogui tikrą ramybę suteikia atgaila, išpažintis (Heinrichas Vossas knygoje “Goethe ir Schilleris” rašo šiuos Goethe’ės žodžius: “Išpažintis niekada neturėtų būti atimta iš žmonių”, F. Spirago, p. 626).

Vokietijos rašytojas K. Brentano (†1842) buvo suklydęs. Bet jis buvo geras vargšams, ieškojo tiesos, ramybės. Dievas jį laimino. 1817 metais Šv. Jadvygos bažnyčioje, Berlyne, jis meldėsi. Ramybė atėjo jo širdin. Jis prašė, kad žmonės, kuriuos klaidino, jam dovanotų. Jis aplankė augustinietę seselę, mistikę, stigmatikę Katariną Emmerich (†1824), penkerius metus buvo prie jos, užrašė šios moters gražias mintis. Rašytojas ir gera seselė rodė kitiems kelią prie Dievo (F. Spirago, p. 480).

Paskutiniai Romos vyskapai Pijus XII, Paulius VI, Jonas Paulius II liepė žmonėms ruošti Dievui kelią atgailaujant, išpažįstant savąsias nuodėmes. Šv. Jonas Krikštytojas rodė žmonėms Dievo kelią, kuomet jis juos krikštijo atgailos, gailesčio krikštu nuodėmėms atleisti.

Škotų poetas Robertas Bernsas (1759-1796) meldėsi poetiškai ir krikščioniškai, kai sakė: “Viešpatie, pagelbėk, kad mes taip save suprastume, kaip kiti mus supranta!” Mes labai greitai pastebime kitų klaidas, bet ne savąsias. Dažnai, prisipažinime, save teisiname.

Taip darė žydų karalius Dovydas 1000 m. prieš Kristų. Jis buvo padaręs nusikaltimą. Pranašas Natanas aplankė Dovydą. Pranašas kalbėjo apie karaliaus namuose atliktą nusikaltimą. Karalius vis dar nepripažino savo kaltės. Pagaliau pranašas pirštu parodė karaliui ir kalbėjo apie jo nuodėmę. Karalius suprato ir labai atgailavo. Jis pamatė Dievo kelią.

Mes puošiame namus prieš Šv. Kalėdas. Norime kitiems duoti dovanų. Dievas Tėvas davė žmonėms didžiausią dovaną — Savo Vienatinį Sūnų. Didelę Dievo dovaną dėkingai priima žmonės, kurie atgailauja, nusizemina, išlygina duobėtą, kreivą kelią.

DŽIAUGSMAS KRISTUJE

C — trečias Advento sekmadienis; Lk 3,10-18

Ši diena yra atgailos ir krikščioniško džiaugsmo sekmadienis. Šv. Mišių pradžioje skaitėme šv. Pauliaus žodžius, kuriais jis liepia džiaugtis Viešpatyje.

Pranašas Sofonijas (VII a. pr. Kr.) pirmame skaitinyje kalba apie ateinantį Mesiją, džiaugsmą, sakydamas: “Viešpats Dievas tavo viduje galingas, jis išgelbės”. Atkartotinė psalmė kartoja Izaijo žodžius: “Šauk iš džiaugsmo ir linksmumo, nes mūsų tarpe yra Šventasis”. Šv. Paulius, būdamas kalinys, antrame skaitinyje rašo Filipiečiams (4,4): “Džiaukitės visada Viešpatyje”.

Pagaliau šv. Jonas Krikštytojas liepia savo mokiniams gyventi be nuodėmių ir būti pasiruošusiems Mesiją sutikti ir džiaugtis.

Krikščionių religija yra linksmoji naujiena, nes ji kalba apie Dievo gerumą ir veda žmones prie amžinojo džiaugsmo.

Nėra žmogaus, kuris nemeluodamas sakytų, jog nebijo mirties ir norėtų būti visai pamirštas. Nuteistieji kalėjimuose, artėjant mirties dienai, gailisi, prašo atleidimo, nes nori gyventi. Dievas atleidžia tiems, kurie gailisi, ir suteikia jiems amžiną poilsį. Kristus kalbėjo, kad jo Tėvo namuose yra daug buveinių (Jn 14,2). Nuo kryžiaus Kristus sakė atgailaujančiam latrui, kad jis tą dieną būsiąs rojuje.

Kentėjimai, Kristus sakė, gali ne tik liūdinti, bet ir džiuginti žmones. Kristus laimino persekiojamus, pažemintus, vargšus.

Per 300 metų apie 10 Romos imperatorių persekiojo krikščionis. Milijonai mirė kankinių mirtimi. Vieni buvo ant geležų deginami, gyviems buvo odos nuluptos, kiti žuvo liūtų sudraskyti, kartais perdurti, prikalti prie kryžių. Kankinius stiprino Kristaus Avinėlio kančia ir mirtis. Šv. Petras su savo broliu šv. Andriejumi džiaugsmingai mirė ant kryžiaus.

Nors XX amžius vadinamas laisvės amžiumi, bet krikščionių persekiojimai kartojasi. Išdidūs, pavydūs blogos dvasios tarnai daro nuodėmes, neteisybes. Suklydę žmonės, pvz., Meksikoje, Ispanijoje, ypač bedieviško komunizmo kraštuse, milijonus žmonių nužudė. Tai mūsų amžiaus kankiniai. Krikščionis stiprina Kristus, tikėjimas, meilė ir viltis. Geri krikščionys kantriai neša gyvenimo kryželius. Jie artėja prie šventumo. Šv. Elzbieta (†1231) buvo Tiuringijos kunigaikščio žmona. Vyrui Liudvikui mirus buvo priversta išeiti iš namų. Ji su savo 3 vaikais Šv. Pranciškaus bažnyčioje dėkojo Dievui. Tai šventa moteris.

M. Reilly pasakoja, kad per Antrąjį pasaulinį karą jo kapejonas Fr. Busse, pasionistas, mirė nuo vėžio. Mirštantysis su džiaugsmu sakęs, kad jis jaučiąs lyg darbą pabaigęs ir einąs į namus.

Anri Bergsonas (1859-1941), gimęs Paryžiuje, žydas, filosofas, profesorius, Nobelio premijos laureatas. Kai Antrojo pasaulinio karo metu žydai buvo persekiojami, jis nebijojo pasakyti savo tautybės. Jis mirė 1941 m. sausio 4 d. susirgęs plaučių uždegimu. Mirdamas prašė, kad katalikų kunigas per jo laidotuves sukalbėtų maldas. Jis rado daug džiaugsmo širdyje, priar-

tėjęs prie katalikų religijos (“Tikėjimas Dievu ir psichinė sveikata”, George’as Siegmundas, p. 51).

Dėkojame Dievui už džiaugsmingą naujieną, Kristaus atėjimą, jo mokslą ir religiją. Kristus yra labai arti Dievo tarnų Kristaus sekėjai, nors ir vargingai gyvendami, kenčia, kad kartu galėtų džiaugtis Viešpatyje.

NETURTĖLIS IŠGANYTOJAS

C — ketvirtasis Advento sekmadienis; Lk 1,39-45

Loreto yra Italijos miestelis maždaug 150 mylių į rytus nuo Romos, netoli Adrijos jūros, į pietus nuo Ankonos. Loreto miestelyje gruodžio 10 d. kasmet vyksta šventė — Švento namelio iš Nazareto atkėlimo šventė. Šio miestelio bazilikoje yra laikomas mažas namelis (31x13 pėdų). Namelyje parašyti žodžiai: “Čia Žodis tapo Kūnu”.

Šis namelis, spėjama, buvęs Nazarete, Palestinoje. Tikima, jog prieš 600 metų šis namelis stebuklingu būdu buvo atneštas iš Nazareto. Šventieji Karolis Borromeo, Pranciškus de Sales, Ignacas Loyola ir kiti brangino šį namelį. Daugelis ligonių čia stebuklingai pagijo. Po karo, laimėto prieš Turkiją 1571 m., krikščionys čia keliavo, kad padėkotų Dievo Motinai už pagalbą ir pergalę.

Šventas, labai paprastas namelis kalba apie Šv. Šeimos neturtą. Tą patį kalba paprasta Kristaus gimimo užėiga — tvartelis Betliejuje, dabar bažnyčia.

Pirmas Mišių skaitinys buvo pranašo Mikėjo žodžiai. Pranašas gyveno VII šimtmetyje prieš Kristų. Jis kalbėjo, kad Mesijas gims Betliejuje, mažai iki tol žinomoje vietoje.

Šio pranašo amžininkas buvo pranašas Izaijas. Šis kalba apie Mesijo išikūnijimą, gimimą, šventumą, kančią ir jį vadina Tai-kos Kunigaikščiu. Judo karaliui Akazui pranašas Izaijas sako, kad Dievas padarys didelį ženklą, stebuklą, ir taria šiuos žo-

džius: “Štai mergaitė pradėjo ir gimdo sūnų ir jį vadina vardu Emanuelis” (Iz, 7,14). Vardas “Emanuelis” hebrajiškai reiškia “Dievas su mumis”, tai yra — Mesijas, Kristus.

Mesijas gimė tvartelyje, Betliejuje, gyveno neturte, Nazarete. Dažniausiai žmonės ieško turto, prabangos, nori gyventi brangiuose namuose. Jie nori būti laimingi. Kristaus pavyzdys kalba, kad ir neturtingi žmonės nėra nuskriausti. Ir jie gali būti laimingi, palaiminti. Krikščionys mokosi iš Kristaus pavyzdžio ir žodžių: lapės turi urvus, paukščiai lizdus, o žmogaus Sūnus neturi vietos galvai priglausti (Mt 8,20).

Daug kartų pasaulio vyskupai ir JAV katalikų vyskupai prašė, kad šio krašto žmonės paremtų neturtinguosius, būtų teisingi, neišdidūs. Tačiau, kita vertus, ir neturtingiesiems nereikia turėti pavydo, liūdesio, piktumo širdyse.

Evangelijoje yra gražus pasakojimas apie šv. Elzbietos ir Mergelės Marijos susitikimą. Dvi šventos asmenybės šviečia tikėjimu. Neturtingos Dievo tarnaitės tiki Dievo galybe. Dievo ir artimo meilė yra joms šviesa ir šiluma.

Krikščionys kankiniai ieškojo šviesos Kristaus ir apaštalų moksle. Knygoje “Apaštalas” apie tai yra senas ir gražus pasakojimas. Joje rašoma apie krikščionių persekiojimus Romoje apaštalų laikais. Daugelis suimtų krikščionių laukė mirties. Jie turėjo būti piktų žvėrių sudraskyti. Laukti mirties buvo tikra kančia. Netikėtai atsiradė tamsaus kalėjimo durys, atėjo šviesa. Kalėjiman įvedė naują kalinį. Šis buvo linksmas, giedojo, meldėsi. Visų kalinių širdyse gimė šviesa, džiaugsmas. Naujasis kalinas buvo apaštalas Paulius (M. Link, SJ).

Dieviškas Kūdikis atneša visiems džiaugsmą ir laimę. Pasaulis priartės prie pabaigos, tačiau žmogaus siela, apšviesta Kristaus, gyvens amžinai. Ši mintis mus stiprina ir įkvepia, kad gyvenimo vargus, neturtą priimtume be skundo, nes sekame Kristų.

KRISTUS — ŠVIESA

C — Kalėdos; Jn 1,1-18

Gimimo dienos proga sveikinamės su artimaisiais, kartais uždegame švieses, džiaugiamės. Kristaus gimimo diena yra viso pasaulio naujo gimimo, džiaugsmo, šviesos diena. Kalėdos yra šviesos šventė, nes Mesijo, Dievo Sūnaus, atėjimas yra šviesos, saulės patekėjimo šventė. Kristus yra žmonijos saulė, šviesa, šiluma.

1965 metais, mėnesį prieš Kalėdas, Niujorko gyventojus ištiko nelaimė. Žmonės po darbų grįžo į namus. Netikėtai elektros centrinėje jėgainėje kažkas sugedo. Miesto gatvės, gyventojų namai aptemo, traukiniai tuneliuose sustojo. Geri žmonės vieni kitiems linksmai padėjo. Atrodo, artėjanti Kalėdų šventė žmones mokė, stiprino. Laimė, šviesa ir energija vėl atsirado. Žmonės džiaugėsi, vieni kitus sveikino.

Dievo Sūnaus gimimas yra didelė paslaptis ir dovana. Kas yra žmogus? Žmogus yra silpnas lyg žolė, lauko gėlė, sako pranašas Izaijas (40,6-7). Žmogaus sielai, dvasiai reikia šviesos. Dievo gailestingumas ir meilė žmogų išgelbėjo. Šv. Jonas Evangelijoje kalba: "Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jn 3,16).

Dievo Sūnus norėjo būti žmonijos mokytojas, gelbėtojas. Šv. Augustinas sako, kad Dievas galėjo kitu būdu žmones išgelbėti. Bet šis Dievo pasirinktas gelbėjimo būdas geriausias, nes taip Dievas uždegė ir sustiprino žmonių tikėjimo, vilties ir meilės dorybes ir davė gyvenimo pavyzdį. Šiuo keliu eidamas, Dievo Sūnus įvykdė visa, kas buvo pranašų pasakyta apie Mesijo gimimą, stebuklus, kentėjimus ir prisikėlimą.

Šv. Teresė, Kūdikio Jėzaus (†1897), vadinama "Mažąja Gėle", savo paprastumu, nusižeminimu sekė Kristų, Šviesą. Ji sako pasirinkusi "mažą takelį", kad Kristaus šviesa eitų į dangų. Ji dažnai kalbėdavo: "Jėzau, mano meile, pagaliau aš radau savo pašaukimą. Mano pašaukimas yra meilė". Ji norėjo berti meilės gėles kitiems žmonėms pati kentėdama ir atsiprašydama.

Šv. Jeronimas (†420), Bažnyčios daktaras, daug metų gyveno Šv. Žemėje, išmoko daug senovės kalbų: hebrajų, chaldėjų, graikų. Jis aplankė beveik visas vietas, kur Kristus gyveno ar buvo sustojęs. Jis gyveno tyruose, buvo atsiskyrėlis, pagaliau apsigyveno Betliejuje, mažame urve. Spėjama, jog ten gimė Kristus. 25 metus jis čia meldėsi, atgailavo, mąstė, skaitė Šv. Raštą. Jis išvertė iš senųjų kalbų į lotynų kalbą visą Šv. Raštą ir pateikė vertingus paaiškinimus. Betliejuje jis ir mirė. Ypač giliai Šv. Jeronimas susimąstydavo Kalėdų nakties išvakarėse. Kartą, Kalėdų naktį, jis meldėsi ir klausė, kuo galėtų atlyginti Kristui. Išgirdo atsakymą, kuris liepė kalbėti angelų žodžius: “Garbė Dievui aukštybėse”. Šv. Jeronimas verkė ir sakė: “Brangus Dievo Kūdiki, paimk mane pas save ir duok man tai, ką esi paskyręs” (F. Spirago, p. 80).

Šv. Jeronimo paslaptingas regėjimas ir malda skelbia, kad Dievas yra Šviesa ir Meilė. Šv. Raštas perteikia šv. apaštalo Jono žodžius: “Kas nemylė, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra Meilė” (1 Jn, 4,8).

VISŲ ŽMONIŲ ŠVENTĖ

C — Šventoji Šeima; Lk 2,41-52

Liturginiais metais yra daug švenčių. Šiandien yra Šv. Šeimos šventė, visų krikščionių tėvų, motinų, vaikų šventė. Jėzaus, Marijos ir Juozapo — Šv. Šeimos šventė skatina galvoti apie pasiaukojimą, meilę, gerumą. Pagal Dievo planą dauguma žmonių randa šeimoje gyvenimo pašaukimą, vieni kitiems padeda ir vykdo Dievo valią. Kai šeimoje atsiranda nesutarimų, kyla pavojus santuokai, vaikams, labai svarbu galvoti apie Šventąją Šeimą. Blogos šeimos yra nelaimių, pražūties priežastis. Geros, krikščioniškos šeimos didina tautos garbę, kelia kultūrą, dorą, palaiko vienybę.

Dievas nori padėti šeimoms. Šeimoms reikia melstis. Labai graži bendra šeimos malda.

Jauni tėvai Kentukio valstijoje savo keturioms mergaitėms po Mišių atnešdavo, jų žodžiais tariant, “Šventos Komunijos pa-
bučiavimą”. Vaikai laukė šios tėvų dovanos.

Laimingi vaikai, kurie turi gerus tėvus, motinas. Džonas Adamsas buvo antrasis JAV prezidentas. Jis dažnai prisimindavo išmintingą, gerą motiną ir buvo jai dėkingas.

Ant popiežiaus Gregorijaus Didžiojo (†604) stalo stovėjo gražus paveikslas, kuris jam primindavo motiną. Paveiksle Šv. Silvija viena ranka laimina sūnų — popiežių, kita ranka rodo jam knygą — Evangeliją (F. Spirago).

Dorų tėvų prisiminimas vaikams atneša šviesą. Garsus lenkų kompozitorius F. Šopenas mirė 1918 metais Paryžiuje. Tuo metu buvo užėjęs dvasinio užtemimo laikas. Kai jis buvo prie mirties, atėjęs kunigas įdėjo ligoniui į rankas kryžių ir tarė: “Ar tiki taip, kaip tavo motina tave mokė?” Motinos prisiminimas, jis sakė, buvo jam didžiausia dovana, pagalba.

Dievo Sūnaus šeima buvo neturtinga, paprasta, dora, šventa. Šv. Šeima yra mums įkvėpimas, pagalba. Bet mes patys turime sau padėti, kad priartėtume prie kilnumo, grožio ir laimės.

Vienas kunigas pasakoja apie moterį, vardu Brigita, kuri daugelį metų dirbo paprastą valytojos darbą Niujorke. Vakare po darbo ji ėjo į savo namus. Netikėtai nepažįstamas žmogus nutvėrė jos rankinuką. Moteris neatidavė. Prasidėjo grumtynės. Pagaliau moteris kita laisva ranka smogė užpuolikui į veidą, sakydama: “Jėzus, Marija, Juozapas!” Užpuolikas apalpo. Netrukus pasirodė policininkas. Atrodo, lyg juokinga istorija.

Gyvenime reikia prašyti Dievo pagalbos. Bet reikia visa daryti, kad patys sau padėtume.

MARIJA DIEVO MOTINA

C - Naujieji Metai; Lk 2,16-21

Šiandien Naujieji Metai — aštuntoji diena po Kristaus gimimo šventės. Šv. Raštas kalba apie Šv. Šeimą, apie Jėzų Kūdi-

kį ir vadina jį “Jėzum”. Šis vardas hebraiškai — “Išganytojas”. Apie Jėzaus Kūdikio gimimą nedaug žinome iš Evangelijų. Šv. Šeima gyveno Nazarete. Šv. Juozapas dailidės darbu padėjo Šv. Šeimai. Juozapas, pagal Šv. Raštą, buvo teisingas, šventas žmogus, kilęs iš Dovydo giminės. Jis yra Bažnyčios, šeimų, ligonių, mirštančiųjų ir darbininkų globėjas.

Tačiau šiandien Bažnyčia liepia kalbėti apie Mariją, Dievo Motiną, kuri nuo pradžių buvo “malonės pilnoji”, tobuliausia. Marija prisidėjo prie žmonijos atpirkimo per savo Sūnų Jėzų. Ji yra dangaus ir žemės karalienė, krikščionių pagalba. Su nusižeminimu Marija vadina save Dievo tarnaitę. Bet Šv. Raštas Mariją vadina Dievo Motinos vardu. Šis vardas yra garbingiausias, brangiausias.

Yra daug gerų ir šventų žmonių. Geras sūnus ar duktė duoda labai daug džiaugsmo ir garbės motinai.

1881 metais JAV žmonės išrinko prezidentu Jamesą Garfieldą iš Ohajo valstijos. Tuoj po to prezidentas parašė laišką savo motinai. Jis prašė, kad senutė motina atvažiuotų sostinėn į iškilmes. Motina atsisakė. Ji pažadėjo melstis. Po antro prašymo senutė motina atvyko. Ji buvo labai pagerbta. Po priesaikos sūnus motiną pabučiavo. Vėliau atsitiko nelaimė — prezidentas Jamesas Garfieldas buvo nužudytas.

Kai Romos imperijoje krikščionys gavo laisvę, atsirado žmonių, kurie blogai mokė, klaidino kitus. Tai buvo eretikai. Romos popiežius šv. Silvestras sušaukė vyskopus (325 m.) Nicėjos miestan. Buvo pasmerkta Arijaus klaida ir patvirtinta, kad Kristus tikrai yra Dievas ir žmogus.

Po 100 metų atėjo kiti klaidatikiai Pelagijus ir Nestorijus. Pasaulio vyskapai, susirinkę Efezo mieste 431 metais, iškilmingai paskelbė, kad Marija yra Dievo Motina, Gimdytoja. Miesto gyventojai labai džiaugėsi, kai sužinojo apie vieningą vyskupų sprendimą. Žmonės ėjo gatvėmis, meldėsi, nešė šviesas.

Pagal seną krikščionišką paprotį per Kalėdas miestelių aikštėse rodomas Kristaus gimimas Betliejaus tvartelyje. Vienos vietovės (JAV pietuose, kur gyvena nemažai nekatalikų) gyventojai

jai susirinko pasitarti. Pasitarime dalyvavo vietos laikraščio leidėjas. Jis pasakė: “Nerodykime Marijos, nes vaikams atrodys, kad mes visi esame katalikai”. Kunigas mandagiai atsakė: “O kaip Kristus gimė, jei nebuvo motinos?” (M. Link, SJ).

Dievo Sūnus nori, kad jo Motina būtų pagerbta. Naujųjų metų pradžioje pradedame rašyti naują lapą mūsų gyvenimo istorijoje. Marija, Dievo Motina ir tarnaitė, duoda mums pavyzdį, kaip reikia Dievui tarnauti. Su jos pagalba, su nusižemimu, tikėjimu, meile ir viltimi artėjame prie Dievo.

Šv. Ambrozijus (†397), vyskupas, sako, kad su pirmąja motina žmonės krito. Su Dievo ir mūsų motina Marija žmonės prisikėlė, pakilo... Dėl Ievos silpnybės — neklusnumo netekome rojaus. Marijos tikėjimas, šventumas grąžino mums dangų. Dievo Motinos gražiausia malda buvo pasakyta angelui, kuris pranešė, kad ji rado malonę pas Dievą: “Štai aš, Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei” (Lk 1,38).

DIDELĖ DIEVO DOVANA

C — Trys Karaliai; Mt 2,1-12

Trijų Karalių šventė, graikų kalba “Epiphania”, reiškia apšviestinumą, pasirodymą. Dievas rodo save žmonėms visais laikais ir būdais. Visata, gamta, Dievo kūrinys, menas, kuris rodo Dievo galybę, išmintį. Dievo paveikslas, žmogus, jo įgimtas nuėjautimas yra lyg instinktas, rodantis ir kalbantis, jog Dievas yra jo gyvenimo pradžia ir pabaiga.

Afrikos dykumoje Sacharoje gyvena broliai vienuoliai. Jie save vadina “Mažaisiais Kristaus broliais”. Jie apaštalauja, kalba arabams apie Kristų, žmonijos žvaigždę. Vienas iš brolių Carlo Carretto parašė knygą “Laiškai iš dykumos”. Gražiausios nakties žvaigždės dykumoje jį stebina. Ten žvaigždės rodo žmonėms kelią, saugo keleivius. Gamtos tvarinių nuostabus grožis rodo žmonėms kelią prie Dievo Sutvėrėjo (M. Link, SJ).

Pagaliau Dievas parodė save aiškiausiu būdu. Šv. Paulius šiandien kalba apie šį Dievo planą ir paslaptį, kuri dabar mato- ma. Žydai ir pagonys yra pašaukti, kad priimtų Jėzaus, Mesijo, Evangeliją (Ef 3,6).

Nuo senų laikų krikščionys per šią šventę mąstė ir matė Kristaus garbę, dieviškumą, parodytą jo krikšto ir pirmojo ste- buklo metu Galilėjoje, vestuvėse. Ši šventė švenčiama 12-ją die- ną po Kalėdų, arba sausio 6 dieną.

Šv. Mato Evangelija kalba apie Tris Karalius, kurių vardai pagal tradiciją yra Kasparas, Melchioras ir Baltazaras. Jie atėjo iš rytų, žvaigždės vedami, kad pasveikintų Mesiją, Karalių.

Trijų Karalių dovanos yra simboliškos, reikšmingos. Auk- sas yra brangi dovana. Gimęs Mesijas yra didžiausias turtas, nes jis yra Dievo Sūnus. Jis yra Karalius. Smilkalai vartojami mal- daujant. Jie ženklina, kad Kristus, Mesijas, yra kunigas, kuris pagarbins Dievą Tėvą. Mira vartojama laidojant mirusio žmo- gaus kūną. Ji sako, kad Jėzus padarys didžiausią auką, nes Die- vo Tėvo garbei atiduos savo gyvybę.

Šv. Mišios yra gražiausias pasirodymas Jėzaus Išganytojo, kuris yra didžiausia auka Dievui Tėvui. Kai tikintieji su meile, būdami vienybėje su Jėzumi Kristumi, aukoja Dievui Tėvui Mi- šių auką, jie kilniausiu ir aukščiausiu būdu pagarbina, atsiprašo ir atsilygina Dievui Tėvui. Kartu su Kristumi dalyvaudami Mi- šių aukoje tikintieji pasikeičia dovanomis su Dangiškuoju Tėvu.

Šv. Koleta (1381-1447) buvo šv. Pranciškaus ir šv. Klaros sekėja, seselė, mistikė ir regėtoja. Kartą per Mišias nustebusi ji garsiai sušuko: "O, Dieve! O, Jėzau!" Ji matė Kristų ant kry- žiaus ir girdėjo jo žodžius: "Amžinasis Tėve, pažvelk į šį Kūną ir Kraują! Aš priėmiau kančią už nusidėjėlius... Prašau, pagel- bėk jiems!"

Šv. Katarina iš Sienos, šv. Stanislovas Kostka matė angelus prie altoriaus per Mišias.

Dažnai girdime kalbant apie žmones, kurie per neišmany- mą nevertina to, ką turi. Kartais žmonės parduoda savo žemės hektarus už mažutį pinigą. Vėliau sužino, kad ta žemė buvo la- bai vertinga, nes po žeme būta aukso, naftos.

Dažnai ir mes pamirštam, kad Mišių auka yra labai vertinga. Jei žinotume, dažniau būtume kartu su Kristumi.

Dieve! Padėk mums matyti kelią, kuris veda prie laimės!

JĖZAUS KRIKŠTAS

C — Lk 3,15-16,21-22

Praeito sekmadienio šventė — Trijų Karalių-Išminčių (angliškai “Epiphany”) šventė priminė, kad Jėzus Kūdikis apsireiškė žydams ir viso pasaulio žmonėms. Jėzaus krikšto sekmadienį Evangelija vėl kalba apie Jėzaus apsireiškimą pasauliui. Evangelijoje Dievas Tėvas skelbia, kad Jėzus yra jo Sūnus.

Ketvirtojo šimtmečio pradžioje buvo padaryta klaida. Aleksandrijos kunigas Arijus suklydo. Jis mokė, kad Kristus nėra lygus Dievui Tėvui. Ši jo klaida, erezija, daugelį suklaidino. Kai kurie Romos imperatoriai globojo eretikus.

Katalikų vyskupai ir Romos vyskupas šv. Silvestras surengė pirmąjį visuotinį vyskupų susirinkimą Nicėjoje 325 metais. Vyskupai pasmerkė Arijaus klaidą ir parašė tikro tikėjimo išpažinimo maldą (“Credo”). Šis tikėjimo išpažinimas yra kalbamas Mišiose nuo seniausių laikų.

Romos imperatorius Theodosius (†395) iš pradžių palaikė eretikus. Vėliau pripažino savo klaidą. Jam padedant vyskupai vėl susirinko Konstantinopolyje 381 metais. Šis susirinkimas patvirtino tikėjimą į Šv. Trejybę.

Išrinktas Amerikos prezidentas pradeda darbą po inauguracijos ir priesaikos iškilmių. Šiandien yra Kristaus, Dievo Sūnaus, lyg inauguracijos šventė. Po krikšto prasideda svarbiausias Kristaus meilės darbas — žmonijos gelbėjimas. Atpirkimas, gelbėjimas yra Šv. Trejybės veiksmas. Kai nusižeminęs Kristus išeina iš Jordano upės, Šv. Trejybė apsireiškia. Evangelija kalba: “Balsas iš dangaus prabilo: “Tu mano mylimiausias Sūnus, tavimi aš gėriuosi”. Šie žodžiai priminė Izaijo žodžius, kuriais

šis pranašas kalbėjo apie "Kenčiantį Tarną": "Šitas yra mano tarnas... mano išrinktasis, kuriuo aš labai džiaugiuosi". Kristus yra Dievo Tėvo Tarnas.

Kad suprastum Dievo pranašo žodžius, reikia pasiruošimo ar tinkamo laiko. Tėvai, mokytojai vaikus ilgai moko, veda prie supratimo. Vienas kunigas pasakojo apie motinos pokalbį su dukterimi. Motina matė ištekėjusios dukters Sheron klaidą, liūdesį. Ji kalbėjo: "Nesakyk savo vyrui, kad per daug dirbi ir pavargsti prižiūredama vaikus. Prašyk šeimai Dievo pagalbos". Duktė atsakė: "Kodėl tik po septynerių metų man tai pasakei?" Motina paaiškino: "Seniai norėjau tau pasakyti, bet dar nebuvo atėjęs laikas".

Kodėl Kristus 30 metų laukė ir tik po to pradėjo savo didelį darbą? Kristaus priėmimui reikia pasiruošti. Be pasiruošimo, nusižeminimo, atgailos Mesijo žodžiai ir darbai dugeliui nesuprantami.

Šv. Jonas Krikštytojas paruošė žmones Kristų suprasti.

Pranašo Jono Krikštytojo krikštas buvo atgailos už nuodėmes ženklas. Dievo Sūnui nebuvo reikalinga atgaila, krikštas. Kristus nori būti pakrikštytas, kad galėtų priimti žmonių nuodėmes ir kad jos būtų žmonėms atleistos. Čia yra Dievo meilės kelias, kuriuoėjo Išganytojas. Šv. Jonas Krikštytojas prasmingai kalbėjo: "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina nuodėmę" (Jn 1,29). Krikščionių šventas gyvenimas prasideda po krikšto. Kristus sunaikina nuodėmę, pašventina žmogų.

Pagal legendą, kurią atpasakoja Kardianus, buvęs stebėtiną vandens šaltinis Kretos saloje. Kas atsigeria šio šaltinio vandens, atjaunėja. Viena labai turtinga moteris atidavė visą turtą, kad atjaunėtų (F. Spirago, p. 592). Dvasiškai atjaunėjama pasikrikštijus. Po krikšto visos sielos dėmės išnyksta.

Kai krikščionys su meile, vienybėje su Kristumi aukoja Mišių auką, jie yra Dievo tarnai. Dievas priima jų auką ir laimina juos ramybe, džiaugsmu ir laime.

KRISTUS LAIMINA VEDUSIUS

C — antrasis eilinis sekmadienis; Jn 2,1-12

Evangelija kalba apie vestuves Kanoje, Galilėjoje. Vestuvės yra reikšmingas gyvenimo įvykis, šeimos gyvenimo pradžia. Šv. Raštas dažnai kalba apie vestuves. Vestuvių dieną jaunavedžiai, giminės ir draugai puotauja. Evangelija pasakoja, kad Kanos vestuvėse ir vaišėse dalyvavo Jėzus su šešiais mokiniais ir Motina. Jaunavedžiai galėjo būti Jėzaus giminės. Matyt, jaunavedžiai buvo neturtingi, nes, kai susirinko daugiau svečių, vaišėms pritrūko vyno. Tai pastebėjo Jėzaus Motina. Ji nenorėjo, kad vaišėse būtų nesklandumų. Jėzus, kaip Evangelija sako, Marijos prašymu pašalino rūpestį. Jis padarė pirmą viešą stebuklą. Vanduo induose Kristaus noru tapo geriausiu vynu. Tai labai graži istorija. Kristus gražiai pagerbė jaunavedžius jų gyvenimo pradžioje, juos palaimino.

Meilė, pasižadėjimas vienas kitam ir vedybos yra Dievo planas, dovana. Dievas ši pasižadėjimą patvirtina, palaimina. Būtų didelė klaida, jei vedusieji pamirštų duotą žodį Dievui ir vienas kitam. Kristus padeda vedusiems. Vedusieji yra stiprinami Santuokos sakramento malone. Kristus nori su vedusiais kartu gyventi. Jis stiprina pasiaukojimo ir meilės dorybes.

Msgr. A. Tonne pasakoja apie autobuso vairuotoją Niujorke. Vairuotojas buvęs nepaprastai linksmas. Keleiviams jis dažnai kalbėdavęs, primindavęs pravažiuojamų bažnyčių vardus. Keleiviai stebėjosi tuo. Jis pasakodavo apie savo gyvenimą. Jis atvyko iš Italijos. Vedė Jozefiną. Daktaras nustatė, kad jaunoji žmona sirgo plaučių liga. Ji buvo apgyvendinta sanatorijoje. Jis dirbo du darbus, kad apmokėtų gydymosi išlaidas, daug meldėsi ir laukė Dievo pagalbos, stebuklo. Po operacijos žmona pagijo. Vairuotojas baigdamas kalbą žodžiais: "Dievas buvo man geras, todėl aš kalbu žmonėms apie bažnyčias, kur mes garbiname Dievą ir dėkojame jam".

Kristus padeda tiems, kurie aukojasi. Dažnai vedusiems ko

nors trūksta. Trūksta kantrybės, sveikatos, pinigų, meilės — lyg gero vyno. Jie turi prašyti Kristaus, kuris yra jų draugas. Prašymas esti sėkmingas Dievo Motinos užtarimu. Su Dievo pagalba ateina tikras džiaugsmas ir laimė.

Rašytojas, politikas Benjaminas Franklinas (1709-1790) daug padėjo Jungtinėms Amerikos Valstijoms. Ilgiausiai jis gyveno Filadelfijoje. Kartą jis stebėjo statybos darbininkus. Vienas darbininkas buvo labai linksmas. B. Franklinas sužinojo apie jo gyvenimą šeimoje. Darbininko žmona buvo labai gera. Kai vyras išeidavo į darbą, ji prašydavo, kad Dievas jį laimintų. Vakarė su vaikais laukdavo vyro prie namų. Namuose švaru, paruoštas geras valgis. Štai kodėl jis laimingas (F. Spirago, p. 669).

Yra ir nelaimingų šeimų. Savimeilė, materializmas ardo šeimas. Laimingi, kurie vykdo Dievo valią, gyvena vienybėje iki galo. Jie bus palaiminti danguje. Visi Dievo tarnai dalyvaus amžinoje vestuvėse ir vaišėse danguje, Dievo namuose (Mt 20,1 14).

PILDOSI PRANAŠAVIMAS

C — trečias eilinis sekmadienis; Lk 1,1-4; 4,14-21

Linksmas Kalėdų laikas jau praeityje. Šiandien Šv. Raštas kalba ir rodo žmonėms kelią, kuriuo reikia eiti su Kristumi į amžinus namus.

Pirmas Šv. Rašto skaitinys primena, kas įvyko žydų tautos gyvenime. Dievo globojama tauta, žydai ir jų karaliai, dažnai pamiršdavo Dievo įsakymus, linkdavo prie pagoniško gyvenimo papročių. Pranašas Izaijas, Jeremijas, Ezechielis (VII šimt.) mokė Izraelio ir Judėjos žydus būti ištikimais Dievui ir liepė daryti atgailą. Neatgailaujančios tautos pranašai negalėjo išgelbėti.

Samarijos-Izraelio valstybė buvo Asyrų pavergtą VIII šimtmetyje prieš Kristų. Vėliau, VI šimtmetyje prieš Kristų atėjo Judėjos ir Jeruzalės žydams nelaimė — baismė. Babilonijos ka-

ralius sunaikino Jeruzalės miestą ir šventovę. Žmonių būriai iš-tremti iš Judėjos. Prasidėjo Babilonijos septyniasdešimties me-tų vergija.

Nelaimė daugeliui atvėrė dvasios akis. Tremtis tapo atgai-lavimo laiku. Pranašai Jeremijas, Ezechielis vėl kalbėjo apie Die-vo pagalbą, laisvę, jei žmonės darys atgailą.

Persų karaliaus Kyro dekretu 536 m. pr. Kr. žydams buvo leista grįžti tėvynėn. Žydai grįžo dviem dideliais būriais. Antro-jo žydų būrio vadas buvo Nehemijas ir kunigas Ezra. Po bažny-čios atstatymo tauta surengė iškilmes. Kunigas Ezra septynias dienas skaitė ir aiškino Šv. Raštą. Žmonės meldėsi, verkė ir liū-dėjo, matydami savo kaltes. Kunigas Ezra ramino žmones žo-džiais: “Neliūdėkite ir neverkite... nes Viešpaties džiaugsmas yra mūsų stiprybė” (2, Ez 8,10).

Graži, pamokanti istorija. Dievas yra tautų prieglauda ir stiprybė. Dievo Motina, Krikščionių Pagalba, Fatimos vaikams, Šiluvos piemenėliams kalbėjo apie nelaimes, kurios ištinka, jei žmonės neklauso Dievo.

Šiandien šv. evangelistas Lukas atkartoja ne pranašo, bet Mesijo-Kristaus žodžius, pasakytus Nazareto sinagogoje. Kaip pranašas kunigas Ezra, taip Kristus paima Šv. Raštą, skaito ir sako: “Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai”. Gir-dėti pranašo Izaijo ir kitų pranašų žodžiai, Kristus sako, šian-dien išsipildė.

Pranašai kalbėjo apie Mesijo gimimą, neturtą, kančią, mir-tį, prisikėlimą. Protingi žmonės mato, kad šios pranašystės kal-ba apie Mesiją Jėzų Kristų, Dievo Sūnų. Labai dažnai ir Kristus liepia galvoti apie šias pranašystes.

Yra žydų, kurie supranta, kad kai kurie pranašo Izaijo žo-džiai (Iz 52) yra lyg panašūs į Evangelijos žodžius apie Jėzų Kris-tų. Dr. Daniel Rose, žydų tautybės, prityręs Šv. Rašto aiškinto-jas, tai pripažino (Msgr. A. Tonne, “Five minute homilies” - “Penkių minučių pamokslai”, p. 127).

Labai klysta žmonės, kurie dar nepriima Mesijo Jėzaus Kris-taus. Dievas duoda žmonėms laisvę. Reikia Dievo pagalbos, mei-

lės ir prašymo, kad pamatytume šviesą. Didelę Dievo pagalbą gauname, kai kartu su Kristumi aukojame jo auką — šv. Mišias.

Mišių pabaigoje lyg girdime Dievo žodžius, kuriuos kalbėjo pranašas Ezra: “Eikite! Neliūdėkite... Viešpaties džiaugsmas yra mūsų stiprybė”.

PERSEKIOJAMAS MESIJAS

C — ketvirtas eilinis sekmadienis; Lk 4,21-30

Gruodžio 12 d. minimas Marijos pasirodymas neturtingam indėnui Juanui Diego 1531 m. ant kalnelio netoli Meksiko miesto. Ši vieta vadinama Guadalupe. Dievo Motina prašė, kad apie šį pasirodymą vargšas indėnas praneštų Meksiko miesto vyskupui Zumarragai. Kad vyskupas priimtų Marijos žodžius ir jais tikėtų, indėnas, įsidėjęs į savo apsiaustą, gražiausias Marijos duotas rožes nunešė vyskupui. Kai apsiaustas su rožėmis buvo atskleistas, vyskupas ir kiti ten buvę pamatė gražiausią Marijos paveikslą. Praėjo 450 metų, o šis Dievo Motinos paveikslas vis dar yra didelėje Guadaluپės bazilikoje. Dievo Motinos pasirodymas vargšui Diego ir kiti stebuklai patraukė milijonus neturtingų indėnų prie katalikų religijos. jei ne šis didelis įvykis, šiandien Meksikos istorija ir vargšų indėnų gyvenimas atrodytų kitaip.

Šis įvykis įkvėpė ispanų misionierius. Jie keliavo toliau, į šiaurę, kur dabar yra JAV. Daugelis indėnų ir čia apsikrikštijo. Kai kurie misionieriai tamsių indėnų buvo nužudyti. Pirmas JAV misionierius kankinys buvo pranciškonas Juanas de Padilla. Jis su draugais atvyko į Kanzaso valstiją 1541 metais, praėjus 10-čiai metų nuo Marijos pasirodymo Guadaluپėje. Dalis indėnų šiam apaštalui pasipriešino. Kai jis atsiklaupęs meldėsi, tamsių indėnų mesta aštri ietis pervėrė jį.

Ši istorija yra dalis krikščionių gyvenimo istorijos. Šio sekmadienio Evangelijos žodžiai pradeda šią istoriją.

Kristus Nazareto sinagogoje pasakė, kad jis yra Dievo siųstas, tas, kurio tautos šimtmečiais laukė. Kai Kristus Mesijas pasakė tiesą, tamsūs žmonės tuo pasipiktino. Evangelija sako: “Jie išvarė jį iš miesto, iki pakriūties to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn. Bet Jėzus praėjo tarp jų ir pasišalino”.

Tamsūs žmonės manė, kad Jėzus, gyvenęs ir dirbęs Nazarete, neturtingas ir vargšas, negalėjo būti Mesijas. Žmonės laukė, kol tikras galingas Mesijas turės būti jų karalius. Tikras Mesijas buvo ne toks, kokio žmonės laukė, todėl jis buvo nepriimtas.

Žydų tautos istorija ir pirmas skaitinys kalba apie pranašą Jeremiją, kurio žmonės nenorėjo priimti. Šis pranašas (gimęs apie 650 m. pr. Kr.) kalbėjo žmonėms, karaliams Dievo vardu. Jis buvo įkalintas ir mirė tremtyje.

Suklydę žmonės ieško galingo, turtingo vado. O pagal Dievo planą žmonių gelbėtojas yra paprastas Dievo tarnas, tylus Rūpintojėlis. Jis liepia žmonėms nugalėti blogas pagundas, nuodėmes.

Kristus sakė savo sekėjams: “Tarnas ne didesnis už šeiminką! Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios” (Jn 15,20).

Blogų knygų platinimas yra tolygus Kristaus ir Jo sekėjų persekiojimui. Sena istorija pasakoja apie gerą vienuolį abatą, vardu Zyriakus. Jis gyvenęs Šv. Žemėje, prie Jordano. Prie vienuolyno jis pamatęs Mergelę Mariją ir pakvietęs ją vienuolynan. Marija jam tarusi: “Tavo namuose yra mano priešas, o tu prašai mane pas save”. Zyriakus savo vienuolyne radęs eretiko Nestorijaus raštus. Jis raštus išmetęs. Blogos knygos, melas yra nuodai (F. Spirago, p. 516).

Melskimės už tuos, kurie yra persekiojami. Neprisidėkime prie ketinančių išvaryti Kristų iš miesto ir nustumti jį nuo kalno į pakriūtę.

Šv. Vincentas Paulietis (†1660) su meile, Kristaus pavyzdžiu, rodė krikščionims kelią. Kartą jis matė prie laivo prirakintus irklininkus. Vienas iš jų buvo atskirtas nuo šeimos. Vincentas ėmėsi dirbti už jį.

Laimingos ir laisvos tautos, kuriose yra daug žmonių, kurie aukojasi už kitus, seka Kristumi.

PAŠAUKIMAS

C — penktas eilinis sekmadienis; Lk 5,1-11

Ši diena galėtų būti pavadinta „Pašaukimo sekmadieniu“. Pirmas skaitinys kalba apie pranašo Izaijo (Iz 6,1) pašaukimą Dievo tarnybai. Pranašas meldėsi Jeruzalės šventovėje. Regėjime-vizijoje jis matė Dievo garbę, šventumą, artimumą, girdėjo gražius giesmės žodžius: „Šventas! Šventas! Šventas!“ Šie žodžiai aidėjo, pripildė šventovę ir visą žemę. Dievas kalbėjo pranašui ir liepė jam vykdyti Dievo valią, padėti kitiems. Pranašas sielvartavo ir, girdėdamas Dievo šaukimą, pripažino esąs silpnas, nuodėmingas.

Dievo gerumas, malonė pranašą pašventino, nuvalė jo širdį ir lūpas. Jis matęs, kaip vienas iš dangaus angelų lyg paėmė nuo altoriaus degančią anglių ir nuvalė jo nuodėmingas lūpas. Po šio regėjimo pranašas Izaijas drąsiai kalbėjo žmonėms ir reikalavo Dievui ištikimybės.

Šis Dievo tarnas, lyg evangelistas, kalbėjo žmonėms apie Mesiją, jo gimimą, kančią ir garbę.

Antrajame skaitinyje šv. Paulius (1 Kor 15,1) kalba apie savo pašaukimą. Po jo stebuklingo atsivertimo kelyje į Damaską, Dievo malonei padedant, jis liko uoliausias Kristaus apaštalas.

Pagaliau šv. Luko (Lk 5,1) Evangelija kalba apie šv. Petro pašaukimą. Kristaus noru žvejys buvo pašauktas tapti žmonių žveju, apaštalu, pirmuoju krikščionių vadu, lyg ir uola.

Minėtieji Dievo tarnai ir daugelis kitų savo noru atsisakė įprasto darbo, pašaukimo. Dievas davė jiems kitą pašaukimą. Naujas pašaukimas pareikalavo iš jų daugiau aukų, drąsos, ištikimybės. Kristaus žodžiai ir darbai, ypač jo iš mirties prisikėli-

mas, uždegė Dievo meilės ugnimi Dievo tarnų protus ir širdis. Dievo malonei padedant, jie ėjo, kad mokytų, tarytum žvejojų ir ganytų kitus bei vestų juos į Dievo karalystę.

Jei vargšai žmonės užjaučia tuos, kurie kenčia, tai yra brangi dorybė. Kristaus mokiniai, apaštalai buvo vargšai, žvejai. O kaip sėkmingai jie padėjo kitiems vargšams, nuliūdusiems.

Rašytoja Olivie Bradshaw pasakoja apie nelaimingą našlį vyrą. Žmonai mirus nuliūdęs vyras galvojo apie savižudybę. Daktarui patarus vyras daug keliavo. Sykį jis buvo Italijoje prie kalnų. Liūdesio prislėgtas, staiga išgirdo nuostabius muzikos garsus. Vargšas berniukas, išėjęs iš vargingos lūšnelės, grojo armonika. Basakojis berniukas, atrodo, buvo laimingas. Keliautojas vyras susimąstė ir vėliau sakė, kad vargšas berniukas tapo jam Dievo palaima, pagalba (M. Link, S.J.).

Kiekvienam žmogui skirta dirbti, ieškoti, kurti. Gražus ūkininko, dailidės, žvejo ir kitų pašaukimas. Kristus daug metų dirbo dailidės darbą. Bet Dievo ir artimo meilės įstatymas liepia ir kitiems silpniesiems padėti. Didžiausią pagalbą savo vaikų kūnui ir dvasiai teikia tėvai. Jie yra geri ganytojai, žvejai.

Kunigas A. Tonne pasakoja apie vieną gerą Dono Ranurezo ir Donnos Mercedes šeimą Toledo mieste, Ispanijoje. Gera motina savo sūnelį Manuelį paaukojo Dievo Motinai. Paaugęs jis nusikalto ir prarado Dievo meilės dovaną. Motina vis prašė Dievo Motinos pagalbos. Tėvai mirė. Blogas sūnus bėgo iš tėvynės, nes jo ieškojo, norėdami nuteisti. Manuelis plaukė laivu, kuris po daugelio kelionės dienų užsidegė. Visi keleiviai nusken-do, tik Manuelis laimingai išsigelbėjo. Jis rado lentą, kurios nusitvėręs nenusken-do. Po daugelio valandų kitas laivas jį iš vandens iškėlė. Tačiau šis laivas priklausė piratams. Čia jis rado kitą belaisvį pranciškoną Fidelį. Manuelis atgailavo ir rado tiesą bei ramybę. Grįžęs tėvynėn, tapo pranciškonu. Jis dėkojo savo motinai už pagalbą, maldas.

Dievas laimina geras šeimas, gerus krikščionis - tėvus ir motinas.

VILTIS SU DIEVU

C - šeštas eilinis sekmadienis; Lk 6,17-26

XVI a. daugelis Europos krikščionių atskilo nuo Romos katalikų Bažnyčios. Žmonės dar tikėjo, kad Kristus yra Dievas ir Šv. Raštas yra Dievo Žodis. Vėliau atėjo racionalizmas, humanizmas, dar vėliau daugelis žmonių pavadino save materialistais, ateistais. Jie brangina medžiagą, turtą, malonumus. Ateistų mokslas priartino žmones prie gyvulių. Prasidėjo piktu- mai, žiaurūs darbai. Šio amžiaus šviesūs žmonės matė žmonijos nelaimę, Vakarų civilizacijos ir kultūros kritimą. Oswaldas Spengleris (†1936), Vokietijos filosofas, istorikas, knygoje „Vakarų nuopuolis“ rašė apie Vakarų kultūros artėjimą prie mirties. Komunizmas ir fašizmas pastūmėjo žmoniją prie nelaimės. Žmonijai reikės daugelio metų pataisyti tą klaidą.

Dievo Sūnaus mokslas ir jo meilės stebuklas visada žmones moko, įkvepia. Kristus ateina vėl ir vėl, jis gyvena ir dabar. Kristus vis kalbina žmones, nes jis yra „tas pats vakar ir šian- dien, tas pats ir per amžius“ (Žyd 13,8). Kristus nori, kad visi žmonės gyventų Dievo ir artimo meilės dvasia, siektų tobulybės ir tikros laimės.

Artėja XX a. pabaiga. Žemiškasis mokslas tobulėja, medi- cina padeda žmonėms ilgiau gyventi. Bet žmonės niekada nega- lės pašalinti didžiausios blogybės - mirties.

Kristus yra gyvenimo ir mirties valdovas. Jis pasakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas“ (Jn 11,25). Šio sekmadienio 39-oji Psalmė kartoja: „Išmintingas žmogus, kuris viešpačiu tiki“.

Šv. Luitgarda (†1246) sunkiai susirgo. Daktarai pranešė jai apie artėjančią mirtį. Šešias dienas prieš mirtį ji matė Dievo Motiną, kuri kalbėjo: „Ką tau sakė daktarai? Ar jie tau kalbėjo apie mirtį? Jie klydo. Miršta tie, kurie gyvena be Dievo. Gero žmogaus mirtis yra kelionė pas Dievą“.

Šv. Jonas Auksaburnis (†407) taipogi rašė: „Nusidėjęs žmo-

gus yra miręs, nors ir gyventų; šventas yra gyvas, nors būtų miręs” (F. Spirago, p. 191). Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226) mirdamas kalbėjo: “Būk pagarbintas, Dieve, atsiuntęs man seserį Mirtį”. Šv. Robertas Belarminas (†1621), Bažnyčios daktaras, parašė knygą “Mirties menas”. Mirdamas jis kalbėjo: “Viešpatie, džiaugiuos eidamas į namus”. Šv. Bernadeta (†1879) kelis kartus matė Dievo Motiną Lurde. Ji girdėjo Marijos žodžius: “Aš tau nepažadu laimės žemėje, o kitame gyvenime”.

Nors žemiškas mokslas vis tobulėja, jis nepagelbės žmonėms, kad jie nemirtų. Dievas saugo žmones nuo nelaimingos mirties. Žmonijos civilizacija, kultūra turi būti grindžiama Dievo ir artimo meilės dorybėmis, dvasiniu turtu. Žmonijai reikia ne tik geros ekonomikos, bet ir geros dvasios, religijos, doros. Pasauliui reikia meilės revoliucijos, sakė vyskupas F. Sheenas. Šventa meilės revoliucija turi būti uždegta Kristaus dvasios ugnimi. Krikščionys su tikėjimu ir meile eina prie laimingo gyvenimo žemėje ir amžinybėje.

DIEVO IR ARTIMO MEILĖ

C - septintas eilinis sekmadienis; Lk 6, 27,38

Yra vienas žodis, Dievo vardas, kuris rodo Dievo vidinį gyvenimą. Šv. Jonas apaštalas savo laiške krikščionims sako: “Dievas yra meilė” (I Jn 4,16). Dievo Šv. Trejybėje Vieno vidinis gyvenimas rodo žmonėms meilę. Iš Dievo meilės ateina žmonių meilė kitiems, vargšams ir silpniems. Didžiausią meilę žmogui Dievas parodė jį sutverdamas, atpirkdamas, padarydamas savo vaiku, leisdamas matyti savo veidą danguje. Dievo ir artimo meilės dorybė yra didžiausias žmogaus turtas, vaistas. Prieš keliolika metų rašytojas Stanley Jonesas rašė apie JAV gydytojo psichiatro Karlo Menningerio tyrinėjimus. Šis iškilus gydytojas buvo vienos klinikinės ligoninės vadovas. Žmonės čia ieškojo pagalbos, vaistų. Šis gydytojas labai vertino Dievo duotus vaistus -

meilės dorybę. Jo ligoninėje prižiūrėtojai sergantiems padėjo su meile, gerumu. Po 6 mėnesių tyrimo nuostabiai daug ligonių pagijo. Tas pats rašytojas tikrino ir rašė apie kitą ligoninę Niujorke. Šioje vaikų ligoninėje tarnautojai vaikus linksmino, su meile jiems tarnavo. Meilė buvo geriausias vaistas sergantiems vaikams (M. Link, S.J.). Dievo ir artimo meilė yra vaistas sergantiems. Meilė saugo žmones nuo savižudybių, gydo alkoholikus. Meilė-vaistas šildo žmonių širdis, šalina pyktį, kerštą, atneša ramybę, teisingumą.

Pagoniška yra sakyti: “akis už akį, dantis už dantį, ugnis prieš ugnį”. Kristus liepė piktumo ugnį gesinti gaivinančiu meilės vandeniu. Kristus meldamasis nuo kryžiaus su meile kalbėjo: “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro”.

Žydų karalius Saulius pavydėjo jaunam Dovydui. Saulius siekė Dovydo mirties. Šv. Raštas giria Dovydą, nes jis nekeršijo Sauliui. Popiežius Jonas Paulius II dovanojo blogam žmogui, norėjusiam jo mirties... Jis lankė kalėjimą, kad nusikaltusį pamatytų. Dievas dovanoja atgailaujantiems.

Prieš 200 metų, po revoliucijos JAV žmonės tapo laisvi. Vienas žmogus nenorėjęs laisvės. Jis buvo nuteistas, artėjo mirties bausmė. Parapijos klebonas ėjo 60 mylių pėsčias pas prezidentą Vašingtoną (†1797). Jis prašė pasigailėjimo. Prezidentas dovanojo (A. Tonne). Meilės dorybė liepia kitam padėti.

Rašytojas Lichtveras rašo apie tėvą ir trys jo sūnus. Tėvas atidavęs sūnams savo turtą, tačiau nežinojęs, kuriam turis atiduoti labai brangų deimantą. Tėvas klausinėjęs, koks būtų jų gražiausias darbas gyvenime. Vienas sūnus pažadėjęs dovanoti blogam žmogui, kuris jį labai įžeis. Tėvas šiam sūnui atidavęs brangų deimantą (F. Spirago, p. 262). Dievas laimina žmones, kurie dovanoja savo priešams ar myli juos. “Tėve mūsų” maldoje esame Kristaus mokomi prašyti Dievo Tėvo: “Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams”. Kristus liepė žmonėms mokytis iš jo darbų ir sakė: “Mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies” (Mt II,29).

PAGUNDOS

C - pirmas Gavėnios sekmadienis; Lk 4,1-13

1971 m. vienas Amerikos laikraštis parašė apie tragišką ir baugų įvykį. Vinelande, Niū Džersyje, dvidešimtmetis Mike'as Newellas paprašė, kad draugai surištų rankas bei kojas ir įmestų į vandenį, kad jis prigertų. Draugai matė, kaip jis nuskendo. Mike'as priklausė šėtono garbintojams. Jis tikėjosi po mirties vėl gyventi ir būti piktųjų dvasių vadu. Amerikoje šėtono garbintojų padaugėjo. San Francisko mieste yra šėtonui garbinti bažnyčia.

Nenuostabu, kad savižudžių skaičius Amerikoje siekia 50 tūkstančių per metus. Nuodėmingi žmonės gundomi išeiti iš gyvenimo, pasišalinti. Ši pagunda padidėja, kai žmonės neturi tikros religijos, neklauso Dievo. Vienatvė, depresija juos kankina. Svaigalai, narkotikai neduoda jiems kaip reikiant pailsėti.

Suklydę žmonės padaro ir kitiems baisių nusikaltimų, žudo negimusius vaikus. Seniau krikščionis neturėjo tokio baisaus plano, minties. Materializmo mokslas-filosofija po poros šimtmečių atvedė dalį žmonių prie tamsių, nuodėmingų darbų, atnešė blogus vaisius ir vadus, pvz., Staliną, Hitlerį. Dievo Sūnus nugalėjo pagundą, nuodėmę, šėtoną. Apaštalai ir visi žmonės su Kristumi nugalė pagundas, šėtoną.

Pirmą gavėnios sekmadienį Šv. Raštas pasakoja apie Dievo pagalbą žydams. Dievo vardu Mozė padėjo jiems išeiti iš Egipto vergijos. Bet žydai už savo nuodėmes klajojo tyruose. Kristus, kaip žmogus, buvo išalkęs, kai piktoji dvasia drįso jam kalbėti, kas buvo prieš Dievo valią. Kristus parodė žmonėms pergalės pavyzdį.

Ir mes, gyvendami lyg tyruose, turime atmesti apgaulingas pagundas, nešvarius malonumus, gobšumą, puikybę. Gavėnios laikas yra atsivertimo laikas. Evangelijoje sakomas žodis "metanoia" graikų kalba reiškia atsivertimą.

Dievas davė ir duoda žmonėms vadus, kurie veda prie atsi-

vertimo. Lietuviai turėjo gražių vadų, pvz., vysk. J. Matulaitį, vysk. Matulionį, P. Dovydaitį, S. Šalkauskį, vysk. M. Reinį, vysk. V. Borisevičių ir kt. Dėkojame Dievui, kad ir dabar turime vadų, kurie tautai padeda ir gyvena su ja.

Vienas Rusijos filosofas F. Dostojevskis (†1881) buvo lyg pranašas. Jis rašė apie ateisiančią nelaime, jei žmonės neklausys Kristaus. Knygoje "Broliai Karamazovai" jis rašo apie tris pagundas, kuriomis šėtonas gundė Kristų. Šiomis pagundomis, jis sako, šėtonas visais amžiais mėgina nugalėti žmones. Reikia budėti ir dvasiškai atsinaujinti. Gražiausias atsinaujinimas - Atgailos sakramentas.

Popiežius Jonas Paulius II savo raštu apie atgailą ("Exhortatio", 1984) pagerbė ir padėjo daugybei uolių Dievo tarnų, kurie padėjo žmonėms priartėti prie dvasinio atsivertimo ir atsinaujinimo.

JĖZAUS ATSIMAINYMAS

C - antras Gavėnios sekmadienis; Lk 9,28-36

Gyvenime daug įvykių, kurie žmones stebina ir rodo gerą kelią, vedantį prie laimės, Dievo.

Italijoje geri tėvai paaugojo savo sūnų Andriejų Corsini (†1373) Dievui. Sūnaus gyvenimas buvo blogas. Kartą motina papasakojo sūnui seną sapną. Prieš Andriejaus gimimą ji mačiusi vilką, bėgantį bažnyčion. Ten vilkas tapęs avinėliu. Šie motinos žodžiai ir malda palietė sūnaus širdį. Sūnus mąstė, meldėsi ir vėliau tapo karmelitu, Fiesolės vyskupu Italijoje, šventuoju. Andriejui Dievas suteikė malonę.

Dievo malonės dovaną ar momentą gavo trys apaštalai, reğdami Kristaus atsimainymą. Kristaus atsimainymas yra didžiausias apaštalus palietęs Dievo malonės momentas.

Antrojo gavėnios sekmadienio Evangelija kalba apie Kristaus atsimainymą. Šis didelis įvykis kiekvienais metais minimas rugpjūčio 6 dieną.

Atsimainymas yra Kristaus amžinosios dieviškos garbės ženklas. Šv. Tėvas Leonas Didysis (†461) sako, kad šiuo šviesiu ir dideliu įvykiu Kristus norėjo paruošti ir sustiprinti apaštalus, nes jo kančia artėjo.

Prisimename didį Italijos menininką - dailininką Rafaelį (Rafaello Sanzio, †1520). Daug jo nutapytų paveikslų ir freskų yra Vatikane ir Sikstinos koplyčioje. Žinomi jo du gražiausi Dievo Motinos paveiksai (Madonna della Sedia Florencijoje, ir Madonna di Sisto Dresdene).

Šį sekmadienį vėl prisimename gražiausią Rafaelio paveikslą, kuriame jis vaizduoja Kristaus atsimainymą, dieviškumą, kurį mato apaštalai Petras, Jokūbas ir Jonas ant Taboro kalno, Galilėjoje. Kristus paveiksle pakilęs aukščiau. Jo veidas ir išvaizda šviečia dieviškumu, nors jo kūnas žmogiškas. Paveiksle matomi Mozė ir Elisas. Šie Senojo Įstatymo Dievo pranašai yra Kristaus Mesijo liudytojai. Žemiau tamsumoje matome kitus mokinius ir šeimos narius. Visi jie išsigandę stebi sergantį berniuką. Evangelistas Lukas rašo apie Kristų, nulipusį nuo kalno. Nulipęs jis sutiko kenčiantį ligonį berniuką, kuris buvo šėtono kankinamas.

Evangelija ir dailininkas rodo žmogaus gyvenimo kontrastus. Ant kalno didelis džiaugsmas, ramybė, laimė. Kalno papėdėje - žmonių kentėjimai, kryžius, išgastis. Ant kalno garbinga ir šviesi gyvenimo pabaiga. Pakalnėje - varginga, tamsi žmogaus gyvenimo kelionė žemėje.

Pasak Evangelijos, Kristus sudraudė šėtoną, išgydė berniuką ir atidavė jį tėvui. Žmonės neteko žado, matydami Mesijo-Kristaus gerumą ir galybę. Jėzus yra žmonių Viltis ir Gydytojas. Jis žmones gydo, stiprina ir veda į laimę. Gyvenimas su Kristumi yra prasmingas. Dievas laimina tuos, kurie tiki jo žodžiais. Tikėjimas Dievu, skaitėme, padarė Abraomą palaimintu. Dievas jam pažadėjo naują žemę. Dievo pažadas jo tarnams - gyvenimas šviesoje, kartu su Dievu.

Petras ir kiti apaštalai norėjo ilgiau būti su Kristumi ant šviesaus kalno. Bet jie dar turėjo sekti Kristumi kentėjimų kelyje, dar turėjo padėti kitiems, silpniems. Jie turėjo nešti linksmą naujieną visų tautų žmonėms.

Šv. Tėvas Jonas Paulius II sako, kad visi krikščionys turi prisidėti prie Kristaus atpirkimo, visi turi dalintis vargais ("Salvifici doloris", n. 19). Visi turime roplioti tuneliu, kiaurakalniu prie šviesos.

Esame piligrimai su kryžiais ant pečių. Vieni kryžiai mūsų paimiti, kiti mums uždėti.

Yra daug kelių kalno papėdėje, kuriais eidami sekame Kristumi. Šie keliai yra siauri, bet tikri, nes jie veda prie laimės kalno - Dievo.

GAILESTINGAS DIEVAS

C - trečias Gavėnios sekmadienis; Lk 13,1-9

Šv. Liudvikas IX (†1270), Prancūzijos karalius, turėjęs ypatingą Dievo dovaną. Kartais jis žinojo slaptas žmonių mintis. Syki, kaip eilinis žmogus, ėjęs per laukus ir sutikęs piemenį. Karalius jam pasakęs, kad klausytų savo sąžinės balso, darytų atgailą, atliktų išpažintį. Žmogus paklausė. Jis, suradęs savo slaptas nuodėmes, labai gailėjosi. Po trijų dienų jis mirė. Šio šventojo išpėjimas ir malda padėjo išgelbėti artimą, tai buvo gailestingo Dievo dovana.

Mergaitė Teresė neturėjo noro melstis, eiti bažnyčion. Pradėjo ketveri metai. Mergaitės kaimynas jaunuolis žuvo autokatastrofoje. Teresė atėjo bažnyčion. Ji pradėjo galvoti apie amžinybę, Dievą, melstis. Jai pasirodė, kad ji tarsi nevaisingas medis, paminėtas Evangelijoje. Teresei padėjo Dievo malonė, jos širdin atėjo ramybė. Ji sakė: "Dievas mane išgydė" ("The Cath. Digest", 1988).

Įvairiais būdais Dievo meilė veda ir išpėja žmones. Šv. Luko Evangelija šiandien rašo apie žmonių nelaimes. Netikėtos mirtys išpėja žmones. Beveik kasdien girdime apie netikėtas nelaimes: nukritusius lėktuvus, gaisrus, žemės drebėjimus. Kodėl? Nežinome. Šie įvykiai gal yra išpėjimas, kad reikia saugotis didžiausios nelaimės.

Kristus šiandien kalbėjo: “Jei neatsiversite, visi taip pat pražūsime”. Mąstančiam krikščioniui padeda Kristaus kryžius. Labai prasminga giesmė - “Skubėk prie kryžiaus”.

Žmonės netobuli ar nuodėmingi. Prašome Dievo pasigailėjimo, kai mąstome, kad geriausias Asmuo, Dievo Sūnus, už žmones atgailavo ir maldavo pasigailėjimo. Su meile ir padėka jam dažnai sakome: “Viešpatie, nesu vertas Tave priimti, bet tark žodį, ir aš pagysiu”.

Dievo dovana, kai nutolęs nuo Dievo žmogus gyvena be ramybės. Tikėjimas, nusizėminimas, ieškojimas, mąstymas apie gyvenimo pabaigą padeda pasiruošti ir prisikelti.

Vienas turtingas žmogus Prancūzijoje neturėjo ramybės. Sąžinė liepė jam ieškoti susitaikymo su Dievu ir artimu. Jis atvykęs Romon. Turėjęs pokalbį su popiežium Pijum VI. Jis atlikęs išpažintį. Turtingam svečiui iš toli popiežius paskyrė bausmę, atgailą. Popiežius davęs jam auksinį žiedą. Ant žiedo lotynų kalba buvo įrašyta: “Memento mori” (Atsimink, kad tu mirsi). Šie dažnai matomi žodžiai giliai palietė žmogaus širdį (The Catechist, p. 344).

Gavėnios metu bažnyčia, liturgija dažnai kalba apie atgailą, gailestį už nuodėmes.

Evangelijoje minimas figos medis buvo nevaisingas. Jis turėjo būti išrautas. Bet kai medelis gavo maisto, trąšos, jis atgijo ir tapo vaisingas.

Išdidiems fariziejams Kristus kartą kalbėjo apie nuodėmę prieš Šv. Dvasią. Ši nuodėmė neatleidžiama, nes ją padaręs neturi gailesčio. Be gailesčio nėra atleidimo (Mk 3,29).

Šv. Pranciškus iš Sales (†1622), Ženevos vyskupas, reiškė meilę blogiems, kad juos atvestų prie Dievo. Kartą vienas žmogus po išpažinties nerodė gailesčio. Vyskupas verkė su ašaromis. Žmogus nustebo. Vyskupas sakė, kad jis verkia už jį. Tai jam daug padėjo, jis pasitaisė.

Kristus, prisikėlęs iš mirties, apaštalams davė galią gydyti žmonių sielas. Jis sakė: “Imkite Šv. Dvasią! Kam nuodėmes atleisite, bus jos atleistos”. Ši Bažnyčiai duota galia yra didžiausia

Dievo dovana. Išmintingas žmogus mato ir priima šią Dievo dovaną.

GAILESTINGAS DIEVAS

C - ketvirtas Gavėnios sekmadienis; Lk 15,1-32

Jungtinių Amerikos Valstijų istorija nėra sena. Ilgus šimtmečius šiame krašte gyveno indėnai. Atėjusiems iš Europos naujiems gyventojams indėnai nerodė draugiškumo. Gyvenimas buvo pavojingas. Ateiviams buvo reikalinga kariuomenės apsauga. Kariai turėjo budėti ilgas valandas. Kai kurie pavargdavo. Vienas karys turėjo įprotį pasigerti. Kartą jis vėl buvo apkaltintas ir teisme tardomas. Teisėjas kario paklausė: „Kaip aš turiu su tavim pasielgti? Tu jau daug kartų buvai baustas“. Teisėjas patikrino šio kario nusikaltimų istorijos lapą ir teisme pasakė: „Šiam kariui dar nebuvo dovanotas nusikaltimas“. O kariui pasakė: „Tu buvai daug kartų nubaustas. Šį kartą aš tau dovanuju. Tu esi laisvas“.

Karys išėjo iš teismo atgailaudamas. Nuo šiol jis pasižadėjo būti nauju žmogumi. Jis niekad daugiau nepasigėrė, tapo patikimiausias karys (Msgr. A. Tonne).

Ši istorija yra Palaidūno Sūnaus ir gailestingo tėvo istorija. Dažnai žmonės yra nepaklusnūs savanaudžiai Dievo kariai. Gailestingas Dievas daug kartų žmonėms dovanuoja. Argi jie vėl ir vėl būtų neklusnūs tarnai? Kodėl Dievas vis gailestingas? Dievas yra Gerumas, Meilė.

Pirmieji žmonės padarė klaidą, kai atsitolino nuo Dievo. Ilgus amžius žmonės gyveno tamsoje ir buvo žiaurūs. Rytuose bei Vakaruose, Romos imperijoje žmonės gyveno nuodėmių jūroje. Dievo pranašai Izraelio istorijoje mokė apie ateisiantį Išgelbėtoją, Mesiją. Dievo Sūnus atmetė nuodėmę, kuri žmones apgaudinėjo. Kristus iš nusižeminimo paėmė erškėčių vainiką, kryžių. Šį meilės ginklą Kristus įdavė savo sekėjams. Bet laisvas

gundomas žmogus turi pats apsispręsti. Dažnai žmogus yra lyg žuvis, kuri griebia sliekėlį ant aštraus kabliuko. Nusidėjusio žmogaus Dievo gerumas tuoj neatmeta. Dievas laukia, kalba žmogaus širdžiai, neduoda jam ramybės. Žmogus dažnai pradeda jausti savo kaltę, turi baimės, neturi ramybės. Jis pradeda suprasti, kad nuodėmė, kaip nuodinga narkozė, jį žaloja.

Istorija kalba apie turtingus žmones, galingus karalius, kurie nedorai gyveno. Daugelis jų, pamatę savo klaidas, atgailavo. Boleslovas II, Lenkijos karalius, buvo nedoras. Šv. Stanislovas (†1079), Krokuvos vyskupas, karalių mokė, rodė jam jo klaidas. Karalius nužudė vyskupą. Šv. Tėvas Gregorijus VI karalių ekskomunikavo. Karalius ryžosi keliauti Romon ir prašyti atleidimo. 1084 metais Boleslovas neatpažintas atėjo į benediktinų vienuolyną Kernteno mieste, Austrijoje, ir pasiprašė čia priimamas. Aštuonerius metus jis čia nusizėminęs atgailavo. Mirties dieną, visus nustebinęs, pasakė: “Aš esu Boleslovas, Lenkijos karalius. Aš nužudžiau Šv. Stanislovą, Krokuvos vyskupą. Aš grįžau iš Romos ir čia atgailavau”. Po šių žodžių karalius mirė. Šie žodžiai užrašyti ant jo kapo (F. Spirago, p. 648).

Visos tautos turi kalėjimus, kur nuteistieji gyvena 20, 40 metų ar ilgiau. Vienas geras kalinių lankytojas yra taip kalbėjęs: “Karalius nori jums sumažinti bausmes. Bet jis nori, kad jūs gailėtumėtės, sukalbėtumėte trumpą maldą ir parodytumėte gerumą. Jei taip padarysite, kalėjimo durys bus atidarytos, ir jūs grįšite į savo šeimas”.

Kas nepriimtų šio pasiūlymo? Visi žmonės esame lyg kaliniai. Gyvename ašarų pakalnėje. Nuodėmės žmones kankina. Bet Dievas nenori, kad žmonės po mirties gyventų kalėjime.

Sūnaus Palaidūno istorija pamokanti. Grįžęs pas Tėvą, jis puolė ant kelių.

Būtų klaida nematyti nuodėmės. Šv. Jonas sako: “Jei sakytume, jog neturime nuodėmės, klaidintume patys save... Jei sakytume, kad nesame nusidėję, mes jį (Kristų) darytume melagiu” (1 Jn 1,8). Melskimės, kad Dievo malonė vestų mus prie atgailos ir taikos, kuri ateina su gailesčiu.

GAILESTIS - ATLEIDIMAS

C - penktas Gavėnios sekmadienis; Jn 8,1-11

Marija Goretti buvo neturtingo italų ūkininko duktė. Šeimoje augo 6 vaikai. Marija gimė 1890 m. Kai jai sukako 12 metų, netoli jos namų gyvenantis 20 metų jaunuolis Alessandro Serenelli užsiliepsnojo nuodėminga, nevaldoma aistra jai. Kai jis ateidavo į Marijos tėvų namus, mergaitė gundoma jam sakydavo: „Ne! Tai nuodėmė!“

Vieną vasaros dieną, kai Marijos tėvų nebuvo namuose, nedoras jaunuolis ją vėl aplankė. Kai jis mėgino mergaitę prievartauti, ji atstūmė jį. Aklos aistros ir piktumo nesuvaldęs, jis mergaitę mirtinai peiliu sužalojo. Kitą dieną mergaitė mirė.

Po 50 metų, 1950 m., Šv. Tėvas Pijus XII paskelbė, kad Marija Goretti yra šventa mergaitė, kankinė. Jos gera senutė motina Assunta dalyvavo iškilmėse.

Alessandro buvo teismo nubaustas. Jis turėjo kalėti 30 metų. Kalėjime jis patyrė regėjimą - matė nužudytą mergaitę. Jis darė atgailą, gailėjosi. Mirė išėjęs iš kalėjimo. Prieš mirtį kalbėjęs: „Aš daug kentėjau, nes nužudžiau šventąją. Bet aš matau man skirtą atpirkimo ir atleidimo dovaną. Tikiu, ir aš būsiu danguje kartu su Marija“.

Marija Goretti yra gražiausias skaistumo dorybės pavyzdys ir mūsų laikams. Buvo daug jaunų krikščionių, kurie taip gražiai padarė. Gražus skaistumo ir šventumo pavyzdys yra šv. Agota, šv. Liucija, šv. Agnietė, šv. Uršulė. Istorija rašo apie šv. Uršulės gyvenimą ir mirtį. Ji gimė karališkoje Anglijos šeimoje. 450 metais Uršulė ir kitos piligrimės mergaitės keliavo laiveliais Reino upe Romon. Grįžtančias mergaites puolė laukiniai hunai. Mergaitės priešinosi prievartavimui, nuodėmei. Daugelis mergaičių nuskendo. Uršulė buvo perdurta kardu. Jos palikai yra senojoje Kelno (Köln) bažnyčioje. Šv. Uršulė yra globėja vienuolių mergaičių, kurios tarnauja žmonėms.

Šv. Marija Goretti ir kitos šventosios skiriasi nuo moters, kuri šiandien minima Evangelijoje. Ši nuodėminga moteris bu-

vo apkaltinta. Ji galėjo būti akmenimis užmušta. Kristus parodė jai gerumą, atleido, nes ji širdyje gailėjosi.

Kiekvienas žmogus gali būti geras ar blogas, angelas ar šėtonas. Dažnai blogas žmogus pasitaiko, geras krinta žemyn.

Bedieviškam komunizmui pasipriešino rusų rašytojas A. Solženicynas. Jis apdovanotas Nobelio premija. Viena jo knyga vadinasi "Gulago archipelagas". Knygoje jis rašo apie savo gerą draugą. Po kurio laiko šis draugas tapo blogas, išdavikas.

Neskaistumo blogybė prasideda žmonių širdyse, mintyse. Minėtas jaunuolis, matyt, daug kartų turėjo blogų minčių. Nėra lengva priešintis blogoms mintims, aistroms. Nėra lengva plaukti upe prieš srovę. Nėra lengva sėdėti prie mašinos vairo, kai yra daug važiuojančių vienos krypties keliu. Blogi laikraščiai, televizijos vaizdai dažnai veda prie nuodėmių. Daug žmonių ieško pelno. Jie nesako, kad nedorybė, neskaistumas yra nuodėmė, o tik klaida, apsirikimas. Taip kalbėjo garsus psichiatras Karlas Menningeris, įkūręs ligoninę Topykos mieste, Kanzaso valstijoje. Dievo pranašai nevaldomas aistras vadina nuodėmėmis prieš Dievą ir artimus. Nuodėmėms nuplauti reikia gailesčio, atgailos, atsiprašymo.

Dėkojame Dievui, kad yra daug krikščionių, kurie, ir gyvendami nedorybių jūroje, išlieka dori, šventi.

Evangelijoje Kristus nepasmerkė nuodėmingos moters. Jis žinojo, matė jos širdį. Ji atgailavo. Jėzus jai tarė: "Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk!" "Kiekviena nuodėmė yra melas", - sakė šv. Augustinas.

Gavėnios metu daugeliui reikia ateiti prie Kristaus su Evangelijos moterimi, su atgailos, gailesčio dvasia.

KELIONĖ SU KRISTUMI

C — *Verbų sekmadienis; Lk 22,14*

Romos imperatorius Konstantinas IV šimtmetyje krikščionims davė religinę laisvę. Jo stebuklinga pergalė su kryžiaus žen-

klu prieš pagonį Maksencijų atnešė krikščionims laisvę. Dabar krikščionys galėjo viešai save vadinti Kristaus sekėjais... Šio imperatoriaus tėvas Konstancijus dar buvo pagonis, nepalankus krikščionims. Savo pavaldiniams jis taip kalbėjo: "Atsižadėkite sekti Kristumi, arba ieškokite kitokio darbo!" Geri krikščionys Kristaus neatsižadėjo. Tik netvirtai, baidūs žmonės netarnavo Kristui.

Greitai atėjo diena, kai Konstancijus vėl kitaip kalbėjo. Jis dovanojo ir grąžino į darbą tuos, kurie Kristui tarnavo. Jis nenorėjo turėti prie savęs tų žmonių, kurie Kristui buvo neištikimi. Jis sakė: "Jei jūs neištikimi Kristui, jūs ir man būsit neištikimi".

Verbų Sekmadienis bei Didžioji Savaitė yra gražus pasirinkimo laikas. Žmonėms yra duota laisvė tarnauti Kristui Karaliui, Atpirkėjui, Išganytojui.

Evangelija kalba apie Jeruzalės žmones, kurie sveikino Kristų, pranašą, Mesiją, Karalių. Tačiau žmonių nepastovumas, nuodėmingumas didelis, nes Evangelija vėl kalba apie tragediją, Kristaus atmetimą, kančią, mirtį. Bet ši Kristaus auka kartu kalba apie Atpirkėjo didžiausią meilę ir jo paklusnumą Dievui Tėvui. Šv. Paulius ir sako: "Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties... Todėl ir Dievas jį išaukštino ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų" (Fil 2,8).

Kristaus tragiška mirtis pagal Dievo planą paruošė ir vedė prie Kristaus prisikėlimo ir jo amžinos garbės.

Kai Jeruzalės žmonės sveikino Kristų Karalių, jie gerai jo nesuprato. Kristus nenorėjo būti apsiginklavęs žemiškas karalius, kokio žmonės norėjo ir vadino žodžiais, užrašytais ant kryžiaus: "Jis yra žydu karalius". Kristus buvo tiesos ir meilės karalius.

Dalaso miesto (JAV) aukštosios mokyklos direktorius parašė savo vaikystės dienų prisiminimus. Vaikystėje sirgęs. Gera močiutė jam daug padėjo, mokė. Jis atsimena Kristaus kryžių ant kambario sienos. Gera moteris kalbėjo apie Kristaus gyvenimą, gerumą ir mirtį ant kryžiaus. Pasakojimas palietė vaiko

širdį. Jis negalėjo ramiai miegoti, ankstų rytą nuėmęs kryžių nuo sienos ir padėjęs ant grindų. Jis norėjęs ištraukti vinis iš Kristaus rankų bei kojų ir verkęs, negalėdamas to padaryti. Močiutei jis kalbėjęs: “Aš noriu ištraukti vinis”. Močiutė vėl vaikui kalbėjusi apie Kristaus kančios paslaptį. Mokyklos direktorius baigia savo prisiminimus tokiais žodžiais: “Pirmą kartą aš supratau Kristaus kančios paslaptį” (M. Link, S.J.).

Jėzaus kryžius yra Dievo meilės ženklas, kvietimas meilei.

Dėkojame Dievui, nes suprantame Kristų. Jis davė žmonėms dvasinę laisvę, ramybę, kuri ateina su Dievo dovana, tikėjimu ir paklusnumu. Nesvarbios yra žemiškos gėrybės. Tik dvasinės gėrybės, dora, tiesa, meilė veda prie gyvenimo su Kristumi.

Prie Jeruzalės mažas kalnelis vadinamas Kalvarija, arba Kaukolės (lot. “calvo”) kalneliu. Su Kalvarijos vardu siejasi padavimas, legenda. Palaimintoji sesuo augustinietė vokiečių Katarina Emmerich (†1824) buvo mistikė, regėtoja. Ji turėjo Kristaus žaizdas — stigmatas. Regėjime ji matė Kristų, angelus, šventuosius. Rašytojas konvertitas Klemensas Brentano kelerius metus stebėjo jos gyvenimą, klausė kalbų. Ji matė Nojaus tvaną. Po tvano Nojaus sūnus Semas Adomo kaukolę palaidojo Jeruzalėje ant kalnelio. Čia Kristus mirė... Dažnai mes matome po kryžiumi žmogaus kaukolę (F. Spirago, p. 131).

Kristus yra lyg antrasis Adomas, kuris nugalėjo mirtį, atidarė dangaus vartus. Kristus yra mūsų kelias per žemės tyrus bei tremtį atgal į prarastą rojų, laimę.

DIDŽIOJI KRISTAUS PERGALĖ

C — *Velykų sekmadienis; Jn 20,1-9*

Vienas JAV kareivis Ridgeway'us, kaip buvo pranešta, žuvo Vietname 1968 metais. Liūdnas pranešimas apie mirtį pasiekė kareivio tėvus. Tėvai gavo sūnaus palaikus. Sūnų jie palaidojo Hiūstone, Teksaso valstijoje.

Po penkerių metų, 1973 m., atėjo didelė džiaugsmo ir laimės diena kario tėvams. Seniau gautas mirties pranešimas buvo nesusipratimas, klaida. Kareivis, kelerius metus buvęs nelaisvėje, grįžo namo gyvas. Kareivio tėvai, giminės, kaimynai džiaugėsi. Jie puošė savo namus, gatves, iškėlė bendras vaišes. Visi kalbėjo, kad kareivis buvo lyg herojus, prisikėlęs iš mirties.

Panašus įvykis buvo 1991 metais. Kario motina Kanzaso valstijoje gavo pranešimą apie sūnaus, kovojusio Irake, mirtį. Kitą dieną sūnus Claytonas telefonu paskambino motinai ir tarė: „Mamyte! Aš esu gyvas“. Sūnus pakartojo šiuos žodžius net tris kartus. Motina verkė iš džiaugsmo (M. Link, S. J.).

Netikėtas kario-sūnaus grįžimas — lyg atėjimas iš mirties kapo. Šios istorijos truputį primena istoriją, kuri įvyko prieš du tūkstančius metų Jeruzalėje.

Šiandien džiaugiamės didžiausio Kario, Mesijo, Kristaus pergale, grįžimu, prisikėlimu.

Kristus tikrai buvo miręs ant kryžiaus. Jo kūnas tikrai buvo palaidotas. Prie jo kapo didelis akmuo buvo padėtas. Bet Kristus tikrai nugalėjo mirtį.

Daugiau kaip devyniolika šimtmečių krikščionys švenčia Kristaus prisikėlimo, pergalės atminimo šventę. Jie džiaugiasi ir sveikinasi, nes Kristus visiems žmonėms yra gyvenimas ir prisikėlimas.

Kristaus Prisikėlimas įvyko pirmos savaitės dienos ankstyrytą. Šią dieną mes vadiname sekmadieniu. Kristus iš tamsos ir miego prikėlė visus žmones.

Pavasari, dienos pradžioje, jaučiamas gamtos atgimimas, naujas kvapas. Po žiemos gamta lyg keliai iš mirties. Stebuklas lyg ir kartoja.

Kai Jeruzalės gailestingos moterys, atėjusios prie kapo, nerado Kristaus kūno, jos be galo nustebo. Jos skubėjo pranešti naujieną apaštalams. O Marija Magdalena verkė prie kapo. Ji labai nustebo, kai Kristus į ją prakalbėjo. Ji puolė ant kelių, nes pažino Kristų.

Tą pačią dieną Kristus pasirodė kelyje iš Jeruzalės dviem

savo mokiniams. Jie pažino Kristų tik vakare, kai jis laužė duoną. Tą pačią dieną Kristus atėjo pas apaštalus, kai šie buvo susirinkę ir iš baimės užsirakinę. Jie girdėjo gražius Kristaus pasveikinimo žodžius: “Ramybė jums!”

Prisikėlusiojo Kristaus istorija yra svarbiausias įvykis, atnešęs žmonėms šviesą ir tikėjimą. Atmindami šią brangią tiesą, mes giedame “Aleliuja”.

Kristus nugalėjo mirtį, nuodėmę, piktumą. Velykų sekmadienio šventė yra vilties ir pergalės diena. Kristus visus veda į gerumą. Jis yra kelias, tiesa ir gyvenimas.

Gyvenimas ir mirtis yra paslaptis. Kristus šią paslaptį atskleidė.

Suklydę žmonės kalba ir rodo lengvesnį gyvenimo kelią. Nors jie save vadintų modernistais, ekspertais, jie yra netikri mokytojai.

Milijonai šventųjų ėjo Kristaus parodytu keliu. Kelyje iš silpnumo galime suklypti, nes visko aiškiai dar nematome. Apaštalai taipogi buvo silpni. Bet Kristaus prisikėlimas juos pakeitė... Jų tikėjimas, jų mirtis už tiesą yra mums įkvėpimas.

Prašome Dievo, kad jo malonė ir mus stiprintų bei vestų prie Prisikėlusio Kristaus, gailestingojo Teisėjo.

RAMYBĖ SU KRISTUMI

C — Atvelykis; Jn 20, 19-31

Istorija kalba apie iškilmes pirmosiomis Anglijos karalių valdymo dienomis. Prieš vainikavimo iškilmes naujas karalius susitikdavo su draugais ar savo tarnais. Karaliaus draugai prašydavo, kad jis jų neužmirštų ir kuo nors apdovanotų. Jie laukė karaliaus pasižadėjimo, rašto.

Kai karalius buvo pasiruošęs duoti pasižadėjimą vienam savo tarnui, šis pasakė: “Užtenka man Tavo žodžio. Aš pasitikiu”. Karalius buvo patenkintas. Jis buvo pagerbtas, nes tarnas rodė pasitikėjimą.

Dievas Karalius esti pagerbtas, kai tarnas žmogus pasitiki Dievu ir nelaukia kito ženkle ar stebuklo. Dievas laimina tikintį, nusižeminusį tarną.

Evangelija pasakoja apie šv. Tomo elgesį. Kai Kristus pirmą kartą atėjo pas apaštalus, Tomo nebuvo. Tomas netikėjo Kristaus prisikėlimu ir kitų apaštalų liudijimu. Jis klydo. Aštuntąją dieną Kristus vėl atėjo pas apaštalus. Jis rodė jiems savo žaizdas, laimino Tomą, kuris jau su nusižeminimu tikėjo prisikėlusio Kristaus pasirodymu. Kristus sveikino žodžiais: "Ramybė jums". Kristus šiais žodžiais linkėjo ramybės, taikos, laimės, vilties, išsigelbėjimo. Kristaus kančia ir prisikėlimas nugalėjo mirtį, nuodėmę. Jis norėjo, kad apaštalai, jo įgalioti, visus mokytų, krikštytų, atleistų nuodėmes, neštų ramybę ir laimę žmonėms.

Krikščionys nemato, nepaliečia Kristaus Tomo rankomis, bet mato Kristų savo tikėjimu. Kristus vadina juos laimingais. Tikinčių žmonių visuotinis nujautimas (sensus fidelium) kalba, kad apaštališkoji Katalikų Bažnyčia, Šv. Tėvas, vyskupai neša ramybės dovanas, atleidžia žmonėms nuodėmes. Kristus pasakė: "Kam nuodėmes atleisite, jos bus atleistos". Nuodėmių atleidimo galia yra raktas, atveriantis duris ir vedantis prie dvasiinio prisikėlimo, tobulėjimo.

Kristus norėjo, kad žmogus pasisakytų savo nuodėmes ne tik Dievui, bet ir Bažnyčiai, nes silpnam žmogui reikia nusižeminimo, paklusnumo, aukos. Nėra lengva aukotis, save nugalėti. Bet auka, paklusnumas yra tas siauras kelias, apie kurį Kristus kalba, kuris veda prie gyvenimo, o platus kelias veda žemyn, į pražūtį.

Amerikos rytų krašto apsaugos-sargybos dalinio kapelionas kartą išvykdamas prie įstaigos durų paliko tokį skelbimą: "Kunigas išvykęs. Nelaimėje prašykite Dievo pagalbos". Mes, žmonės, tariamės su draugais, kunigais, advokatais. Svarbiausia, reikia patarimo, prašymo, pasitikėjimo Dievu.

Nusidėjęs žmogus gyvena pavojuje, neturi ramybės. Artimo meilės dorybė liepia nelaimingajam padėti. Nuodėmė yra lyg nuodinga gyvatė.

Vienas žmogus norėjęs nustebinti kitus žmones. Jis nešiojęs nuodingas gyvates. Kartą nuodingos gyvatės išropojo iš maišo ir apsimyniojo apie miegančio žmogaus rankas ir kojas. Pabudęs žmogus suprato atsidūręs dideliame pavojuje ir prašė kitą žmogų pagelbėti. Tas pagelbėjo — padėjo prie jo lovos indą su šiltu pienu. Gyvatės paliko žmogų ir sušliaužė prie pieno. Draugas nelaimingajam padėjo.

Dievo ir žmonių tarnas padeda prašančiam, esančiam nelaimėje. Ateina ramybė. Gera išpažintis teikia Dievo pagalbą, palaimą, ramybę.

Kunigas L. Arthoferis savo knygoje „Kalėjimas“ pasakoja apie nelaimingą kalinį, kuris buvo užmušęs tris žmones. Kalinio akys, veidas bylojo apie jo vargą, nelaimę. Jis neturėjo tikėjimo šviesos. Jis susirgo. Dievo gerumas ir malonė palietė jo širdį ir jis pradėjo melstis. Po nuoširdžios atgailos kalinys gavo nuodėmių atleidimo dovaną. Mirštančiojo veidas, žvilgsnis buvo kilnus (Kun. J. Gutauskas. „Dievas šiandien“, p. 268).

Atvelykio sekmadienis sena liturgine kalba vadinamas „Dominica in Albis“ (Baltasis sekmadienis). Senovėje konvertitai buvo krikštijami Didžiojo Šeštadienio dieną. Šiandien, Atvelykio sekmadienį, jie nusivilkdavo baltus krikšto drabužius. Bet Kristaus dvasia, gyvas tikėjimas, šventumas turėjo ir turi pasi- likti žmonių širdyse per visų metų gyvenimo dienas.

KRISTUS IR APAŠTALAS PETRAS

C — trečias Velykų sekmadienis; Jn 21,1-19

Šv. Jono Evangelijoje skaitėme labai gražius Kristaus žodžius apaštalui Petru. Kristus klausė Petro tris kartus, ar jis tikrai myli jį, Kristų. Kai Petras patvirtino, Kristus jam pasakė: „Ganyk mano avinėlius... ganyk mano avis“. Petras buvo paklaustas, nes Kristus norėjo jam duoti itin didelį darbą ir tuo pačiu — atsakomybę. Kristus matė, kad Petras, nors labai žmo-

giškas, bet geras vadas. Kristus stebėjo Petrą. Petro vardas Šv. Rašte paminėtas 190 kartų. Jo vardas visados pirmas apaštalų eilėje. Kai Kristus stebuklingai atsimainė ant Taboro kalno, Petras kalbėjo Kristui. Petras visų apaštalų vardu tvirtino, kad Kristus yra Dievo Sūnus. Mesijas. Kristus mokė žmones iš laivo, kuris priklausė Petruui. Petras, Kristui liepus, ėjo ežero paviršiumi. Pagaliau Kristus davė jam, Simonui, vardą “Petras”, t. y. “Uola”: “Tu būsi Petras (Uola); ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus...” (Mt 16).

Petras prisiėmė didelę pareigą ir atsakomybę. Visi apaštalai pripažino Petro pirmenybę. Krikščionybės pradžioje visi vyskupai, Rytuose ir Vakaruose, pripažino Petrą ir jo įpėdinius Kristaus Bažnyčios valdytojais. Petro įpėdiniai visų tautų krikščionis suvienija. Didelė Dievo dovana yra Kristaus Vikaras, kuris visus žmones moko, saugo nuo klaidų, susieja vienybės ir meilės ryšiais.

Pirmasis, gal ir antrasis, šv. Petro įpėdinis šv. Linas, kankinys, popiežius, buvo iš žydų tautos. Dabartinis 262-as popiežius yra lenkas. Praeityje buvo daug italų, prancūzų; buvo vokiečiai, graikas, anglas.

Šv. Petras valdė Bažnyčią Romoje 25 metus. Žiaurus imperatorius Neronas pradėjo persekioti krikščionis. Petruui buvo patarta gelbėtis, išeiti iš miesto. Petras kelyje, sako šv. Ambrozijus, pamatė Kristų, nešantį kryžių. Petras suprato, kad ir jis neturi bijoti kryžiaus mirties. Jis grįžo Romon, buvo sulaikytas, nuplaktas, įmestas kalėjiman ir žemyn galva nukryžiuotas. Tą pačią dieną, birželio 29-ąją, 67 metais, šv. Pauliui buvo nukirsta galva.

Šv. Petras palaidotas mažame Vatikano kalnelyje. Čia krikščionys statė bažnyčias. 1626 m. viso pasaulio tikintieji pastatė gražiausią baziliką pagal Mikelandželo planą. Statyba truko daugiau kaip 100 metų. Dieną ir naktį prie didžiojo altoriaus dega 100 šviesų — lempų. Žemiau, po altoriumi, yra šv. Petro palaidai-kapas.

1979 m. Čikagos krikščionys džiaugėsi, kai juos aplankė popiežius Jonas Paulius II. Po aštuonerių metų jis vėl lankė šį kraštą.

Kristaus meilė, parodyta ant Kalvarijos kalno, reikalauja meilės ir paklusnumo jo Bažnyčiai, jo Vikarui.

Vienas turtingas ir geras Čikagos prekybininkas turėjo paprotį dažnai kviesti neturtingus vaikus pas save. Krautuvėje jis juos aprengdavo ir pavaišindavo. Valgant vienas vaikas paklausęs: „Šeimininke, ar Jūs esate Jėzus?“

Evangelijoje Kristus vaišino vargšus apaštalus. Jis mus myli, kai jo Vikaras Šv. Tėvas stiprina mūsų tikėjimą ir dvasiškai mus maitina.

KRISTUS GANYTOJAS

C — ketvirtas Velykų sekmadienis; Jn 10,27-30

Avinėlis yra ramus, tylus, paklusnus gyvulėlis. Avinėlis yra gero, paklusnaus Dievo tarno — žmogaus simbolis. Senasis Šv. Raštas kalba apie avinėlių aukas, kurias žmonės aukodavo, kad Dievas būtų permaldautas, pagarbintas. Šv. Jonas Krikštytojas, pamatęs praeinantį Kristų, Mesiją, pasakė: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę“ (Jn 1,29).

Pasakymai „ganytojas“, „piemu“ taipogi yra simboliški žodžiai. Jais parodomas Dievo rūpestis, gerumas, meilė ir privalomas žmonių paklusnumas Dievo kalbai.

Seni Dievo pranašai, pvz., Izaijas (11,2 ir 16,1), Ezekielis (34,11) ir kiti (psalmėse 80,2 ir 95,7) kalbėjo, kad Dievas yra Ganytojas. Pranašai taip pat kalbėjo apie ateinantį Mesiją, kuris bus Ganytojas.

Atėjęs Kristus Ganytojas parodė, kad jis myli žmones, su rūpesčiu juos gydė, mokė ir vedė prie šviesos karalystės, amžino poilsio ir laimės. Šv. Jonas apaštalas daug kartų kalba apie Kristų Ganytoją, kuris kartu yra Dievo Avinėlis. Kristus yra var-tai į amžinos auidės buveines.

Kristus Ganytojas nėra visai iš pasaulio pasišalinęs. Jo paliktas vikaras šv. Petras ir šio įpėdinis šv. Tėvas yra Kristaus avidės ganytojas, kuris veda, moko, saugo jam pavestas aveles, Kristaus atpirktas sielas.

Ilinojaus valstijos senatorius Dirksenas prieš rinkimus kartą kalbėjosi su vienu žmogumi, kuris senatoriui priekaištavo šiais žodžiais: "Senatoriau! Aš už jus nebalsuosiu, nors jūs būtumėt šv. Petras!" Senatorius šmaikščiai atsakė: "Jei aš būčiau šv. Petras, Jūs nepriklausytumėte mano apygardai!"

Esame laimingi, saugūs, jei priklausome šv. Petro apygardai bei jo avidėms.

Krikšto Sakramentas įveda mus į Kristaus Ganytojo, šv. Petro, Šv. Tėvo avidę, kur būtume saugūs ir geru keliu eitume į poilsio namus.

Šv. Jonas, apaštalas, Apreiškimo knygoje, regėjime matė laimingus žmones Dievo namuose. Jis kalba šiais poetiškais žodžiais: "Jie stovi prieš Dievo sostą ir tarnauja jam dieną ir naktį jo šventovėje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę. Jie nebealks, nebetroks, nebekepins jų saulė nei kokia kaitra. Nes avinėlis, kuris stovi prieš sostą, juos ganyt ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių" (Apr. 7).

Piligrimus, tikinčius žmones, didelius mokslininkus ar nusizėmusius Dievo mokslo šviesa ir malonė veda prie amžino laimingo gyvenimo. Vokiečių mokslininkas Werneris von Braunas po Antrojo pasaulinio karo atvyko į JAV. "Time" žurnalas jį pavadino "XX amžiaus Kolumbu". JAV mokslininkams jis padėjo padaryti didelį išradimą, kurio dėka žmonės pirmą kartą nuskrido į Mėnulį. Prieš mirtį šis mokslininkas stebino kitus, su giliu tikėjimu kalbėdamas apie ateinantį amžiną gyvenimą po mirties ("Reader's Digest", 1960). Kristus Ganytojas veda žmones prie amžino laimingo gyvenimo.

Šiandien prašome Kristaus Ganytojo pagalbos mūsų vyskupams, kunigams, kurie padeda mums sekti Kristumi. Kankinys šv. Steponas meldėsi, kad Saulius-Paulius atsiverstų. Die-

vas išklausė, sakė šv. Augustinas. Šio motina šv. Monika prašė sūnui Dievo malonės. Dievas išklausė.

Šv. Tėvas Pijus XI prisimindavo gerą Londono policininką. Šis parodė jam kelią, vedantį į Vestminsterio katedrą. Šv. Tėvas paklausė ir atrado.

Geras ganytojas ir avelė vieni kitų klausosi. Kristus kalbėjo: “Melskitės, kad pjūties šeimininkas atsiųstų daugiau darbininkų į savo pjūtį”.

DIEVUI GARBĖ

C — penktas Velykų sekmadienis; Jn 13,31-35

Šv. Paulius su šv. Barnabu be baimės aukojosi, kai mokė, aiškino Kristaus mokslo tiesas. Suklydę tamsūs žmonės, rašo Apd (14,19), šv. Paulių apsvaidė akmenimis, išvilko iš miesto ir paliko jį mirusį. Šv. Paulius, nors primuštas, bet liko gyvas, vėl kalbėjo irėjo iš vienos vietos į kitą.

Kodėl apaštalai buvo tokie veiklūs? Kas vertė juos aukotis? Atsakymas yra šio sekmadienio Evangelijoje. Tai Kristaus žodžiai, pasakyti Paskutinės Vakarienos metu. Kristus liepė savo mokiniams vienas kitą mylėti, kaip jis juos mylėjo. O kaip Kristus juos mylėjo? Atsakymas matomas ir girdimas. Apie tai kalba Kristaus Kryžiaus auka. Kryžius yra jo Bažnyčios gimimas, pradžia. Todėl šv. Paulius dažnai kartojo, jog Kristaus mokiniai priima kentėjimus, kad įeitų Dievo karalystėn.

Kalifornijos pietuose (rašo msgr. T. Tonne) vienas kunigas buvęs pašauktas prie ligonio. Sunkus reumatizmas palietė senutę Mariją. Ligonė su džiaugsmo ašaromis kalbėjo: “Kunige, aš savo vargus aukoju Dievo garbei”. “Kodėl ir ką galvoji, taip kalbėdama?” — paklausė kunigas. Ligonė paaiškino: “Mano vargas yra Dievo plano vykdymas”.

Kristus kentėjo, nes jis norėjo, kad būtų įvykdyta Dievo Tėvo valia ir planas.

Sportininkai, kopiantys į kalnus, statytojai, ūkininkai ilgai ruošiasi, dirba, praktikuoja, vargsta, kol padaro, pasiekia, kas yra gera, gražu. Kristaus sekėjai per vargus priartėja prie dvasinio turto, šventumo.

Vargai veda krikščionis prie gyvenimo pilnatvės, tobulumo. Šv. Katarina iš Sienos (†1380), seselė dominikonė, regėjime kalbėjo su Kristumi. Kristus liepė jai, kad pasirinktų vainiką, papuoštą rožėmis, arba vainiką su dygliais, erškėčiais. Su džiaugsmu ji pasirinko erškėčių vainiką, kad būtų panaši į Kristų.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226) dažnai kalbėjo: "Didelis gerumas, laimė ateina! Todėl kančia mane linksmina".

Edith Stein gimė Vokietijoje, Breslau mieste, žydo šeimoje. Tai buvo jauna, bet labai išmintinga filosofijos profesoriaus asistentė. Ji daug skaitė, galvojo. Ji priėmė katalikų tikėjimą ir tapo sesele karmelite. Ja pasekė jos sesutė. Prieš Antrąjį pasaulinį karą ji bėgo iš Vokietijos. Apsigyveno Olandijoje, planavo bėgti į Šveicariją. Deja, ji buvo areštuota ir atvežta į Aušvicą. 1942 m. rugpjūčio 9 d. seselė Teresa Benedicta a Cruce mirė nuo nuodingų dujų. Jos meilė ir ištikimybė Kristui buvo herojiška. Ji mirė vilkėdama seselės karmelitės drabužiais. Tikime, kad mirties dieną jiėjo į amžinybę su kankinės vainiku. Ji yra Kristaus ir jo Bažnyčios liudytoja.

Nebūtinai reikia kentėti, kad gyventum pagal Dievo planą ir jo garbei. Yra daug linksmų, gražių dienų, kurias Dievas duoda, kai sekame Kristumi.

Kiekviena graži mintis, kiekvienas žodis, kaip ir kančia, turi būti aukojami Dievo garbei ir padėkai.

AMŽINOJI LAIMĖ

C — šeštas Velykų sekmadienis; Jn 14,23-29

Antras Šv. Rašto skaitinys yra žodžiai iš Šv. Jono Apreiškimo knygos. Tai gražūs, poetiški žodžiai. Gyvenimas danguje, lyg naujojoje Jeruzalėje, yra didžiausia laimė ir džiaugsmas.

Evangelijoje Kristus atsisveikina su apaštalais, kalba apie dangų. Šv. Raštas dangų vadina rojumi, šventu miestu, naująja Jeruzale, dangaus karalyste. Dievas atlygina žmonėms, kurie aukojasi, myli, daro gerus darbus. Šv. Paulius gražiai pasakė: “Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į galvą neatėjo, tai padarė Dievas tiems, kurie jį myli” (1 Kor 2,9).

Protas, nuojauta kalba, kad už dorybes ateis atlyginimas, o už blogybes — bausmė.

Dangiškoji laimė yra matyti Dievą. Žemiškame gyvenime tik tikėjimu žinome apie Dievą. Danguje žmonės matys Dievą “veidas į veidą”.

Pasakojama apie gimusį aklą žmogų. Kartą jis meldėsi prie šv. Martyno kapo ir praregėjo. Jis pamatė gamtos grožį ir pasijuto laimingas. Palaimintieji danguje matys Dievą, Grožį. Žmonės bus apšviesti dangiška šviesa.

Vienam tėvui buvo pranešta apie sūnaus mirtį karo lauke. Tėvas prašė Dievo sūnui pagalbos. Netikėtai sūnus grįžo į tėvo namus. Džiaugsmas! Didelis dangaus džiaugsmas, kai žmonės sutiks savo tėvus, brolius, seseris.

Žemiškame gyvenime nėra teisingo atlyginimo ar bausmės. Gyvename lyg “ašarų pakalnėje”. Esame nepatenkinti ar persekiojami. Šios žemės turtas, garbė, valdžia, jėga neduoda laimės. Žmogus ilgisi tikros laimės, ramybės. Šv. Augustinas pradžioje ieškojo laimės malonumuose. Vėliau pamatė savo klaidą. Gražiai jis parašė: “O Viešpatie, sutvėrei mus sau, ir mūsų širdys neturi poilsio iki jos ilsės Tavyje”.

Daug laimės patiriame, kai gyvename Dievo meilėje, malonėje, kai darome gerus darbus ir turime gyvą sąžinės balsą.

Kartą Kristus pasakoja apie turtingą pirklių. Jis ieškojo brangiausio perlo. Pirklys atrado perlą, bet šis buvo labai brangus. Daug ko išsižadėjęs, jis nupirko tą perlą. Reikia aukotis, kad įsigytumei didelį turtą — dangaus laimę.

Daugelį nustebino vienas JAV prezidento Nixono patarėjas C. Colsonas, kuris 1974 metais buvo kaltinamas teisme. Jis buvo prisidėjęs prie neteisėto šnipinėjimo (“Watergate scandal”)

ir nuteistas kalėti. Vienatvė, apmąstymai vedė jį prie šviesos, nusizeminimo. Jis pasižadėjo sekti Kristumi, išėjęs iš kalėjimo įsteigė draugiją kaliniams globoti, rodė Dievo ir artimo meilės dorybes.

Daugelis žmonių kalėjimuose pamato, ko žmonėms labiausiai reikia. Apaštalai kalėjimuose buvo Šv. Dvasios sustiprinti. Jie degė Dievo ir artimo meilės ugnimi, mąstė apie didelę Dievo dovaną, brangų perlą, amžiną laimę.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226) dažnai žmonėms kalbėjo apie Dievo meilę. Jis nustebo, kai vienas žmogus pasakė nemylįs Dievo. Kai juodu ėjo gatve, sutiko neregį elgetą. “Jei aš tave pagydyčiau, ar tu mane mylėtum?” — paklausė šv. Pranciškus. “Taip! Dar daugiau! Aš visada būčiau tavo vergas!” Šv. Pranciškus pasakė su juoėjusiam: “Kodėl tu nemyli Dievo, kuris tau davė akis?”

Kristus melddamasis pasakė savo mokiniams: “Tėve, Dieve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manimi ten, kur ir aš” (Jn 17,24). Kristus trokšta būti su mumis. Jis taip kalbėjo nuo kryžiaus.

Kun. L. Phelpsas (1943, JAV) buvo žymus auklėtojas, kritikas. Vienoje knygoje jis rašo, jog artėdami prie mirties, artėjame prie Dievo. Dievas visa daro, kad būtume verti jį regėti, su juo būti. Mirti — tai grįžti į namus, būti su Dievu, kuris trokšta būti su mumis. Dievas yra amžinoji ir tobuloji Meilė.

VIENINGAS DARBAS IR MALDA

C — septintas Velykų sekmadienis; Jn 17,20-26

Daugeliui girdėtas menininkas — dailininkas Waltas Disney’us, gimęs Čikagoje 1901 m. Jis yra padaręs meniškų animacinių komiksų. Labai žinomi jo kūrinėliai “Mickey Mouse”, “Donald Duck”. Waltas Disney’us dirbo su savo broliu Roy’u. Roy’us viską tvarkė, kad Waltas galėtų sėkmingai piešti. Broliai dirbo

sutartinai, vieningai. Turime daug įstaigų, įmonių, kur žmonės dirba sutartinai, vieningai.

Sėkmingas, vaisingas darbas yra įmanomas, kai žmonės gyvena ir darbuojasi ranka rankon. Kristus norėjo, kad krikščionys vieningai triūstų ir gyventų.

Evangelistas šv. Jonas rašo apie Kristaus maldą. Kristus prašė savo mokiniams vienybės.

II Vatikano susirinkimas ir popiežiai daug kalbėjo apie krikščionių vienybę, kurios norėjo Kristus. Malda, meilė; Dievo malonė veda krikščionis prie vienybės. Kasdien Eucharistinėje Mišių maldoje prašome, kad krikščionys, stiprinami Dievo Sūnaus Kūnu ir Krauju, kupini Šv. Dvasios, taptų vienu kūnu ir viena dvasia Kristuje. Kristaus dvasia ir broliška meilė padės, kad krikščionys gyventų vienybėje. Paskutinės Vakariinės metu Kristus meldėsi, prašydamas šios vienybės, meilės. Kristaus Vikaro šv. Petro laivas plaukia tiesiu keliu. Išėję iš šv. Petro laivo suklysta. Geri Kristaus sekėjai meldžiasi ir prašo suklydusiems Dievo pagalbos, grįžimo į Dievo namus.

Didis Rusijos rašytojas ir filosofas Fiodoras Dostojevskis (1821-1881) buvo lyg pranašas, matęs rusų tautos ir žmonijos tamsią ateitį. Jis rašė tuo metu, kai Rusijoje artėjo bedievybė. Buvo ištremtas Sibiran. Knygoje „Broliai Karamazovai“ F. Dostojevskis pasakoja apie jaunuolį, kuris ligoninėje artėjo prie mirties. Viena gailestinga sesuo ligonį prižiūrėjo ir meldėsi. Ligoniiui ji kalbėjo: „Brangusis, leisk, kad mudu uždegtumėm žvakę prie Dievo Motinos paveikslo“. Ligonis kelis kartus šviesą užgesino. Geroji sesuo vis meldėsi ir kartojo savo prašymą. Netikėtai ligonis persigalvojęs pasakė: „Mano geroji, uždek šviesą! Aš buvau gyvulys, nes neleidau tau to padaryti. Dėkoju tau! Dabar melskimės abu kartu“. Gailestingos sesers tikėjimas, gerumas, malda pakeitė jaunuolio širdį. Jis mirė atgailaudamas, ramybėje.

Prieš keletą metų „Guideposts“ žurnale (JAV) buvo išspausdintas invalido Juliano Monthralo laiškas. Jis, jaunas tėvas, plėšiko šūviu buvo sunkiai sužeistas, paralyžiuotas. Jam buvo pa-

daryta didelė fizinė ir moralinė žala. Laiške žurnalui jis svarstė, kaip sunku plėšikui dovanoti. Jis ilgai ieškojęs jėgų, kurios jam padėtų atleisti. Viena mintis jam padėjo. Jis pradėjęs galvoti apie kenčiantį ir dovanojantį Kristų. Kristus suteikęs jam pagalbą (M. Link, S. J.).

Pirmame šv. Mišių skaitinyje girdėjome šv. Stepono malda. Apmėtomas akmenimis jis meldėsi: “Viešpatie Jėzau, primk mano sielą! Neįskaityk jiems šios nuodėmės!” (Apd 7,60).

Šį įvykį stebėjo Saulius, krikščionių persekiotojas. Stepono malda, drąsa buvo Sauliaus atsivertimo priežastis. Saulius tapo šv. apaštalu Paulium. Šv. Steponas nenumatė, kad jo malda bus tokia galinga ir veiksminga net po jo mirties. Sesuo Dostojevskio istorijoje matė, kaip jos malda padėjo mirštančiam jau-nuoliui.

Dažnai mes meldžiamės lyg tamsoje. Bet Dievas klauso ge-ros maldos. Dievo malonė įžiebia švieselę, kuri uždega ugnį. Daug žmonių mirties valandą atranda pagalbą. Šv. Raštas giria nusizėminusio žmogaus malda.

ŠV. DVASIOS PAGALBA

C — Sekminės; Jn 20,19-23

Kai izraelitai išėjo iš Egipto nelaisvės ir tyrais keliavo į pažadėtąją žemę, didis įvykis buvo prie Siono kalno. Per pranašą Mozę Dievas davė žydams 10 įsakymų. Šį įvykį žydai visados prisimena Sekminių dieną, t. y. 50-ąją dieną po išėjimo iš Egipto. Sekminių diena - tai 50-oji diena po Kristaus prisikėlimo. Šią dieną apaštalai ir Dievo Motina sulaukė pažadėtos dovanos. Artėjo Šv. Dvasios dovana, šviesa, ugnis, 10-ta diena po Kristaus įžengimo į dangų. Šv. Dvasios atėjimas buvo palydėtas vėjo ūžimu, šviesos-ugnies pasirodymu. Šie matomi ženklai buvo simboliški. Apaštalai gerai suprato Kristaus tiesas, liko drąsūs, tvirti ir degė noru kitiems padėti.

Žemiška ugnis degina, atnaujina, kuria. Ugnies dėka turime geležį, stiklą, ja nuvalome sidabrą, auksą. Ugnis pašviečia, degina, plečiasi, yra nesulaikoma. Šv. Dvasia yra Dievo ugnis. Apaštalai, buvę bailūs žvejai, gavę Šv. Dvasios ugnį pasidaro drąsūs. Jie džiaugėsi, kad galės, jei prireiktų, kentėti už tiesą, už Kristų. Jie nori eiti į visas šalis, kad kalbėtų apie gerąją naujieną.

Evangelija primena Kristaus žodžius apaštalams: “Imkite Šv. Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems bus jos atleistos, o kam sulaikysite — sulaikytos”. Kristus apaštalus paskyrė būti teisėjais Bažnyčioje. Šv. Dvasios uždegti ir įkvėpti, jie ėjo, visa darė, kad tautos sužinotų Dievo valią.

Sekminės yra Bažnyčios gimimo diena. Šv. Dvasia padėjo, kad jauna Bažnyčia, krikščionys gyventų vienybėje. Pradžioje nebuvo lengva, nes tikintieji neturėjo liturginių knygų, aiškių nurodymų.

Paderewskis buvo Lenkijos ministras pirmininkas, taip pat geras muzikantas, koncertavęs ir JAV. Jis čia mirė 1941 metais. Kartą viena motina su savo penkerių metų sūneliu atvyko pasiklausyti garsaus pianisto koncerto. Muzikantas dar nebuvo atėjęs, tad vaikas, motinai nematant, priėjo prie pianino. Jis skambino žinomas vaikiškas melodijas. Atėjo Paderewskis. Jis vaiką pasveikino, padrašino, jam padėjo. Žmonės didelėje salėje buvo sužavėti (M. Linkas, S.J.).

Pradžioje ir apaštalai buvo silpni, nedrąsūs. Atėjusi Šv. Dvasia apaštalus stiprina. Su apaštalais buvo Kristus.

Per tūkstančius metų Šv. Dvasia veda, įkvepia naujus apaštalus, kurie neša Dievo ugnį, kad apšviestų kitus protus ir širdis. Kartais ir tamsūs žmonės būna Šv. Dvasios įkvėpti, apšviesti. Labai dažnai kartojasi žydo Sauliaus — šv. Pauliaus istorija. Pvz., žydas Alfonsas Ratisbone (†1884). Jis gimė ir gyveno Strasbūre, Prancūzijoje. Jis buvo pirklys. 1842 m. jis atvyko Romon. Tėn lankė šv. Andriejaus bažnyčią. Netikėtai pamatė Dievo Motiną, kuri jam kalbėjo. Šv. Dvasia jam padėjo. Jis pamatė katalikų tikėjimo tiesą ir grožį. Po krikšto ir studijų tapo kunigu mi-

sionieriumi ir sėkmingai dirbo 42 metus Afrikoj (F. Spirago, p. 144). Visi krikščionys turėtų būti misionieriais. Geri tėvai, mokytojai, kurie myli tiesą, šventumą, dega Šv. Dvasios ugnimi.

Šv. Liucija (†304), mergaitė kankinė, nuėjo pas Romos prefektą ir pasakė, kad ji yra krikščionė. Prefektas įsakė ją nuplakti. Ji drąsiai atsakė prefektui: “Žodžiai, kuriuos aš pasakiau, nėra mano, bet Šv. Dvasios. Krikščionių širdys yra Šv. Dvasios bažnyčios”. Liucijai buvo paskirta mirties bausmė. Kai ji nesudegė ant laužo, buvo kalaviju perdurta.

Esame laimingi, jei turime draugą advokatą, daktarą. Esant reikalui, jis mums padeda. Didžiausias mūsų padėjėjas yra Šv. Dvasia. Kristus kalbėjo: “Šv. Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, — ji išmokys jus visko ir viską primins” (Jn 14,26).

DIEVAS — ŠVENTOJI ŠEIMA

C — Šv. Trejybė; Jn 16, 12-15

Šiandien, Šv. Trejybės sekmadienį, baigiasi Velykų liturginis laikas. Po šios šventės prasideda naujas laikotarpis ir tęsiasi iki Advento.

Šiandien garbiname Dievą, Šv. Trejybę.

Senas pranašas Izaijas pasakoja apie stebėtiną Dievo garbę. Ekstazėje Jeruzalės bažnyčioje pranašas matė Dievą iškilmingame soste, apsuptą angelų, serafinų. Du angelų chorai giedojo, tris kartus kartodami: “Šventas, Šventas, Šventas Viešpats, kareivijų Dievas; visa žemė pilna jo garbės” (Iz 6,3). Bažnyčia sudrebėjo nuo garsaus ir harmoningo balso.

Dangus ir žemė skelbia Dievo garbę. Visi tvariniai tyliai ir garsiai kalba apie Dievo galybę, garbę, išmintį, gerumą, Dievas-Dvasia nematomas žmonių akimis. Bet Dievas yra labai arti žmonių. Jis yra visatos pradžia. Jis visus globoja ir myli. Dievas norėjo, kad protingi tvariniai jį geriau pažintų. Jis davė apreiškimą. Iš Dievo apreiškimo žinome, kad Dievas yra trijuose

Asmenyse: Dievas Tėvas, Dievo Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Mes garbiname Dievą Tėvą Sutvėrėją, Dievo Sūną Atpirkėją ir Dievą Šv. Dvasią pašventintoją.

Šv. Trejybė yra didžiausia paslaptis. Dievo Sūnus liepė, kad jo mokiniai mokytų ir krikštytų visų tautų žmones “vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šv. Dvasios”.

Dievas pakvietė visus žmones dalintis ir džiaugtis bendravimu su Dievu, Šv. Trejybe.

Visi žmonės nori bendrauti su kitais, nori priklausyti šeimai. Kai mirtis atskiria mus nuo vieno šeimos nario, ateina liūdesys. Jei prarandame visą šeimą, turime didelį skausmą. Viena tvėje gyventi skausminga. Žmonių šeimos netobulos. Tobuliausioji šeima yra Šv. Trejybė. Dievas mus pakvietė gyventi Dievo šeimoje.

Krikšto sakramentas mus įveda į Bažnyčią, kad gyventume su Dievu. Dievo Sūnus yra mūsų brolis, į mus panašus. Šv. Dvasia mus pašventina. Dievo Sūnus liepė mums kalbėti: “Tėve mūsų, kuris esi danguje...”

Garbinga mūsų pareiga, garbė ir ramybė, kai gyvename su Šv. Trejybės tobula Šeima.

Fra Angelico (†1455), dominikonas, italas, buvo garsus menininkas. Daug jo darbų yra San Marco vienuolyne, Florencijoje. Kiti yra Paryžiuje, Londone. Labai dažnai paveiksluose jis pridėdavo savo globėjo paveikslą — šv. Petrą su žaizda galvoje. Kardinolas F. Spellmanas Šv. Trejybės šventei primena šv. Petrą. Šv. Petro iš Veronos, Italijoje, giminės buvo klaidatikiai. Šv. Petras, būdamas septynerių metų, nustebino savo dėdę, kai grįžęs iš mokyklos kalbėjo: “Tikiu į Dievą Tėvą”. Vėliau jis tapo kunigu dominikonu, apaštalu. 1252 m. jis keliavo iš Como į Milaną. Klaidatikiai kirto akmeniu šv. Petru į galvą. Kruvina galva ir drabužiais jis kalbėjo, garbindamas Šv. Trejybę: “Tikiu į Dievą Tėvą...” Šv. Petras, kankinys, yra Dievo tarnas.

PASKUTINĖ VAKARIENĖ, KALVARIJA

C — Dievo Kūnas; Lk 9,11-17

Džordžijos valstijoje, JAV, yra graži, visų lankoma vieta, parkas, vadinamas Forest Lawn Memorial Garden. Šalia įvairių kitų vaizdų čia yra Kristaus Paskutinės Vakarienės atvaizdas. Tai didelė 60 tonų, 20 pėdų ilgio ir 7 pėdų aukščio balto marmuro skulptūra. Čia pavaizduotas Kristus ir 12 apaštalų. Skulptorius Bernas Zuckermanas dirbo trejus metus. Jis norėjo parodyti Kristaus Paskutinę Vakarienę Jeruzalėje, prieš 2000 metų. Menininkas padarė šį darbą sekdamas Leonardu da Vinci. Katalikų bažnyčiose ir jų namuose dažnai matomas šis gražus Leonardo da Vinci paveikslas.

Šiandien mes mąstome apie Kristaus Paskutinę Vakarienę. Minime Šv. Eucharistijos, Dievo Kūno šventę. Popiežiaus Urbono IV (†1264) potvarkiu, Dievo Kūno šventė švenčiama ketvirtadienį po Šv. Trejybės sekmadienio. Šv. Tomas Akviniėtis parašė šiai dienai Mišių maldas. Žinomi ir labai gražūs jo himnai „O Salutaris“, „Tantum Ergo“.

Šiandien krikščionių širdys dėkoja Dievui už Eucharistijos dovaną. Šios dovanos dėka katalikų bažnyčiose altorius yra Paskutinės Vakarienės stalas ir Kalvarijos aukos kalnas. Kristus gyvena su žmonėmis. Jis yra Vyriausias Kunigas, Aukotojas ir Auka. Katalikų religija yra šventa.

Pirmųjų žmonių religija ir auka buvo netobula. Žydų religijoje auka Dievui buvo avinėlis, simbolis, figūra Kristaus aukos. Pradžios knyga (14,18) kalba apie Jeruzalės (Salem) karaliaus ir kunigo Melchizedeko auką. Abraomas atėjo savo broliui Lotui ir kaimynams pagalbon. Melchizedekas su dėkingumu aukėjo duoną ir vyną Dievui. Tai Kristaus aukos įvaizdis. Kristaus potvarkiu jo religijoje auka yra Eucharistija, Dievo Avinėlis, atliekama Melchizedeko būdu, duonos ir vyno pavidalu. Dievo išmintis ir gerumas davė mums Auką, Kristų, kuris gyvena paslaptingu būdu. Kristus yra mūsų auka ir maistas.

Dievo Sūnus trokšta būti vienybėje su žmonėmis, kad su jais aukotų Dievui Tėvui auką. Kai žmonės taip daro, jie gražiausiu būdu garbina Dievą ir dėkoja jam. Šventa religija yra ta, kur yra Šv. Eucharistija. Katalikų bažnyčiose mes lenkiame galvas, klūpome, mąstome.

Šv. Elzbieta Seton 1963 m. buvo paskelbta šventąja. Ją, buvusią protestantę, trys dalykai atvedė Katalikų Bažnyčion: Šv. Eucharistija, Dievo Motina ir Katalikų Bažnyčios apaštališkoji kilmė.

Clair Booth Luce, protestantė, atėjo Katalikų Bažnyčion. Ji buvo Amerikos ambasadorė Italijoje. 1950 m. ji kalbėjo 700 studentų apie savo meilę ir džiaugsmą, kai dalyvauja šv. Mišių aukoje.

Šv. Katarina iš Sienos (†1380) kartą dalyvavo Mišių aukoje. Palaimintasis Raymondas Capua, aukojęs Mišias, pastebėjo, kad dalis jo pakonsekruotos Ostijos stebuklingu būdu buvo įduota šventajai, kuri norėjo būti su Kristumi. (Tame amžiuje ne kasdien buvo dalijama Šv. Komunija.)

Kardinolas Johnas Henry Newmanas (†1890) iš pradžių buvo anglikonas. Jis troško tiesos, kad būtų su Kristumi. Vėliau pasidarė kataliku. Vienas vyras jam pasakė: “Pagalvok, ką darai! Jei tapsi kataliku, neteksi savo 4000 svarų metinės algos”. Kardinolas atsakė: “Kas yra pinigai, 4000 svarų, jei palyginsime su viena Šv. Komunija”.

Laimingi, kai Mišiose su Kristumi aukojame Dievui auką, kuria gražiausiu būdu pagarbiname Dievą.

TIKĖJIMAS GYDO

C — devintas eilinis sekmadienis; Lk 7,1-10

Prieš keletą metų vienas Amerikos laikraštis rašė apie iš prigimties aklą mergaitę studentę (Gladys). Ji buvo gabi studentė. Ji mažai prašė kitų pagalbos. Kartą mergaičių miegama-

jame užgeso šviesa. Studentės prarado orientaciją, kilo panika. Akloji mergaitė kitas ramino ir vedė, kur jos norėjo. Ji nujautė, kur ir kaip eiti.

Dievas duoda paprastiems geriems žmonėms vidinį balsą, nuojautą, vedančią juos prie tiesos.

Evangelija rašo apie Romos karių dalinio viršininką, ne žydą, pagonį, kuris nujautė, kad Kristus yra geradaris. Dievas norėjo, kad visos tautos, visi žmonės išgirstų gerąją naujieną ir būtų išgelbėti. Pagonis Romos karių viršininkas buvo geras žmogus. Jis darė gerus darbus, padėjo žydams. Jo geri darbai vedė jį prie šviesos, tiesos, Dievo palaimos. Jo tarnas sirgo. Šimtininkas nujautė, kad Kristus galėtų padėti sergančiam tarnui, ir paprašė per pasiuntinius Kristaus pagalbos. Jis nustebo, kai Kristus atėjo, kad įeitų į jo namus. Šimtininkas laikė save nevertu, kad didelis pranašas, svečias įeitų į jo namus. Jis kalbėjo: „Aš nesu vertas, kad tu užeitum po mano stogu... Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas“. Evangelija sako: „Jėzus stebėjosi šimtininku ir, atsigręžęs į jį lydinčią minią, tarė: „Sakau jums — nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo“. Sugrižę į namus, pasiųstieji rado tarną pasveikusi.

Kristus norėjo, kad ir jo mokiniai padėtų, pagelbėtų kitiems nelaimėse. Dažnai patys žmonės pagydo save tikėjimu, meile Dievui.

Kentukio valstijoje vienas kunigas aplankė vieną šeimą. Motina patenkinta kalbėjo: „Tėveli, aš žinau, jūs galite man padėti“. Ji kalbėjo ir kalbėjo apie savo vargus, nelaimes. Kunigas tylėdamas klausėsi, nes jis negalėjo jai padėti, tik pasakė, kad moteris nenustotų vilties, tikėjimo šviesesne ateitimi. Motina dėkinga širdimi atsakė: „Tėveli, jūs man daug padėjote mano varge“. Kunigas suprato, kad moteris norėjo būti suprasta, užjausta.

Mes kitiems padedame, kai dalijamės su kitais jų vargais. Negalime daryti stebuklų. Bet galime lankyti sergančiuosius. Didelė pagalba sergančiajam — maldos ir ramybės žodžiai.

Tissotas buvo geras Šveicarijos daktaras, protestantas. Jis,

psichologas, matė, kad sergantiesiems gali daug padėti sakramentinis palaiminimas. Dažnai jis primindavo ligoniams katalikams išpažinties naudą. Kartą jis pats prašė kunigo, kad aplanų jį jo ligonį. Po to ligonis pasitaisė, aprimo. Evangelijoje skaitome, Kristus sergančiajam tarė: “Sūnau, nuodėmės tau yra atleistos”. Šiais žodžiais Kristus pagydė ligonio kūną.

Girtuokliavimas, ištvirkavimas, kerštas atneša nelaimės kūnui. Svarbu pasipriešinti šioms nuodėmėms. Tada grįžta kūno ir dvasios sveikata. Romos šimtininkas teisingai kalbėjo: “Viešpatie! Nesu vertas... Tik tark žodį, ir būsiu sveikas!”

KRISTUS — GYVENIMAS

C — dešimtas eilinis sekmadienis; Lk 7,11-17

Šv. Raštas, Karalių knyga (Senasis Testamentas), pasakoja apie Dievo pranašą Eliją. Neturtingą našlę ištiko didelė nelaimė. Našlės jaunas sūnus mirė. Pranašo Elijo tikėjimas, malda ir našlės prašymas buvo Dievo palaima. Miręs našlės sūnus vėl atgijo.

Apaštalų ir gerų pranašų maldas Dievas priima, išklauso. Daugelis sergančiųjų, pvz., Liurde, vėl atgauna sveikatą.

Evangelija pasakoja, kaip Kristus dieviška galia, savo vardu, prikelia Naimo miestelyje našlės mirusį sūnų. Iš gailesčio ir gerumo našlei Kristus tarė: “Jaunuoli, sakau tau, kelkis!” Jaunuolis pakilo ir kalbėjo. Jėzus atidavė jį motinai. Kristus matė našlės motinos kančią. Po sūnaus mirties motinai reikės vienai gyventi. Kas jai padės?

Ateis diena, kai Kristaus Motina stovės šalia savo mirusio Sūnaus ant kryžiaus. Kristus parodys susirūpinimą.

Kentėjimas, kryžius žmonės veda dangun, todėl pagalba vargstantiems yra graži dorybė. Geri krikščionys su meile kitiems padeda, ypač malda. Jie meldžiasi už mirusiuosius.

Dievo gailestingumas lydi mirusius žmones. Daugeliui jis

leidžia gyventi skaistykloje, kad pasiruoštų matyti Dievą. Išmin-tingi krikščionys prašo Dievą laimingos mirties. Mirtis yra pas-
kutinė gražiausia proga pasiruošti Dievo matymui. Kentėjimu,
liga pasiruošiame. Todėl prašome Dievo, kad būtume apsaugo-
ti nuo netikėtos mirties.

Šv. Katarina Emmerich pasakoja apie daug kentėjusį žmo-
gų. Jis prašė sau mirties. Ji sako, kad kentėjęs žmogus daręs
klaidą. Jo gyvenimas skaistykloje buvęs labai ilgas. Teisingai sa-
kė šv. Augustinas: “Viešpatie, čia mane degink, pjaustyk ir bausk,
bet pasigailėk amžinybėje”.

Šio krašto žmonės apdraudžia save nuo įvairių nelaimių.
Didžiausią apdraudą duoda Kristus. Jis gerus savo tarnus ap-
draudžia nuo antrosios amžinosios mirties. Kristaus sekėjai daž-
nai apsaugo save ir nuo kūno ligų, skausmų.

Mums nežinomų mirusių šventų žmonių skaičius yra di-
džiausias. Jų mirtis buvo šventa.

Msgr. A. Tonne rašo apie septynerių metų mergaitę Betty,
kuri antrą kartą priėmė Šv. Komuniją. Po septynių mėnesių mer-
gaitė susirgo. Ji kalbėjo savo motinai: “Mama, aš artėju prie
mirties”. Šie žodžiai motinai buvo kančia. Mergaitė prašė, kad
motina pamatytų jos užrašų knygutę: “Mano Šv. Komunijos Kny-
ga”. Knygutės puslapiuose auksinėmis žvaigždėmis buvo pažy-
mėtos dienos, kada ji priėmė Šv. Komuniją. Ji sakė: “Kai aš mir-
siu, padėkite knygutę ant mano širdies. Aš noriu, kad Kristus ją
matytų”. Knygutė rodė mergaitės meilę Kristui.

Vienas sergantis tėvas prašė trijų sūnų pagalbos po savo
mirties. Vienas sūnus pažadėjęs daug melstis. Kitas pažadėjęs
aukoti šv. Mišias. Jauniausias sūnus sakęs: “Tėve, tu pats sau
padėk. Gelbėkis! Priimk Šv. Sakramentus. Atsilygink, jei pada-
rei skriaudą”. Tėvas suprato, kad šie žodžiai buvo išmintingi.

Balti liturginiai drabužiai, giedama Aleliuja nesako, kad
miręs yra danguje. Reikia maldų mirusiesiems. Kristus liepė daž-
nai kalbėti “Tėve mūsų” maldą.

DIEVO GERUMAS

C — vienuoliktas eilinis sekmadienis; Lk 7,36-50

Po tėvų laidotuvių vaikai dažnai pasako: “Mano motina buvo šventa”, “Mūsų tėvas buvo šventas”. Šiais žodžiais vaikai parodo meilę, dėkingumą tėvams. Likę vaikai taipogi nori būti gesni, siekti tobulybės, šventumo.

Žmonijai reikia šventų žmonių. Laimingi yra tie vaikai, kurių tėvai, motinos pasiaukojimu, kantrybe artėjo prie šventumo. Jie paliko gražų gyvenimo pavyzdį, doro, gražaus gyvenimo ilgesį.

Esame netobuli. Bet mūsų silpnybės, nuodėmės turėtų mus įspėti ir vesti prie atgailos.

Evangelija kalba apie Dievo gerumą. Dievas, kuris yra meilė, nori žmonių meilės. Žmogaus meilė Dievui jo garbės ar laimės nepadidina, bet žmonių meilė Dievui teikia jiems laimę ir laisvę.

Geros valios žmonės, kurie iš silpnybės padaro klaidą, nuodėmę, bet atgailauja, Dievo gerumas daug kartų dovanoja. Šv. Raštas kalba apie karaliaus Dovydo nuodėmę. Pranašas Natanas karalių pamokė. Dievo gerumas laukė karaliaus atgailos, meilės.

Evangelija kalba apie nusidėjusią Mariją Magdaleną. Ši moteris atsiklaupusi su gailėsčio ašaromis prašė Jėzaus pasigailėti. Ji nebuvo laiminga. Ji atliko viešą išpažintį. Jėzus jai pasakė: “Moteriške, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik sau rami!” Fariziejus Simonas, kuris buvo Kristų pakvietęs prie pietų stalo, nesuprato šio įvykio. Dievas parodė gailestį šv. Pauliui, šv. Augustinui ir daugeliui kitų.

Dievas kviečia žmones prie šventumo. Šv. Paulius sako: “Dievas, kuris mus išgelbėjo bei pašaukė į šventąjį pašaukimą... prieš amžinuosius laikus” (2 Tim 1,9). Dievo geri tarnai liūdėjo, nes matė žmones, kurie negalvoja apie šį jų paskyrimą.

Gamtos tvariniai savo buvimu, gražumu, tvarka garbina

Dievą, vykdo jo valią. Tik žmogus, Dievo paveikslas, laisva valia, protu pažįsta Dievą ir gerais darbais garbina jį.

Šv. Jonas Vienney (†1859), mažos parapijos klebonas Prancūzijoje, gražią pavasario dieną ėjo pas ligonį. Krūmuose paukšteliai čiulbėjo vis garsiau. Šventasis galvojo: “Paukšteliai, jūs sutverti, kad čiulbėtumėte; jūs taip darote. Žmogus sutvertas, kad Dievą mylėtų, bet jis to nedaro”. Šv. Pranciškui iš Asyžiaus visa gamta buvo gaidų knyga, iš kurios jis sėmėsi melodijų savoms giesmėms, — rašo A. Maceina. Geri Dievo tarnai, Kristaus pamokyti, dovanoja tiems, kurie juos persekioja. Šv. Klemensas Hofbaueris (†1820), redemptoristas, naktį girdėjo garų bildesį prie savo namelio durų. Tai buvo girtas žmogus. Šv. Klemensas su meile jam padėjo.

Šv. Angelas (†1220) buvo karmelitas. Jo tėvai buvo geri religingi žydai. Dievo Motina jiems pasakė, kad Mesijas jau buvo atėjęs ir atnešęs išganymą. Sūnus Angelas, didelis pamokslininkas, atvedė šimtus žydų (Palermė, Sicilijoje) į Katalikų Bažnyčią. Kartą šį kunigą blogi žmonės sunkiai sužeidė. Prieš mirtį jis meldėsi už savo persekiotojus.

Dievo tarnai seka Kristumi, kuris savo krauju žmones išgelbėjo. Dievo meilė ypač primena mums šv. Mišių auką, kai kalbame: “Tai yra mano kraujas... nuodėmėms atleisti”.

KENTĖJIMAS — PASLAPTIS

C — dvyliktas eilinis sekmadienis; Lk 9,18-24

Sekmadienio Evangelija kalba, kad Jėzus turės kentėti. Man ir jums ateis kentėjimų, ligų ir mirties laikas.

Seni Dievo pranašai kentėjimo paslapties gerai neaiškino. Gero Dievo tarno Jobo didelė kančia, apie kurią rašo Šv. Raštas, žydams nelengva buvo suprasti. Bet Jobo didelė kantrybė, pasitikėjimas Dievu yra labai giriamas.

Visiems žmonėms skirta savaip kentėti. Kasdien girdime

netikėtas nelaimės, ligos, mirtis. Našlė vargsta su mažais vaikais, pamiršta artimųjų. Gera motina ar tėvas staiga suserga. Piktas vėžys išsiplėtė jų kūne. Daugeliui kyla klausimas: kodėl? Tik gyvas tikėjimas, nusizeminimas ir malda duoda šviesos, kad žmonės gyventų su viltimi.

Daugeliui kenčiančiųjų Kristus padėjo. Jis gydė aklius, raišus, raupsuotus, paralyžiuotus, prikėlė iš mirties mirusius. Kristus mylėjo kenčiančius.

Yra žmonių, kurie, atrodo, gyvena be vargų. Jie sveiki, turi gerus darbus, gražius namus, geras šeimas. Jie, kaip Kristaus sekėjai, turi padėti tiems, kurie vargsta.

Kristaus mokslas, pavyzdys, kančia moko visus, kuriems neiški kančios paslaptis. Evangelijoje Kristus sako: “Žmogaus Sūnui reikės daug kentėti”. Jis vykdė Dievo planą, kad žmonėms padėtų. Kristaus sekėjas dabar žino, kad jis yra Dievo egzaminuojamas. Jis turi parodyti ko vertas, kokia jo meilė Dievui ir artimui. Paskutinės Vakariinės metu Kristus sakė: “Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti” (Jn 15,13). Ir vėl Kristus sako: “Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats save, teneša kasdien savo kryžių ir teseka manimi”.

Geri Dievo tarnai žinojo, kad jų kentėjimai vienybėje su Kristumi buvo prisidėjimas prie Kristaus atpirkimo darbo.

Šv. Rita (†1457), seselė augustinietė, daug meldėsi už nusidėjėlius. Ji yra globėja žmonių, kurie praranda pagalbos viltį. Jos galva buvo paženklinta Kristaus kančios ženklu — stigma.

Šv. Julija (V a.), Korsikos globėja, nepaklausė salos valdovo Felikso, pagonio, ir buvo prikalta prie kryžiaus. Ji piešiama su pergalės palme prie kryžiaus. Taip darė ir apaštalai. Jais sekė šv. Liucija, šv. Agnietė, šv. Cecilija ir milijonai kitų.

Šv. Lydwina (†1433, Olandija), mergaitė, krisdama susilaužė šonkaulį. Ji kentėjo 40 metų. Ji globėja žmonių, kurių kančios nematomos.

Šv. Elzbieta (†1231) (Vengrija) buvo išvaryta iš namų, kai jos vyras Liudvikas mirė. Ji su trim vaikais Kalėdų dieną atvyko į Eisenachą, pas pranciškonus. Čia ji giedoją “Te Deum laudamus”.

Šv. Ambraziejus (IV a.) keliaudamas Romon nakvoti su-
stodavo pas turtuolį. Šis turtuolis su panieka kalbėjo apie kan-
čias. Vyskupas negalėjo čia nakvoti.

Šv. Gregorijus Didysis sako, kad Dievas gydė žmones kan-
čiomis. Kančios atidaro duris Dievui į žmogaus širdį.

Kai Kristus kalba apie kančią, kartu kalba apie garbę. Šv.
Mišių auka primena Kristaus kančią ir prisikėlimą.

Prasminga, kantri kančia ir laimė yra neatskiriamos.

SEKIMAS KRISTUMI

C — tryliktas eilinis sekmadienis; Lk 9,51-62

Trečioji ir ketvirtoji Karalių knygos (Senasis Testamentas)
kalba apie pranašus Eliją ir Eliziejų. Pranašai gyveno IX šimt-
metyje prieš Kristų. Pranašo Elijo malda daug kartų buvo Die-
vo išklaudyta. Stebuklingi įvykiai lydėjo šio Dievo tarno veiklą.
Blogas Izraelio karalius Akhabas pranašą persekiojo. Elijas iš-
ėjo į tyrlaukius. Dievas pranašą maitino. Kartą pranašas apsi-
stojo pas vargšę našlę. Jos namuose stebuklingai padaugėjo alie-
jaus ir miltų. Dievas grąžino jos mirusiam sūnui gyvybę. Paga-
liau pranašas apsigyveno Karmelio kalne. Čia, urve, pranašas
meldėsi ir slapstėsi. Karmelio kalne Dievas išklausė pranašo.
Stebuklinga ugnis sudegino parengtą Dievui auką. Žmonės įti-
kėjo, kad Izraelio Dievas yra tikras, galingas ir geras. Elijas bai-
gė gyvenimą stebuklingai apsuptas ugnies. Sena žydų tradicija
kalbėjo, kad Elijas vėl ateis, kad tarnautų Mesijui.

Karmelitai vienuoliai kalba, kad jų globėjas yra pranašas
Elijas. Šiame kalne yra jų pirmieji namai. Jų globėja yra Dievo
Motina. Ji prašė, kad krikščionys turėtų škaplierius, mažą dra-
bužėlį, kuris jiems būtų jų kryžiaus, neturto ženklas ir apsauga
nuo amžinos nelaimės, ugnies.

Elijui reikėjo pavaduotojo. Tai buvo Eliziejus. Elijas matė
Eliziejų prie ūkio darbo su jaučiais. Elijas atidavė jam savo ap-

siaustą. Eliziejus sekė savo mokytoju. Ir jis tikėjo, kad Dievas yra jo turtas ir paveldėjimas.

Jaunas žydų rabinas praeinančiam Kristui pasakė: „Aš sek-siu paskui tave, kur tik tu eitum!“ (Lk 9,57). Kristus liepė atsi-minti, jog Mesijo sekėjai turės vargų, gyvens neturte. Neturtin-ga Kristaus Motina, dailidė Juozapas, žvejai apaštalai dažniau-siai valgė žuvį. Pats Kristus neturėjo vietos poilsiui, galvai pri-glausti. Jis gimė tvartelyje ir mirė pažeminta kryžiaus mirtimi.

Žmonės vilioja turtas, patogumai. Tie, kurie turi nemažai, nori dar daugiau turto. Žmonės dažnai renkasi pašaukimus, dar-bą, kurie juos labiau praturtins. Nieko nuostabaus, kad turtin-guose kraštuose pašaukimai į kunigus ar vienuolius mažėja, o kitur didėja. Tikėjimo šviesos bei pasiaukojimo dvasios silpnė-jimas yra nelaimė.

Evangelija pasakoja apie žmones, kurie norėtų sekti Kris-tumi, bet dar nėra apsisprendę. Vienas sako, jis norėtų dar tė-vus palaidoti, kitas — su kitais atsisveikinti. Kristus žinojo žmo-nių mintis. Kristus kalbėjo, kad svarbiausias dalykas yra Dievo karalystės ruošimas.

Lietuvai Dievas davė vadų su pranašo Elijo dvasia.

Lietuva apsikrikštijo tik prieš 600 metų. Po poros šimtų me-tų lietuviai buvo klaidinami protestantų. Dievo Motinos pagal-ba Šiluvoje (XVII a.) ir šv. Kazimieras lietuvius stiprino. Vys-kupas V. Protasevičius (†1579) ir jėzuitai daug padėjo lietuviams.

Lietuvos kancleris M. Radvila Juodasis (†1565) grįžo prie katalikų tikėjimo. Tėvui daug padėjo keturi geri ir gabūs sūnūs: M. Radvila Kristupas Našlaitėlis, Jurgis Radvila, Vilniaus vys-kupas ir Krokuvos kardinolas (†1600), Stanislovas Radvila Pa-maldusis ir Albertas. Tik Radvilos Juodojo pusbrolis Mikalojus Radvila Rudasis (†1584, nuo Biržų) liko protestantas.

Žemaitijoje daug gera darė vyskupas kunigas Merkelis Giedraitis (†1609). Lietuva dėkinga vyskupui M. Valančiui (†1875).

Vyskupas Jurgis Matulaitis yra Dievo palaimintas.

Vyskupai M. Reinsys ir V. Borisevičius yra Lietuvos kanki-niai.

Pavydūs kaimynai darė lietuviams skriaudas. Vargai lietuvius moko, rodo jiems tyliai kalbantį Rūpintojėlį - Kristų.

Šv. Pranciška Cabrini (†1917) buvo Jėzaus Širdies misijų draugijos steigėja. Ji troško būti apaštalė. Theodore Maynard knygoje "The Small World" (Mažasis pasaulis) rašo apie šios šventosios sekėją seserį Ancilla (†1884). Sunkiai serganti jauna moteris dalyvavo sesers Ancilla laidotuvėse. Kai didelė ligonė grįžo iš kapinių, ji buvo visiškai sveika. Ji matė čia stebuklą.

Gražu yra būti kitų laidotuvėse. Dievas atlygina tiems, kurie kitų gailisi, aukojasi kitiems. Svarbiausia — Dievo ir artimo meilė.

"RAMYBĖ ŠIEMS NAMAMS!"

C — keturioliktas eilinis sekmadienis; Lk 10,1-12

Amerikos gyventojai daug girdėjo apie Helen Keller Adams (g. 1880) gyvenimą. Ji buvo akla ir kurčia, bet labai protinga ir mokyta. Ji parašė keletą knygų ("Mano gyvenimo istorija", 1902, ir kt.). Dažnai ji buvo kviečiama kalbėti žmonėms. Po gražios kalbos ji prašydavo klausti ko nors. Vienas žmogus paklausė: "Helen Keller, jei jūs norėtumėt kokios nors dovanos, ko jūs prašytumėt?" Ši moteris niekad negirdėjo žodžio, nematė žmonių, kuriuos ji mylėjo, veido. Ji galėjo tik ranka paliesti daiktus ir žmones. Atrodo, labiausiai ji turėtų norėti regėjimo ir girdėjimo dovanos. Visų nuostabai, ji atsakė: "Aš noriu pasaulyje taikos, ramybės!" (A. Tonne).

Atsakymas rodo šios moters didumą, kilnumą. Ji sekė Kristaus pavyzdžiu. Kristus labai dažnai linkėjo žmonėms ir meldėsi, kad jie gyventų ramybėje. "Ramybė šiems namams", — sakė jis, kai jo mokiniai turėjo eiti į namus, kur jie buvo siunčiami.

Ramybė (Shalom) reiškia: gyvenimas be vargo, sielos ir kūno sveikata, gyvenimas arti Dievo. Blogybė, nuodėmė yra ra-

mybės priešas. Dievas siuntė savo mokytojus, pranašus, šventuosius, kad jie neštų žmonėms ramybę. Evangelija kalba apie 72 mokinius, kurie turėjo nešti Kristaus ramybę.

Šalia mūsų yra žmonių, kuriems reikia pagalbos. Dievui reikia žmonių, jam atstovaujančių, jo vardu kalbančių.

Žymus jaunų žmonių auklėtojas buvo šv. Jonas Bosco (†1888). Jis dažnai matydavo žmogaus proto ir širdies polinkius. Kiti garsūs pasaulio jaunimo mokytojai važiavo į Italiją, kad pamatytų šv. Jono darbus. Kartą viena turtinga motina ir du jos sūnūs aplankė šventąjį. Motina kalbėjo, kad jos sūnūs ateityje bus diplomatai ar generolai. Šv. Jonas stebėjo jauniausiąjį sūnų. Jis sakė, kad šis jos sūnus galėtų būti Kristaus apaštalas, ramybės nešėjas, kunigas. Motina, gal užsigavusi, garsiai pasakė: “Niekados! Geriau jis temiršta!” Po 8 dienų motina vėl atėjo pas šv. Joną. Ji pranešė, kad jos jauniausiasis prie mirties. Sergantis vaikas, ligoninėje pamatęs šv. Joną ir motiną, pasakė: “Mama! Žinau, kodėl aš mirsiu. Ar atmeni, ką pasakei šitam mokytojui prieš kelias dienas?” Jaunas vaikas mirė (F. Spirago, p. 338).

Dievo planas, galybė ir gerumas pasirenka būdus ir įvykius, kuriais jis mus moko.

Dievas moko per savo Bažnyčią, tarnus.

Dievo Bažnyčia, kaip Kristus, nori žmonėms ramybės, šventumo. Ji liepia vedusiems gyventi ištikimybėje. Ji nori išgelbėti dar negimusius. Ji išpėja ir rodo gailestingumą.

Amerikos Nepriklausomybės diena yra liepos 4-oji. Šio krašto žmonės priešinosi nelaisvei, vergijai.

Nuodėmingas žmogus yra vergas, nelaisvas. O Dievas nori žmonėms laisvės, ramybės ir laimės. Dievas prašo, kad padėtume kitiems suprasti jo norus ir meilę.

GERASIS SAMARIETIS

C — penkioliktas eilinis sekmadienis; Lk 10,25-37

Gyvenimo patirtis sako, kad žmonės dažnai girdi du tylūs balsus. Vienas yra pasaulio ar kūno balsas, kitas — geros sąžinės ar Dievo balsas. Pasaulio balsas kalba, vilioja prie malonumų, liepia saugotis ar bėgti nuo kančių. Šis balsas dažnai veda žmones prie kūno ir sielos ligų, nelaimių, pražūties. Geras sąžinės ar Dievo balsas veda prie paklusnumo jo įsakymams, pasiukojimo, laimės ir džiaugsmo. Šis balsas kalba tyliai, o kartais galingai, nelauktai. Šis balsas parodo žmonėms kelią, kuriuo jie turi eiti.

Šv. Alexis, Romos senatoriaus sūnus, gyveno V šimtmetyje. Jis vadinamas “Dievo žmogumi”, globėju brolių, vadinamų jo vardu. Jo šventė yra liepos 17 d. Jis atėjo bažnyčion savo jungtųjų dieną. Netikėtai jis išgirdo Dievo balsą. Paslaptinis balsas jam liepęs pasiaukoti vargšams ir mylėti Dievą gražiais darbais. Jis bėgo nuo altoriaus ir iškeliavo į Rytus, kad liktų nežinomas. Iš Rytų jis vėl atvyko į Romą. Septyniolika metų gyveno mažame namelyje pas savo tėvą. Elgetavo, kad sušelpėtų kitus. Daug mąstė ir meldėsi. Buvo laimingas ir linksmas. Motina verkė, kuomet, jam numirus, ji atrado jo žodžius. Jis norėjęs likti nežinomam Kristaus sekėju.

Dažnai Dievo balsas kalba per Kristų ar jo tarnus, gerus tėvus. Bažnyčios Tėvai klausė: “Kas buvo Gerasis samarietis?” Jie atsakė: “Kristus, Dievo Sūnus!”

Dažnai nuodėmės apiplėšia ir išniekina žmones. Kristus matė nelaimingus jų kelionėje. Kristus juos prikėlė, aprišo žaizdas ir atnešė į saugią vietą. Dėl jų priežiūros ir gydymo jis užmokėjo savo Krauju. Kristaus darbas yra meilės žodis vargšui. Jo žodis lyg gydantis vaistas, ar vandens šaltinis, kuris stiprina ir veda prie laimės.

Krikščionys seka Kristumi.

Yra žmonių nelaimingų, ligų, kančių paliestų. Daug yra dva-

siškai suklydusių, abejojančių. Kelias iš Jeruzalės į Jerichą eina visais keliais, per šeimas, gatveles, fabrikus. Gerasis samarietis padeda, nes jo auka ir meilė didžiausia. Jis yra antrasis Adomas, parodęs gydantį vandens šaltinį, kuris duoda gardžius išganymo vaisius.

Kristaus pavyzdys teikia įkvėpimą, kad visados darytume gera savo priešams.

Šv. Jonas Gualbertas (†1073) labai supyko, kuomet vienas žmogus nužudė jo brolių Hugo. Jonas planavo atkeršyti žmogžudžiui. Atėjo gera proga. Žmogžudys nesipriešino. Tik atsiklappęs kalbėjo: “Pasigailėk iš meilės Kristui! Šiandien Didysis Penktadienis”. Jonas, nuėjęs bažnyčion, meldėsi ir regėjo Kristų, kuris jį laimino. Jonas Gualbertas tapo vienuoliu-benediktinu ir šventuoju. Jo šventė yra liepos 12 d. Dievas laimina gailestingus.

Viena jauna moteris ligoninėje buvo prie mirties. Visi labai nustebo, kai prabilo ne apie save, bet rūpinosi kitais, sakydama: “Aukoju kančias, kad Dievas laimintų popiežių ir jo darbus”.

Krikščioniškoji meilė dovanoja, atleidžia. Kristus tūkstantį sykių dovanoja, atleidžia nuodėmes. Jis liepia sakyti: “Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiam savo kaltininkams”. Jis duoda mums savo Dieviškąjį Maistą. Jis nori, kad sektume Gerojo samariečio pavyzdžiu.

MELSKIS IR DIRBK!

C — šešioliktas eilinis sekmadienis; Lk 10,38-42

Viduramžiais Europos krikščionys dažnai per Alpių kalnus keliaudavo Romon. Žiemos metu piligrimams keliauti itin pavojinga. Daugeliui atsitikdavo įvairių nelaimių: šaltis, sniegas, kalnai vargino žmones. Šv. Bernardas Menthonas (†1003) Alpių kalnuose, Šveicarijoje, pastatė piligrimams užiegos namus, kad varge esantiems padėtų. Dresiruoti šunys padėdavo žmonėms.

Nelaimingųjų gelbėjimas yra krikščioniška dorybė. Svetin-gumas, dosnumas, pagalba yra meilės artimui vaisiai.

Pradžios knyga (18) pasakoja apie patriarcho Abraomo sve-tingumą. Abraomui gyvenant savo padangtėje, per patį vidur-dienio karštį pasirodė ir sustojo trys vyrai. Abraomas su meile juos priėmė, tarnavo ir davė jiems gausybę maisto. Apreiški-mas sako, kas buvo tie trys žmonės. Dievas, dviejų angelų lydi-mas, aplankė patriarchą. Dievas palaimino Abraomą, jo žmoną Sarą. Po metų, kaip didis Svečias sakė, gimė jiems sūnus Iza-okas.

Evangelija pasakoja apie dvi seseris Mortą ir Mariją bei jų brolių Lozorių. Ši svetinga šeima buvo geriausi užiegos namai Dievo Sūnui ir apaštalams. Marija, atėjęs svečiams, turėjo noro klausytis Kristaus žodžių.

Kristus laimino abi seseris, priminė, kad pats svarbiausias dalykas yra troškimas, noras būti su Dievu. Dažnai žmonės pa-miršta, kad jiems neužtenka tik šios žemės duonos.

Valandos, dienos bėga greitai. Prabėga daug valandų, be-sėdint prie televizoriaus. Klausomės daug dainų, melodijų. O ir maldai, mąstymui, skaitymui reikia skirti laiko.

Msgr. A. Tonne pasakoja apie vieną kleboną Indianos vals-tijoje. Jo šeimnininkė buvo Morta. Ji girdėjo Evangelijos žodžius ir tyliai pasakė: "Morta, Morta! Bet kas namuose švarą palai-kys, valgi paruoš, drabužius išskalbs, jei ne mes, Mortos?" Tei-singai ji kalbėjo. Darbas yra reikalingas.

Reikia būti Morta ir Marija. Jomis mes esame, kai dienos pradžioje aukojame savo darbus Dievo garbei paprastais žo-džiais: "Dieve, aukoju aš šią dieną Tavo garbei".

Dievo šventieji buvo veiklūs, darbingi. Jiems plaktukas, pjūklas, šluota buvo lyg šventi daiktai prie altoriaus.

Šv. Benediktas (†547) minimas liepos 11 d. Savo vienuoly-ne, Monte Casino, jis paskelbė tvarką. Jo gyvenimo taisyklė bu-vo "Dirbti ir melstis" (Ora et labora). Jis yra Europos globėjas.

Šv. Jonas Vianney (†1859) kalbėjo: "Širdyje, kurioje yra Dievo meilė, yra pavasaris". Ten, kur dirbama ir meldžiamasi, viešpatauja pavasaris.

Gražiai meldėsi žmogus, kuris buvo prie Kristaus ant kryžiaus. Gražiai meldėsi muitininkas sinagogoje.

Krikščioniška išmintis ir palaima lydi tuos, kurie dirba ir tyliai meldžiasi.

MALDA

C — septynioliktas eilinis sekmadienis; Lk 11,1-13

1603 metais Graikijos salos Chios gyventojus ištiko stichinė nelaimė. Dvejus metus čia nebuvo lietaus. Išdžiūvusi žemė liudijo artėjant badą. Turkai ir krikščionys daug meldėsi. Pagalbos nebuvo. Turkai prašė, kad krikščionys maldautų Dievo, eitų į gatves, darytų procesiją, nešdami Šv. Sakramentą. Turkai prisijungę ėjo sykiu ir stovėjo sargyboje.

Sis viešas tikėjimo išpažinimas atnešė žmonėms Dievo pasigailėjimą. Dangus aptemo, užėjo didžiausias lietus. Trys dienos buvo labai lietingos. Stebėtina Dievo palaima, išklausyta malda daugelį turkų atvedė į krikščionių tikėjimą.

Nuoširdžios maldos pasiekia dangų, atneša Dievo palaimą. Skaitome apie Dorothy Wayman išgyvenimą. Jos sūnus smarkiai sirgo. Daugelis šiai motinai aukojo gėles, reiškė užuojautos žodžius. Vienas berniukas, dirbantis laikraštyje "Boston Globe", pasakė: "Ši rytą už jus paaukojau Mišias". Dorothy, nekatalikė, suprato, jog berniukas bažnyčioje uždegė žvakutę. Bet berniukas pasakė: "Ne! Galima manyti, jog Dievas neplanuoja, kad Jūsų sūnus pagytų. Aš tik meldžiaus už jus abudu". Pirmą kartą motina girdėjo tokį pasakymą. Motina galvojo ir meldėsi. Kuomet jos sūnus pasveiko, ji priėmė katalikų tikėjimą. Visa ši pamokanti istorija yra aprašyta knygoje "Bite the Bullet" (Msgr. A. Tonne).

Melstis Dievui galima įvairiais būdais, pradedant atodūsiu ir baigiant procesijomis. Kiekviena malda yra garbinimas, prašymas ir tikėjimas. Gera malda, kuomet meldžiamės su tikėjimu, nusižeminimu, pasitikėjimu, ištverme ir meile.

Dievo, kuris yra meilė, garbinimas yra maldos siela. Žmogaus meilė, Dievui rodoma maldoje, daro žmogų laimingą. Graži malda yra žmogaus sielos maistas.

Kartais, atrodo, Dievas neišklauso maldos.

Šv. Monika prašė Dievo pagalbos sūnui Augustinui. Motina nenorėjo, kad sūnus važiuotų Italijon. Bet kelionė Augustinui buvo Dievo palaima. Padedant šv. Ambraziejui, jis grįžo prie Dievo meilės. Jis pats sakė, kad kai jo motina meldėsi, Dievas geriau žinojo, ko jam iš tiesų reikėjo.

Prie Jeruzalės yra Alyvų kalnas. Kristus ir apaštalai čia ateidavo ir meldavosi. Manoma, kad Kristus liepė melstis "Tėve mūsų" malda. Čia krikščionys pastatė bažnyčią "Tėve mūsų". Arkadoje ši malda parašyta akmeninėse lentelėse 32 kalbomis (taip pat ir lietuviškai). Apaštalai stebėjosi, girdėdami šią gražią maldą. Žydų maldos buvo ilgos. Jie retai Dievą vadino Tėvu. Aramėjiškas žodis "Abba" reiškia "Tėvas", "Tėvelis".

Šv. Mišiose kartu su Dievo Sūnumi prašome ir garbiname Dievą malda "Tėve mūsų". Mes prašome "kasdieninės duonos" ne tik šiai dienai, bet ir rytojui, ir "Amžinajam Rytojui", mūsų išganymui. Šv. Eucharistija veda mus prie gyvenimo, amžinybės, šviesos.

TURTINGAS DIEVO AKYSE

C — aštuonioliktas eilinis sekmadienis; Lk 12,13-21

1923 metais "Edgewater Beach" viešbutyje, Čikagoje, įvyko turtingų žmonių susirinkimas. Tarp daugelio dalyvių buvo ir devyni labai turtingi vyrai: plieno ir dujų kompanijų prezidentai, bankininkai, prekybininkai ir kiti. Po kiek laiko didelės nelaimės ištiko šiuos devynis turtuolius. Charlesas Schwabas visiškai nuskurdo ir mirė. Samuelis Insullas mirė irgi nepalikęs nė cento. Howardas Hobsonas susirgo psichine liga. Cottonas mirė prasiskolinęs. Richardas Whitney ilgai sėdėjo Sing Sing

kalėjime. Albertas Fallas mirė, išėjęs iš kalėjimo. Jesse Livermore, Ivoras Kruegeris ir Leonas Frasseris nusižudė (Msgr. A. Tonne).

Šv. Rašte Kristus kalbėjo apie žmogų, kuris norėjo būti turtingas. Bet Dievas netikėtai jį pašaukė pas save į teismą.

Žmonės nori saugumo, laimės. Jie norėtų gyventi be rūpesčių. Draudimo kompanijos pataria taupyti turtą ateičiai. Kristus žinojo, kad žmonės nori būti saugūs. Kristus prisiminė ūkininką, kuris laukė gero kviečių derliaus ir ieškojo vietos, kur galėtų supilti derlių. Jis džiaugėsi. Bet Dievas šį turtuolį pavadino paiku. Jis klydo, nes buvo pavydus ir godus. Godumas veda žmogų į pamišimą, o tuo pačiu pamirštama Dievo pagalba. Kartais, nors gal ir rečiau, neturtingi žmonės taip pat yra pavydūs ir daro nusikaltimus.

Reikia, kad žmonės dirbtų ir taupytų. Bet sykiu reikia atsiminti, kad žemiškas turtas neduoda visiško saugumo. Ateina diena, kai Dievas pasakys: "Paikas žmogau, dar šią naktį bus pareikalauta tavo gyvybės" (Lk 12,20). Šv. Paulius sako: "Rūpinkitės tuo, kas aukščiau, o ne tuo, kas žemėje" (Kol 3.2). Uždarbis yra reikalingas dalykas. Tačiau dar reikalingiau būti turtingu Dievo akyse.

Daug turtuolių prisipažino, kad žemės turtai nesuteikė jiems laimės. Milijonierius Jurgis Pullmannas (†1897) tvirtino, kad jis buvęs laimingesnis, kuomet dirbęs darbininku. Jis kalbėjo, kad tuomet geriau miegojęs ir skaniau valgęs.

Panašiai kalbėjo ir turtuolis Albertas Rotschildas (†1911) ir kiti jo artimieji.

Šv. Antonijus, Florencijos vyskupas (†1459), kartą ėjo miestą gatve. Vyskupas sustojo. Jis pamatė ant vieno namo stogo angelą. Vyskupas įėjo į namus. Čia jis rado neturtingą, alkana našlę su 3 dukterimis. Vyskupas šelpęs, padėjęs šiai šeimai. Po kurio laiko šeimos gyvenimas pasikeitė. Šeimon įėjo nuodėmė, nedora. Vyskupas, eidamas gatve, ant šios šeimos namo pamatęs piktąją dvasią.

Yra žmonių, kuriems turtas neatneša Dievo pagalbos. Neturtas daugeliui yra naudingas kryžius.

Turtingi žmonės dažnai nedorai gyvena, pasikviečia sau, kūnui ir sielai, ligas.

Išmintingam savo tarnui Dievas pasakys: Buvai ištikimas, gyvenai, kad būtum turtingas mano akyse. Būk palaimintas, saugus ir laimingas, ko ir ieškojo tavo širdis.

KELIAUJAME TIKĖDAMI

C — devynioliktas eilinis sekmadienis; Lk 12,32-48

Austrijos gydytojas psichologas Siegmundas Freudas (mirus prieš 50 metų) parašė gražių apsakymų. Viena rašė apie jūrininką, kurį ištiko nelaimė, bet jis išsigelbėjo, pasiekė vieną Ramiojo vandenyno salą. Salos gyventojai išsirinko jį karaliumi. Jūrininkas tuo labai stebėjosi. Iš vieno nuoširdaus patarautojo jis sužinojo, koks gyvenimas laukia jo po metų. Jis bus išvežtas kiton salon, kur plyti dykuma, kur nėra jokių augalų, ir bus paaukotas pagonių dievaičiams. Jūrininkas keliautojas susirūpino ir ruošėsi ateičiai — tremčiai. Jo laukė mirtis (M. Linkas, S.J.). Visi žmonės yra keleiviai. Išminties dorybė krikščionis moko ir liepia ruoštis ateičiai. Dievo žodis, geri, patyrę žmonės, Bažnyčia ragina ruoštis ateičiai, sako: “kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesusės” (Lk 12,33).

Prieš kelerius metus “Chicago Tribune” (1889 07 07) rašė apie 81 metų kunigą Williamą Schumakerį. Jis buvo našlys, kunigystės šventimus gavo eidamas 79-uosius metus. Beveik visi JAV katalikų vyskupai sakė, kad jis per senas būti kunigu. Tik Dallaso, Teksase, vyskupas jį priėmė. Daug metų jis gyveno šiaurės vakaruose, Čikagoje, buvo draudimo ir pardavimo firmų agentas, patarėjas. Jis turi 6 vaikus ir 13 vaikaitių. Vyskupas paskyrė jį į didelę parapiją arti Dallaso. Jis yra labai veiklus. Po darbo bažnyčioje lanko ligonius, duoda žmonėms patarimus. Jauni žmonės labai mielai su juo kalbasi. Visiems jis pataria ir

padedą prieš ir po vedybų. Jis laimingas, nes padeda kitiems bŭti laimingiems.

Dievas pašaukia ir jaunos, ir senus, kad jie taptų jo tarnai. Dievas pašaukė ruošti kelią Mesijo atėjimui. Jis yra vadinamas Dievo, tikėjimo tarnu. Dievas išsirinko neiškalbingą tarną Mozę, kuris vedė žydus į pažadėtąją žemę. Kai kurie pranašai, pvz., Izaijas, buvo neiškalbingi, kiti, pvz., Jeremijas, persekiojami.

Šimtmečiais kartojasi istorija. Dievas šaukia neturtingus, neiškalbingus, negabius. Svarbiausia Dievo akyse yra tvirtas tikėjimas, nusižeminimas, meilė.

Rugpjūčio 4 d. yra šv. Jono Vianney (1786-1859) šventė. Šį Dievo tarną mes dažnai atsimename. Jis buvo neturtingų tėvų sūnus. Kruvina Prancūzijos revoliucija jau praeityje, krašte daug paklydusių. Jonukas norėjo Dievui tarnauti. Jis buvo negabus, sunkiai baigė mokslus. Vyskupas jį paskyrė mažutėn, neturtin gon Arso parapijon klebonu. Dabar ši vieta gerai žinoma ir linkoma.

Šv. Jonas yra kunigų ir parapijų globėjas. Labai paprastais žodžiais ir ypatingais darbais jis parodė esąs Dievo tarnas. Čia suvažiuodavo daugelis žmonių, pvz., profesoriai, generolai, princai. Kiekvieną dieną 14 valandų jis padėdavo, patardavo žmonėms klausykloje. Kartą iš artimo Lijono miesto atvyko du ateistai profesoriai. Šv. Jonas buvo prie altoriaus, dalydamas žmonėms Šv. Komuniją. Du profesoriai jį stebėjo. Vienas jų netikėtai atsiklaupė. Vėliau jis atliko išpažintį ir tapo dominikonų kunigu. Šv. Jonas rodė kelią į laimę, tiesą.

Dievas duoda išminties tiems, kurie tikrai nori ir prašo. Visi trys šio sekmadienio Šv. Rašto skaitiniai kalba, kad žmonės yra piligrimai. Žydai kartą buvo vergai Egipte. Mozė žydus išvedė į laisvas žemes. Jie buvo pasiruošę: valgė velykinį avinėlį. Šv. Paulius laiške Žydams (11,8) primena tikėjimo tarną Abraomą, ėjusį pažadėton žemėn.

Kristus sako, jog jo sekėjai yra piligrimai. Kristus kalbėjo: "Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesusės... Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti".

Kiekviena Mišių auka primena Kristaus kelionę. Sekame Kristų ir jo tarnus, kurie keliavo į Amžinojo Tėvo namus.

NESIBAIGIANTI KOVA

C — dvidešimtas eilinis sekmadienis; Lk 12,49-53

Šv. Raštas primena, kad žmogaus gyvenimas yra kelionė ir kova. Indijoje, Fatepur-Sikri vietovėje, yra tiltas su užrašu: “Pasaulis yra tiltas; keliauk, bet nestatyk čia namų”. Kai žmonės pamiršta gyvenimo prasmę, kai nori gyventi ant tilto, priartėja vargai ir nelaimės. Nelaimingi, tamsūs žmonės atneša nelaimes kitiems... 1908 m. vasario 23 d. pranciškonas kunigas Leonas Henrichas Šv. Elzbietos bažnyčioje, Denveryje, Kolorade, aukojo Mišias. Kunigas daugeliui dalijo Šv. Komuniją. Prie Šv. Komunijos stalo atėjo slaptos nusikaltėlių draugijos narys Giuseppe Alia. Po Šv. Komunijos jis išsiėmė iš kišenės revolverį ir iššovė. Kulka pataikė į kunigo širdį. Mirtinai sužeistas kunigas Leonas mėgino pasiekti Dievo Motinos altorių. Jis mėgino komuninę padėti ant altoriaus laipto ir surinkti nukritusias Ostijas. Buvo pakviesti du pagalbininkai. Ištaręs žodžius: “Jėzus! Marija!”, kunigas mirė. Kunigas Leonas gyveno atgailos ir maldos dvasia. Manoma, kad kada nors jis bus paskelbtas šventuoju.

Nuo pirmųjų žmonių tėvų vaikų, Kaino ir Abelio, tamšios nuodėmės paliesti žmonės visais laikais nesutarė, kovojo. Kova sustiprėdavo, kai žmonės nesutardavo, ko reikalauja Dievo įsakymai. Ši kova, skatinama aistros, nuodėmės ir šėtono, daugelį žmonių įvedė į pasipriešinimą, auką ir mirtį. XX amžius davė didžiausią kankinių skaičių. Šie dideli nusikaltimai, Dievui leidžiant, moko žmones, kad bedievybė, materializmas sėja blogą sėklą, kurios vaisiai yra kartūs, neša mirtį jau žemėje ir amžiną praūtį.

Šv. Mišių skaitinyje girdėjome pranašo ir kunigo Jeremijo žodžius. Pranašas mokė žydus, rodė gerą kelią.

Suklydę žydai nusikalto Dievui. Pranašas prašė atgailos. Kalbėjo: “Mano tauta nusikalto dvejopai: jie paliko mane, gyvojo vandens šaltinį, ir išsikasė sau šaltinių, kiaurų šaltinių, kurie negali laikyti savyje vandens” (Jer 2,13). Daugelis žmonių nepriėmė pranašo žodžių. Pranašas buvo pavadintas išdaviku ir įmestas į šulinį VI šimtmetyje prieš Kristų. Jis yra Kristaus simbolis.

Kristus atnešė tiesą, šviesą ir meilę. Deja, jo mokslo daugelis nepriėmė. Išdidus žmogus nepriima Dievo plano. Dievas palieka žmogui laisvę. Deja, ši laisvė blogą žmogų veda pražūtin.

Kristus atėjo, kad uždegtų ugnį žemėje. Blogybių sudegimas dažnai blogus žmones veda į nesutarimus. Pvz., kiek daug nesutarimų, kai šeimoje gyvena alkoholikas. Kyla daug nesutarimų, kai vieni žmonės brangina Dievo duotą gyvybę, mažus, dar negimusius kūdikius, o kiti žmonės nenori šios Dievo dovanos, nenori aukos, kryžiaus.

Teisingai Kristus sakė: “Gal manote, kad esu atėjęs atnešti žemėn taikos? Ne, sakau jums, ne taikos, o nesantarvės”. Kristaus žodžiai nėra tik medus, pienas, saldumas. Kristus liepia aukotis, eiti kryžiaus keliu.

Tik Dievo valia, pranašas Jeremijas žinojo, veda prie taikos. Taika ateina drauga su atgaila, meile. Reikia krikščioniškai priešintis klaidai, nuodėmei. Gyvenimas su Kristumi veda prie vienybės ir laimės.

SIAURAS IŠGANYMO TAKAS

C — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis; Lk 13,22-30

Kai kada laikraščiuose spausdinama graži nuotrauka: būrelis Amerikos karių kelia Amerikos vėliavą ant kalno, vadina Iwo Jima. Šis kalnas yra mažoje Ramiojo Vandenyno saloje. Sala buvo Japonijos kareivių užimta. Amerikos kareiviai vėl salą atsiėmė 1945 m.

Šį gražų vaizdą įamžino fotografas Joe Rosenthalis. Jis, žydų kilmės, priėmė katalikų tikėjimą. Artimieji ir šeima kaltino jį neištikimybe žydų religijai. Bet Joe gyveno katalikų tikėjimo šviesoje. Išvakarėse, prieš eidamas prie minėto kalno, jis dalyvavo Mišių aukoje, priėmė Šv. Komuniją. Jis pasakė gražius žodžius: “Jei žmogus tikras, kad jis žino tiesą, bet pagal šią tiesą negyvena, jis yra išdavikas”.

Yra žmonių, kuriems aukotis nėra lengva. Jie yra neištikimi tiesai, Dievui.

Evangelijoje Kristus kalba apie pasiaukojimą. Daugelis žydų nenorėjo aukotis, sekti Kristumi, nors jų geri pranašai rodė jiems Mesiją, Išganytoją.

Amerikos katalikų laikraštis “Cath. Twin Circle” kartą klausė: “Kodėl kai kurie katalikai irgi apleidžia savo Bažnyčią?” Laikraštis paaiškino ir atsakė. Kai kurie katalikai klaidinami puiybės, aistrų, suklydimų ir nežinojimo.

Evangelija kalba apie žmogų, kuris Kristui sakė: “Viešpatie, ar maža bus išgelbėtu?” Gal jis, žydas, tikėjosi, kad Kristus patvirtins, jog tik žydai, Abraomo ainiai, bus išganyti. Bet Kristus jam ir visiems pasakė, kad reikia daugiau; reikia atgailos, meilės, aukos einantiems į gyvenimą. Kristus sakė: “Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus! Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs”.

Emilija Griffin knygoje “Grįžimas” daug rašo apie savo praeitį. Ji baigė koledžą abejodama Dievo buvimu. Bet ji dažnai mąstė apie gamtos grožį. Gamta, grožis dažnai jai kalbėjo ir kvietė mąstyti apie religiją. Grįžusių prie Dievo žmonių knygos jai buvo labai mielos. Grįžo ir Emilija, ji tapo katalike. Ji suprato, kad Dievo karalystėn žmonėms taipogi reikia eiti per ankštus vartus ir siauru keliu.

Neužtenka būti krikščioniu, kad būtum išganytas. Pirmieji protestantų religijos skelbėjai mokė, kad tereikia tikėti išganymu. Daugeliui patinka lengvas, platus kelias. Bet Kristus kalba apie ankštus vartus, siaurą kelią, vedantį į gyvenimą.

Švedijos karalius Gustavas Adolfas II (1594-1632) labai uo-

liai su ginklu rėmė Europos protestantus. Jo kariai devynerius metus kovojo Lenkijoje, Lietuvoje ir kitur. Karalius mirė sužeistas kare. Jo dukrė Kristina tapo karaliene. Ji daug skaitė, galvojo. Kvietė išmintingus žmones pasikalbėjimams. Po keletrių metų ji savanoriškai atidavė valdžią pusbroliui Karoliui, per Kalėdas Belgijoje priėmė katalikų religiją. Ji mirė Romoje 1689 m. Palaidota Šv. Petro bazilikoje. Karalienė Kristina nutarė gyventi eidama siauru keliuku, aukodamasi.

Šv. Paulius šiandien moko ir liepia aukotis. Jis sako: “Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties drausmės, nes Dievas griežtai auklėja, ką myli”. Dievas veda mus per ankštus vartus į Dangaus Karalystę.

NUSIŽEMINIMAS

C — dvidešimt antras eilinis sekmadienis; Lk 14,1-14

Matome vargstančius, sergančius. Dievas liepia mylėti nelaimingus, nesveikus. Šeimoje gyveno nesveika jauna mergaitė Rita. Ji buvo paralyžiuota, rankos ir kojos nesveikos. Mergaitės tėvai daug jai padėjo. Mergaitė atrodė net psichiškai nenormali. Tačiau katalikų kunigas pastebėjo, kad mergaitė pakankamai gabi ir nori priimti Šv. Komuniją. Vieną sekmadienį ji taip ir padarė. Šeima dėl to labai džiaugėsi (A. Tonne).

Evangelija kalba apie pokylį. Geri šeimnininkai pakviečia puoton daugelį, — ateina raiši, akli ir sveiki.

Dievo Sūnaus paruoštas pokylis yra Šv. Eucharistija, šv. Mišių auka. Dalyvaudami Dievo puotoje, prašome pagalbos sveikiems ir ligotiems, kūno ir sielos sveikatos. Kristus gydė nesveikus. Dažnai jis sakydavo: “Tavo tikėjimas tave išgelbėjo!” Minėtoji mergaitė Rita, pakviesta puoton, prašė Dievo pagalbos.

Evangelijoje Kristus taipogi liepia būti neišdidiems. Svečiai kartais nori būti prie stalo labai garbingoje vietoje. Jie yra išdidūs. Kristus giria nusižeminusius. Geri Dievo tarnai buvo

nuolankūs. Šv. Paulius pats save vadina nusidėjėliu (Tm 1,15). Šv. Vincentas Paulietis save vadina skurdžiu, nevertu valgio. Šv. Aloyzas Gonzaga (†1591), turtingo markizo sūnus, atsisakęs garbės, tapo vienuoliu jėzuitu. Jis atliko žemas tarno pareigas. Kartą turtingas dėdė pakvietė jį pas save. Čia buvo daug prabangos. Šventasis pasakė savo draugui: “Mūsų nuodėmės čia mus atvedė! Juk daug geriau gyventi mažame vienuolyno kambarėlyje”.

Neišdidus žmogus šalinasi nuodėmės, yra kantrus, ieško stiprybės religijoje, maldoje.

Šv. Augustinas sako: “Pirmoji didžioji krikščioniška dorybė yra nusižeminimas, antroji ir trečioji — nusižeminimas”.

Nusižeminimas ir meilė yra auksinio krikščioniškosios dorybės medalio dvi pusės.

Puikybė yra pirmoji didelė nuodėmė ir melas. Išdidūs buvę angelai, Dievo nubausti, klaidina laisvus žmones.

Puikybė kaip traukinys traukia paskui save kitas ydas. Puikybė nepriima tikros religijos, ardo šeimas, draugijas, taiką, vienybę. Šv. Augustinas rašo, kad jis grįžo prie Dievo tik supratęs, jog šio gyvenimo garbė yra tuštybė, ir tai buvo Dievo dovana.

Kristus gimė vargšo pastogėje. Jis vaikščiojo dulkėtais keliais, vargingai apsirengęs. Jis draugavo su nusidėjėliais, plovė kitiems kojas, priėmė mirtį ant kryžiaus. Didžiausias nusižeminimas ir meilė!

Visi Dievo tarnai, kurie sekė Kristumi, visada girdėjo Išganytojo žodžius: “Kiekvienas, kuris save žemina, bus išaukštintas”.

KRISTAUS PAGALBA

C — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis; Lk 14,25-33

Rugsėjo 28 d. yra šv. Vaclovo (†935) diena. Jis buvo Čekoslovakijos karalius, globėjas, kankinys. Jo valdymo metu čekų bohemių tauta priėmė krikščionių tikėjimą. Pradžioje krikš-

čionybė turėjo priešų. Kartais tos pačios tautos ar šeimos žmonės būdavo nevieningi. Šventojo motina ir brolis priešinosi teisingiems ir geriems jo norams. Šv. Vaclovas mylėjo Kristų, dažnai lankydavosi bažnyčioje. Pats augino kviečius ir vynuoges, gamtos dovanas, reikalingas šv. Mišių aukai. Kartą vėlai vakare, kaip buvo įpratęs, karalius atėjo bažnyčion. Pavydus brolis priėjo prie klūpančio šventojo ir kardu nužudė jį. Įvykdavo daug stebuklų, kai žmonės melsdavosi prie šio šventojo kapo. Lenkai, vengrai ir lietuviai prašo jo užtarimo. Rytų Europos katalikai, ypač čekai, slovakai, komunistų persekiojami, dažnai ateidavo prie šio šventojo kankinio garbei pastatyto paminklo gražioje Prahos miesto aikštėje.

Evangelija kalba apie didelį Kristaus reiklumą. Kristaus sekėjas turi priešintis net savo artimiesiems, tėvams, broliams, seserims, jei šie nevykdo dievo valios.

Šv. Barboros (IV a.) pagonis tėvas persekiojo dukterį, nes ji mylėjo Kristų. Jis uždarė ją į kalėjimą ir nužudė.

Šv. Stanislovas Kostka (†1568) iš Lenkijos keliavo Romon. Jis norėjo būti jėzuitu, bet tėvas ir brolis tam prieštaravo. Jis dažnai galvodavo apie Kristaus žodžius: “Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys”.

Sekti Kristumi reiškia dalytis Kristaus likimu, t. y. turėti noro aukotis, kentėti ir už kitus.

Prieš kelerius metus laikraštis “Christopher News Notes” rašė apie garsaus Harvardo universiteto studentus, kuriuos studijų baigimo proga turtinga firma pakvietė į prabangų pokylį. Studentai matė brangius patiekalus, suprato, kiek visa tai kainavo. Visų nuostabai studentai paprašė paprastų patiekalų. Jie atsiminė pasiaukojimo dvasią, meilės vargšams kilnumą, apie ką Kristus kalbėjo (M. Linkas, S.J.).

Toks kilnus aukojimasis yra Dievo dovana, kuri ateina gerai ir aiškiai supratęs Kristaus kančią ir po nuoširdžios maldos.

Hernando Cortezas (1485-1547) buvo Ispanijos karys. Jis kovojo Meksikoje prieš indėnus-aktekus, kurių religija reikalavo žmogaus aukų kraujo. Kasdien jie ant altorių aukodavo žmo-

nes. Tūkstančiai žmonių buvo išžudyta. Dalis Šiaurės Amerikos indėnų parinkdavo jaunas mergaites, surišdavo rankas ir kojas ir paskandindavo. Indėnai norėdavo paaukoti didelę auką Didžiajai Dvasiai už savo kaltes ir nuodėmes.

Visos religijos liepai aukotis, daryti aukas. Žydai Senajame Įstatyme aukodavo Dievui gyvulius, avinėlius. Pagonys klydo, galvodami, jog Dievui reikia aukoti žmones.

Nereikia Dievui medžiaginės aukos. Dievas yra turtingiausias. Dievas nori tik mūsų meilės, paklusnumo, tikėjimo, jo valios-įsakymų vykdymo.

Dievo meilė, gerumas mums yra didžiausia dovana, ją su meile galime paaukoti Dievui Tėvui. Ši dovana yra Dievo Sūnaus kruvina auka ant Kalvarijos kalno ir paslaptinga Dievo dovana — nekruvina auka su Kristumi — šv. Mišios. Kristus yra amžinas kunigas ir Auka. Visi šventieji šv. Mišių aukoje rado įkvėpimo ir stiprybės gyvenimui.

GAILESTINGAS DIEVAS

C — dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis; Lk 15,1-32

Šv. Ambrozijus (†397), Milano vyskupas, Bažnyčios daktaras, prisimena vieno šunelio istoriją. Kartą šunelio šeimininkas buvo išvykęs. Po kiek laiko šeimininkas grįžo su kauke ant veido. Šunelis šeimininko nepažino. Jis piktai lojo ir įkando šeimininkui į ranką. Kai šeimininkas nusiėmė kaukę, šunelis suprato blogai pasielgęs. Jis atsigulė ant grindų ir užsimerkęs graužiai inkstė. Vargšas šunelis neėdė ir negėrė. Po kelių dienų jis buvo rastas negyvas.

Šv. Abrozijus nori, kad nusidėję žmonės pasimokytų iš aprašyto gyvulėlio. Šuneliui kalbėjo prigimtis, instinktas. Žmonėms kalba ne tik įgimta nuojauta, bet ir protas, sąžinė, Dievo įsakymai. Nusidėjęs žmogus gali būti laimingas, nes jis žino, kad Dievas dovanoja tam, kuris gailisi.

Gailestis, nuoširdi malda yra žmogaus išsigelbėjimas, džiaugsmas ir ramybė.

Prieš kelis šimtus metų Nemure, Belgijoje, gyveno princas krikščionis. Vienas žmogus buvo jį labai įžeidęs. Tuo laiku buvo madinga kviesti į dvikovą. Princas, dvikovoje mirtinai sužeistas, mirė. Jis mirė padaręs nuodėmę, be išpažinties. Didelė nelaimė! Viena vienuolė seselė meldėsi už mirusį. Vienuolė regėjime matė, kad princas išsigelbėjo. Prieš mirtį princas parodęs tobulą gailestį ir gavęs Dievo malonę (The Catechist, Fr. C. Howe, p. 333). Dievas yra gailestingas tiems, kurie gailisi. Dievo keliai mums nežinomi.

Nusikaltėlis ar žmogžudys dažnai teisėjo baudžiamas mirties bausme. Nors žmogžudys gailisi, teisėjas dažniausiai nedovanoja. Dievas dovanoja.

Dienos Evangelijoje skaitome tris istorijas ar palyginimus. Kristus kalba apie Dievo gerumą ir visų džiaugsmą, kuris ateina žmogui atgailaujant. Džiaugiasi šeimininkas, atradęs paklydusią avele. Jis kelia ant pečių, susikviečia draugus, kaimynus. Sako, ir danguje bus daug džiaugsmo.

Jei moteris pameta vieną drachmą ir ją atranda, džiaugiasi. Sako, ir angelai džiaugiasi dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio.

Trečioji, gražiausioji istorija — apie “Sūnų palaidūną”. Nusikalto sūnus, bet tėvas nebuvo praradęs vilties. Jis tikėjo, kad sūnus grįš. Taip ir atsitiko. Tėvas matė, kaip atgailavo sugrįžęs sūnus, todėl nelaukė, kad sūnus teisintųsi, — taip jis mylėjo sūnų.

Šias istorijas Kristus papasakojo, kad fariziejai suprastų, kodėl jis bendravo su nusidėjėliais. “Sūnaus palaidūno” istorija yra lyg visos Evangelijos santrauka.

Jei atsiranda pražuvusi avis, jei nutolę nuo Dievo-Tėvo grįžta, visi džiaugiamės. Prašome, kad šv. Mišių aukoje Kristus duotų mums džiaugsmo su visais, kurie mums brangūs ir artimi.

NETEISINGAS PRIEVAIZDAS

C — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis; Lk 16,1-13

Profesorius iš Europos keliavo po Ameriką. Jis matė gražius pastatus, fabrikus, universitetus, ligonines, didelius miestus. Vienas žmogus jo paklausė: “Kas jus labiausiai stebino Amerikoje?” Jis atsakė: “Pilnos atliekų dėžės” (Garbage cans). “Atliekų dėžės? Kodėl?” Profesorius paaiškino: “Jūsų atliekų dėžės pilnos maisto”. Atrodo, jis teisingai pastebėjo.

Dienos Evangelijoje prievaizdas buvo atleistas. Kodėl? Nes eikvojo šeimnininko turtą.

Kiekvienas esame mums duoto turto prievaizdas. Šeimninkas yra Dievas. Turto eikvojimas yra nuodėmė, neteisybė. Kristus mus moko būti teisingiems, nemėtyti maisto, moko tau-pumo.

Jei žmonės nevykdo Dievo ir gamtos įsakymų, vėliau neišvengiamai ateina bausmės, kruvinos revoliucijos, žiaurūs karai.

Vidurio ir Pietų Amerikoje yra tautų, kurias mūsų amžiuje kontroliuoja arba kurias valdo godus kapitalizmas. Čia daugelis žmonių gyvena vargingai, nes godūs žmonės yra neteisingi. Pvz., Pietų Amerikoje neturtingi žmonės turi tik 5 proc. dirbamos žemės, kapitalo.

Krikščionių pareiga yra padėti neturtingiems, kad ateitų tikra teisybė, demokratija, būtų teisingai padalintas turtas. Dalis turtingo žmogaus turto nėra vien jo turtas, jis priklauso ir tiems, kurie badauja ar neturi drabužių. Neteisinga eikvoti turtą, pirkti ir vartoti narkotikus, gyventi prabangoje.

Pirmame skaitinyje pranašas Amos kaltina žmogų, kuris yra godus. Senas graikų filosofas Kleantas (300 m. pr. Kr.) sakė, kad laimingas žmogus yra dosnus žmogus.

Šv. Paulius, beturtis, sakė, kad jis laimingas (2 Kor 6,10). Apaštalas teigė: “Visų blogybių šaknis yra godumas” (1 Tim 6,10).

Vienas turtuolis susirgo. Daktaras jam sakė, jog jis gyven-

siąs tik tris dienas. Godus žmogus įmetė savo pinigus į ugnį. Jis pasveiko, bet pinigų nebeturėjo. Pavydas žmogų apakina.

Nepoleonas 1812 metais bėgo iš Rusijos. Kelyje jis ne sykį buvo užpultas. Nepasiekęs Vilniaus, liepęs atidaryti pinigų, aukso dėžes ir mėtyti pakelėse. Rusų kareiviai rinko pinigus, o Napoleonas turėjo laiko pasitraukti. Jis buvo gudrus turto prievaizdas.

Reikia žmonėms tokio turto, kuris padėtų pasitraukti į amžino poilsio vietą — amžinybę. Tikėjimas, meilė, teisybė, dora yra turtas, kurio nei vagis pavogs, nei kandis sunaikins.

Kristus žemiško turto neturėjo. O jis buvo turtingiausias. Jis visus žmones padarė turtingus. Jo dovana — meilės auka, kurią primena Kryžius. Jis laimina gerą prievaizdą ir veda jį į Dangaus Karalystę.

Prieš keliolika metų labai gera JAV sportininkė, teniso žaidėja Alice Marble dalyvavo teniso turnyre Wimbledone, Anglijoje. Ji turėjo žaisti paskutinįjį susitikimą. Anglijos karalienė ir daug kitų žmonių norėjo matyti, kas laimės lemiamą susitikimą. Netikėtai A. Marble susirgo. Bet ji žaidė, nors ir kentėjo skausmą. Didelė auka. A. Marble laimėjo (M. Linkas, S.J.).

Pasaulio žmonės aukojasi, nes nori laimėti, gauti atlyginimą. Dievo tarnai turi aukotis, nuo daug ko susilaikyti. Po pergalės jie bus Dievo palaiminti. Šv. Povilas kalba apie bėgikus lenktynių takelyje, kurie bėga, kad gautų laimėtojo prizą. Vargybų dalyviai, jis sako, turi ruoštis, aukotis, kad gautų "vystantį vainiką, o mes nevystantį" (I Kor 9,25).

TURTUOLIS IR VARGŠAS

C — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis; Lk 16,19-31

Turtas, žemiškoji laimė ir amžinoji laimė yra du skirtingi dalykai. Turtuolis yra pasmerktas ne dėl to, kad jis turtingas. Vargšas yra išganytas ne dėl to, kad jis vargšas.

Dievo žodis reikalauja teisingumo, Dievo ir artimo meilės. Evangelijoje pasmerktas turtuolis gal ir nebuvo vagis, apgavikas. Jis buvo pasmerktas, nes neturėjo Dievo ir artimo meilės. Jis ieškojo tik sau malonumų. Trupinio duonos jis nedavė Lozoriui. Vargšas Lozorius badavo. Jis buvo nusižeminęs, be pik-tumo, be pavydo. Jis priėmė šį kryžių iš Dievo. Nusižeminęs jis prašė mažutės maisto liekanos.

Šis Kristaus mokslas ir jo gyvenimo pavyzdys, Lozorius elgesys šimtmečiais buvo žmonėms įkvėpimas. Turtingi žmonės savo noru nutarė gyventi neturte.

Šv. Pranciškus iš Asyžiaus (†1226) su meile Dievui ir arti-mui išsižadėjo turto, kad susižieduotų su sesute, vardu "Netur-tas". Jis mylėjo neturtą kaip pasaulio žmonės myli malonumus.

Panašiai pasielgė šv. Klara (†1253), vargšų seserų vienuo-lijos steigėja. Šv. Elzbieta, Tiuringijos princo žmona (†1231) su meile padėjo vargšams. Kartą prie namo durų ji sutiko savo vy-rą. Jis norėjo matyti, ką ji nešė. Kai šv. Elzbieta parodė, jis pa-matė baltas ir raudonas rožes, nors rožių žydėjimo laikas buvo praėjęs. Šv. Elzbieta tapo sesele, vargšų ir ligonių motina.

Vargšai atsilygina savo geradariams.

Rašytojas K. Schmidas rašo apie savo draugą kunigą Ka-pistraną Weberį (F. Spirago, p. 457). Kunigas gyveno Mittelber-ge, Allgau, Vokietijoje. Kartą jis sušelpė sušalusį našlaitį vaiką. Vaikas buvo pamaldus. Kitą rudenį vaikas mirė. Sykį žiemą ku-nigas grįžo iš ligonio. Paklydęs ėjo per užšalusią pelkę, įlūžo ir ėmė skęsti. Netikėtai pamatė kažkada sušelptą vaiką, kuris jį išgelbėjo.

Labai svarbu yra gelbėti kenčiančius neteisybes, persekio-jimus, narkotikų ar alkoholio vergus.

Šv. Pranciškus daug vargo eidamas Šv. Žemėn, kad padėtų persekiojamiems.

Msgr. A. Tonne pasakoja apie darbininkę motiną Detroite, JAV. Fabrike ji sutiko jauną darbininką, kuris norėjo susipažinti su katalikų religijos tiesomis. Sekmadienį moteris jį nusivedė bažnyčion ir viską paaiškino. Taip jaunasis darbininkas ir jo žmo-na tapo katalikais.

Kristaus sekėjai dalį savo dvasinio turto atiduoda kitiems, alkaniems.

Sielos alkis, abejonės, liūdesys sukelia kančią. Yra žmonių, gal net šalia mūsų, kurie, kaip Lozorius, alkani. Artimo meilė liepia padėti jiems. Dievas nori, kad mes duotumėm dalį savo turto kitiems.

IŠTIKIMAS TARNAS

C — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis; Lk 17,5-10

Šv. Rašte randame daug Dievui ištikimų žmonių. Dievo tarnai buvo Abraomas, Mozė, Jokūbas, Juozapas ir pranašai: Izaijas, Jeremijas, Ezechielis, Danielis, Elijas ir kiti. Šimtai ir tūkstančiai buvo ištikimi Dievui Naujajame Šv. Rašto Testamente.

Pirmasis skaitinys šv. Mišiose yra pranašo Habakuko žodžiai. Šio pranašo vardas gana neįprastas. Pranašas, susijaudinęs dėl savo silpnybių, lyg skųsdamasis, meldėsi: „Kaip ilgai, o Viešpatie? Aš šaukiu pagalbos, o Tu neišklausai!“ Pranašas mato daug blogybių. Jis nežino, kodėl Dievas nepadedą, tyli.

Galbūt daugelis esame panašūs į šį pranašą. Mes matome blogybes, neteisybes, prievartavimus. Daugelis tragiškai miršta ar yra ištremiami. Atsitinka daug gamtos nelaimių. Ieškome pagalbos, užuojautos. Dievas lyg tyli. Bet Dievo Sūnaus pavyzdys mums yra atsakymas. Jis liepia varguose turėti viltį, tikėjimą. Ir pranašas Habakukas, nors ir aimanavo, bet liko ištikimas Dievui. Jo skundo, lyg maldos, Dievas neatmetė. Dievas jam sakė: Būk kantrus. Aš turiu planą. Aš noriu, kad tavo tikėjimas būtų tvirtas. Tikėjimas yra tavo gyvenimas. Tikėjimas liepia būti ištvermingam, ištikimam. Šios dienos atkartotinė 95-oji psalmė: „Jei šiandien išgirsite Dievo balsą, nesukietinkite savo širdžių“. Dėkokime Dievui už dovanas pirmiau negu mes ko prašome. Vysk. F. Sheenas sako: „Dievas ne visada duoda, ko mes norime, bet jis visada duoda, ko mums reikia“.

Evangelija sako, kad tikintis žmogus darys didelius darbus, stebuklus. Kalnai ir medžiai jo klausys.

Kai viskas žmogui gerai sekasi, tikėti ir melstis yra saldu. Bet kai ateina nesėkmė, esame Dievo mokomi.

Vienas kunigas kalba apie jauną šeimą. Atėjus nelaimei, buvęs ištikimas vyras nebeturėjo didelio noro prižiūrėti sužeistą žmoną. Tik vėliau, kitų pamokytas, susiprato ir su didele kantrybe, su ašaromis sergančiai žmonai tarnavo. Ištikimas Dievui ir artimui tarnauja šviesos ir tamsos dienomis.

Apaštalai meldėsi: „Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą”.

Šv. Pranciškus de Salesas (†1622) buvo Prancūzijos senatoriaus sūnus. Tėvas ruošė sūnų gražiai ateičiai. Kai suėjo devyniolika metų, jis susirgo. Jis matė artėjant mirtį, buvo nusižeminęs. Jis norėjo, kad, jam mirus, kūnas būtų atiduotas universiteto medicinos studentams moksliniam skrodimui. Giminės prieštaravo. Šventasis atsakė: „Gyvas buvau nenaudingas tarnas. Noriu būti naudingas po mirties”. Vėliau jis tapo advokatu, buvo paskirtas Ženevos vyskupu. Savo nusižeminimu jis daug žmonių atvedė Katalikų Bažnyčion.

Kartą atsitiko didelė nelaimė. Atlanto vandenyne užsidegė laivas „Mosso Castle”. Daugelis žuvo. Jauna mergaitė Marion Slack išsigelbėjo - su rožančiumi rankoje šoko į banguojantį vandenį. Po kelių valandų mergaitė buvo išgelbėta. Ji visiems kalbėjo: „Jei ne mano tikėjimas ir rožančiaus malda, būčiau neištesėjusi” (Msgr. A. Tonne).

Gyvename lyg audringame vandenyne. Dievui ištikimi tarnai ieško ir randa pagalbą. Dažnai pagalba ateina su Dievo Motinos užtarimu.

MALDA

C — dvidešimt aštuntas eilinis sekmadienis; Lk 17,11-19

Nelaimingi raupsuoti žmonės prašė Kristaus pagalbos, meldėsi. Kristus jiems padėjo, pagydė. Didelis gerumas ir meilė

sergantiems! Dievas žmones gydo ir liepia jiems patiems budėti, saugotis ligų, kurios kenkia kūno ir sielos gerovei. Dievo akyse didžiausia liga yra nuodėmė. Gerai darė raupsuotieji melsdamiesi, nusizėminę prašydami Dievo pagalbos. Kristus juos pagydė ir liepė eiti šventyklon, melstis, dėkoti, aukotis. Bet tik vienas iš dešimties pagalvojo, kad reikia grįžti ir Kristui dėkoti už atgautą sveikatą, gyvybę.

Dažnai žmonės yra nedėkingi Dievui, Sutvėrėjui, Atpirkėjui. Daugelis nuostabiai pagyja, atgauna kūno ir dvasios sveikatą. Reikia dėkoti, melstis. Malda protu ir širdimi, tikėjimu ir meile bendraujame ir artėjame prie Dievo.

Pirmame skaitinyje pagonis Naamanas pagijęs buvo dėkingas Dievui. Su dėkingumu ir meile jis kalbėjo, kad tikras ir geras Dievas yra pranašų tautos Izraelio Dievas.

Šv. Alfonsas de Ligouri (†1787), garsus teologas, Bažnyčios daktaras, vyskupas, teisingai rašė: “Žmogus, kuris meldžiasi, tikrai bus išgelbėtas, o nesimeldžiantis tikrai pražus”.

Geras krikščionis tylu apmąstymu apie Dievo gerumą ir meilę meldžiasi ne lūpomis, bet širdimi, darbais.

Malda žmogaus gyvenime yra kaip kraujo cirkuliacija kūne. Kraujas kalba apie žmogaus sveikatą. Tikra malda yra ženklas, kad žmogus yra gyvas ir sveikas Dievo akyse. Kai meldžiamės, mes garbiname Dievą, jo prašome arba jam dėkojame.

Gražiausia malda yra Dievo garbinimas. Visi tvariniai, pvz., žvaigždės, gyvūnai, augalai savo esimu ir savo būdu garbina Dievą. Žmonės su meile ir laisve kartu su augalais garbina Dievą. Jie įsitikinę, kad Dievas yra Meilė. Dažnai jie kartoja “Garbė Dievui aukštybėse” arba kalba “Tėve mūsų”.

Prašomoje maldoje ieškome Dievo pagalbos. Kristus mokė: “Prašyk, ir tau bus duota... Belsk, ir tau bus atidaryta”.

Kaip Dievo garbinimas susijęs su meile, taip prašymas su viltimi... Dideli mokslininkai ar jūrininkai meldėsi. Kristupas Kolumbas (†1506), Amerikos atradėjas, ieškojo pagalbos savo kelionei. Sevilijoje, Ispanijoje, jis meldėsi ir prašė Dievo Motinos pagalbos. Vieną iš savo laivų pavadino “Santa Maria”. Jis prašė, kad Dievo Karalystė priartėtų.

Vienos moters sūnus labai sirgo. Ir kunigas meldėsi, prašė vaikui sveikatos, jei būtų tokia Dievo valia. Motina prašė tik pagijimo, stebuklo. Vaikas pasveiko, bet paaugęs labai nusikalto ir mirė pakartas.

Popiežius Julius II (†1513) buvo didelis meno globėjas. Jis globojo Rafaelį, Michelangelą, Bramantę. Kartą Bramantės sūnelis įteikė popiežiui naujos bažnyčios planą. Popiežius atidarė dėžę ir liepė vaikui paimti auksinių pinigų. Vaikas tarė: “Tėveli, paimk tu, nes tavo ranka didesnė” (F. Spirago). Dievas savo ranka, valia mus geriau apdovanoja.

Graži malda yra dėkojimas. Šv. Mišių auka — Eucharistija reiškia dėkojimą. Būdami vienybėje su Kristumi, dėkojame Dievui Tėvui ir prašome, kad visi žmonės priartėtų prie Dievo Karalystės.

NUOLATINĖ MALDA

C — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis; Lk 18,1-8

Meldžiamės įvairiais būdais. Meilės dorybės liepiami, Dievą garbiname, jam dėkojame, jo prašome ir maldaujame pasigailėjimo.

Kad gerai dirbtum ar melstumeis, reikia ištvermės, pasiaukojimo. Prancūzijoje kasmet vyksta dviračių lenktynės, vadinamos “Tour de France”. Jose dalyvauja stiprūs, ištvermingi sportininkai. Lenktynės trunka visą mėnesį, dažnai tenka važiuoti per kalnus. Trasos ilgis apie 3000 km. 1986 metais lenktynės laimėjo JAV dviratininkas Gregas Lemondas. Po kelių mėnesių medžioklėje jis buvo sunkiai sužeistas. Ilgai gydėsi ir vėl ruošėsi lenktynėms. Po trejų metų jis vėl, visų nuostabai, laimėjo. Tai didelio pasiaukojimo ir ištvermės pavyzdys.

Dievas padeda tiems, kurie aukojasi ir yra ištvermingi.

Jėzus pasakė visiems žmonėms: “Jeigu kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša kasdien savo kryžių ir tseka manimi” (Lk 9,23).

Šv. Rašto skaitiniai moko melstis kantriai, ištvermingai. Pirmajame skaitinyje iš Išėjimo knygos rašoma apie patriarchą Mozę ir jo maldą. Kelionėje iš Egipto izraelitai sutiko priešą, amelekitų tautą. Priešas buvo galingas, tad įvyko kautynės. Mozė tikėjo Dievo pagalba. Jis meldėsi, tiesė rankas ir Dievo duotą lazdą aukštin. Kai Mozė pavargo, iškeltas jo rankas kiti žmonės prilaikė. Dievas laimino. Atėjo pergalė. Dievas moko melstis su kantrybe, ištverme.

Evangelijoje vargšė nuskriausta našlė be perstojo prašė teisėjo pagalbos. Teisėjas pagalvojęs išklause našlės prašymo. Moteris atrado teisybę. Maldoje reikia pasitikėjimo, kantrybės.

Vienas kunigas (A. Tonne) prisimena gražią istoriją. 1937 metais Antanas Tamburro Neapolyje per traukinio avariją tapo aklas. „Jo akys nepagydomos“, — kalbėjo daktaras. Antanas, 50 metų, 8 vaikų tėvas, nutarė be paliovos prašyti Dievo pagalbos. Kasdien ėjo bažnyčion, dalyvavo Mišių aukoje. Vieną dieną po Šv. Komunijos širdyje jis pajuto ypatingą džiaugsmą, laimę. Kai ruošėsi išeiti, akys pamatė šviesą. Jis atgavo regėjimą. Su ašaromis akyse Antanas grįžo atgal, atsiklaupė prie altoriaus ir padėkojo Dievui už didelę dovaną. Po daugelio metų graži malda atnešė jam Dievo palaimą. Jis meldėsi su ištverme. Nors, atrodytų, nebėra vilties, nereikia pavargti, nuliūsti.

Dievo žodis ir Bažnyčia liepia dažnai kartoti „Tėve mūsų“, „Sveika Marija“ ar rožančių, o sekmadieniais ateiti bažnyčion.

Šv. Monika (†387) aštuoniolika metų su ašaromis prašė savo paklydusiam sūnui Augustinui pagalbos. Atrodė, jos maldos nebus išklausytos. Motina skundėsi vyskupui Ambraziejui. Vyskupas atsakė: „Motina, nenusimink! Negali būti, kad vaikas, už kurį motina meldžiasi ir verkia, būtų pražuvęs“. Augustinas grįžo prie tiesos, tapo vyskupu ir šventuoju.

Spalio 15 d. yra šv. Teresės iš Avila (†1582) diena. Ji, karmelitė, parašė knygą apie maldą. Už šią gražią knygą ji buvo paskelbta Bažnyčios daktare. Ji aiškina šv. Pauliaus žodžius (Rom 8,23) ir sako, kad tikras Dievo Tėvo tarnas žino, jog ir maldoje jis turi kentėti su Kristumi. Reikia kantrybės, ištvermės.

Šio amžiaus žmonijos priešas grasina ir meluoja, atima laisvę. Reikia ištvermės maldoje.

Šv. Tomas Akvinietis sako: kai mylime Dievą, visada meldžiamės. Meldžiamės, kai dirbame. Jei esame išsiblaškę, reikia geriau melstis kitą kartą.

Vokietijoje, Miunchene, 1860 m. Eppensteineris tapo žmogžudžiu. Prieš mirdamas jis prisipažino klydęs nevertindamas maldos (F. Spirago). Gražiai maldai prilygsta religinis mąstymas, gerų knygų skaitymas.

NUSIŽEMINUSIO MALDA

C — trisdešimtas eilinis sekmadienis; Lk 18, 9-14

Evangelistas šv. Lukas susirūpinęs kalba apie maldos reikalingumą. Trečią sekmadienį jis kalba apie būtinybę garbinti Dievą ir dėkoti jam.

Šiandien jis kalba apie geros maldos pagrindą — nusižemimą. Fariziejaus maldos žodžiai sinagogoje nebuvo malda. Jo žodžiai buvo išdidūs. Jis norėjo sau garbės. Dievui garbės jis neparodė, buvo lyg ateistas.

Nusižeminęs muitininkas tvirtina, kad jis Dievo akyse yra silpnas, nusidėjėlis. Jis prašo Dievo pasigailėti.

Dievo tvariniui reikia nusižeminti. Dievas yra žmonių Tėvas. Dievas Sutvėrėjas su meile kviečia visus žmones pas save. Jis paruošė vakarienę, džiaugsmą, laimę. Dievo Tvėrėjo gerumas liepia žmonėms būti nusižeminusiems ir dėkingiems. Dievo tarnai nuolankiai Dievui dėkoja, meldžiasi.

Šv. Kazimieras (†1484), Lietuvos kunigaikštis, uoliai maldėsi. Nusižeminęs jis bendravo su vargšais. Kai žmonės stebėdavosi, jis sakė sekąs Kristumi. Dievas jį išaukštino. Kai karstas Gardine (†1604) buvo atidarytas, jo kūnas, drabužiai nebuvo gedimo paliesti, kvepėjo. Prie jo rasta nuolanki malda.

Šv. Raštas pasakoja apie pranašą Mozę, kuriam Dievas kal-

bėjo iš degančio krūmo. Mozė girdėjo balsą: “Nuimk batus nuo kojų, nes vieta, kur stovi, yra šventa” (Išėjimo 3,5). Mozė paklausė. Nusizėminęs jis pridengė veidą rankomis.

Kai angelas pasakė Marijai, kad ji bus Jėzaus motina, ji nusizėmino ir tarė: “Aš esu Viešpaties tarnaitė” (Lk 1,38).

Prieš šv. Mišias kalbame atgailos malda, simboliškai tuo lyg nusiauname batus, nusizėminame ir prašome: “Viešpatie! Pasigailėk manęs!”

Malda yra meilės šauksmas bei noras būti su Dievu. Šv. Jonas Vianney (†1859) kartą kalbėjosi su pamaldžiu žmogumi. Nusizėminęs vyras kelias valandas meldėsi bažnyčioje. Šv. Jonas jo klausė: “Ką jūs čia taip ilgai veikiate?” Pamaldus žmogus atsakė: “Aš žiūriu į altorių, Dievą, o jis į mane”. Jis meldėsi paprasta mąstymo malda.

Nusizėminimu prieš Tvėrėją be žodžių meldžiamės, kuomet norime ir trokštame būti vienybėje su Dievu.

Kartą šv. Ignacas (†1556) ir jo draugai keliavo. Dalį daiktų nešė samdinys. Šis buvo piktas, nekantrus. Šv. Ignacas buvo jam labai malonus. Jis su kitais dažnai meldėsi. Samdinys netikėtai pasikeitė. Jis taipogi pradėjo melstis ir sakė: “Aš mažai suprantu. Bet kai matau jūsų gerumą ir maldas, noriu vykdyti Dievo valią” (kun. Howe). Svarbiausia — nusizėminimas ir gera valia.

Nusizėminę Dievo tarnai kartais meldavosi paslaptingai, mistiškai. Kartais jų maldos būdavo paženklintos ekstazėmis, regėjimais ar stigmomis (Kristaus kančios ženklais). Jie siekė gyventi su Dievu. Gal Dievo Motina irgi paslaptingai-mistiškai meldėsi. Dievo angelas jai kalbėjo: “Viešpats su Tavimi”. Malda yra pasiruošimas amžinajam gyvenimui, ji įprasmina gyvenimo dienas. Tai tarsi preliudija šviesaus, prasmingo gyvenimo, kuris yra skirtas nusizėminusiems ir Dievą mylintiems.

NORAS MATYTI DIEVĄ

C — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis; Lk 19,1-10

Visi norime savo akimis matyti garbingus asmenis: karalius, prezidentus, generolus, Dievo pranašus, šventuosius.

Po Antrojo pasaulinio karo, kai generolo Eisenhowerio lėktuvas nusileido Azorų salose, jis sveikinosi su atėjusiais jį pamatyti. Kai jis jau ruošėsi išskristi, vienas karys sušuko: „Aš nemačiau generolo!“ Generolas išėjo iš lėktuvo, kad pasirodytų kariui. Dienos Evangelijoje Zachėjus labai norėjo matyti Kristų. Jis buvo girdėjęs apie jo darbus, stebuklus. Jis buvo žemo ūgio, o žmonių begalė, jis todėl ėlipa į medį, kad pamatytų Kristų.

Senų tautų, ypač Izraelio, daugelio metų istorija kalba apie tai, kad žmonės ilgėjosi Mesijo ir norėjo pamatyti didį Dievą Pranašą, Mesiją. Evangelistas šv. Jonas (12,21) pasakoja apie pagonį, kuris priešė prie apaštalo Pilypo pareikalavo: „Aš noriu pamatyti Jėzų!“

Prieš kelias dienas minėjome Visų Šventųjų ir Mirusiųjų dienas. Mūsų brangūs mirusieji ir šventieji nuolat mato Dievą. Jie laimingi. Gyvieji nusižeminę savo dvasia mato Dievą, kai meldžiasi ar skaito šv. Raštą. Jie turi Kristaus paveikslus namuose, maldų knygoje. Jie gyvena, norėdami matyti Dievą. Jie ruošiasi. Senas pranašas Izaijas savo knygoje (38 skyrius) pasakoja apie Izraelio karalių Ezechiją. Karalius sirgo. Pranašas jam kalbėjo: „Padaryk tvarką namuose, nes tu mirsi...“

Kai uždarytas paukštis išleidžiamas, jis skrenda laisvėn. Ir žmogaus siela mirties valandą išskrenda. Nepasiruošęs, nuodėmingas žmogus yra lyg paukštis pakirptais sparnais. Žmonės — krikščionys — visada tikėjo, kad yra vieta, skaistykla, kur jie dar galės pasiruošti. Gyvieji sieloms padeda maldomis, aukomis.

Dominikonas Joyce trejus metus buvo kalėjime Kinijoje. Kai jis išėjo laisvėn, buvo paklaustas: „Ar tikėjai, kad vėl būsi laisvas?“ Jis atsakė: „Buvo laikas, kai nebeturėjau vilties; bet aš

visada galvojau, kad geri žmonės prašo man Dievo pagalbos. Aš turėjau viltį”.

Sielos skaistykloje trokšta laisvės, turi viltį. Rusijos caras Nikolajus (†1855) persekiojo katalikus. 245 šv. Bazilijaus seserys buvo verčiamos tapti pravoslavėmis. Jos neteko laisvės, badavo lyg kalėjime. Kiekviena sesuo dienai gaudavo tik pusę sūdytos silkės. Jos kentėjo troškulį, tačiau atsiminė, kad jų padėtis panaši į sielų padėtį skaistykloje. Seserys prašė jų pagalbos. Netikėtai jos prarado troškulį, nejuto kančių. Vyr. sesuo Matri-na Mieczystawska, išėjusi laisvėn, apie tai pasakojo Šv. Tėvui Pijui IX (F. Spirago, p. 225).

Šv. Klemensas Hofbaueris (†1820), Vienos apaštalas, rademtoristas, pasakoja apie moterį, kuri matė savo mirusį vyrą. Vyras kentėjo nuo šalčio. Šv. Klemensas sakė: “Aprenk vargšus ir melskis!” Vėliau pasirodęs vyras buvo jai labai dėkingas (F. Spirago, p. 221).

Melskimės už mirusius, kurie alksta ir trokšta laisvės, Dievo. Dievo malonė teveda mus į karalystę, kad amžinai matytumėm Dievo šventąjį veidą.

DANGUS, PRISIKĖLIMAS

C — trisdešimt antras eilinis sekmadienis; Lk 20, 27-38

Istorija kalba apie didelį krikščionių persekiojimą Romos imperijoje. Per 300 metų visi šv. Petro įpėdiniai mirė kankinių mirtimi. Visais amžiais krikščionys kenčia ir mirtimi patvirtina savo nusistatymą ir tikėjimą Kristumi. Sulaikytas ir apkaltintas šv. Pionijus buvo vedamas į mirties vietą. Daugelis matė jo šviesų veidą. Jis skubiai ėjo ir džiaugėsi. “Kas daro jus laimingą?” — jie klausė. Jis atsakė: “Aš nemirsiu. Aš gyvensiu amžinai”. Taip krikščionys kalbėjo apie mirtį. Šv. Pionijus prisimenamas vasario 1 d. (Catechist, kun. Howe).

Pasak Evangelijos, dalis žydų (Sadukėjų sekta) netikėjo mi-

rusių prisikėlimu. Jie manė, kad mokslas apie prisikėlimą yra vaikiškas, juokingas. Su pajuoka jie kalbėjo — argi mirę vėl gyvens, valgys, tuoksis?”

Buvo ir yra žmonių, kurie sako — prisikėlimas yra neįmanomas. Galvoja: mirusio žmogaus kūnas — dulkė, pelenas — negi galės prisikelti. Bet tikėjimas Dievo visagalybe, pasitikėjimas jo gerumu, meilė liepia priimti šią Dievo paskelbtą tiesą.

Skaitėme Šv. Rašto Makabėjų knygoje aprašytą įvykį. Tvirto tikėjimo pavyzdys: septyni broliai ir jų motina tikėjo Dievo žodžiais. Tikėdami drąsiai vienas po kito ėjo mirti.

Panaši istorija pasakoja apie septynis brolius kankinius, Kristaus sekėjus. Jie visi mirė apie 162 metus, valdant Romos imperatoriui Markui Aurelijui. Šių brolių motina buvo šv. Felicita. Motina ir visi jos sūnūs buvo apkaltinti, kad negarbina pagoniškų dievų. Motina kankinė meldėsi ir stiprino savo sūnus šiais žodžiais: “Kelkite akis aukštin! Kristus yra su jumis! Išlikite Dievo meilėje!”

Šv. Felicitos ir jos septynių sūnų šventė yra liepos 10 diena.

Visais amžiais krikščionys tikėjo prisikėlimu ir amžinu gyvenimu danguje, Dievo regėjimu. Krikščionys kalbėtojai dažnai primena žmonėms dangų, prisikėlimą.

Kun. Boursoulas, garsus pamokslininkas, šventas vyras, gyvenęs XVIII šimtmetyje Renno mieste (Prancūzija), dažnai meldėsi ir prašė Dievo paramos. Jis norėjo mirti sakykloje ar klauasykloje. 1774 m. gavėnios metu jis kalbėjo apie dangų, prisikėlimą. Jo žodis buvo tvirtas, aiškus kaip niekad anksčiau. Jis kartojė, kad Danguje Dievą matysime savo akimis. Būsime kaip angelai. Baigdamas pamokslą jis nulenkę galvą ir mirė. Bažnyčioje žmonės verkė, šaukė iš nuostabos (F. Spirago, p. 199).

Tikėjimas Dievo žodžiu teikia žmonėms stiprybės kentėjimų valandomis. Daug lietuvių, kurie šalo, badavo tremtyje, Sibire, rado stiprybę Dievo žodyje.

Gero žmogaus kančia yra paslaptis. Ir Kristaus kančia — paslaptis. Berlyno profesorius K. Jarke negalėjo suprasti šios paslapties. Kartą besikalbant vienas žmogus jo paklausė: “Pro-

fesoriau, Dievas tikrai yra ir jis visus myli, nes jis davė žmonėms savo Sūnų". Šis paprastas žodis ir Dievo malonė palietė profesoriaus širdį ir protą. 1924 m. jis tapo konvertitu (F. Spira-go, p. 127).

Kristaus mokslas apie dangų, prisikėlimą moko tuos, kurie kenčia ir miršta. Kai žmogus planuoja vesti, jis kantriai dirba ir kenčia. Jis galvoja apie naują gyvenimą po vedybų. Visus mus stiprina viltis, kad gyvensime amžinai. Tikėjimas Dievo galybe, meile, gerumu yra mūsų džiaugsmas, laimė gyvenimo kelionėje.

KRISTUS — PRANAŠAS

C — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis; Lk 21,5-19

Šv. Raštas kalba apie žmones, kurie, Dievo pamokyti, žinojo ateities įvykius. Patriarchai Nojus, Abraomas, Juozapas ar pranašai Dovydas, Izraelis, Ezechielis, Danielis ir kiti kalbėjo apie ateitį. Pranašai žinojo apie ateinantį Mesiją. Jie rašė apie jo gimimą, kančią, garbę.

Kristus Mesijas buvo didžiausias Pranašas, Dievo Sūnus. Jis patvirtino pranašų žodžius. Jis kalbėjo apie Judo išdavystę, Petro išsigynimą, savo kančią, mirtį, prisikėlimą, įžengimą į dangų, Šv. Dvasios atėjimą, jo antrąjį atėjimą.

Dienos Evangelijoje Kristus kalba apie Jeruzalės sunaikinimą. Šis įvykis yra pasaulio pabaigos, teismo, bausmės įvaizdis ar ženklas. Jeruzalė hebraiškai reiškia "taikos miestas". Dovydas yra Kristaus-Mesijo simbolis. Dovydas 972 m. prieš Kristų šį miestą parinko tautos sostine. Jeruzalėje Kristus mirė ir prisikėlė. Krikščionių liturgija šį miestą vadina "šventu", primenančiu dangų, "naująją Jeruzalę". Deja, šis miestas susilaukė didelės nelaimės, bausmės.

Rašytojas-istorikas Juozapas Flavijus buvo žydas, patekęs į romėnų nelaisvę. Jis daug rašė apie Jeruzalės sunaikinimą. Po žydų sukilimo Romos kariuomenės vadas Titas 70 m. po Kris-

taus atėjo prie Jeruzalės. Velykų metu čia buvo apie 2 milijonai žmonių. Krikščionys buvo išbėgę. Mieste žmonės mirė nuo bado ir ligų. Miestas ir bažnyčia degė kelias dienas. 70 000 žydų buvo nukryžiuoti ant Kalvarijos kalno. 97 000 jaunų žmonių buvo parduota gladiatorių teatrams, kad jie grumtųsi su žvėrimis ir žūtų. Romon buvo atvežta apie 2000 kilmingų žydų. Jie nešė žydų dovanas Romai. Tai buvo tikra pajuoka.

Po 300 metų (360 m.) Romos imperatorius buvo Julijonas, apostatas. Jis, krikščionis, pasipriešino Kristui. Jis juokėsi iš žodžių, kuriuos Kristus sakė, kad “neliks akmens ant akmens” sunaikintoje Jeruzalės bažnyčioje. Julijonas norėjo atstatyti bažnyčią. Atkasus pamatus, ugnies kamuoliai pakilo iš žemės gelmių. Darbas sustojo.

Kristus-Pranašas kalbėjo apie savo Bažnyčios stiprėjimą. Bažnyčia bus persekiojama, bet nebus nugalėta.

Kristus pranašavo apie pasaulio pabaigą ir Paskutinį Teismą, amžiną laimę Dievo tarnams ir didelę bausmę neatgailaujantiems.

Kai Dievo Motina pasirodė vargšams vaikams Fatimoje 1917 m., ji prašė žmonių atgailos. Apie 70 000 žmonių matė stebėtiną saulės šviesą, vadinamą “saulės stebuklą”. Dievo Motina parodė nelaimingus žmones, kurie krito kaip lapai. Ji prašė prie gražios rožinio maldos pridėti žodžius: “Jėzau, dovanok! Gelbėk mus nuo pragaro ugnies ir vesk sielas į dangų!” Kristus yra Pranašas ir Išganytojas.

KRISTUS — KŪDIKIS — KARALIUS

C — Lk 23,43

Šiandien yra liturginių metų pabaiga. Kristaus Karaliaus šventė. Ši šventė buvo pradėta švęsti 1925 metais.

Maždaug prieš 60 metų buvo sukurtas labai gražus filmas “Karalių Karalius”, kurio autorius — C. de Mille. Čia parody-

tas Kristaus gyvenimas. Jauni, seni, sveiki ir ligoniai, milijardai žmonių džiaugėsi matydami ekrane gražiai parodytą Kristaus gyvenimą, stebėtinus jo darbus. Ligoniai, vargstantieji buvo sustiprinti, įkvėpti. Žmonės girdėjo Kristaus palaimos žodžius, pasakytus atgailaujantiems nusikaltėliui ant kryžiaus: „Aš tau pažadu: dar šiandien su manimi būsi rojuje“. Žmonių išganymo viltis yra Kristus Karalius.

Pasak Evangelijos, kai Jėzus buvo prikaltas ant kryžiaus, sako, virš jo galvos buvo parašyti žodžiai: „Šis yra Žydų Karalius“. Tai buvo pajuokos žodžiai, kuriais Romos kareiviai juokėsi iš žydų. O kartu prikaltas nusikaltėlis, Dievo malonės įkvėptas, buvo tikras, kad Kristus yra Karalius. Jis tikėjo ir kalbėjo: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę“.

Tik gimęs Kristus-Kūdikis buvo Karalius. Yra senas ir gražus pamaldumo paprotys. 1623 m. viena karališkos kilmės gera moteris, Lobkowitz, dovanojo vienai Prahos bažnyčiai Kristaus Kūdikio mažutę skulptūrėlę. Kristus Kūdikis, aprengtas karališkai, rankutėse laiko pasaulį lyg kamuolį. Pirmos viešos pamaldos buvo čia, Marijos Pergalės bažnyčioje, kurioje tarnavo karmelitai. 1631 m. protestantai iš Švedijos, vedami Gustavo II Adolfo, šią bažnyčią apiplėšė ir Jėzaus skulptūrėlę išmetė. Kitais 1632 metais minėtas Švedijos karalius kovoje Vokietijoje buvo sužeistas ir mirė.

Po penkerių šešerių metų graži Kristaus-Kūdikio statulėlė buvo atrasta ir gražinta minėtai bažnyčiai (F. Spirago, p. 302). Krikščionys džiaugėsi ir dar uoliau meldėsi. Dievas laimino. Vienas aklas vaikas, Jonas Viguetas, netikėtai pagijo 1752 metais. Vaikas su tėvais dalyvavo šv. Mišiose. Žmonės nustebo, kai vaikas sušuko: „Mamyte! Aš matau Kristų Kūdikį!“

Jėzus Kūdikis yra Dievo Sūnus, Karalius. Jis norėjo būti Kūdikiu, vėliau nukryžiuotu Išganytoju. Jis norėjo būti žmonių matomas, girdimas, liečiamas. Dievas yra Meilė.

Kartą Bruklino mieste kilo gaisras. Namai liepsnojo, degė. Motina savo kūnu saugojo, dengė vaiką nuo ugnies. Motinos meilė buvo didelė. Dievo Sūnus su meile save aukėjo, kai mirė ant kryžiaus.

Šv. Teresė iš Avilos (†1582), karmelitė, Bažnyčios daktarė, kur bekeliaudama, rankoje visada turėdavo Jėzaus Kristaus Karaliaus statulėlę. Ji prisiminė Jėzų Karalių galingą ir mielą kaip kūdikį.

1945 m. rugpjūčio 14 d. buvo švenčiama Amerikos pergalės prieš Japoniją diena. Nors karas buvo baigtas, salose dar ėjo kovos. Baigiamosios kovos.

Nors Kristus Karalius nugalėjo priešą — nuodėmę, bet baigiamosios kovos dar vyksta. Prašome Kristų pagalbos. Visi norime gyventi Kristaus Karalystėje, nes tik čia — teisingumas, meilė, ramybė ir laimė.

ANTRASIS KRISTAUS ATĖJIMAS. KRISTUS KARALIUS-TEISĖJAS

Šv. Raštas ir Tradicija kalba apie antrąjį garbingą Kristaus atėjimą. Apaštalo tikėjimo išpažinimas “Tikiu į Dievą Tėvą” kalba apie Kristaus įžengimą į dangų ir sako: “iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti”.

Pirmieji krikščionys persekiojami dažnai galvojo apie antrąjį Kristaus atėjimą, teismą. Bažnyčios Tėvai daug rašė apie šią tikėjimo tiesą.

Franciscus Suarezas (1548-1617), ispanas, jėzuitas, įžymus teologas, filosofas labai daug rašė apie katalikų tikėjimo tiesas, Dievo įsakymus, sakramentus, dorybes. Jis buvo vadinamas “Doctor eximius”.

Daugelio jo knygų pabaigoje plačiai rašoma apie ženklus, kurie pasirodys prieš Kristaus atėjimą.

Kai kurie Šv. Rašto pasakymai aiškiai nekalba apie ženklus, kurie pasirodys artėjant Kristaus atėjimui. Taip rašiau Gregorianumo universitete, Romoje, disertacijoje “De secundo adventu Christi apud Suarez”.

Suarezas daug rašo apie antikristą, individą, šėtono pasiun-

tinį, didelį krikščionių persekiotoją. Bet daugelis teologų "antikristą" supranta kaip Kristaus priešus, kurie priešinasį Dievo valiai. Antikristai, blogi ir netikri pranašai, buvo, yra ir bus pasaulyje. Taip reikėtų suprasti ir šv. Jono (1 Jn 2,18), ir šv. Pauliaus (2 Tes 2,3) pasakymus.

Suarezas rašo apie senų pranašų Elijo ir Henocho atėjimą, žydų atsivertimą, Evangelijos skelbimą visoms tautoms. Teisybė, apie Eliją su Henochu kalba Šv. Raštas — Pradžios knyga (5,24) ir Karalių knyga (2 Kar 2,11). Bet šių pranašų iš pasaulio išėjimas ir jų grįžimas nėra aiškiai aprašytas.

Dievo žodžio skelbimas visame pasaulyje, Suarezas sako, yra ženklas artėjančio Kristaus atėjimo.

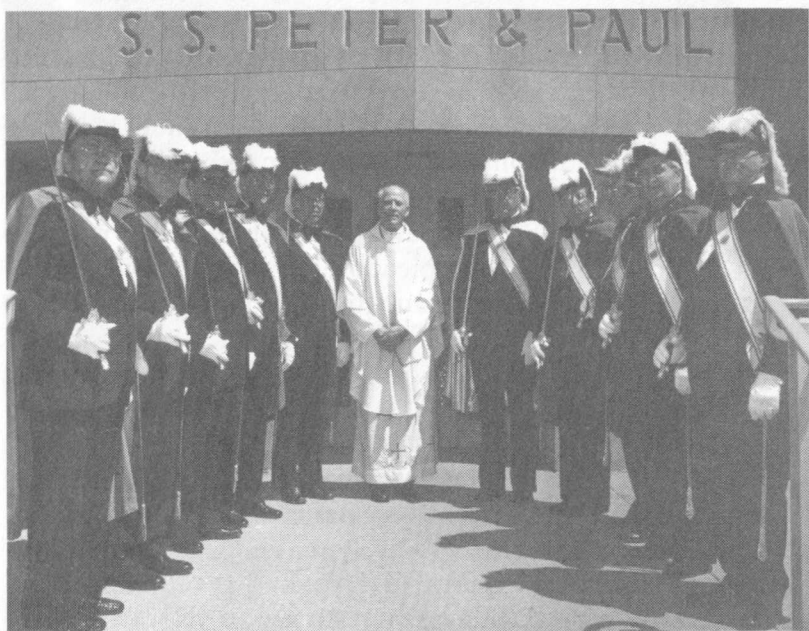
Teisinga, kad žydams atsiversti labai padės daugelio žmonių tvirtas tikėjimas ir, jei tikra, Elijo su Henochu apaštalavimas.

Mes tikrai nežinome, ar visi, ar tik didelė dalis žydų priims Kristaus mokslą. Michaelis Hirsley ("Chicago Tribune", 1990.X.12) rašo apie daugelį žydų (100 000!), kurie jau dabar tiki, kad Kristus yra Mesijas. Tiek yra JAV. Kitur pasaulyje yra labai daug.

Šv. Paulius taip rašo apie žydų atsivertimą: "Pasakysiu jums paslaptį: dalis Izraelio tautos lieka užkietėjusi, kol įeis pagonių visuma, o tada bus išgelbėtas visas Izraelis..." (Rom 11,25-27).

Kristaus antrojo atėjimo laikas nežinomas. Nėra aiškių ženklų, kurie rodytų artėjančią Kristaus atėjimą.

Šv. Petras apaštalas rašė: "O Viešpaties diena ateis kaip vagis... tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu, kaip laukti ir ilgėtis Dievo dienos atėjimo..." (2 Pt 3,10-13).

*Kunigas Jonas Velutis prie šv. Petro ir Povilo bažnyčios Čikagoje
jo kunigystės auksinio jubiliejaus minėjimo proga*

1964 m. pavasarį laivu "Christophoro Colombo" iš Niujorko išvykau į Europą. Ramus Atlantas, neblogas itališkas maistas, draugiški bendrakeleiviai... Po kelių dienų priplaukėm gražias Azorų salas, priartėjome prie Viduržemio jūros vartų — Gibraltaro. Buvo graži ir saulėta diena, gražiausias metų laikotarpis šitame gamtos rojuje. Keturi bendrakeleiviai susitarėme vykti į Seviliją. Šis miestas senais laikais buvo prekybos centras, uostas, nes mažesni laivai iš Atlanto galėjo atplaukti į jį.

Šiuo laiku miestas buvo šventiškai pasipuošęs. Vyko pavasario šventė, švenčiama nuo 1847 metų.

Per šventę ispanai negali apsieiti be kautynių su buliais. Mes irgi nuėjome pažiūrėti rungtynių. Nors bilietas daugeliui

neturtingų ispanų nemažai kainuoja (150 pesetų), tačiau didelis stadionas buvo pilnas. Galėjo būti apie 25 tūkstančius žmonių. Skirtu laiku į areną išėjo visi vyrai, dalyvausiantys kautynėse. Orkestras trenkia maršus. Praėjo eiseną. Arenoje pasirodė keletas vyrų su raudonomis drobulėmis rankose. Jie laukia jaučio, turinčio atbėgti į areną. Jautis visu greitumu piktai puola žaidėjus. Kol jautis dar nėra pavargęs, žaidimas labai pavojingas. Po kurio laiko pasirodė „picadore“ ant arklio su ilga ir aštria ietimi. Dar vėliau ateina kautynių dalyviai, vadinami „banderilleros“. Piktas jautis netenka kraujo, pavargsta. Dabar ateina „matadore“ su raudona drobule ir kardu rankoje. Jis turi dar labai pavojingą ir piktą jautį tam tikru laiku vienu smūgiu nudurti. Jei tatai pavyksta, šis „matadore“ lieka žaidimo herojumi... Pirmą kartą visa tai stebėdamas, galvojau, kad tai žiaurus žaidimas, nekrikščioniškas. Ispanai teisinosi. Čia esama senos tradicijos. Gal šioje kovoje parodoma žmogaus proto ir dvasios aukštuma ir triumfas prieš labai įpykusį gyvulį, kūną.

Prie senos romėnų statytos miesto sienos yra vartai, vadinami „Macarena“. Šalia stovi bažnyčia, kurioje yra graži šv. Mergelės Marijos, mūsų Vilties, statula. Žmonės trumpai ją vadina „La Macarena“. Ji yra laikoma patrone žmonių, kovojančių su jaučiais.

Traukiniu atvykau į Madridą. Valdant Pilypui II (XVI amžius), Madridas tapo Ispanijos sostine. Gal seniausias pasaulyje yra Prado muziejus. Menininkų — Velazquezo, Murillo, Greco, Ribera, van Dycko, Rubenso, Tiziano, Veroneso, Raffaello, Botticelli, Rembrandto — darbai čia rodomi publikai.

Turistams gana patogu lankyti miestą ir apylinkes. Važiuodami pro šalį, sustojome pažiūrėti naujo didelio stadiono, kur vyksta kautynės su jaučiais. Vienoje stadiono dalyje yra ligoninė, kur skubiai nugabenamas sužeistas ligonis. Čia pat graži kopytėlė, altorius, Marijos paveikslas.

Kitą dieną iš Madrido nuvykome į labai seną miestą, stūkstantį ant kalnelio prie didžiosios Ispanijos upės Tajo. Tai Toledo miestas, senoji Ispanijos sostinė.

Švenč. Mergelė Marija — La Macarena — Sevilijoje Ispanijoje

Kitoje Tajo upės pusėje, Toledo mieste, pastatyti nauji didžiuliai karo mokyklos rūmai. Toledo bažnyčias ir daugelio žmonių namus savo laiku yra labai gražiai išpuošęs paveikslais garsumis Greco, kilęs iš Graikijos. Jis čia atvyko XVI šimtmetyje ir gyveno iki mirties. Žmonės trumpai jį vadino „Greco“. Šio garsaus menininko gyvenamieji namai yra muziejus. Čia daug jo nupieštų paveikslų. Kai jis piešdavo šventų žmonių ir apaštalų paveikslus, matyti, kad jam buvo labai lengva ir miela gražiai nupiešti žmogaus rankas. Jo paveiksluose rankos tarsi kalba.

Kai mūsų ekskursijos vadovas įvedė mus į Šv. Tomo bažnyčią, pamatėme patį gražiausią ir didžiausią Greco kūrinį — „Grafo de Orgazo laidojimas“. Šis grafas gyveno porą metų prieš Greco. Jis buvo didelis geradaris, labai doras vyras. Legenda kalba, kad grafo laidotuvėse dalyvavę šv. Augustinas su šv. Steponu. Šiame paveiksle nupiešti daugelio žmonių atvaizdai; kartu čia matyti Šv. Trejybė, Dievo Motina, apaštalai.

Paskutinis Ispanijos miestas, kurį aplankėme, buvo Barselona, Katalonijos sostinė, didelis uostas. Šitame sename mieste buvo įsikūrę romėnai, vėliau arabai. Labai originali Šv. Šeimynos bažnyčia per pilietinį karą smarkiai nukentėjo. Planuojama ją atstatyti.

Netoli miesto yra kalnas, vadinamas „Tibidabo“, nuo kurio gražiai matyti miestas, jūra. Ant šio kalno yra Šv. Jėzaus Širdies romėnų stiliaus modernizuota bažnyčia. Kiekvieną dieną, tėvams saleziečiams vadovaujant, čia laikomos pamaldos. Ši bažnyčia — atgailaujančios Ispanijos šventovė. Kasdien ant kalno atvyksta daug žmonių, nes čia kartu yra ir visokių žaidimų vieta.

Kitą dieną iš Barselonos nuvykome į Montserat kalną pamatyti didelę Ispanijos šventovę. Nuo IX šimtmečio čia žmonės atvyksta prisiminti Dievo Motinos pasirodymo. Didinga šventovė pastatyta XVI šimtmetyje. Didžiajame altoriuje gana aukštai (galima tik šoniniais laiptais priartėti) yra rusvo medžio Marijos su Kūdikiu statula, vadinama „Moreneta“. Kasdien čia susirenka daug žmonių. Jaunos poros viena po kitos atvyksta čia

Garsusis El Greco kūrinys — Grafo de Orgazo laidotuvės (šv. Tomo bažnyčioje) Toledo mieste

Diego Motina Marija. El Greco

Po vizito Ispanijoje turėjau vykti į Italiją. Su kunigu R. Krasausku susitarėme važiuoti į Šv. Žemę. Gegužės 3 d. italų laivu "Aussonia" iš Brindisi uosto išplaukėm į rytus. Laive buvo daugiausia maldininkai. Vienoje vokiečių maldininkų grupėje — 150 žmonių. Viena vokietė sakėsi važiuojanti šeštą kartą.

Po poros dienų priplaukėm Egiptą, Aleksandrijos uostą. Į Egipto sostinę Kairą keliavome dykumos keliu. Pamatėme aukštas piramides. Tai ženklas, kad nebetoli Egipto sostinė. Paslaugūs Kairo viešbučio patarnautojai nurodinėjo mums patalpas. Nors buvo apie 4 val. po pietų, saulė gerokai mus kaitino. Vyko prie piramidžių. Pagal tvarką turėjome sėsti ant kupranugarių, kurių atsiklaupusių ilgoka eilė laukė mums patarnauti. Mūsų gidas daug kalbėjo, rodė vietas, kur senovės Egipto faraonų kūnai buvo nešami į piramides.

Kitą dieną apžiūrėjome didelį Kairo muziejų, aplankėme garsiąją musulmonų maldyklą. Reikėjo skubėti, kad laiku grįžtume prie mūsų laivo. Grįžome vadinamuoju Deltos keliu. Žemė atrodė labai derlinga. Pakelėje dažnas vaizdas — karvė ar asilas eina ratu, suka ratą. Taip siurbiamas iš žemių vanduo, kuris bėga grioveliais į dirvas ir neša augalams gyvybę, maistą.

Kitą dieną buvome Beirute, Libano sostinėje. Mūsų vežėjas kalbėjo, kad Libanas yra tarsi antroji Šveicarija, kur daug gražių istoriškų miestų, gražių gamtos kampelių, kur atvyksta daugybė turistų. Iš Libano karalius Saliamonas vežė garsiuosius kedro medžius Jeruzalės bažnyčios statybai.

60 procentų Libano gyventojų yra krikščionys. Tai daugiausia katalikai, vadinami maronitais. Jų dauguma gyvena kalnuose, o slėniuose — mahometonai. Kai VII ir VIII šimtmečiais mahometonai persekiojo Kristaus sekėjus, mahometonams nebuvo lengva pasiekti juos, pabėgusius į kalnus. Maronitai yra pamaldūs; jie turi savo atskirą liturgiją, bet kartu pavaldūs Romos popiežiui.

Apie 40 km į šiaurę nuo Beiruto yra senas miestas, vadina-

mas Byblosu. Netoli Byblosio miesto, gal už 20 km, stūkso Anaya kalnas, kuriame yra maronitų vienuolynas. Čia 1898 m. mirė vienuolis kunigas Serbelis Machlufas. Jis buvo doras, pamaldus vyras, daręs daug gailėstingų darbų vargšams, ligoniams. Jau tris kartus buvo atidarytas šio žmogaus karstas. Daktarai patvirtino, kad jo kūnas puvimo dar nepalietas. Iki šiol užregistruota jau keli tūkstančiai stebuklų prie šio žmogaus kapo. Daug žmonių važiuoja ar pėsčiomis lipa į šį 1200 metrų aukščio kalną. Tai tarsi rytuose esantis Liurdas.

Nors daug dar buvo čia mums įdomių dalykų, bet turėjome šį kraštą palikti. Važiuojome per Libano kalnus. Pasiėkėme slėnį — ir vėl vadinamieji Antilibano kalnai. Štai vėl žema vietovė — ir Dykumų Akis ar Rojaus Gėlė, Sirijos sostinė — Damaskas, prie Barada upės, kuri bėga per miestą ir kurios vanduo šimtais kanalų pasiskirsto po plačias apylinkes, nešdamas gyvybę ir maistą įvairiausiems vaisiniams medžiams ir pasėliams. Mūsų tikslas — pamatyti vietas, kurios primintų mums šv. Paulių apaštalą. Suradome Šv. Rašte minimą Tiesiąją Gatvę, kuria ėjo aklas, palydovų vedamas šv. Paulius. Jis buvo netekęs regėjimo netoli Damasko, kai jam pasirodė Kristus ir paklausė: “Sauliau... kodėl tu mane persekioji?” Saulius čia, Damaske, vieno žmogaus (vardu Judas) namuose apsigyveno, tris dienas nieko nevalgė ir negėrė. Dievas siuntė žmogų, vardu Ananias, Sauliaus aplankyti, uždėti ant jo rankų.

Aplankėme Ananijo namus, nusileidome laiptais žemyn. Nuo seniausių laikų Ananijo namai — krikščionių bažnytelė. Kai Saulius (vėliau — Paulius) buvo Ananijo pakrikštytas, jis tuoj pradėjo šio miesto sinagogose kalbėti apie Kristų. Ir tuomet šv. Paulius, atlikęs atgailą dykumose, vėl grįžo į miestą, žydai nutarė jį nužudyti. Tačiau, padedant krikščionims, šv. Paulius buvo išgelbėtas. Naktį jis buvo įdėtas į krepšį ir virvėmis per miesto mūrą nuleistas žemyn. Aplankėme bažnyčią, kurios priekinėje dalyje aukštai mūre gali matyti langą. Tai šv. Pauliaus langas, per kurį jis buvo išgelbėtas.

Sirijoje nėra daug krikščionių. Didesnė dalis jų gyvena Da-

maske. Ilgus šimtmečius mahometonai persekiojo krikščionis.

Gaila, kad Mahometas krikščionių religiją tepažino iš sektų, iš netikrų šaltinių. Jo religija — tai mišinys žydų, krikščionių ir pagonių idėjų. Čia nėra supratimo apie Dievą, kuris yra Meilė, kuris yra arti mūsų, liepia siekti šventumo, save nugalinti, nuolat darant pažangą. Mahometonai negerbia moters. Dažnai matydavome: vyras sėdi ant asilo, o moteris eina pėsčia, nešdama ant galvos sunkų krepšį. Tik paskutiniu metu krikščionių įtakos dėka mahometonai pradeda gyventi tik su viena žmona.

Šiaip, atrodo, mahometonai yra pamaldūs. Dažnai girdėdavome ankstų rytą giedant ir transliuojant per radiją melancholišką su ištęsimais giesmę: "Nėra kito Dievo kaip tik Alachas. Malda yra geriau negu miegas". Taip daug kartų per dieną.

Yra penki stulpai, kuriais remiasi mahometonų pamaldumas: malda (nusiplovus kojas, galvą ir rankas), pasninkas, auka, kelionė į Meką ir Korano skaitymas. Mahometas galvojo, kad jis tęjėdas senąją Abraomo religiją. (Žydai veda savo kilmę iš Abraomo ir Saros sūnaus Izaoko ir šio sūnaus Jokūbo-Izraelio. Mahometas kildino arabus iš Ismaelio, kuris buvo Abraomo ir jo tarnaitės Agaros sūnus. Musulmonai galvoja, kad Dievas kalbėjo per Adomą, Nojų, Abraomą, Možę, Kristų ir Mahometą. Mirusieji tik ilsisi kapuose iki prisikėlimo. Tie, kurie kovoje už islamą mirė, tuoj eina į rojų. Arabai ir turkai itin fanatiškai kovojo. Fanatizmas, tikėjimas tik Dievo skirta lemtim, pagoniško gyvenimo būdo laikymasis nepadėjo arabams nugalėti savo silpnųjų ir visame kame siekti pažangos. Todėl čia tiek daug atsilikimo.)

Iš Damasko važiavome per Jordano sostinę Amaną į Jeruzalę. Taip buvo galima prieš 1967 metus. Jordane krikščionių yra apie 8 proc. Daugiausia jie gyvena Jeruzalėje, Amane, Betliejuje. Jordaniečiai svetingai sutinka turistus.

Pirmieji Jeruzalės krikščionių būreliai labai gerbė vietas, kurios jiems priminė Kristaus gyvenimą. Kai Jeruzalės miestas romėnų (Titas, apie 70 m.) buvo sugriautas, krikščionys vėl grįžo atgal prie šventų vietų. Romos imperatoriui Adrianui tai ne-

patiko. Golgotos kalnelyje ir Betliejuje buvo pastatytos pagoniškos šventyklos. Konstantino Didžiojo (IV šimtmetis) pergale prieš pagonis atnešė laisvę. Jeruzalėje ir visoje Palestinoje buvo statomos bažnyčios. Vienuoliai, atsiskyrėliai gyveno Palestinos dykumose, ypač į šiaurę nuo Mirties jūros. Kai VII šimtmetyje Palestiną užėmė mahometonai, vėl viskas pradėta griauti. Popiežius Urbonas II (XI šimtmetis) paragino Europos krikščionis susijungus pradėti Kryžiaus karus prieš skriaudėjus. Kryžiaus karų istorija — tai krikščioniškojo gyvo tikėjimo išpažinimas.

Tam tikram laikui Europa susijungė. Įvairios tautos išgyveno tą pačią nelaimę. 1097 m. normanų, frankų, germanų, lombardų, burgundų, anglų, graikų būriai ruošėsi kariauti. Kelias ėjo per Konstantinopolį. Pirmasis didelis mūšis įvyko Turkijoje. Pasiekę Antiochiją, turkai apsupo krikščionis. Krikščionis Petras Baltramiejus turėjęs regėjimą. Jo nurodymu buvo rasta Šv. Petro bažnyčioje ietis, kuria buvo perdurtas Kristaus šonas. Po penkių dienų pasninko ir atgailos krikščionys, matydami iškeltą ietį, ypač drąsiai puolė priešą ir jį nugalėjo. Jeruzalės greitai paimti negalėjo. Tvirta siena saugojo miestą. Priešas buvo užnuodijęs vandenį, daugelis sunkiai sirgo. Kitas regėtojas Petras Desiderijus ragino basiems daryti procesiją ir atgailą. 1099 m. liepos 15 d. miestas buvo paimtas.

Per šimtą metų laisvas krikščionių gyvenimas ir jų darbai Palestinoje paliko labai reikšmingus paminklus. Visur, kur gyveno Kristus, kur buvo atsitikę svarbūs įvykiai (minimi Šv. Rašte), tikintieji statė bažnyčias, koplyčias.

Sustiprėjus mahometonams, krikščionims stokoiant vienybės, po šimto metų priešas, Saladino vedamas (1187 m.), puolė krikščionių būrį Galilėjoje. Kariai gynėsi iki mirties. Ko krikščionių būriai nepasiekė Šventojoje Žemėje ginklu, to pasiryžo siekti vienuoliai, šv. Pranciškaus sekėjai taikiu būdu, meile, pasiaukojimu... Šv. Pranciškus buvo nuvykęs į Palestiną. Visų nustebeamui, iš Akko miesto šventasis pats vienas nuėjo pas priešą, mahometonus. Jis buvo pasiryžęs mirti už tiesą ir Kristų. Šven-

tasis daug nelaimėjo, nes mahometonai, dovanoję jam gyvybę, grąžino jį atgal į krikščionių stovyklą.

1335 m. Neapolio (vėliau Prancūzijos) karaliaus užtarimu buvo leista pranciškonams atvykti į Palestiną. Jie turėjo pakelti daug vargų, kai net tie patys Kristaus sekėjai graikai ortodoksai iš pavydo pradėjo trukdyti. Pranciškonų dėka šiandien Romos katalikai beveik visose čia brangiose vietose turi bažnyčias, koplyčias, maldininkų namus ir net mokyklas. Tik Kristaus Karsto ir Betliejaus bazilikos nėra vien Romos katalikų prižiūrimos. Graikai ortodoksai ir armėnai turi dideles teises. Palestinoje yra kitų konfesijų Romos katalikų, pvz., graikų katalikų, maronitų, armėnų, sirų, chaldėjų, koptų.

Po pranciškonų pirmieji į Palestiną (XVIII a.) grįžo karmelitai, kurie ant Karmelio kalno (prie Haifos uosto) turėjo didelį vienuolyną. Trumpai pasikalbėjome su vienu karmelitu, kurio tėvas buvo iš Lietuvos žydų. Šv. Žemėje yra daug kitokių katalikų vienuolynų.

Jeruzalės miestą sudaro dvi dalys: senasis ir naujasis miestas. Einant į senąjį miestą, ypač senąja Via Dolorosa gatve į Šv. Karsto baziliką, dažnai pereina per širdį ir galvą daug minčių.

Pirmieji seni miesto gyventojai buvo nomadai, gyvulių augintojai, vėliau kananiečiai, kuriuos nugalėjęs karalius Dovydas paėmė miestą. Saliamonas čia pastatė pirmąją bažnyčią ir miesto sieną. Babilonijos karalius Nabukodonosoras 586 m. pr. Kr. šią bažnyčią sugriovė ir žydus ištrėmė.

Kai Persijos karalius Kyras 538 m. pr. Kr. leido žydams grįžti atgal, nugriautoji bažnyčia buvo atstatyta Zorobabelio.

Kai žydai buvo graikų valdžioje, vadovaujami brolių makabėjų žydai sukilo (II a. pr. Kr.) išsikovoti daugiau laisvės. Deja, po trumpo laiko, 63 m. pr. Kr., žydai buvo nugalėti Romos pompėjo, bažnyčia sugriauta. Apie 37 m. pr. Kr. Erodas Didysis, Romos paskirtas, atėjo į Jeruzalę, prispaudė žydus, pasistatė karališkus rūmus, atstatė makabiečių pilį, vadinamą Antonia. Iš dalies norėdamas įtikti žydams, jis leido, kad bažnyčia būtų atstatyta. Šis žiaurus valdovas dar buvo gyvas, kai stebuklingoji žvaigž-

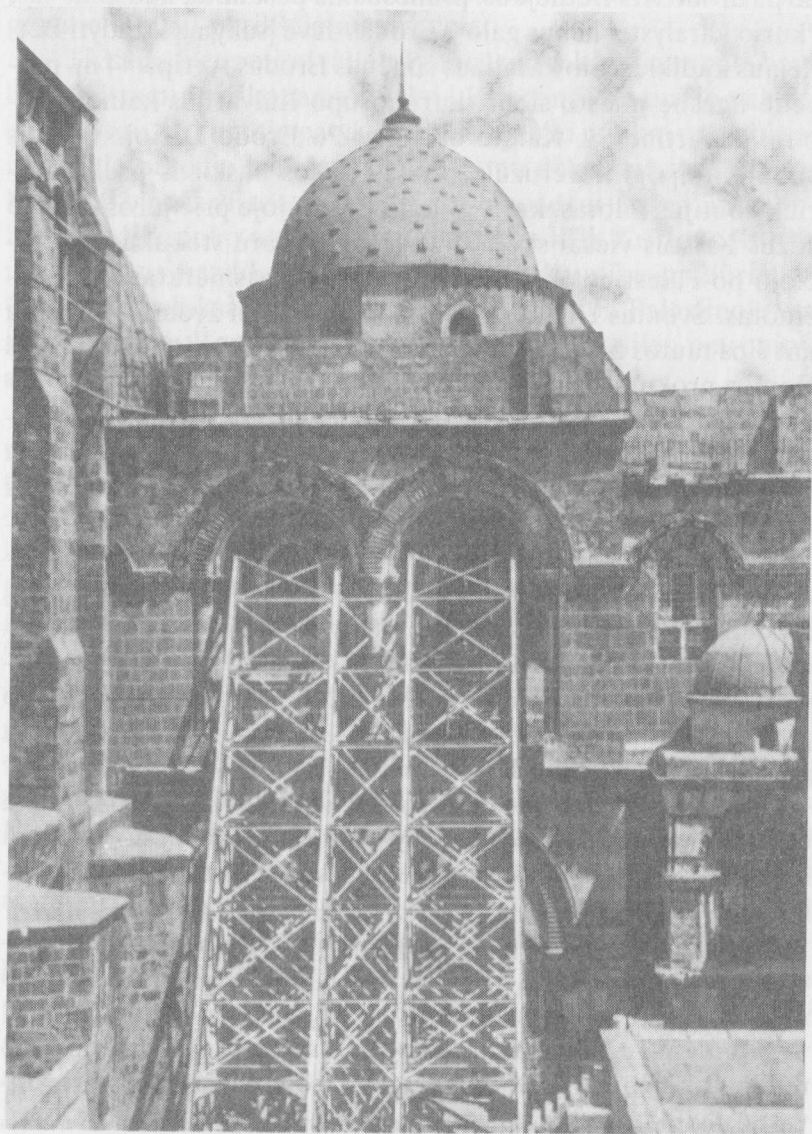
dė pasirodė virš Betliejaus, pranešdama pasauliui, kad gimė tas, “kurio karalystei nebus galo”. Erodas davė įsakymą išžudyti Betliejaus kūdikius. Šio karaliaus sūnėnas Erodas Agripa 44 m. pravedė ilgesnę miesto sieną, kuri apsupo Kalvarijos kalnelį, taipogi dabartinę Šv. Karsto baziliką. Po Erodo Dižiojo mirties Judėją, taipogi ir Jeruzalę, valdė Romos paskirtis prokuratorius Pontijus Pilotas, kuris gyveno Cezarėjoje prie jūros. Prie jo Jėzus Kristus viešai skelbė Dievo žodį, darė stebuklus, vaikščiojo po Palestinos kraštą, buvo suimtas, pasmerktas ir nukryžiuotas. Šventas Dievo kraujas, kurio šaukėsi žydai, kad kristų ant šios tautos žmonių galvų, tikrai krito. Kai žydai sukilo prieš Romos prokuratorių Florą, atėjęs vadas Titas (apie 70 m.) užėmė ir sugriovė miestą, bažnyčią sudegino, žydus žiauriai išžudė, daugelį nukryžiuavo, kitus ištrėmė. Tai buvo pati žiauriausia istorijoje bausmė (jei neminėsime baisių Hitlerio darbų), kuri buvo Kristaus išpranašauta (Lk 19,43).

Senojoje Jeruzalėje yra daug vietų, kurios kalba apie Kristų. Šv. Karsto bazilika gal iškalbingiausiai kalba apie istoriškąjį įvykį, Išganytojo meilę, jo mirtį, prisikėlimą. Ant Kalvarijos kalnelio 335 m. imperatorius Konstantinas pastatė baziliką. Du kartus (614 ir 1009 m.) šioje vietoje bazilika buvo sugriauta. Po pirmojo Kryžiaus karo, atėjus čia krikščionims, buvo pastatyta graži bazilika, kuri lig šiol išsilaikė.

Pranciškonų rūpesčiu du kartus (1555 ir 1719 m.) bazilika buvo atnaujinta. 1927 m. per įvykusį žemės drebėjimą bazilika truputį nukentėjo. Britai įsakė, kad bazilika būtų sustiprinta geležiniais ramsčiais.

Gaila, tarp krikščionių nėra sutarimo. Romos katalikai buvo sudarę planą naujai bazilikai. Kitos krikščionių sektos plano nepriėmė. Taipogi ši bazilika yra brangiausia ir vertingiausia.

Įeinant į baziliką, matomas brangus akmuo, vadinamas Patėpimo akmeniu. Apie 4 metrus aukščiau palipus, prieini Kalvarijos kalną. Čia yra paskutinės penkios Kryžiaus kelio vietos. Žemai, bazilikos centre, yra Kristaus Karsto koplytėlė su Angelų koplyčia prieangyje. Žmonės bučiuoja akmenį, kur Kristus

Kristaus Karsto bazilika Jeruzalėje

buvo palaidotas. Bazilikos kriptą primena Kristaus kryžiaus atradimo istoriją, šv. Elenos darbus. Prisikėlusio Kristaus pasirodymą šv. Magdalenai primena koplyčia, kuri yra vien Romos katalikų (pranciškonų) priežiūroje. Yra brangi relikvija — stulpas, prie kurio stovėjo plakamas Kristus. Bazilikoje yra keletas koplytelių.

Netoli Šv. Stepono vartų, rytinėje dalyje, yra Šv. Onos bazilika, geriausiai išsilaikęs iš Kryžiaus karų laikais pastatytų paminklų. Bazilikoje yra kriptą, primenantį, kad čia Dievo motina yra gimusi ir gyvenusi. Netoli yra vieta, kur buvusi didelė kūdra nusiplovimams; čia Kristus pagydė sergantį paralyžiumi. Kitoje gatvės pusėje yra Pretoriumas. Čia stovėjo Antonia pilis, čia Kristus Pontijaus Piloto buvo teisiamas ir pasmerktas. Čia viena po kitos yra Kristaus nuplakimo koplytėlės, Ecce Homo bazilika, kurios apatinėje dalyje yra Lithostratos — tai akmenys, primenantys, kad ant jų Kristus stovėjo per teismą. Nuo Pretoriumo, kur Kristus buvo nuteistas, prasideda Kryžiaus keliai ir eina Via Dolorosa keliu, kol pasiekia Kristaus Karsto baziliką.

Saliamono statytos bažnyčios vietoje stovi gražiai išpuošta mahometonų maldykla. Joje branginama didelė uola, ant kurios Abraomas, čia atvykęs, aukojo auką — savo vienatinį sūnų Izaoką. Dievas sulaukė jo ranką.

Išėjus per Šv. Stepono vartus ir einant į rytinę miesto dalį, turi pereiti Juosapato slėnį, Kedrono upę. Čia gali pamatyti Siloes tvenkinį, Haceldamoso daržą ar vietą, kur šv. Steponas buvo akmenimis užmuštas.

Einant aukščiau į kalnelį, prieini gražią Getsemano baziliką. IV šimtmetyje čia buvo pastatyta bažnyčia Kristaus agonijos Alyvų darže prisiminimui. Šalia bazilikos yra daug senų alyvmedžių, kurių amžius gal siekia Kristaus laikus. Lipant į kalną, prieini vėl to paties italų architekto (Barluzzi) pranciškonų rūpesčiu pastatytą bažnyčią, vardu „Dominus flevit“ (Viešpats verkė). Kristus pranašavo apie Jeruzalės miesto ir žydų bažnyčios ateitį — jos sugriovimą. Kristus verkė.

Einame į rytus, lipame aukštin. Esame Alyvų kalne. Įėjo-

me į bažnyčią, kuri vadinasi “Pater noster”. Pastebime daugybę kalbų (44) ant sienų išrašytą “Tève mūsų” maldą. Čia Kristus mokė apaštalus melstis. Lietuvių kalba ši malda taip pat išrašyta ant sienos. Prie jos yra maža, apvali koplytėlė, mahometonų nuosavybė, atrodanti apleista. Tai Kristaus į dangų įžengimo vieta. Truputį paėjus nuo kalno žemyn, sustojame vietelėje, kuri vadinasi Betfage. Bažnytėlė primena maldininkams, kad iš čia Kristus, gavęs asilą, iškilmingai įžengė į Jeruzalę prieš Velykų šventes.

Nulipę nuo kalno, priėjome Betaniją, Lozorius ir jo seserų Marijos ir Mortos namus. Aplinkui daug griuvėsių — tai senovėje čia buvusių bažnyčių liekanos. Įėjome į Lozorius kapą, iš kurio Kristus savo draugą prikėlė iš mirties.

Šioje istorinėje vietoje, kur gyveno Kristaus lankoma šeima, pranciškonai pastatė naują labai gražią baziliką pagal architekto Barluzzi planą.

Netoli Jeruzalės, gal apie 14 km, yra Betliejus, Kristaus gimimo bazilika. Per pirmąjį Kryžiaus karą, kai apie 100 karo dalyvių atvyko į šį miestą, gyventojai iš džiaugsmo verkė pamatę savo brolius — išvaduotojus. Seniausioji krikščionių bazilika, šv. Elenos, IV šimtmeityje pastatyta, buvo sužalota ir vėl atstatyta. Romos katalikai, graikai ortodoksai ir armėnai turi teisę čia laikyti pamaldas. Bazilika turi kriptą, kur prie centrinio altoriaus, apačioje, yra didelė sidabro žvaigždė ir užrašas lotynų kalba: “Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est” (Iš Mergelės Marijos čia yra gimęs Jėzus Kristus). Šoniniame altoriuje, dešinėje pusėje, vienu laiptu žemiau yra kitas altorius — Dievo Sūnaus prakartėlė. Prie šio altoriaus Romos katalikų kunigai laiko šv. Mišias.

Važiuodami į Betliejų daugelyje vietų pastebėjome dideles olas, lyg kokias nuo vėjo, lietaus ar saulės uždegtas, kuriose ir dabar kai kas gyvena. Galima įsivaizduoti, kaip atrodė ola ir uždega, kur Šventoji Šeima buvo sustojusi aną pirmąją Kalėdų naktį.

Arti Betliejaus yra nauja pranciškonų pastatyta bažnytėlė

(pagal Barluzzi planą), primenantį geros valios piemenėlius, kuriems šioje vietoje buvo pasirodę angelai ir pranešę linksmą naujieną — Kristaus gimimą.

Iš Jeruzalės aplankėme senąjį Jericho miestą, kuris senovėje buvo labai įtvirtintas, ir žydai, grįždami iš Egipto, tik šaukdamiesi Dievo pagalbos galėjo jį užimti. Nuvykome ant Nebo kalno, kur Mozė, prisiartinus žydams prie Pažadėtosios Žemės, palaimino tautą ir pavedė Jozuei toliau vadovauti. Mozė čia mirė. Šitame kalne pastaruoju metu rasta istorinės vertės iškasenų.

Sustojome prie Jordano upės, kur, pagal padavimą, šv. Jonas Kristų pakrikštijo. Buvo šilta, kai priartėjome prie Mirties jūros. Jordaniečiai iš čia gauna nemažai druskos, nes šios jūros vanduo 6 kartus sūresnis už vandenyno. Čia vandens lygis 400 metrų žemesnis negu Viduržemio jūros. Mirties jūra labai gili. Manoma, joje paskendę senieji Sodomos ir Gomoros miestai.

Samarijoje, į šiaurę nuo Jeruzalės, yra senas Sichemo miestas ir Garizim kalnas. Samarijos dvasininkas rodė mums seniausią, anot jo, knygą (Šv. Rašto 5 Mozės knygas...). Sustojome prie patriarcho Jokūbo šulinio, kur Kristus buvo sutikęs ir prakalbinęs samarietę ir prašęs jos atsigerti.

Netoli Jeruzalės yra senas Emaus miestelis. Čia bažnyčia primena namus, į kuriuos iš mirties prisikėlęs Kristus su dviem mokiniams buvo atėjęs, jiems kalbėjęs apie žmonijos išganymo paslaptis. Po šio prisikėlusio Kristaus pasirodymo abu mokiniai skubėję į Jeruzalę pranešti apaštalams apie jų susitikimą, didžiųjų naujieną.

Jeruzalės pietuose yra labai senas miestas Hebronas, kur Abraomas ir Izaokas gyveno. Senieji patriarchai čia yra mirę ir palaidoti. Kai kurių jų kapai dabar laikomi labai didelėje marmetų maldykloje.

Iš čia per nurodytą vietą (tokia tvarka buvo prieš 1967 m.) vykome į Izraelį. Sunkumų nebuvo, nes prieš tris dienas buvome pranešę apie mūsų atvykimą. Izraelio valdininkas iškviėtė žmogų, kuris mus nuvežė į kai kurias istorines vietas.

Svarbiausia vieta — Siono kalnas. Čia matėme pirmąją krikščionių bažnyčią, vadinamą „Cenaculum“, kur Kristus su apaštalais valgė paskutinę vakarienę, plovė jų kojas, kalbėjo jiems apie kančią, meldėsi, kad jo sekėjai gyventų meilėje laukdami Šv. Dvasios. Pagal padavimą, čia buvę šv. Jono apaštalo namai, kuriuose po Kristaus mirties gyvenusį Dievo Motiną, kai jos Sūnus buvo ją pavedęs šio apaštalo globai. Čia yra Šv. Mergelės Marijos labai graži Užmigimo (Mirties) bažnyčia. Siono kalne mahometonai saugo karaliaus Dovydo kapą. Šis kapas labai lankomas izraelitų. Prie kapo padėti brangūs karališki vainikai. Kiekvienais metais prie kapo atnešamas naujas vainikas. Švenčių dienomis aikštėje žmonės gieda ir skambina.

Netoli kalno (apie 8 km) yra senas miestelis Ain Karem, kunigo Zakarijo ir jo žmonos Elzbietos tėviškė. Zakarijas kelis kartus per metus turėjo atlikti jam skirtas pareigas Jeruzalės bažnyčioje. Kartą bažnyčioje Dievo angelas pranešė, kad jis susilauks sūnaus. Jis nepatikėjo, todėl liko laikinai nebyliu. Gimė tikrai didis sūnus — Jonas Krikštytojas, pranašas, raginęs žmones atgailai. Ši šeima buvo gimininga Dievo Motinai. Kai Marija čia atvyko pasveikinti Elzbietos, toji pranašavo apie didelius dalykus, kurie laukė Marijos.

Ain Karem yra dvi maldininkų lankomos vietovės. Matyt, čia buvo 2 Zakarijo namai. Tai Šv. Jono Krikštytojo ir Dievo Motinos Apsilankymo bažnyčios.

Iš autobusų stoties keliavome į šiaurę. Keliauti autobusais nėra brangu. Pasiekėm Tel Avivą, Izraelio kultūrinį centrą. Po poros valandų, stebėdami turtingus vaismedžių laukus, atvykome į Galilėjos centrą Nazaretą. Sustojome pas Šv. Karolio Baromėjaus seseris, vokietes, kurios mus labai gražioj vietoj kalnelyje priėmė. Nazarete gyvena apie 30 įvairiausių katalikų vienuolynų atstovų, turinčių savo namus.

Nazareto miestelyje „Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“, žmonijos išganymo istorija prasidėjo. Daug čia yra iškastynų. Galima įsivaizduoti, kaip atrodė Šv. Šeimynos namai ir vieta, kur įvyko Marijai atneštas archangelo Gabrieliaus apsireiš-

kimas. Pranciškonai stato labai gražią bažnyčią, kurios kriptoje yra namelis-koplytėlė. Arti šios vietos yra Šv. Juozapo bažnyčia ir kriptą, kur šv. Juozapas gyveno ir dirbo staliaus darbą. Maldininkai aplanko sinagogą, kurioje Kristus apsilankydavo ir kur kartą pasakė, kad jis yra Mesijas. Žydai pasipiktinę norėjo Kristų nužudyti, nustumti nuo stataus kalno, vadinamo Kritimo kalnu. Pakelėje į šį kalną yra vadinamoji Baimės koplyčia, kuri primena, kad čia Marija turėjo daug baimės, kai matė didelį pyktį, žydų planą nužudyti jos Sūnų, nustumiant jį nuo labai stataus kalno.

Nazarete yra daug krikščionių arabų. Daugelis jų buvo priversti apleisti šį miestą, kai kūrėsi Izraelio valstybė. Mieste yra apleisti nameliai. Žydai statosi naujus didelius namus toliau nuo miesto, aukščiau ant kalno.

Pranciškonų rūpesčiu arabas katalikas mus vežiojo visą dieną po Galilėją. Atvykome ant Taboro kalno. Prieš kančią Išganytojas sustiprino apaštalų tikėjimą, kai jis čia persimainė. Apaštalai pamatė savo Mokytojo garbę ir didybę, šventumą. Nuo seniausių laikų kalną lanko žmonės.

Nuo kalno matyti labai tolimos vietos, derlingos Galilėjos (Esdraelio) lygumos, miesteliai. Galima matyti Nazaretą, Genzareto ežerą, Kaną, kur Kristus padarė pirmąjį viešą stebuklą — vestuvių puotoje vandenį pakeitė vynu. Netoli Naimo miestelis, kur Kristus prikėlė iš mirties vargšės našlės vienintelį sūnų.

Privažiavome prie Genzareto ežero, kuris atrodė labai gražus (ilgis 21 km, plotis 12 km), skaidrus, melšvas. Žmonėms šios vietos buvo ir yra brangus turtas. Štai Magdalos miestas, Bet-saida, apaštalų tėviškė, Kafarnaumo miesto griuvėsiai. Evangelistas sako, kad tai buvęs „Jo miestas“. Netoli yra vieta, kur Kristus padaugino duoną, pasotino išalkusią minią. Užvažiavome ant Palaiminimų kalno, kur Kristus pasakė savo garsųjį pamokslą. Ant šio kalno italės vienuolės turi namus, kur galima gauti nakvynę.

Netoli šio kalno yra vieta (kalnelis Hattin), kur Kryžiaus karų dalyvius ištiko nelaimė, kur Saladinas nugalėjo krikščio-

nių kariuomenę (1187 m.) ir Šv. Žemėje krikščionims atėjo kančių laikai.

Prie ežero yra didesnis žydų apgyvendintas miestas — Tiberijas. Miestą pastatė Erodo Didžiojo, nekaltų vaikelių žudytojo, sūnus Galilėjos valdovas Erodas Antipa. Jis liepė nužudyti šv. Joną.

Baigėme mūsų įdomią kelionę. Turėjome vykti prie didelio Izraelio uosto Haifos vėl laivu išplaukti. Čia porai valandų sustojome pas Šv. Karoliaus Boromėjo seseris, kurios turi maldininkų namus. Prie miesto prieina Šv. Rašte minimas Karmelio kalnas. Prieš porą šimtų metų čia grįžo karmelitai, kurie čia buvo įsikūrę Kryžiaus karų laikais. Ant šio kalno gyveno didis ugnies pranašas Elisas. Šis pranašas stiprina tikėjimą į tikrąjį Dievą. Jis daugelio akivaizdoje iššaukė iš dangaus ugnį, kuri sudegino padėtą Dievo garbei auką. Jis paskelbė, kad ateis didelė sausra, jei žmonės nedarys atgailos ir t. t.

Karmelitai vienuoliai ragina, kad žmonės nešiotų atgailos ženklą, Dievo Motinos drabužį (škaplierių), kuris juos saugotų nuo amžinosios ugnies.

Paskutinį kartą valgėm pas minėtas seseris. Susipažinom su viena moterimi iš JAV, kuri skundėsi, kad turi daug vargo su Izraelio valdžia. Jos vyras — gydytojas iš Libano, o ji pati iš Amerikos turtingų tėvų. Juodu gan seniai buvo nusipirkę Izraelyje žemės. Žydams įkūrus valstybę, iš šios šeimos žemė buvo atimta. Kai jie piniginio atlyginimo nepriėmė, žydai pasiūlė arabų paliktą turtą — nuosavybę. Moteris tvirtino, kad jų sąžinė neleido jiems perimti svetimą paliktą turtą.

Galbūt nauja Izraelio valstybė, dabar turėdama jėgą, pamiršta ir elgiasi taip, kaip patiems žydams buvo nemiela ir skaudu, kai gyveno tarp svetimųjų, nukrikščionėjusių nacionalistų. Jei šią pamoką jie ir kiti neteisingieji geriau atsimintų, būtų daugiau visiems naudos, pasitikėjimo, tautų sugyvenimo. Tad nauja Izraelio valstybė galėtų daugiau suprasti ir įvertinti joje vykdomas krikščioniškas misijas, besikuriančias mokyklas. Krikščionys arabai mato neteisybes.

Žydų imigracija į Palestiną prasidėjo tik šitame šimtmetyje. 1932 m. čia tebuvo 132 000 žydų, t. y. 10 proc. visų Palestinos gyventojų. Prasidėjus žydų vargams Vokietijoje, jie būriais važiavo į šį kraštą ir slapta prisivežė ginklų. Kai Izraelio valstybė kūrėsi (1948-1949), žydų čia jau buvo 655 000. Palestinos ateitis dar tebėra neaiški, nes arabai ją paliko su mintimi, kad, atėjus laikui, vėl galėtų sugrižti. Šventojų Žemė, iš kur galėjo ir turėjo visoms pasaulio tautoms sklisti tiesos, taikos ir meilės spinduliai, kur gimė Taikos Kunigaikštis, atnešęs šio krašto gyventojams tikrąjį gyvenimo supratimą, tebėra gyvenimas be teisingos taikos, ramybės ir meilės.

MEKSIKOS GUADALUPĖJE

1965 m. rugpjūčio gale nutariau aplankyti Amerikos kaimyną — Meksiką. Kelionė autobusu užsitęsė dvi dienas ir naktį.

Pirmieji Meksikos gyventojai buvo indėnai, gal prieš 4000 metų atvykę per Aliaską. Čia daug senų piramidžių ir griuvėsių, kalbančių apie indėnų mokslą, meną, religiją. Vėliausiai čia atvykę indėnai vadinami actekais. Jie įkūrė Meksikos miestą XIV šimtmetyje. Miestas buvo statomas vandens apsuptoje vietoje, kuri yra apie 7000 pėdų virš jūros paviršiaus.

Atvykdamas į Meksikos miestą, jau iš tolo jauti, kad pradedi po truputį kilti aukštyr. Nors esi toli pietuose, bet, kai miestas stovi aukštai, gali gėrėtis klimato pastovumu. Vasara nekaršta, o žiema nešalta. Nemažai žmonių iš Amerikos atvyksta čia gyventi. Sako, jiems čia daug pigiau pragyventi.

Gal apie 35 mylios į pietus nuo Meksikos miesto yra Cuernavaca, labai graži vietovė, kur gyvena apie 5000 amerikiečių, daugiausia pensininkų.

Meksikos miestas iš visų pusių apsuptas kalnų. Čia esi tarsi didelio kalno plokštumoje. Kai ispanas Cortesas 1519 m. čia atvyko, nesusilaukė pasipriešinimo. Actekus valdė Montezuma, kuris buvo griežtas savo pavaldiniams. Jis turėjo daug aukso, kurio didelę dalį turėjo atiduoti Cortesui, kaip išpirką už savo gyvybę. Vėliau, atsisakęs pasakyti, kur paslėpta daugiau turto, jis buvo nužudytas. Indėnai laiko jį didvyriu.

Ant seno miesto griuvėsių ispanai pradėjo statyti naują miestą. Visos ispanų atrastos ar užkariautos žemės buvo valdomos Ispanijos karalių pavaduotojų 300 metų. Daug Meksikos krašto turto buvo siunčiama į Ispaniją. Vietos gyventojai indėnai gyveno vargingai. Kai kurie drąsūs žmonės reikalavo daugiau teisių vargšams. Pirmasis, kuris pradėjo reikalauti kraštui teisių, buvo kunigas Hidalgo (1810 m.). Šio vyro atminimas Meksikoje įamžintas daugeliu paminklų ir gatvių pavadinimų. Kasmet pats Meksikos prezidentas rugsėjo 15 d. prisimena šį vyrą

ir skambina varpu, kuris skambėjo, kai kunigo Hidalgo parapijos bažnyčios varpas šaukė žmones prie sukilimo.

Hidalgo įpėdinis kunigas Maria Morelos tęsė darbą, reikalavo kraštui nepriklausomybės. Juodu už savo idėjas turėjo kraują užmokėti. Vicekaraliai griežtai baudė tuos, kurie vadovavo judėjimui. Aukštoji dvasininkija taip pat taikėsi prie to meto valdovų. Tačiau minėtų vyrų idėjos, lyg pasėta sėkla, augo ir stiprėjo. Ispanijos karaliaus pavaduotojas turėjo apleisti kraštą ir Meksiką paskelbė nepriklausomu kraštu.

1846 m. įvyko Meksikos karas su Jungtinėmis Amerikos Valstijomis. Meksika neteko Arizonos, Teksaso, Kalifornijos, Naujosios Meksikos. Kai krašte buvo neramu, Prancūzijos imperatorius Napoleonas III panoro Meksikoje įkurti karalystę. Jis atsiuntė čia kariuomenės dalinius ir paskyrė šiam kraštui karalių Maksimilijoną, Austrijos kunigaikštį (1864 m.). Karalystė išsilaikė tik trejus metus. Karalius sukilėlių buvo sušaudytas. Vienas pirmųjų krašto reformatorių buvo Benito Juarezas, indėnų kilmės, valdęs kraštą iki 1872 m.

Po karinio sukilimo prezidentu tapo generolas P. Diazas. Jam valdant, gerėjo ūkinis gyvenimas. Po 30 metų ramios P. Diazo diktatūros prasideda kruvinų revoliucijų laikotarpis. Nuo 1900 m. masonai vedė didelę agitaciją prieš Katalikų Bažnyčią. 1924 m. prezidentu tapo Callesas. Jis ir po jo valdęs Cardenas persekiojo Katalikų Bažnyčią. Vienuolynai, kunigų seminarijos buvo uždaryti, daug dvasininkų nužudyta. Krašte nebuvo ir dabar nėra demokratijos, nes čia legali tik masonų partija. Įstatymai prieš katalikus dabar nebėra griežtai vykdomi.

Meksikos miestas primena seną Europos didmiestį. Daug čia siaurų gatvių, paminklų, parkų. Daugelio senų namų sienos susmegusios į žemę. Nauji pastatai statomi ant tvirto pamato. Miestas yra ant minkštos žemės, pelkių. Graži katedra stovi miesto centre. Čia yra nacionaliniai rūmai, valdžios įstaigos. Virš rūmų durų yra Hidalgo varpas. Aplink kiemą antrame aukšte yra įdomios Diego Rivera freskos, vaizduojančios Meksikos indėnų ir ispanų gyvenimą, kovas, laimėjimus. Čia, kieme, senais

laikais vyko kautynės su jaučiais. Senos yra Šv. Pranciškaus ir Šv. Dominiko bažnyčios. Yra Chapultepec kalnelis, parkas, pilis, kurioje gyveno Ispanijos karalių pavaduotojai. Dabar čia muziejus.

Guadalupės šventovės istorija

Meksikoje gerai žinomas Guadalupės šventovės vardas. Ši šventovė yra apie 6 mylios nuo Meksikos miesto centro. Popiežius Gregorijus Didysis (apie 590 m.) savo draugui šv. Leandrui, Sevilijos vyskupui, nusiuntė gražų Dievo Motinos paveikslą. Vyskupo brolis šv. Izidorius nuvežė šį Marijos paveikslą į Ispaniją. Ispanai labai gerbė šią dovaną, paveikslą.

Kai maurai užėmė Andalūziją (711 m.), katalikai šį Marijos paveikslą paslėpė kalnuose, į šiaurę nuo Estromaduros. Ispanams išsilaisvinus, Marijos paveikslas atsirado. Atradimas buvo įsidėmėtinas.

Vienas vyras, vardu Gilas, kalnuose ganė gyvulius. Ieškodamas pasiklydusios karvės, staiga pamatė moterį, kuri pasakė: „Neišsigąsk, aš esu Mergelė Dievo Motina“. Ji nurodė vietą, kur jis turėjo ieškoti paslėpto jos paveikslo. Paveikslas buvo atrastas prie upės. Ši upė pavadinta „Paslėptoji upė“, ispaniškai „Guadalupe“. Po kiek laiko įvykęs stebuklingas įvykis. Miręs šio žmogaus (Gilo) sūnus ir jau norėta jį palaidoti, tačiau visų nustebimui vaikas liko gyvas. Vietoje, kur Marijos paveikslas buvo rastas, pastatytas vienuolynas ir bažnyčia, Švč. Mergelės Marijos Guadalupės šventovė.

Meksikos nukariautojas ispanas Cortesas buvo kilęs netoli šios vietos. Iš Meksikos jis siuntęs šiai šventovei dovanas.

Meksiką nukariavę ispanai lenkėsi pirmajam Dievo įsakymui, jie buvo tikintys. Deja, ateiviai ispanų kariai buvo žmonių skriaudėjai. Jie nepajėgė kovoti prieš pagundas. Vienus žmones pražudo puikybė, kitus turtas, trečius kūniškumas.

Nukariautojo Corteso metu pirmuoju Meksikos vyskupu

buvo išmintingas ir drąsus vyras pranciškonas Zumaraga. Jis matė, kad vietos indėnai ateivių ispanų buvo skriaudžiami. Jam buvo trukdoma perduoti Ispanijos karaliui žinias apie neteisybes. Po kurio laiko, kai jam pavyko susisiekti su karaliumi, šis, išklaęs pranešimo, paskyrė naujus žmones valdyti užimtą kraštą. Pradžioje, Corteso laikais, Meksikoje tebuvo pora tuzinų pranciškonų, tiek pat ir dominikonų. Mažas būrelis indėnų neseniai buvo priėmęs katalikų tikėjimą. Netoli Meksikos miesto gyveno doras, pamaldus indėnas Juanas Diego (ispanišku vardu), neseniai apsikrikštijęs. Jo žmona buvo mirusi. Jis gyveno su savo dėde Bernardinu, taip pat jau krikščioniu.

Pirmasis Marijos pasirodymas

1531 m. gruodžio 9 d. J. Diego ėjo į Meksikos mieste esančią bažnyčią. Jis turėjo pereiti kalnelį, vadinamą Tepeyac. Čia anksčiau buvusi indėnų šventykla, joje aukojami žmonės. Ant šio kalnelio J. Diego išgirdo nepaprastai gražų giedojimą, tarsi angelų choro melodijas. Nustebęs pakėlė galvą ir pastebėjo baltą debesėlį, o jame aukso spinduliais ir žvaigždėmis apsuptą jaunos mergaitės vaizdą. Sutrikęs indėnas nesuprato, kas čia būtų, tačiau išgirdo balsą, kuris minėjo jo vardą ir indėnų kalba pasakė: “Mano sūnau, aš tave myliu, nes tu esi toks paprastas, silpnas. Kur tu eini?” Kai jis atsakė, jog einąs į bažnyčią, mergaitė toliau kalbėjo: “Mano mažasis sūneli, aš esu amžinai nekaltoji Mergelė Marija, tikrojo Dievo Motina. Aš noriu, kad čia būtų pastatyta bažnyčia. Aš noriu čia išgirsti žmonių prašymus ir aš jiems parodysiu savo meilę, pagalbą visose jų nelaimėse... Pasakyk miesto vyskupui, kad aš šito noriu. Aš tau padėsiu, eik ramybėje...”

J. Diego krito ant kelių ir pažadėjo tai padaryti. Kai jis atvyko prie vyskupo rūmų, tik po ilgesnių prašymų tarnai jį įleido pas vyskupą. O šis stebėjosi indėno pasakojimu, manydamas, kad gal čia bus tik pamaldaus tikinčiojo svajonė. J. Diego išėjo nuliūdęs.

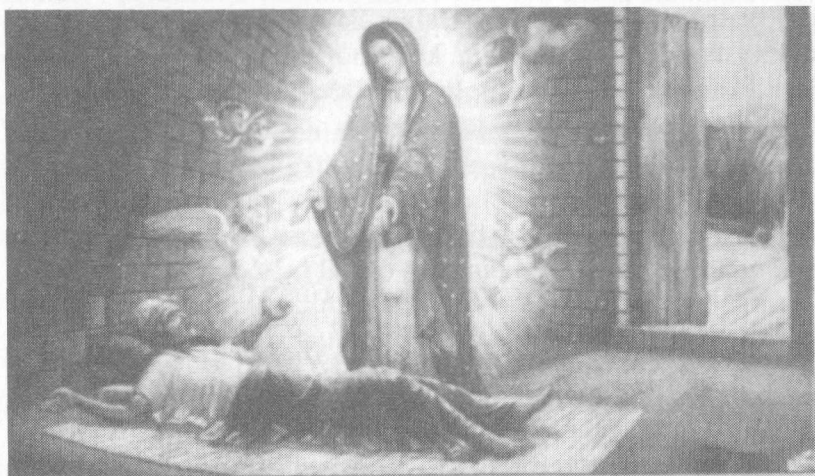
Antrasis pasirodymas

Kai J. Diego vakare ėjo į namus, jis turėjo praeiti pro tą patį kalnelį. Jis antrą kartą čia pamatė Mergelę Mariją. Krito ant kelių ir kalbėjo: „Mano brangiausia Karaliene, padariau, ko prašei. Man atrodo, vyskupas manimi nepatikėjo, galbūt jis manė, jog tai buvo tik mano svajonė... Siųsk kitą žmogų, didesnę už mane... Aš netinku šiai misijai...” Mergelė Marija atsakė, kad galėtų pasiųsti kitą žmogų, bet norinti, kad jos valia per jį — J. Diego — būtų perduota. Jis pažadėjo kitą dieną vėl eiti pas vyskupą ir grįžęs pranešti vyskupo atsakymą.

Kitą dieną, gruodžio 10, buvo sekmadienis. J. Diego anksti rytą atvyko į miestą dalyvauti Mišiose ir išklausti pamokslo. Antrą kartą jis nuėjo pas vyskupą ir pasakojo Dievo Motinos norus. Vyskupas jam priminė, kad reiktų ko nors daugiau, kad būtų įtikėta. Jis turįs aiškiai nupasakoti, kaip atrodo pasirodanti jam Dievo Motina ir jis turįs atnešti kokį įtikinantį ženklą ar įrodymą. Kai J. Diego išėjo, vyskupas įsakė, kad pora vyrų sektų indėną, kur jis eis. Po kurio laiko vyskupui buvo pranešta, jog geriau būtų indėnu netikėti, nes jis netikėtai pranyko iš akių tiems, kurie jį sekė.

Trečiasis pasirodymas

Juan Diego, atvykęs į tą pačią vietą prie kalnelio, vėl turėjęs regėjimą. Jis pasakojo Mergelei Marijai, ko vyskupas norėjo. Jis prašė, kad jam būtų įduotas ženklas, iš kurio vyskupas matytų, jog Dievo Motina jam yra kalbėjusi. Marija jam liepė atvykti ant kalnelio kitą dieną. Ji pažadėjo duoti ženklą... Tačiau kitą, gruodžio 11 d., J. Diego negalėjo išpildyti Marijos prašymo. Jo dėdė Bernardinas labai sunkiai sirgo. Jis visą dieną buvo užimtas. Ligonis vis silpnėjo, buvo arti mirties.

Guadalupės Švenč. Mergelė Marija, pasirodžiusi 1531 m. gruodžio 12 d., pagydo mirštantį Juan Bernardino, regėtojo Juan Diego dėdę

Ketvirtasis pasirodymas

Kitą dieną, gruodžio 12, J. Diego anksti rytą skubėjo į miestą pakviesti kunigo prie mirštančio dėdės. Jis gailėjosi, kad varkar negalėjęs išpildyti Marijos prašymo. Dabar jis buvo arti kalnelio ir pakėlė akis, kad pažvelgtų į jam brangią vietą, jis vėlei nustebo, kai pamatė Dievo Motiną, kuri atrodė ateinanti nuo kalnelio jo sutikti. Ji kalbėjo: “Kur eini, sūnau, ir kodėl pasirinkai šį kelelį?” J. Diego teisinosi, sakydamas, kad jo dėdė prie mirties, o jis einąs kunigo pakviesti. Jis atsiprašinėjo, kad negalėjęs ateiti praėjusią dieną. Marija jam atsakė, kad jis per daug nesielvartautų, jo dėdė dabar nemirsiąs. Jau dabar jis esąs sveikas.

Indėnas džiaugėsi, kad Marija dabar duos ženklą. Ji jam liepė pasirinkti gražių gėlių ant kalnelio ir sudėti jas į savo apsiaustą (“tilma”). Indėnas paklausė ir nustebo, kai pamatė me-

delį, gražiausias rožes. Jis atnešė rožes, Marija jas pakėlė ir padėjo į drabužį, sakydama: “Dabar čia tu turi ženklą, kurį parodyk vyskupui ir pasakyk jam, ko aš noriu”. Ji priminė, kad kelyje niekam nerodytų, ką nešąs. Jis labai džiaugėsi, nes žinojo, kad vyskupas dabar tikės jo žodžiais.

Marijos paveikslo atidengimas

Kai J. Diego atvyko pas vyskupą, rūmų patarnautojai vertė parodyti, ką jis nešąs drabužiuose. Jie pamatė labai gražias rožes. Tarnai pranešė vyskupui, o šis liepė įvesti Marijos pasiuntinį. Indėnas prie daugelio kitų ištiesė drabužį, rožės iškrito ant žemės, o drabužyje visi pamatė labai gražų Dievo Motinos paveikslą, koks jam keturis kartus buvo pasirodęs. Visi be galo stebėjosi. Su didele pagarba vyskupas nešė paveikslą į koplytėlę, dėkojo Dievui. Visą dieną vyskupas užlaikė indėną savo rūmuose.

Kitą dieną vyskupas prašė, kad jis parodytų vietą, kur Marija jam pasirodė. Po to vyskupas leido grįžti jam į namus. Keli vyskupo tarnai ėjo su J. Diego. Jie turėjo paliepimą, jei Bernardinas būtų pagijęs, atvesti jį pas vyskupą. Ligonis buvo visai sveikas. Jis pasveikęs, kai Dievo Motina pasakiusi savo norą, jog būtų pastatyta bažnyčia ir jos paveikslas būtų pavadintas “Mūsų Mergelė iš Guadalupės”. (Spėjama, kad patys ispanai pridėjo šį Guadalupės vardą dabartinei šventovei.) Vyskupas norėjo, kad abu indėnai gyventų jo namuose ir prižiūrėtų pastatytą Marijos šventovę. Žmonių pulkai norėjo pamatyti Marijos paveikslą. Po kelių dienų paveikslas buvo nuneštas į didesnę bažnyčią.

Praėjus 14 dienų, buvo pastatyta pirmoji maža bažnytėlė toje vietoje, kur Marija buvo pasirodžiusi. Vyskupas Zumarraga (ir kitas — Julianas Garsesas), visi ten buvę pranciškonai ir daugybė žmonių dalyvavo iškilmėse, kai Marijos paveikslas buvo nešamas. Pats Cortesas ir jo palydovai buvo iškilmėse. Indėnai reiškė Marijai pagarbą taip, kaip jie mokėjo. Daugelis šoko

šokius. Atsitiktinai paleista strėlė pervėrė kaklą vienam šokėjui. Jis mirė. Didžiausiai visų nuostabai Marijos užtarimu miręs žmogus vėl atgijo.

Šis įvykis ir J. Diego su Bernardinu pasakojimai indėnų kalba apie Dievo Motinos meilę ir gerumą visus indėnus sužavėjo. Šie žmonės, kurių daugelis nekenė ispanų, nustojo kalbėti, kad ispanų Dievas piktas ir svetimas. Iki 1531 m. beveik kiekvienas turtingesnis indėnas turėjo dvi ar daugiau žmonių. Dabar viskas keitėsi. Jie suprato, kad Dievo Motinai labiau patiks, jei jie bus dori. Jie matė Dievo duotąją Dievo Motinos paveikslą su mėlynos spalvos apsiaustu, kuriame buvo daug auksinių žvaigždžių apie saulės spindulius. Marija sudėjusi rankas maldai. Ant jos krūtinės galima matyti juodą kryželį.

Indėnams šis paveikslas daug kalbėjo. Jie pamatė, kad ne saulė, ne žvaigždės yra dievai. Paveikslas jiems kalbėjo, kad Mergelė Marija gyvenusi žemėje. Misionieriams dabar buvo gera proga kalbėti jiems apie Kristų, apie kryžių, kuris matėsi paveiksle. Tūkstančiai krikštijosi. Misionierius Toribio savo "Indėnų istorijoje" sako, kad "jis ir kitas kunigas per 5 dienas prie Quecholac vienuolyno pakrikštijo 14 200 žmonių". Tvirtinama, kad per septynerius metus po Marijos pasirodymo ant Tepeyac kalnelio daugiau kaip aštuoni milijonai indėnų buvo pakrikštyti. Jei vėliau būtų paruošta pakankamai indėnų kunigų, jei jų dvasinis gyvenimas būtų buvęs vis tobulinamas, Meksikos istorija būtų turėjusi kitokį lapą.

1709 m. pastatyta graži Dievo Motinos Guadalupės bazilika. Brangus Marijos paveikslas yra didžiajame altoriuje aukso ir sidabro rėmuose. Virš paveikslo — dvi brangios karūnos, simbolizuojančios, kad Marija yra Meksikos ir viso Amerikos kontinento žmonių karalienė.

Indėno drabužis, tilma, buvo prastos medžiagos, išaustas iš savotiško Meksikoje augančio medelio siūlų. Tai agavos augalas, angliškai "magney", mėsingais, plačiais storais lapais. Šis augalas indėnams davė keleriopą naudą: iš jo darydavosi stiprų gėrimą, popierių, lyg savotišką pergamentą, ir siūlus, iš kurių ausdavo drabužius.

Dailininkai jau 1666 m. tvirtino, kad neįmanoma nupiešti paveikslo ant tokio drabužio, kad jis taip gražiai atrodytų, koks dabar yra. Įžymus senų paveikslų tyrinėtojas Francisco Camps Ribera iš Barselonos 1963 m. labai atsidėjęs studijavo stebuklingą Marijos paveikslą. Jis nustatė, kad paveikslas nebuvo pieštas teptuku; jis negalėjo suprasti, nei kokiais dažais paveikslas pieštas, nei kokio dailininko. Jis tvirtino, kad paveikslas ypatingas, niekur kitur pasaulyje tokio jis nėra matęs. Tyrinėtojas stebėjosi paveikslo grožiu. Per 116 metų paveikslas nebuvo pridengtas apsauginiu stiklu. Milijonai žvakių degė prie paveikslo, daugybė žmonių jį liesdavo. Tvirtinama, kad per 10 ar 15 metų indėno drabužis turėjo sunykti. O šis paveikslas ir dabar atrodo toks, koks jis buvo 1531 m. 1647 m. paveikslas buvo pridengtas stiklu.

Kasmet Guadalupės baziliką aplanko keli milijonai žmonių (maždaug 15 000 kasdien). Kartą blogos valios žmogus, atnešęs gėlių, padėjo jas per dvi pėdas nuo švento paveikslo. Gėlėse buvo paslėptas dinamitas. Kai bomba sprogo, bažnyčiai buvo padaryta daug žalos. Geležinis krucifiksas, kuris stovėjo arčiau paveikslo, buvo sulankstytas, tačiau paveikslas nenukentėjo, net stiklas, kuris dengė paveikslą, neskilo. Sulankstytas krucifiksas šiandien yra žmonėms rodomas.

Šio paveikslo kopija buvo nusiųsta į Romą popiežiui Benediktui XIV 1754 m. Popiežius nustebęs kalbėjo ir rašė: "Nė vienai kitai tautai Dievas nėra šitaip padaręs". Popiežius liepė parašyti šv. Mišias Mergelės Marijos iš Guadalupės garbei.

Šiandien neturtingi Meksikos žmonės ir indėnai yra ištikimi Marijai. Kai Meksikos valdžia persekiojo kunigus, vienuolius, juos net žudė, kai vienais metais visos Meksikos bažnyčios buvo uždarytos, Guadalupės šventovės valdžia neišdrįso uždaryti.

Kai 1544 m. Meksiką palietė baisus maras, epidemija, kai žmonės krito kaip rudens lapai, pranciškonai organizavo jaunų berniukų procesiją. Vaikai ėjo basi prie Marijos šventovės prašyti Dievo pagalbos. Po kelių dienų baisi liga pasitraukė. Ta pa-

ti nelaimė pasikartojo 1737 m. Atrodė, kad Meksikoje visi žmonės išmirs bado. Meksikos miesto taryba nutarė visus žmones prašyti, kad pradėtų maldas, melstų Dievo Motinos iš Guadalupės užtarimo. Ir vėl žmonių maldos buvo išklaustytos. Po šio įvykio 1737 m. vasario 2 d. Meksikos miesto taryba paskelbė, kad Mergelė Marija Guadalupėje yra Meksikos globėja, ir prisiekė, kad kiekvienais metais gruodžio 12 d. Meksikoje bus šventa diena.

TURINYS

Autoriaus žodis	5
-----------------------	---

A CIKLAS

Būkite pasirengę — pirmas Advento sekmadienis	9
Šv. Jonas Krikštytojas, reformatorius — antras Advento sekmadienis	10
Didybė su Dievu — trečias Advento sekmadienis	12
Pasiruošimas Kalėdų šventei — ketvirtas Advento sekmadienis ...	13
Dievo Sūnus ateina, Kalėdos — penktas Advento sekmadienis	14
Šv. Šeima — Šv. Šeimos sekmadienis	16
Dievo Motina — Naujieji Metai	17
Kristaus Apsireiškimas — Trys Karaliai-Išminčiai	19
Su Kristumi — Kristaus Krikštas	21
Džiaugsmas su Kristumi — antras eilinis sekmadienis	22
Kristus — Šviesa — trečias eilinis sekmadienis	23
Tikroji laimė — ketvirtas eilinis sekmadienis	25
Žemės druska, pasaulio šviesa — penktas eilinis sekmadienis	27
Kelyje į dangų — šeštas eilinis sekmadienis	28
Būkite tobuli — septintas eilinis sekmadienis	30
Krikščioniška išmintis — aštuntas eilinis sekmadienis	31
Kelionė su Kristumi — pirmas Gavėnios sekmadienis	33
Kristaus šviesa — antras Gavėnios sekmadienis	34
Gyvasis vanduo — trečias Gavėnios sekmadienis	36
Dvasios šviesa — ketvirtas Gavėnios sekmadienis	37
Prisikėlimo viltis — penktas Gavėnios sekmadienis	39
Jėzaus meilė-kančia — Verbų sekmadienis	41
Jėzus mirties nugalėtojas — Velykų sekmadienis	42
Tikėjimo kelias — antras Velykų sekmadienis	44
Kristus Atpirkėjas-Išganytojas — trečias Velykų sekmadienis	45
Gerasis Ganytojas — ketvirtas Velykų sekmadienis	47
Kristus yra Kelias, Tiesa, Gyvenimas — penktas Velykų sekmadienis	48
Gyvybės davėjas — šeštas Velykų sekmadienis	50
Dievo Sūnaus garbė — septintas Velykų sekmadienis	51

Ateik, Šventoji Dvasia — Sekminės	53
Švč. Trejybės garbė — Švč. Trejybės sekmadienis	55
Kristus gyvena Šv. Eucharistijoje — Dievo Kūno šventė	56
Mesijo liudytojai: šv. Jonas Krikštytojas, šv. Petras, šv. Paulius	58
Gyvenimas Kristuje - tryliktas eilinis sekmadienis	59
Gailestingas Dievas — keturioliktas eilinis sekmadienis	61
Dievo žodis — sėkla — penkioliktas eilinis sekmadienis	62
Kviečiai ir piktžolės — šešioliktas eilinis sekmadienis	64
Paslėptas turtas — septynioliktas eilinis sekmadienis	65
Dievas maitina — aštuonioliktas eilinis sekmadienis	67
Nebijokite! — devynioliktas eilinis sekmadienis	68
Tikroji religija, auka — dvidešimtas eilinis sekmadienis	70
Pastatas ant uolos — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis	72
Kentėjimas — paslaptis — dvidešimt antras eilinis sekmadienis ..	73
Krikščioniškas įspėjimas — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis	75
Dovanojimas - dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis	76
Dievo dosnumas — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis	77
Dievo ieškotojai — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis	79
Dievo vynuogynas — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis	80
Vestuvės, pokylis — dvidešimt aštuntas eilinis sekmadienis	82
Širdis Dievui — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis	83
Dievo ir artimo meilė — trisdešimtas eilinis sekmadienis	84
Vienintelis mokytojas — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis	86
Kvietimas į šventumą — Visi Šventieji	87
Mirtis, skaistykla — trisdešimt antras eilinis sekmadienis	88
Dievo talentas — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis	90
Kristus myli vargšus — Kristaus Karaliaus šventė	91

B CIKLAS

Nuostabus laukimas — pirmas Advento sekmadienis	95
Dykumos balsas — antras Advento sekmadienis	96
Džiaugsmas Dieve — trečias Advento sekmadienis	97
Mesijas — ketvirtas Advento sekmadienis	99
Žodis tapo Kūnu — Kalėdos	100
Dievo Planas — Šeima — Šv. Šeimos sekmadienis	101
Dievo Motinos pagalba — Naujieji Metai	103
Visų žmonių Gelbėtojas — Trys Karaliai	104
Krikšto malonės įkvėpti — Kristaus Krikštas	106
Dievas ieško tarnų — antras eilinis sekmadienis	108
Nauja giesmė — trečias eilinis sekmadienis	110
Skaistumo dorybė — ketvirtas eilinis sekmadienis	111
Ligonių Sakramentas — penktas eilinis sekmadienis	113
Panašus į Kristų — šeštas eilinis sekmadienis	115
Kristus Gelbėtojas — septintas eilinis sekmadienis	117
Pagundos dykumoje — pirmas Gavėnios sekmadienis	118
Kristus išaukština — antras Gavėnios sekmadienis	120
Dievui auka — trečias Gavėnios sekmadienis	122
Dievo meilė žmogui — ketvirtas Gavėnios sekmadienis	123
Pasiaukojimas — dorybė — penktas Gavėnios sekmadienis	125
Gyvenimas su Kristumi — Velykų sekmadienis	126
“Apžiūrėk mano rankas!” — antras Velykų sekmadienis	128
Kristus — Prisikėlimas — trečias Velykų sekmadienis	129
Gerasis Ganytojas — ketvirtas Velykų sekmadienis	131
Vienybė su Kristumi — penktas Velykų sekmadienis	133
Dievo ir artimo meilė — šeštas Velykų sekmadienis	134
Geras ir blogas pasaulis — septintas Velykų sekmadienis	135
Šv. Dvasios dovanos — Sekminės	137
Dievas — Aukščiausia Paslaptis — Švč. Trejybė	139
Šv. Eucharistija — Dievo Kūno šventė	140
Gyvenimas tikėjimu — vienuoliktas eilinis sekmadienis	142
Šviesus pavyzdys patraukia — dvyliktas eilinis sekmadienis	143
Sveikata — Dievo dovana — tryliktas eilinis sekmadienis	145
Pergalė su Kristumi — keturioliktas eilinis sekmadienis	147
Nešvari dvasia — penkioliktas eilinis sekmadienis	149
Kristaus auka — šešioliktas eilinis sekmadienis	150

Kristaus Duona — septynioliktas eilinis sekmadienis	152
Gyvenimo Duona — aštuonioliktas eilinis sekmadienis	154
Kelionės maistas — devynioliktas eilinis sekmadienis	156
Šv. Komunija, Dievo Motina — dvidešimtas eilinis sekmadienis	157
Pas ką mes eisime? — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis	159
Kas svarbiausia? — dvidešimt antras eilinis sekmadienis	161
Kristus išgydo — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis	163
“Ką sakote mane esant?” — dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis	164
Kristus — Tarnas — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis	166
Budėk! — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis	168
Ištikimybė — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis	169
Būk laimingas — dvidešimt aštuntas eilinis sekmadienis	171
Dievo ir žmonių tarnas — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis	173
Dėkingi Dievui — trisdešimtas eilinis sekmadienis	174
Dievo gerumas — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis	176
Našlės dovana — trisdešimt antras eilinis sekmadienis	178
Didelė tragedija — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis	179
Kristus Karalius	181

C CIKLAS

Budėk! — pirmas Advento sekmadienis	185
Dievo kelias — antras Advento sekmadienis	186
Džiaugsmas Kristuje — trečias Advento sekmadienis	188
Neturtėlis Išganytojas — ketvirtas Advento sekmadienis	190
Kristus — Šviesa — Kalėdos	192
Visų žmonių šventė — Šv. Šeima	193
Marija Dievo Motina — Naujieji Metai	194
Didelė Dievo dovana — Trys Karaliai	196
Jėzaus Krikštas	198
Kristus laimina vedusius — antras eilinis sekmadienis	200
Pildosi pranašavimas — trečias eilinis sekmadienis	201
Persekiojamas Mesijas — ketvirtas eilinis sekmadienis	203
Pašaukimas — penktas eilinis sekmadienis	205
Viltis su Dievu — šeštas eilinis sekmadienis	207
Dievo ir artimo meilė — septintas eilinis sekmadienis	208
Pagundos — pirmas Gavėnios sekmadienis	210
Jėzaus Atsimainymas — antras Gavėnios sekmadienis	211
Gailestingas Dievas — trečias Gavėnios sekmadienis	213
Gailestingas Dievas — ketvirtas Gavėnios sekmadienis	215
Gailestis — atleidimas — penktas Gavėnios sekmadienis	217
Kelionė su Kristumi — Verbų sekmadienis	218
Didžioji Kristaus pergalė — Velykų sekmadienis	220
Ramybė su Kristumi — Atvelykis	222
Kristus ir apaštalas Petras — trečias Velykų sekmadienis	224
Kristus Ganytojas — ketvirtas Velykų sekmadienis	226
Dievui garbė — penktas Velykų sekmadienis	228
Amžinoji laimė — šeštas Velykų sekmadienis	229
Vieningas darbas ir malda — septintas Velykų sekmadienis	231
Šv. Dvasios pagalba — Sekminės	233
Dievas — Šventoji Šeima — Švč. Trejybės sekmadienis	235
Paskutinė Vakarienė, Kalvarija — Dievo Kūno šventė	237
Tikėjimas gydo — devintas eilinis sekmadienis	238
Kristus — Gyvenimas — dešimtas eilinis sekmadienis	240
Dievo gerumas — vienuoliktas eilinis sekmadienis	242
Kentėjimas — paslaptis — dvyliktas eilinis sekmadienis	243
Sekimas Kristumi — tryliktas eilinis sekmadienis	245

“Ramybė šiems namams” — keturioliktas eilinis sekmadienis	247
Gerasis samarietis — penkioliktas eilinis sekmadienis	249
Melskis ir dirbk! — šešioliktas eilinis sekmadienis	250
Malda — septynioliktas eilinis sekmadienis	252
Turtingas Dievo akyse — aštuonioliktas eilinis sekmadienis	253
Keliaujame tikėdami — devynioliktas eilinis sekmadienis	255
Nesibaigianti kova — dvidešimtas eilinis sekmadienis	257
Siauras išganymo takas — dvidešimt pirmas eilinis sekmadienis	258
Nusižeminimas — dvidešimt antras eilinis sekmadienis	260
Kristaus pagalba — dvidešimt trečias eilinis sekmadienis	261
Gailestingas Dievas — dvidešimt ketvirtas eilinis sekmadienis ...	263
Neteisingas prievaizdas — dvidešimt penktas eilinis sekmadienis	265
Turtuolis ir vargšas — dvidešimt šeštas eilinis sekmadienis	266
Ištikimas tarnas — dvidešimt septintas eilinis sekmadienis	268
Malda — dvidešimt aštuntas eilinis sekmadienis	269
Nuolatinė Malda — dvidešimt devintas eilinis sekmadienis	271
Nusižeminusio malda — trisdešimtas eilinis sekmadienis	273
Noras matyti Dievą — trisdešimt pirmas eilinis sekmadienis	275
Dangus, prisikėlimas — trisdešimt antras eilinis sekmadienis	276
Kristus — Pranašas — trisdešimt trečias eilinis sekmadienis	278
Kristus — Kūdikis — Karalius	279
Antrasis Kristaus atėjimas. Kristus Karalius — Teisėjas	281

PRIEDAS

Per Ispaniją į Šventąją Žemę	283
Meksikos Guadalupėje	306

Jonas Velutis
KRISTAUS MOKSLO ŠVIESA

Redaktorius A. Krasnovas
Viršelio dailininkas J. Zovė

SL 2216. Tiražas 2000 egz. Užsakymas 774.
Išleido leidykla „Nearti dirvonai“, K. Kalinausko 8/11-28, 2009 Vilnius,
1997. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio 1, 2600
Vilnius.

Kaina sutartinė

Kunigas Jonas Velutis gimė 1908 m. Mokėsi Užpalių vidurinėje mokykloje ir Utenos gimnazijoje. 1927 m. pradėjo studijas Telšių kunigų seminarijoje, į kunigus išventintas 1932 m. Vėliau studijavo Šv. Grigaliaus universitete Romoje, dirbo Tauragės gimnazijoje ir Sedoje. 1944 m. pasitraukė į Vakarų, iki 1951 m. mokytojavo Miuncheno lietuvių gimnazijoje. Išvykęs į JAV, dvidešimt metų buvo Šv. Kristinos parapijos Čikagoje vikaras, vėliau dirbo Šv. Petro ir Povilo parapijoje.